

Medeni DURAN

■ Osmanlı'dan Şemdinli'ye

JITEM

Tarihi

ARAŞTIRMA

BERÇEM

Osmanlı'dan Şemdinli'ye
JİTEM Tarihi
Medeni Duran

Berçem
Araştırma

Osmanlı'dan Şemdinli'ye JİTEM Tarihi
Medeni Duran

Editör
İrfan KARACA

Dizgi ve Dizayn
Berçem AJANS

Kapak Tasarımı
İrfan KARACA

Matbaa
Berçem Matbaa

Birinci Baskı
Haziran - 2006

Yayınevi ve yazarın izni dışında
baskı yapılması ve çoğaltılması yasaktır

BERÇEM YAYINCILIK
Nene Hatun Mah. İnönü Cad. Akman İş. Merk.
No: 9/30 Esenler/İST.
Tel.: (0212) 569 18 21 - 610 00 70
www.bercemyayincilik.com
info@bercemyayincilik.com

Medeni Duran; 1971'de Mardin'in Nusaybin ilçesinde doğdu. İlk, orta ve lise öğrenimini Nusaybin ve Midyat'ta tamamladı. 1988'de çeşitli nedenlerden dolayı Nusaybin'den ayrılarak İstanbul'a yerleşti. 1991'de İstanbul'da kısa bir süre Mezopotamya Kültür Merkezi (MKM) bünyesinde tiyatro çalışmalarına katıldı. İstanbul'da kaldığı 12 yıl boyunca çeşitli gazete ve dergilere yazılar yazdı. 1996'da gözüaltına alındı ve gözüaltında olduğu uzun bir süre kabul edilmedi.

İlk şiir kitabı 2001 yılında *Kalemim Özgürlük Yazıyor* adıyla Peri Yayınları tarafından yayınlandı. 2002'de adeta Kürt aydınının yazgısı haline gelen sürgün yaşamı Duran için de kaçınılmaz oldu. Halen Almanya'da yaşamını sürdüren Duran, muhabirlik derslerini alarak gazetecilik yapmaya başladı. İkinci şiir kitabı olan *Ülkem Feryat Ediyor* kitabını da 2003 yılında yine Peri Yayınları'ndan okuyucuya sunan Duran, Uluslararası PEN'e üye olan Kürt PEN'in de üyesidir.

2003 tarihinden başlayarak kapatılana kadar Mezopotamya Haber Ajansı (MHA) Almanya Thüringen Eyaletinin Erfurt muhabirliğini yaptı. Aynı görevini şimdi de Fırat Haber Ajansı (ANF) için sürdürmekte olan Duran, İnternet üzerinden yayın yapan Newskurd İnternet Haber Ajansı'nın Genel Yayın Yönetmenliğini de yapmakta. Duran, birçok internet sitesinde köşe yazarlığı yapmakta olup yazı, haber ve makaleleri Özgür Politika, Azadiya Welat, Ülkede Özgür Gündem, Yeni Özgür Politika ve Amirga gibi dergi ve gazetelerde yayınlandı.

Ayrıca; birçok yazı ve şiiri Almanca, İngilizce ve Yunanca dillerine çevrilerek çeşitli gazetelerde yayınlandı.

Son kitabı olan *Osmanlı'dan Şemdinli'ye JİTEM Tarihi* adlı araştırma kitabı Berçem Yayınları tarafından 2006 yılında yayınlandı.

İÇİNDEKİLER

Giriş.....	13
JİTEM olgusunun tarihi geçmişi çok gerilere dayanır.....	15
Osmanlı İmparatorluğu'nda boyun vurulması.....	17
Osmanlı gibi Cumhuriyet döneminde de devletin, çeşitli kesimleri ve kişileri kullanma geleneği devam etmiştir.....	20
Cumhuriyet Türkiye'si Osmanlı ve Bizans'ın devamıdır.....	25
JİTEM bazı kesimlerce devlet içinde çete olarak tanımlansa da söz konusu oluşum devletin ta kendisi olarak karşımıza çıkmaktadır.....	30
JİTEM'in tarihi geçmişi Osmanlı'nın çadır altı terörüne dayanıyor.....	34
Tuzak, pusu, aldatmaca ve hile üzerine kurulmuş bir İmparatorluk Osmanlı.....	39
JİTEM'in yaptığı acımasız terörün benzerini, geçmişte Osmanlı Devleti'ne adını veren Osman, göçebe çadırlarında yapmıştır.....	44
Cumhuriyetten sonra Kürt ve Kürdistan olguları yerine inkâr ve imha olguları geçti. Ve bu imhaya Tor muntikasında sistem onay veriyordu.....	63
Haco Fransız güçlerle çatışıyor.....	69
Bir istisna dışında "Türk Tarihçileri" ve bilim insanları egemen zihniyetle beraber hareket etmeyi tercih etmiş ve ısmarlama tarih yazmayı yeğlemiştir.....	71
Kürdistan'da Tor Muntikası.....	75
Jitemvari zihniyet tetikçilerine Tor muntikasında "Kürdüm diyeri vurun" emri büyük bir zevkle verilmişti.....	78
Dün olduğu gibi bugün de yağma ve talan tepe noktadaydı Tor muntikasında.....	80

Katliamdan kurtulup Kürtlere sığınan Asuri, Ermeni ve Rum halkların büyük bir bölümü yaşama şansı bulur.....	85
Katliamcı zihniyete, Ermeni'yi teslim etmeyen Aleviler de, katliamdan geçirildi.....	87
Cumhuriyet tarihinde, Kürdün diğer adı "inkâr"dı.....	90
Gizli Teşkilat-ı Mahsusa ve JİTEM benzerliği.....	95
"Teşkilat-ı Mahsusa"nın ünlüleri.....	98
JİTEM'in ünlüleri.....	99
JİTEM'de görev yapmış bir subayın söyledikleri.....	102
Türkiye Osmanlı'nın mirasını, birçok kurumunu, kültürünü devraldı, JİTEM de bunların başta geleniydi.....	104
70'li yıllarda ortaya çıkan Kürt özgürlük hareketlerinin durumu.....	106
İHD'nin yaptığı araştırmalara göre 12 Eylül Askeri Darbesi'nin toplumsal ve siyasal bilançosu.....	112
12 Eylül döneminin idam listesi ve ölüm cezalarının infazlarına ilişkin onama kararları.....	113
12 Eylül döneminde ölüm cezası infaz edilenlerin listesi.....	114
12 Eylül ile birlikte "Teşkilat-ı Mahsusa", tıpkı ilki gibi yeniden yapılandı.....	118
"Teşkilat-ı Mahsusa ve Hamidiye Alayları"na dayanan, kanlı "Terör Örgütü" JİTEM'i harekete geçiren, aktifleştiren neden neydi?.....	121
Cumhuriyeti imparatorluktan ayıran tek "fark" değiştirilen isimdir.....	123
Cumhuriyetin ilk katliam ve vahşet örnekleri yine Kürt isyanlarına yönelik olanlardır.....	127
12 Eylül 1980 darbesi de JİTEM'in ürünüdür.....	129

Kürt halkı ülkesi, dili ve kültürüyle yok sayılıyor, inkâr ediliyor.....	131
Kenan Evren'in 12 Eylül 1980'deki askeri faşist darbesi PKK'nin güçlenmesinin tarihi başlangıcıdır.....	133
PKK 1990'larla birlikte Kürdistan'ın yegâne örgütü oldu....	135
1990'lardan sonra Türkiye'de tek geçerli hukuk, JİTEM hukukuydu.....	137
Binbaşı Cem Ersever yaşıyor mu?.....	141
Teşkilat-ı Mahsusa'nın devamı olan JİTEM, 1990'lardan sonra faaliyetlerini Kürdistan'ın tamamına yayarak siyaset yapan tüm Kürt aydın ve siyasi şahsiyetleri hedefine yerleştirdi.....	151
JİTEM devletinin Kürdistan'da yürüttüğü kirli savaşta Türk medyası önemli roller almıştır.....	153
Osmanlı'da olduğu gibi günümüz Türkiyesi'nde de birçok şey babadan oğula geçer.....	155
Çölaşan, Özkök ve Oktay Ekşi gibileri Türkiye'deki medyayı Jitemvari zihniyetin öngördüğü şekilde yönetiyorlar.....	160
Türk medyası Jitemvari zihniyetin ihtiyaçlarına göre "kahraman" yaratmayı da ihmal etmedi.....	164
Türkiye'de gazetecilik adı altında birçok göçmene, ötekiler diye tabir edilen halk ve azınlıklara düşmanlık yapıyor.....	168
Genelkurmay güdümlü Türk medyası JİTEM'i değil JİTEM'le mücadele edenleri deşifre ediyor.....	172
Süleyman Demirel, "Apo"nun dünyanın neresine giderse gitsin mutlaka bulunup ortadan kaldırılacağını sürekli ilan ediyordu.....	175

İler şeye rağmen gerçekleri halklara duyurmak isteyen gazeteciler de JİTEM'in hedefi olmaktan bir türlü kurtulamadılar.....	182
JİTEM'ci Türk devleti göçmenlerin elindedir ve Türkiye sayılan toprakların bütün varlığına onlar konmuştur.....	186
Türk ordusu ve diğer Türk silahlı güçleri içerisinde yüksek mevkilere getirilen köksüz göçmenler, insani bütün his ve duygulardan arındırılmışçasına Kürtleri katliamlardan geçirdiler.....	189
Türk medyasında etkin olan göçmenlerin birçoğu Türkiye'de yaşanacak en ufak bir krizde kaçıp gidecekler.....	194
"O Kırmızı Bülten'le aranan bir kanun kaçığıdır" diyorlardı Abdullah Çatlı için.....	200
Kaza yapan Mercedes'in içinde JİTEM cephaneliği vardı. Peki, kazaya karışan Bucak'a ait 06 AC 600 plakalı Mercedes'in içinde ne bulunmuştu?.....	201
Hasan Cemal ve diğer yazarlar, hem kitaplarında hem de köşe yazılarında Kürtleri anlatıyorlar. Oportünist kalem-leri zamanın ve devletin seyrine göre yılanvari kavisler çizerek ilerliyorlar.....	204
JİTEM'ci Çatlı'nın gerçekleştirmiş olduğu bazı eylemler.....	208
Bir başka general olan Alev Er, Çatlı'yı şöyle anlatıyordu....	212
Susurluk kazasından sonra Türkiye'de çete ile sıkça gündeme gelen "59" isim.....	216
Sedat Bucak, Kürdistan'da JİTEM'in sorumlusu.....	219
Gonca Us.....	221
İşte Aygan'ın itiraf ettiği ürpertici gerçekler.....	222
JİTEM'in adam kaçırma taktiği.....	224

İşverenlerin listesini emniyet ve istihbarat tespit etti. Tansu Çiller de açıklayarak hedef haline getirdi. Birer birer kaçırılıp öldürmelerine neden oldu.....	226
Apê Musa'nın öldürülmesi olayı.....	230
"Şırnak Cumhuriyeti'nin JİTEM başkanı!..".....	235
Her 5 AKP'liiden 1'i sanık.....	240
Meclis'te bulunan sanıklar.....	241
Interpol'ün raporlarında Türkiye, dünyanın en yoğun uyuşturucu akışına sahne olan ülke.....	243
Adet yerini bulsun diye yargılama ve sembolik cezalar.....	248
Gözden çıkarılan istisna iki isim.....	249
JİTEM Kürtlerin olduğu tüm parçalarda kendileri gibi çalışan tetikçi ve yasadışı organizasyonlarla kontak halinde.....	251
DEHAP'lı Erkul'u öldürdüler.....	252
İşte itiraf belgeleri.....	253
Alman polis ve istihbarat kaynaklarına göre zehir ticaretinde MHP ve JİTEM uzantılarının rolü büyük!.....	257
Uyuşturucu ağı harf harf çözüldü.....	261
Camiler ve dernekler üs.....	261
Siyasi anlaşma.....	261
Listede başka kimler var!.....	262
Çete nedir?.....	262
Suyun altında kalan ana gövde kimdir? 700 yıldır halk- lardan saklanan gerçekler nelerdir?.....	264
Türkiye'de çete yok, çeteci devlet yapısı vardır.....	266
"Kocaeli Çetesi" diye adlandırdıkları devletin kendisi olan yapılanma.....	267

PKK'nin ateşkes süreçlerinde JİTEM, Tansu Çiller'le birlikte suikastlerini Türkiye dışına taşıdı.....	269
--	-----

Şemdinli'de suçüstü olmadan önce JİTEM'in son üç ayda karıştığı faili meçhul cinayet ve bombalama olayları.....	288
--	-----

105 kişilik ölüm listesi.....	298
-------------------------------	-----

Susurluk neydi? Nasıl gelişti?.....	303
-------------------------------------	-----

Bir kez daha halklar haklı çıkmıştır.....	306
---	-----

NAZİ propaganda bakanı Göbbels de Hitler'in çöküşünü engelleymemiştir.....	313
---	-----

EKLER

EK-I

Gazeteci-yazar Sayın Hasan Bildirici'ye JİTEM'i sordum. Sayın Bildirici'nin JİTEM'le ilgili görüşleri.....	318
---	-----

Gazeteci-yazar Haydar Işık hocayla Dersim'de katliam geliştiren Jitemvari zihniyeti konuştuk.....	320
--	-----

EK-II

JİTEM'in Şemdinli olaylarında suçüstü yakalanmasında ele geçirilen belgeler, kroki, gazete kopyaları ve resimler.....	324
---	-----

EK-III

Osmanlı'dan alınan katliamcı ve talan anlayışıyla hareket eden Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin silahlı güçleri, son 35 yıldır yürüttükleri kirlili savaş sırasında Kürdistan'da yakıp yıktıkları bazı Kürt köylerinin listesi.....	345
---	-----

EK-IV

KAYNAKÇA.....	360
---------------	-----

YAYINEVİ NOTU

Elinizdeki kitap, yazarımız Medeni Duran'ın yedi yıllık kapsamlı bir araştırma çalışması ürünü olarak hazırlanmıştır. Bu çalışmada Duran, Osmanlı'da kendisini Teşkilat-ı Mahsusa olarak var eden oluşumun Cumhuriyet Türkiye'sinde de kendisini JİTEM olarak hâlâ yaşatan Jitemvari zihniyeti sorguluyor. Bilindiği üzere JİTEM hakkında çok konuşuldu, çok tartışmalar yapıldı ama bir türlü JİTEM'in gizemi ortadan kalkmadı. JİTEM'in bir devlet kurumu olup olmadığı uzun zaman tartışma konusu oldu/oluyor.

Son süreçte JİTEM'in yaptığı eylemler ve Şemdinli'deki bombalama olaylarında JİTEM'ciler Şemdinli halkı tarafından suçüstü yakalandı ve devlete teslim edildi. JİTEM devlet mahkemelerine taşındı. Şemdinli halkı tarafından yakalanan JİTEM'cilerin jandarmaya ait olduğu belgelenen araçta çıkan silahlar, eylem planı krokileri, haritalar ve daha birçok belgeyi bu kitabın ekler bölümünde bulabilirsiniz. JİTEM, devlet içinde örgütlenmiş bir çete mi? Yoksa JİTEM, devletin ta kendisi mi? Bu ve benzeri soruları çoğaltmak mümkün. JİTEM'in bugüne kadar yaptığı eylemleri, JİTEM'le ilgili bilmedikleriniz, JİTEM'in adam kaçırma taktiği, JİTEM ile Teşkilat-ı Mahsusa'nın benzerliği, JİTEM ile Teşkilat-ı Mahsusa'nın ünlüleri ve en önemlisi de Osmanlı'dan Şemdinli'ye Jitemvari zihniyetin kendisini nasıl yaşattığını örnekleriyle Medeni Duran'ın bu kapsamlı araştırma kitabında bulacaksınız.

Osmanlı'dan Şemdinli'ye JİTEM Tarihi kitabını, Berçem Yayınları olarak artık "JİTEM'in gizemi kalmayacak" sloganıyla siz değerli okurlara sunmaktan kıvanç duyuyoruz.

İrfan KARACA

Berçem Yayınları Genel Yayın Yönetmeni

GİRİŞ

JİTEM devlet mi, çete mi? Şimdiye kadar JİTEM'in geçmişi, neler yaptığı, nasıl örgütlendiği konusunda çok şey söylendi... Elbette daha açığa çıkmayan, saklanan şeyler de var. Ama buna rağmen JİTEM konusunda birçok şey de pekâlâ bilinmektedir. Burada bilinenleri tekrarlamak yerine, daha değişik bir yöntem izleyerek, adı sık sık gündeme gelen, ancak varlığı bütün gerçekliğiyle resmi olarak kabul edilmeyen, diğer yandan Türkiye'de yaşamın her alanında kendisini hissettiren JİTEM'in geçmişine parmak basacağım. Aşağıda vereceğim örneklerin "istisna" olduğu yaklaşımında bulunabiliriz. Ancak seçtiğim örnekler istisna değil, tamamıyla JİTEM'le Jitemvari zihniyetli, Osmanlı ve Cumhuriyet Türkiye'sinin ruh halini yansıtmaktadır.

Kürdistan'da katliam, cinayet, yaralama, adam kaçırma, bombalama gibi olayları günlük yaşam haline getiren JİTEM'in gelişimi, neler yaptığı, nasıl örgütlendiği ve bununla bağlantılı olarak ortaya çıkan durumu kapsamlı olarak ortaya koyarken, duygusalığa düşmemek adına, olaylara bir bütün halinde, objektif yaklaşmayı esas aldım. Özelde Türkiye, genel olarak da Kürdistan'da JİTEM olgusu, birçok insanın kafasında uzun yıllar soru işaretlerine ve korkuya neden oldu. Sözünü ettiğim korkular, soru işaretleri kendisini tümüyle günümüze taşımış durumda. Bunu da göz önünde bulundurarak JİTEM'i yalnızca sıradan insanların merak ettiği ya da JİTEM mağduru ve kurbanlarının öğrenmek istedikleri bilgilerin dışında konuyu araştırarak insanlara veri olabilecek bir takım örgütlenmelerini ve eylemlerini de açığa çıkartmaya çalıştım.

Bu çalışmayla JİTEM üzerinde araştırma yaparken, kişilerden çok JİTEM Devleti'nin özünü oluşturan zihniyetin,

kimlere ve nerelere dayandığı konusuna yoğunlaştım. Tabii ki bunu yaparken üzerinde durduğum şey kişi ya da tetikçilerden ziyade, Jitemvari zihniyetli egemenlik oldu. Ama ister istemez bu egemenliğin tetikçi ya da maşa olarak kullandığı kişiliklere de araştırmamda yer verdim.

Bu zihniyetin geçmişini irdelerken tarafsızlık ilkesine bağlı kalarak her zaman doğru ve sağlıklı olabileceğine inandığım yöntemi göz önünde bulundurarak, tarihi kaynaklardan faydalanmayı da ihmal etmedim. Tam olarak bu noktada şöyle bir soruyla karşılaştım: JİTEM kimlere dayanıyor? Evet bu soruya cevap aramaya çalıştığım da, ortaya çıkardığım bulgular gerçekten korkunçtu. Çünkü araştırıp ortaya çıkardığım bilgi ve belgeleri birleştirdiğimde karşıma çıkan JİTEM gerçeği "çete" değil, 700 yıllık devletin ta kendisiydi.

Nasıl mı?!..

Kamuoyunda ve medyada hâlâ güncelliğini koruyan JİTEM olgusunun tarihi geçmişi çok gerilere dayanır.

Sizler de şunu takdir edersiniz ki Türkiye, bilinmeyenlerin bilinenlerden daima daha fazla olduğu bir ülke. Bu nedenle bazen "şifre"ler, "sembol"ler, "simge"ler, "isim"ler gerçeklerin ardındaki olguları da ifade ediyor. Bu durum, cemaatler için de, devlet için de, rutin-dışlıkların dünyası için de aynı. Günümüzde Milli Güvenlik Kurulu Genel Sekreteri'nin emir ve direktifleri ile konuşulanlar bugün nasıl kanun oluyorsa dün de Jitemvari zihniyetli İmparatorlukta Padişahın fermanları, Şeyhülislamın fetvaları kanundu.

Bunların ağızından çıkan sözlerle insanlar işkence edilir, zindanlara atılır ve hatta asılırlardı. Tarihte uzun yıllar İmparatorluk içerisinde egemenliği bu baskılarla ayakta tutan zihniyetin karşımıza çıkan ilk icraatı ise günümüzde olduğu gibi bilimsel çalışmaları engelleyerek, devlet sistemine ve resmi teze aykırı düşünen bilim insanlarını öldürmek, öldüremediğini de sürgün göndermek olmuştur; dine, yasalara karşı gelmeyi de vatan haini, bölücü olarak gösterip katliam gerçekleştiren Jitemvari zihniyetli yasakçı İmparatorluk, 17. yüzyıla birlikte Avrupa'da kapitalizmin gelişmesi ve ateşli silahların icadıyla, fetihler sonucu yağma ve talanla elde ettiği gelirlerinden yoksun kalınca, kendi köylüsü ve halkı üzerinde sömürü ve baskısını yoğunlaştırarak halk kitlelerini yıldırmaya büyük bir çaba gösterdi; bu baskı, şiddet ve vahşet sayesinde de uzun yıllar kendisini yaşatma olanağı elde etti.

JİTEM'in bugün Kürdistan'da uyguladığı vahşet, diri diri toprağa gömme, kazığa oturtma, deri yüzerek yaralara tuz basma, insanlara dışkı yedirme gibi akla hayale gelmeyecek yöntemler, dün de Jitemvari zihniyetli İmparatorlukta sıkça uygulanıyordu. Halkına yönelik

katliamların, işkencelerin yanı sıra, yasak, baskı ve şiddet üzerine inşa edilen İmparatorlukta 182 vezir-i azamından 23'ünü görevlerinden azletmeden, 20'sini de azlettikten sonra idam ettirmiştir. Osmanlı İmparatorluğu, iktidar için her şeyin mubah sayıldığı, katliamların, vahşetin tarihidir. Öyle ki; Osmanlı Sultanları iktidar için kardeşlerini dahi gözlerini kırpmadan öldürmüş ve öldürtmüşlerdir. 36 Padişah'tan 13'ü tahttan zorla indirilmiş ve bunların çoğu da öldürülmüştür. Bütün bu vahşeti daha iyi görüp sorumlularını öğrenebilmek için de kanlı İmparatorluğun tarihini iyi bir biçimde ve tarafsız irdelemek gerekiyor.

Bu kan kokan İmparatorlukta başkaldıranların yakınlarını öldürme geleneği ise, 1. Murat'la başlar. Oğlu Savcı Bey ayaklandığı için kendisini gözlerini oydurarak cezalandırmıştır. Tahtına geçen oğlu 1. Beyazıt ise kardeşi Yakup Bey'i öldürterek Osmanlı tarihine saltanat için kardeşini öldürten ilk padişah olarak geçer. Taht varislerinin birbirlerini öldürtmeleri sonraları da sürer. 2. Mehmet Padişah olduğunda henüz bebek olan kardeşi Ahmet'i öldürtür ve bu dönem yönetime gelen kişinin kardeşlerini öldürtmesi yasallaşır. Yavuz bir taraftan babasıyla savaşıırken, öte yandan kardeşleri Korkut ve Ahmet ile yeğenlerini ortadan kaldırarak iktidar olur. 3. Mehmet ise kardeş katiliğinde bir rekor kırar ve 19 kardeşini birden öldürtür... Yani iktidar için her yol mubahtır Jitemvari zihniyetli İmparatorlukta.

Osmanlı İmparatorluğu'nda boyun vurulması da çok sık görülen vahşet örneklerindendir.

Kendisini kan, baskı, şiddet ve yasaklarla yaşatan İmparatorlukta infaz, boğulmak ya da asılmak biçiminde yerine getirilse de "ölünün başı mutlaka kesiliyordu ve kesilen kafa içi bal dolu kıl torbalarının içine konularak İstanbul'a gönderiliyordu." Kesik kafanın İstanbul'a gönderilmesinin iki nedeni vardı. Her şeyden önce idamın infaz ediliş biçimi anlaşılmış oluyordu. İkincisi, suçlunun cezasız kalmadığını göstermekti. Tabii ki "İbret-i âlem" olsun diye bu baş saray kapısı önünde teşhir ediliyordu. Örneğin; "1658-1659 yıllarında Abaza Hasan İsyanı bastırılıyor ve bir yıl içinde on bin kadar kişi suçlu-suçsuz idam ediliyordu. Bu yüzden bir yıl boyunca 10-15 kafa her gün düzenli olarak Bab-ı Hümayun (dış kapı) önüne getirtiliyor ve çoğu günlerce orada teşhir ediliyordu. 18. yüzyılın sonu ve 19. yüzyılda kafaların, Edirnekapi'da da teşhir edildiği görülüyordu. Halktan kişilerden İstanbul'da idam edilenlerin, aynı zamanda cesetleri de teşhir ediliyordu. Cesedin konumundan, onun Müslüman ya da Müslüman olmadığı anlaşıyordu. Müslüman olanlar sırtüstü yatırılıyorlar ve kesik kafaları kollarının altına konuluyordu. Müslüman olmayanlar ise yüzükoyun yatırılıyor ve başları da kollarının üstüne konuluyordu." (1)

Yüzyıllar sonra Kürdistan dağlarında gerillaların kafalarını kesip teşhir eden, kulak ve burunlarından koleksiyon yapan zihniyet, işte bu geleneğin devamıdır. Cumhuriyetten sonra kurulan ordunun tarihine bakın, sadece Kürt halkına karşı savaştığını görürsünüz. İşbirlikçileştirme süreci öncesinde de kıyımlar yaşanmış olmasına rağmen, esas olarak örgütlenme biçimiyle, eğitimi ve donanımı ile iç savaşa göre şekillenmesi sonrası, halka karşı savaş sistematikleşmiştir. Bu tarihte, halkın dökülen kanı vardır. Halkın mücadelesinin geliştiği, emperyalizmin çıkar-

ların tehlikeye girdiği anda yapılan ve milyonlara büyük acılar yaşatan cuntalar, bu misyonun bir parçasıdır. Kürdistan'da yıllarca köyleri yakan, yıkan, köylülere pislik yediren, kadınlara tecavüz edip, Kürt gerillalarının kafalarını, kulaklarını kesip koleksiyon yapan... Diyarbakır Lice'de halkı kurşunlayan... JİTEM katliamlarına karşı ayağa kalkan Nusaybin, Cizre, Şırnak halkının karşısına dikilen... Bütün kitle katliamlarında örgütleyici, yönlendirici rolü açığa çıkan, Cumhuriyetten sonra kurulan ordudur. Halka karşı bu denli pervasız olmaları da iç savaş ordusu olmalarındandır. Yani Cumhuriyetten sonra kurulan Türk ordusu sadece Kürt halkına karşı savaşmıştır.

"Türk ordusu, 1937 yılında Dersim'e karşı savaş ilan etti, çocuk, yaşlı, kadın ayrımı yapılmadan on binlerce Kürt katledildi. Kutsal direnişin, cesur önderleri tutuklandı. Başta Seyit Rıza olmak üzere, Resık Hüseyin, Yusufanlı Fındık, Seyit Husen, Kureşanlı Hasan, Mirza Ali, Demanlı Hasan, Xarput'ta kurulan darağaçlarında asıldılar.

Katliamdan geri kalan halk kitleleri, kafieler halinde, Türkiye'nin değişik bölgelerine sürgün edildi. Sürgünlerin Manisa, Edirne, Balıkesir, Kırklareli gibi şehirlere yerleştirilmesinin amacı; Dersim Kürtlerini kesin bir asimilasyona tabi tutmaktır. Kemalist diktatörlük ellerinin kanıyla kültür emperyalizmini devreye sokarak, başta Dersim olmak üzere diğer bütün köy ve yerleşim birimlerinin, nehir, dağ, taş adlarını dahi değiştirdi." (2)

Bu nedenle de Cumhuriyetin ilânından sonra Türkiye denilen toprakların tamamında yine şiddet, baskı ve inkâr zihniyeti hakimdi. Osmanlı'dan daha ileri yasalar getiremeyen Cumhuriyetin kadroları, kafa yapılarını Osmanlı'nın bağınazlığından, geriliğinden kurtaramadılar. Güçsüzlükleri, ideolojik olarak onları büyük oranda etkiledi. Katletme, yukarıdan emirle kendi yasalarını hiçe sayma, olduğu gibi geçmişten devralındı. Osmanlı; "adaletini" yerine getirirken kurbanlarını

inletir... Feryatlar ettirir, bağırır... Kurbanın diri diri kazığa oturtulması, etinden sivri uçlu çengellere asılması, "Osmanlı adaleti"nin infaz biçimlerinden birkaçı idi. İnfaz, meydanlarda "ibret-i âlem" olsun diye kalabalığın gözü önünde gerçekleştirilirdi. Osmanlı, idam cezalarının infazlarının nerede, ne zaman yerine getirileceğini günler öncesinden ilân ederdi. Tellâlar bağırıp, insanları, "Padişah efendi hazretlerinin" iradesi dışına çıkanların akıbetlerini görmeye çağırırdı.

Cumhuriyetin idam ve yerinde infazları da Osmanlı'dan çok daha "insancıl" değildir. Cumhuriyet döneminde de uzun yıllar idam törenleri aleni yapılmaya devam edildi. "Vatan hainleri"nin sonunu görmek üzere köylerden, kasabalardan seyirciler çağırılırdı. Bazen toplantıları seyredenlerin alkışlarıyla idam törenine katılması da istenirdi. Cumhuriyet döneminde uzun yıllar boyunca idam törenleri, kasabalı ve kentli bir takım eşrafın yaşamında eğlence, piknik olanağıydı... Bazen yanlarında yiyecek ve içeceklerini de getiriyorlardı. Yiyip içerek "o renkli anı" bekliyorlardı. Sonra eğlencenin en heyecanlı yerinde; asılanın son anlarına tanıklık ediyorlardı. Cumhuriyet döneminin "darağaçları gölgesinde piknik" yaptırma organizasyonlarına 1967 yılında "ayıbı silmek" düşüncesiyle son verildi. Bugünün yasaları ölüm cezalarının infazlarını kurallara bağlıyor. Yasaya göre kişinin idamı için önce mahkemelerin karar vermesi gerekiyor. Sonra ilk kararı veren mahkeme sivilse sivil, askerse Askeri Yargıtay'ın onayı alınıyor. İdam dosyası bundan sonra meclise gönderiliyor.

Adalet Komisyonu'ndan sonra Genel Kurul'da varsa lehinde, ya da idam aleyhinde konuşmalar yapılıyor. Ardından çoğunluğun "evet", Cumhurbaşkanı'nın da mühürlemesiyle formalite tamamlanıyor ve darağacı kuruluyor.

İdam sehpalarıyla toplumu korkutup sindirerek kolayca yönetebileceğine inanan cunta şefi Kenan Evren, "asmayıp da besleyelim mi?" sözleriyle dünyada gelmiş geçmiş diktatörlükler arasında ayrı bir yer almıştır. (3)

Tıpkı Osmanlı gibi Cumhuriyet döneminde de devletin, çeşitli kesimleri ve kişileri kullanma geleneği devam etmiştir.

Cumhuriyet döneminde idam politikasının dışında muhalifleri yok etmenin, sindirmenin bir diğer yaygın yöntemi ise "yerinde infazları"dır. Artık yasalardan idam cezasını kaldırıp "demokratikleşmeye" çalışan günümüz egemenleri, Osmanlı'dan devraldıkları vahşet geleneğini çeşitli kılıflarda gizlemeye çalışmaktadırlar. Oysa Cumhuriyet döneminde de yüzlerce insan evlerde, sokaklarda, hapisanelerde katledilmişlerdir. Örneğin 1984 yılından 2000 yılına kadar idam cezalarının infazlarının uygulanmadığını (böylelikle ne kadar demokrat olduğunu) övünerek anlatan zihniyet o günden bugüne binlerce Kürt'ü yerinde infazlarla katletmiştir.

Cumhuriyet döneminde de devletin; çeşitli kesimleri ve kişileri kullanma geleneği devam etmiştir. Yüzlerce, binlerce örnek sayılabilir belki. Ama en çarpıcılarından birisi Topal Osman olayıdır.

"Topal Osman İttihat ve Terakki döneminin karanlık ilişkiler ağı içinde yer alan ve Müslüman halka yönelik birçok katliamda adı geçen biridir. Kurtuluş Savaşı'nda Kuva-i Milliye saflarında yer almıştır. Birçok ayaklanmanın bastırılmasında aktif rol oynamıştır.

"Biz Kürtler Topal Osman'ı, Koçgiri direnişini bastırmaya gönderilen ve "Laz Alayı" denen çetelerin komutanı olarak, acımasızlığı ve kanlı kırımlarıyla tanırız. Daha sonra, Mustafa Kemal'in yönlendirmesi ile meclisteki bir muhalif milletvekiline karşı cinayette kullanıldı. Daha sonra ise, yine bu cinayet bahane edilerek kendisi de öldürüldü." (4)

Aynı şeyi bugün de görüyoruz. Bu zihniyet; Kürdistan'da kanlı katliam ve vahşetvari cinayetlerde kullandığı Hizbullah'ın da dirisi gibi, ölüsünden de yarar-

lanmak istedi. Oysa hepimiz çok iyi biliyoruz ki failler, suç delillerinin üzerinde oturuyordu.

Garip değil mi? Hizbullah'ın adı yıllardır bilinmesine rağmen, birdenbire üzerine gidilmesi ve bu vahşi örgütün iskambil kâğıtlarından yapılan şato gibi yıkılıvermesi. Ne tuhaf! Öyle ya, devlet kendi elleriyle kurup organize ettiği gücün birden üzerine gitmeyi aklına koydu. Yine hepimizin çok iyi hatırlayacağı gibi eski MİT Müsteşarı Teoman Koman'ın 1992 yılında kendisine Hizbullah'ı soran gazetecilere, şu yanıtı veriyordu. "PKK'nın amaçlarına karşı, kendini koruyan, dini inançları kuvvetli vatandaşlardır bu kişiler." Demirel, Hizbullah'ın çıkışını gazetecilere anlatırken, Teoman Koman'ın çizgisinden çok farklı bir fotoğraf çizmemiştir; "Başlangıçta PKK'ya karşı çıkan bir harekettir. Halkı korumaya yönelmiş bir hareket." (5)

Eski MİT Müsteşarı Teoman Koman'a göre, "JİTEM yok; Hizbullah yok" ama Kürdistan'da insanlar güpegündüz cadde ortasında öldürülüyorlardı. Faili meçhul cinayetler dosyası dağ gibi. Cumartesi Anaları kayıp evlatlarının peşinden coplanırken, nasıl oluyor da, "İran ve Türkiye'nin değişik merkezlerinde sıkı bir eğitimden geçen" bu teröristler, İstanbul'un maruf mahallelerinden birinde, Beykoz'da ev satın alıyorlar? Bununla da yetinmeyerek nasıl oluyor da, "sanki iz bırakmak istercesine" kaçırdıkları kişilerin kredi kartlarını ve cep telefonlarını kullanabiliyorlar dersiniz? Dünyanın bir başka yerinde yaşansa herkese küçük dilini yutturacak, şaşkınlıktan hayretlere düşürecek, büyük infialler yaşanmasına yol açacak olan bu olaylar, Türkiye gerçeğinde doğal, sıradan olaylar haline geldi. Korkusunu, büyük bir saldırganlıkla yenmek isteyen bu zihniyet; her gün zehir kusuyor. Kürt'ün sonunu getirmek için her gün bin defa yemin ediyor... Gözünü biraz bu zihniyetin üstüne çeviren herkes bunu rahatlıkla görebilir. Yine biliyoruz ki 1980 darbesinde JİTEM'in generalleri bir

taftan Haluk Kırıcı ve Abdullah Çatlı gibi faşist katilleri kendisi "istihdam" ederek onlara görevler verirken, öte yandan "tarafsız" görünebilmek için faşistleri de hapisanelere doldurdular. Jitemvari zihniyetli devlet buydu işte. Kullanır, işi bittikten sonra kaldırır bir kenara atardı. Oysa gelişen olaylardan biliyoruz ki Sisteme karşı mücadelenin gelişimine paralel olarak halka karşı yürütülen savaşın "görünmeyen" yüzünde Çatlılar, Yeşiller, Kırıcılar vardı. Belki de kullandıktan sonra öldürüp bir kenara atan bu geleneği, (JİTEM) üyesi olarak çalışan ve sonra JİTEM hakkında itiraflarda bulunan Abdulkadir Aygan anlamış ve bu nedenle de Roj TV'de Cahit Mervan'ın hazırlayıp sunduğu Sêla Sor programına katılarak daha önce Türkiye'de Ülkede Özgür Gündem Gazetesi'nde yayınlanan itiraflarda bulunmayı en iyi yöntem olarak seçmişti.)

İtiraflarını canlı yayında da tekrar eden Aygan, eski itiraflarına yenilerini de ekledi. İşte Aygan'ın 5 Haziran 2005 tarihinde Roj TV'de Sêla Sor programındaki açıklamalarından bazıları:

1- JİTEM hâlâ faaliyetlerine devam etmektedir. JİTEM devlet içinde küçük bir grubun değil; aksine, TSK'nin en üst kademesinden başbakanlara, valilerden kaymakamlara ve emniyete hatta savcılara kadar devlet mekanizması içinde kurulan sistematik bir yapıdır. JİTEM içinde de infaz, istihbarat ve psikolojik hareket olarak farklı faaliyet alanları oluşturulmuştur. Ancak JİTEM, Susurluk kazasından sonra kendini geriye çekmiş ve çalışmalarını daha sistemli hale getirmiştir. Hatta kendi içinde tasfiyeler ve infazlar gerçekleştirmiştir. Askerlerden Binbaşı Aytekin Özer, Org. Hikmet Köksal, Veli Küçük, Hayrettin Toka, Org. Necati Özgen, dönemin Asayiş Bölge Komutanı emekli Korgeneral Hasan Kundakçı, Ali Akyöz, Cahit Aydın gibi birçok rütbeli "paşa"nın yanı sıra son on yılın Genelkurmay başkanları da bu oluşumun en baş sorumluları durumundadırlar.

2- JİTEM siyasi iradedden bağımsız hareket etmemektedir, özellikle Tansu Çiller'den açık destek alınmıştır. Yine, Ünal Erkan, Hayri Kozakçıoğlu gibi OHAL valileri ile Batman Valisi Salih Şarman'ın JİTEM'e sağladıkları olanaklarla çeşitli infazlar yapılmıştır. C4 bombaları OHAL Valiliği'nden Cem Ersever'e verilmiştir.

3- Diyarbakır'da JİTEM'e bağlı Psikolojik Harekat Başkanlığı bulunmaktadır ve bunun başında da soyadını hatırlayamadığım Erhan adlı bir albay bulunmaktadır. Bu birim, psikolojik savaş merkezi olarak çalışmaktadır.

4- Dönemin DGM savcılarında bazıları, Diyarbakır Saray Kapı'daki JİTEM merkezini ziyaret etmişlerdir. Ayrıca bu merkezin bahçesinde infaz edilenlerin özel eşyaları yakılmaktaydı.

5- Bahtiyar Aydın, Eşref Bitlis, Gaffar Okkan, Uğur Mumcu cinayetleri ile JİTEM arasında bağ olabileceği konusunda somut gözlemlerim ve düşüncelerim bulunmaktadır.

6- Binbaşı Aytekin Özen'in Mardin'de görev yaptığı bir süreçte Suriye'ye geçip Qamişlo'da (Kamışlı) aralarında Mahmut Baksı'nın bir akrabasının da olduğu 17 Kürt gencini katletmiştir. Ayrıca aynı dönemlerde Zaxo'da (Zaho) bir bombalamada 100 kişinin öldüğü katliamı da JİTEM tertiplemiştir.

7- JİTEM içinde çalışanlardan bazıları pişman olmalarına rağmen çıkar yol bulamadıkları için kalmaktadırlar. Hatta 1998 yılında PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan'a Suriye'de suikast girişiminde bulunan Viranşehir eski Belediye Başkanı Abdi Keleşoğlu da devlet tarafından kullanılıp atılmıştır ve kendisi Avrupa'ya kaçmıştır.

8- JİTEM'in tetikçilerinden Adil Timurtaş, Hakim Güven ve daha birçoğu ellerini kollarını sallayarak dolaşmaktadır ve bu da JİTEM sisteminin devam ettiğinin kanıtıdır. Hatta bazı "vatanseverler" de bir dönem bu iti-

rafçılara Diyarbakır'da ihale vermişlerdir. Adil Timurtaş ve birçoğu eroin, kara para, tarihi eser kaçakçılığı yapmaktadırlar. JİTEM'e gelen giden gazeteciler bulunmaktadır.

(Somut olarak bir gazetenin Diyarbakır temsilcisinin ismini zikretti.) (Söz konusu gazetecinin görüşünü almadan ismini yazmayı uygun bulmadım.)

Abdulkadir Aygan 4 saat boyunca daha birçok olaydan ve kişiden bahsetti. Bazı olayların tam zamanını ve yerlerini hatırlayamadığını da söyledi. Ama can güvenliği sağlanırsa Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi veya uluslararası mahkemelerde tanıklık yapabileceğini açıkladı.

Türkiye'de her kesimin bir derin devlet tanımı vardır. Ama Abdulkadir Aygan'ın itiraflarından sonra artık bu gerçek ayyuka çıktı. Günümüze dek sürüp gelen katliamların hemen hepsi 700 yıllık bir devlet geleneğinin ürünüydü... JİTEM de bu geleneğin çocuğundan başka bir şey değildir.

Cumhuriyet Türkiye'si Osmanlı ve Bizans'ın devamıdır.

Türkiye Cumhuriyeti'nin tepe noktasında bulunanların sıkça dile getirdikleri "Allah Allah bismillah, biz Osmanlı torunlarıyız" gerçeğinin temeline inildiğinde, Cumhuriyetteki egemen gücün de özünde, tarihte düştüğü yanlışlıklardan dolayı yıkılan İmparatorluktan bir an bile kopmadığı açıkça görülecektir.

"Fransa lideri Jacques Chirac, Türkiye'nin Avrupa'ya çok da yabancı olmadığını söylemek için 'Hepimiz Bizans'ın çocuklarıyız' dedi. Biz bunu tepkiyle karşıladık. Hatta bazı bakanlarımız küfür etti. Neden dünyanın en önemli İmparatorluklarından biriyle ilişkimiz olabileceği, bizi bu denli kızdırdı?"

Kızgınlığımız, tarih eğitimimizden kaynaklanıyor. Oysa Roma-Bizans, dünyada gelmiş geçmiş en büyük uygarlıklardandır. Ama bizdeki tarih anlayışına göre, biz, İmparatorluklar, uygarlıklar yıkan ve bununla gurur duyan kahraman bir ulusuz. Biz bu anlayışla, kendi kendimizi 'barbar' durumuna düşürüyoruz. Uygarlık yıkanlara barbar derler.

Bizans sözcüğü, neden bizde bir 'küfür' gibi, aşağılayıcı bir sözcük şeklinde algılanıyor?

Anlamak mümkün değil. Osmanlı, Bizans'ı böyle algılamıyordu.

Nasıl algılıyordu?

Osmanlı'nın Bizans'a büyük saygısı vardı. Çünkü Osmanlı, kendisini Bizans'ın devamı görüyordu. Hatta Fatih Sultan Mehmet Kayser-i Rum unvanı aldı. Kayser-i Rum, Roma İmparatoru demek. Eğer Fatih kendini Roma İmparatoru olarak görüyorsa, Osmanlı'nın Roma'yı, Bizans'ı küçümsemesi mümkün olabilir miydi? İşin ilginç yanı, Bizanslılar da Fatih'in İmparatorluğunu benimsedi. Onlar da Fatih'e 'Sultan Basileus' yani 'bizim İmparatorumuz' dedi. Fatih'in daha önceki imparatorlardan tek

farkı Müslüman olmasıydı ve bu yüzden Bizanslılar ona 'Sultan İmparator' dedi. Fatih; Jüstinyen gibi eski Roma'yı canlandırmak istedi ve İtalya'ya çıkarma yaptı. Biz habire Bizans'ı yıktığımızı söylüyoruz ama Fatih Bizans'ı yıkmadı, aksine Roma İmparatorluğu'nu canlandırmaya çalıştı.

Ya diğer Osmanlı Sultanları, onlar kendilerini Bizans'ın devamı olarak mı gördü?

Kendilerini Bizans'ın devamı, hamisi ve tekamül etmiş şekli olarak gördüler. Nitekim Roma-Bizans ve Osmanlı haritalarını üst üste koyun, dörtte üçü kesişir. Hatta Osmanlı devletinin kuruluşunda da, Bizans'ın yönetici kadrosu, Osmanlı'nın yönetici kadrosuna dahil edildi. Mesela Köse Mihal, Evrenos Bey, Prusa Valisi Saros... Ünlü tarihçi Heath Lowry, Osmanlı devletinin Türkler ve Britanyalı Bizanslılarca birlikte kurulduğunu kanıtlarla ortaya koyar. Lowry'ye göre, fethedilen yerlerdeki Ortodoks Bizanslılara yönelik hoşgörü ve karşılıklı işbirliği olmasaydı, Müslüman-Türk nüfusun kısa sürede bu büyük coğrafyaya yayılması en azından demografik açıdan mümkün olmazdı. Ayrıca Halil İnalcık'a göre de, 15'inci yüzyılda Osmanlı'nın askeri yönetici kadrosunun yarısı Hristiyanlara verildi. Bunların da çoğu Bizans hanedanı Paleolog sülalesinden geliyordu. Eğer İstanbul'un fethi başarılmasaydı, son Bizans İmparatoru XI. Konstantin'in yerine abisinin oğlu geçecekti. Fetih'ten on yedi yıl sonra bu kişi işte Osmanlı'nın Deniz Kuvvetleri Komutanı Mesih Paşa olarak karşımıza çıktı. Böyle o kadar çok örnek var ki...

Bir Fransız çıkıp, 'hepimiz Bizans'ın çocuklarıyız' diyor. Aslında biz Fransızlardan bin defa daha Bizans'ın çocuğuyuz, biz daha fazla Romalıyız ama bunu reddediyoruz. Biz, Cumhuriyet döneminde Bizans'ı reddettik.

Peki, bugünkü hayatımızda Bizans'ın izleri yok mu? Olmaz olur mu? Zaten Osmanlı, Bizans'ın gümrük, vergi toplama dâhil aşağı yukarı bütün kurumlarını aldı. Mesela Roma-Bizans toprak sistemi Osmanlı'da aynen devam etti. Roma hukuku devam ediyor demektir bu. Aynı şekilde Cumhuriyet'te de toprakların yüzde 90'ı devlete ait oldu.

Şimdi Avrupa kültürüyle daha yakın ilişki kurmak istediğimiz bir dönemdeyiz. Tarih kitaplarının yeniden yazılması ihtimali var mı?

Bu konuda ciddi çalışmalar var. Boğaziçi Üniversitesi felsefe ve tarih bölümündeki arkadaşlar, kitaplardaki önyargıları saptıyor. Tarih kitapları yeniden yazılırken, eski Bizans'a 'benim tarihim' diyebilmeliyiz.

Biz Bizans'ın çocukları mıyız?

Genetik olarak öyleyiz. 1453'ten bu yana sizin ya anneniz ya babanız Bizanslıydı. Eğer Anadolu'ya yirmi yıl önce Amerika'dan göç etmediyseniz, devamlı bu topraklarda yaşıyorsanız, tabii ki Bizans'ın çocuğusunuz. Orta Asya'dan geldiyseniz, o zaman da karışmışsınız demektir. Siz de ben 'de karışmışız. Biz, karışmış bir toplumuz.

Okulda bunu öğretebilir miyiz?

Niye öğretmeyelim? Gerçek buysa niye saklayalım? Bu çok güzel bir şey. Amerika'da da 72 millet karışmış. Bir Amerikalı karışmış olduğu için utanır mı? Ben niye Türklüğümle, Osmanlılığımle, Bizanslılığımle utanayım? Aksine gurur duyarım. Hepimiz Bizans'ın, Osmanlı'nın devamıyız. Türklük, Osmanlı kimliğinin unsurlarından biridir, hepsi değildir. Biz Amerika gibiyiz, bu topraklarda muazzam bir senteziz. Orta Asya'dan gelen Türkler bu sentezin bir unsuru. Ama biz sentezin diğer unsurlarını reddettik, sadece bir unsuru kabullendik." (6)

Prof. Dr. MURAT ÇİZAKÇA'nın Gazeteci NEŞE DÜZEL ile (yukarıda) yaptığı söyleşinin içeriğinden de anlaşıldığı

gibi Cumhuriyetteki egemen güç yıkılan İmparatorluktan bir an bile kopmamıştır... Zaten kopmuş olsaydı söz konusu zihniyet Cumhuriyetin de egemen gücü ve iktidarı olamazdı. Bu nedenle aşağıdaki tahlil yerindedir.

"Tarihte devleti bir zihniyet ve kurumsal akış olarak görmek büyük önem taşır. Doğup batan, hızla kurulup yıkılan, sınıf veya gruplarca yeniden kurulan, dinsel veya ulusal kavramsallığına dayanan devlet tanımlamaları, bizleri olgusal gerçeğine yaklaştırmaktan çok, bulanık ve kopuk bir görünüm anlayışına sokar. Toplumun en temel kavram düzeniyle en kesintisiz kurumsal gerçeği olarak devleti, gittikçe büyüyen ve etrafında bazen dondurup bazen yakan 'kartopuna, nar topuna' benzetmek daha öğretici olabilir. Oluşmasından itibaren devlet günümüze kadar gelişmiş, çeşitlenmiş, ama öz itibarıyla değişmediği gibi kesintiye de uğramamıştır. Bu öylesine bir gerçekliktir ki, iki saniyelik bir kesintiden bile bahsedemeyiz. Kesinti olursa yok oluş sürecine girer. Bu husus tıpkı ruhun bedenden ayrılışına benzer. Ruh bir saniye dahi vücudu terk etse, o beden artık varlığını sürdüremez. Bir saniye sonra ruhu çağırıp bedene tekrar koyamayız. Devlet de böyle canlı bir varlıktır. Çeşitliliği ve hacim kazanmasını ise aileye türlerine benzetebiliriz. Aynı bitki veya hayvan familyasından birçok tür ve çoğul hacimler oluşabilir. Ama temel özellikler aynı kalır." (Abdullah Öcalan *BİR HALKI SAVUNMAK Feodal devletçi toplumu -Olgunlaşmış kölelik toplumu-*) Bu da çok net bir biçimde gösteriyor ki Cumhuriyetin Osmanlı'dan kopuşu söz konusu bile değildir. Zaten bu gerçeği Prof. Dr. MURAT ÇİZAKÇA, söyleşisinde teyit etmekte.

Osmanlı'da egemenliği elinde tutan Teşkilat'ı Mahsusa olduğuna göre JİTEM'in tarihi de öyle sanıldığı ya da söylendiği gibi, PKK ile başlayan bir tarih değildir. Osmanlı'dan bu yana, JİTEM değişik isimlerle halkları,

halkların mücadelesini, kan ve şiddet yoluyla bastırmada kullanılmış, kanlı ve uzun bir geçmişe sahip, devletin kontrolünü elinde tutanların gerektiğinde aktifleştirdikleri terörün adı olarak karşımıza çıkmaktadır. Bizler yani terör karşıtları bu acımasız teröre JİTEM adını versek de, egemenlerce bu terörün adı ve felsefesi tek devlet, tek millet, tek bayraktır. Ve bu doğrultuda terör estirenler ise kahramandır. Bu görüş ve zihniyet, Osmanlı'da olduğu gibi Türkiye Cumhuriyeti'nde de devletin özünü, yani sistem içindeki egemenliğin çekirdek kadrosunu oluşturmaktadır.

JİTEM bazı kesimlerce devlet içinde çete olarak tanımlansa da söz konusu oluşum devletin ta kendisi olarak karşımıza çıkmaktadır.

Kan, şiddet ve katliamla, halklara rağmen egemenliği elinde tutan bu çekirdek kadro Osmanlı'da Teşkilât-ı Mahsusa iken, Cumhuriyet Türkiye'sinde JİTEM olarak karşımıza çıkmaktadır. Kısacası Teşkilât-ı Mahsusa isim değiştirerek bugün yeniden JİTEM olarak Cumhuriyetin tepe noktasında varlığını sürdürmektedir. Yine bu kadronun savaştan, kandan beslenerek çıktığını; kendi varlığını korumak için şiddete başvurmaktan çekinmediğini ve günümüzde de varlığını aynı şekilde devam ettirdiğini görüyoruz. Bu nedenle JİTEM için çete tanımı ya da benzetmesi yerinde değildir. Çünkü JİTEM birkaç kişiden oluşan bir grup değil devletin ta kendisidir. Bu gerçeği de hem Susurluk kazasında, hem de itirafçı Abdulkadir Aygan'ın Ülkede Özgür Gündem ve Özgür Politika gazetelerinde daha önce yayınlanan itiraflarında da çok açık bir biçimde gördük. JİTEM üyesi olarak çalışan ve sonra JİTEM hakkında itiraflarda bulunan Abdulkadir Aygan en son bu gerçekleri Roj TV'de Cahit Mervan'ın hazırlayıp sunduğu Sela Sor programında açıkça beyan etti.

"Bu iş Ankara'ya dayanıyor. Ankara'dan yönetiliyor" demişti. Ve Genelkurmay Başkanı dâhil olmak üzere devlette önemli mevkilerde bulunanların JİTEM'in bütün örgütlenmesinden ve eylemlerinden haberdar olduğunu söylemişti. (7)

Bu nedenle bir kez daha tekrarlıyorum. "JİTEM'i çete olarak ele alanlar, Osmanlı ve Cumhuriyet Türkiye'sinin katliamcı yüzünü yeteri kadar göremeyenlerdir. 700 yıllık bir devlet geleneğinin katliamlarını küçültmeye çalışanlardır. JİTEM olayını sadece çeteye indirgemek, Türkiye'deki sistemi tanımamaktır." JİTEM'i hem Osmanlı hem de Cumhuriyet Türkiye'sinde üreten, besleyip

büyüten hep devletin kendisi olmuştur. Acımasız ve vahşice cinayetler işleyen, katliamlar yapan JİTEM; çete olarak adlandırlamaz, tanımlanamaz. Böyle bir değerlendirme yapılsa bile eksik yapılan bir tanımlama ve değerlendirme olur. Jitemvari zihniyetli devletin istediği de bu kanlı tetikçi gücü yani JİTEM'i çeteye indirgemektir.

Ama işin gerçeğinde bu katliamcı tetikçi güç, asla çete değildir. Çünkü tarih boyunca devletin tepesinde bulunanlar hep bu tetikçi gücün arkasında durmuşlardır. Örneğin, 1990'larda çılgınlık derecesinde devletin derinliklerinde iskeletler, hayaletler, hortlaklar sökün ediyorken devletin birçok birimi, medyanın birçok köşesi bu derinliklerin korkulu hatırasıyla yüzleşmekten kaçınmıştır. Cumhurbaşkanı ve başbakanlardan örnek verilecekse, Çiller JİTEM'in tetikçileri için onlar "kahramandır" derken, bir bakıma asıl devletin JİTEM'den oluştuğunu da itiraf etmiştir. Bu gerçekler ayan beyan ortadayken Türkiye'deki sahte demokratların ve sözde tarafsız medyanın çektiği gizli çete fotoğrafı, JİTEM fotoğrafı değildir. Türkiye'deki sahte demokratlar ve sözde tarafsız medya sadakatle bağlı olduğu devlete toz kondurmamak için bu uyduruk "çete" masalına kendileri inanmayı tercih etmişlerdir. Ve bizi de bu çete masalına inandırmak için tüm güçlerini kullanmışlardır.

Hatırlanırsa haftalarca, aylarca televizyonlarda, gazetelerde "Hizbullah vahşeti", kazılan "mezar evler", "domuz bağı" görüntülerini izledik; bize izlettiler. Yaşananlar kuşkusuz vahşetti. Ama bu vahşetin sorumluları kimlerdi? Kullanıldıktan sonra dağıtılan ve adına Hizbullah denilen cinayet şebekesi mi? Bence hayır. Bu da, bu vahşetin sorumluları da devletin ta kendisidir. Çünkü bu vahşetin arkasında devletin olduğu gerçeği Kürdistan'da her geçen gün bir bir açığa çıkmaya devam etti... Tek başına Batman'da açığa çıkan kayıp silahlar bile

bunu göstermeye yetiyordu. Devlet Hizbullah'ı halka karşı kullanmıştı...

"Polise ait kayıp silahları hibe eden, Londra'da kurulu tabela şirketi Hospro'nun sahibi olan Tinar, daha çok sağlık sektörü cihazlarının ithalatıyla uğraştı. İstanbul Üniversitesi eski Rektörü Prof. Dr. Bülent Berkarda ile Metsan adlı şirketle ortaklık kurdu ve üniversitelere sağlık cihazı pazarladı.

21 Nisan 1994'te ithal edilen silahlar arasında yer alan 10 Baretta ve susturuculardan birinin Susurluk'ta Sedat Bucak, Abdullah Çatlı, Hüseyin Kocadağ ve Gonca Us'un bulunduğu otomobilden çıkması üzerine başlayan soruşturmada, silahların kaydına rastlanamadı ve aralarında Uzi, Baretta gibi silahlar da bulunan 45 silahın kaybolduğu ortaya çıktı. Kayıp silahlardan bir kısmının Korkut Eken üzerine zimmetli olduğu ortaya çıkınca, Hospro silahlarıyla ilgili soruşturmada, Ertaç Tinar'ın hibe etmiş gibi gösterdiği silahların parasını örtülü ödenekten karşıladığı da iddialar arasında yer aldı. Mehmet Ağar ise Hospro silahlarıyla ilgili yazılı savunmasında, silahları Korkut Eken'e senet karşılığı teslim ettiğini, ancak konunun devlet sırrı olduğunu söyledi. Tinar, Şubat 1999'da ise Londra merkezli Comotone Limited adında yeni bir şirket kurarak, Emniyet Genel Müdürlüğü'ne "ilan verilmeden bütçe dışı yapılan alımlar" kapsamında satış yapmak istedi.

Tinar'ın adı en son Batman'daki kayıp silahlar olayına karıştı. Emniyetteki kayıp silahlarla ilgili soruşturma yapan müfettişler, Batman Valiliği tarafından alınan silahlarla ilgili önemli bilgilere ulaştı.

ANASOL-D hükümeti döneminde başlatılan soruşturmada, valiliğin silah alımlarını, adı Susurluk soruşturmalarında ortaya çıkan Hospro şirketi üzerinden yaptığı belirlendi. Tinar, olayın ortaya çıkmasından sonra yaptığı

açıklamada, resmi kurumlar için ithal ettiği silahlar konusunda "bundan ötesi devlet sırrı" dedi. Devletin kendisine karşı kayıtsız kalmasını eleştirirken Fransız vatandaşlığına geçme başvurusunda bulunduğunu açıklayan Tinar, "Kullanıldım, korunmadım" dedi. O kayıp denilen söz konusu silahlar JİTEM ve Hizbullah tetikçilerine verilmişti halka karşı failli meçhul eylemlerde kullanmak amacıyla, bütün bunlar ortaya çıktı.

Yukarıdaki manzaradan da anlaşıldığı gibi, Hizbullah vahşeti ve onu örgütleyen zihniyet 700 yıllık bir devlet geleneğinin hemen her yüzüyle karşımıza çıkmış bir örneğiydi. İktidar olmak için her yolun mubah sayıldığı, tahta geçmek için kendi kardeşlerini öldüren Osmanlı Sultanlarıyla, muhalif gördüklerini anında ortadan kaldıran devletin; yani açığa çıkan JİTEM ve Hizbullah vahşeti Osmanlı'dan bugüne devam eden geleneğin bir parçasıydı. Katliamlar için kurum ve insanları kullanma, işkence ve vahşet, halklarımızın birbirine düşman edilmeye çalışılması bu geleneğin devamıdır.

Bu sistemin tabiatıdır bu: "Farklı" olana tahammül gösterilmez. Tayin edilmiş, önceden belirlenmiş görüşlerin dışında bir "görüş" izhar edilmesini hoş karşılamaz. Dogmatlaştırılmış düşüncelere karşı çıkmanız, resmi öğretinin dışında bir "tez" ileri sürmeniz, sadece "bölücü" ve "Cumhuriyet düşmanı" ilan edilmenize yeter. Bu devlet geleneği bunları yaparken kimi zaman kendine karşı çıkanları, hatta kendinden olmayanları "din düşmanı", "din sapkını", kimi zaman "vatan haini" ilan edip ezmeye, darağaçlarında sallandırarak yok etmeye çalışmıştır. (8)

JİTEM terörünün tarihi geçmişi Osmanlı'nın çadır altı terörüne dayanıyor...

JİTEM'in günümüzde kimlerle ilişkide olduğuna, nereden yöneltildiğine bakarsak dününü de anlamakta fazla zorlanmayacağız. Çünkü Türkiye; Osmanlı'nın mirasını, birçok kurumunu, kültürünü devraldı, siyaset ve egemenlik anlayışında, birçok kalıbını taklit etti. Türkiye'nin Osmanlı'dan devraldığı ve adı faili meçhul cinayetler, işkence, toplu katliamlarla anılan JİTEM ise, bu devralınanların başta geleniydi.

Tarihte Osmanlı Sarayları'nda yaşanan işkence, katliam ve vahşet örneklerini tümüyle anlatmak mümkün değildir. Ama her şeye rağmen Osmanlı Sarayları'nda yaşanan entrikalar, dönen dolaplar, tuzak ve ayak oyunları irdelendiğinde o dönemde de JİTEM terörünün müthiş ve yaygın olarak uygulandığı çok açıkça görülecektir. O dönemin Jitemvari egemen zihniyeti, yaptığı vahşeti "din adına", "millet için", "vatan için" meşru göstermeye çalışırken; günümüze de kendisini taşıyan zihniyet, bu kavramlar yerine tek devlet, tek millet sloganını geliştirerek "ülkenin bölünmez bütünlüğü tehdit altındadır" diyerek tetikçi gücü harekete geçiriyor. Yani bu oyunlar, tuzak ve entrikalar dün de Jitemvari zihniyetin sıkça başvurdukları arasındaydı. JİTEM'in paşa babası Osman'ın Osmanlı'sı da kendi içinde JİTEM terörüne başvurmuş ve bu acımasız terör sonucu birçok "faili meçhul" cinayet ve "kayıpların" oluşmasına neden olmuş; bunun yanında kardeş veliaht öldürmeleri, sadrazam idamları, Osmanlı'da da görülen Jitemvari zihniyetin yaygın terör eylemleri olarak kayıtlara geçmiştir. Bu acımasız terör sonucu Osmanlı Sarayları mezbahaneye dönüşmüştü. Böylece günümüzde Hizbi-vahşet'e dayandırılarak işlenen katliamlar ve yapılan vahşet o dönemde İslam'ın resmi yorumu olarak Sünniliğin kılavuzluğunda yapılmıştır. Osmanlı devlet yapısını

"Darağacı" adlı kitabında Gazeteci-Yazar Ahmet Kahraman şöyle anlatıyordu:

"Yeryüzünde kişinin, dedesinin adıyla anılan, bilinip tanınan aileler, hanedanlıklar vardır. Ama önderlerinin, yöneticilerinin adını kimlik olarak alacak geçmişi silik tek devlet Osmanlı'dır. Yeryüzü devletleri arasında dün, bunun bir benzeri yoktu. Bugün de yok. Rusya, Romanov allesinin attığı temeller üzerinde yükseldi. Fransa Baurbonların, Avusturya da Habsburg Hanedanı'nın yönetiminde. Ama Romanovlar değil Ruslar ve Rusya vardır; Baurbonlar değil Fransa ve Fransızlar, Habsbourglar değil Avusturya ve Avustralyalılar vardı. Baurbonların egemenlik sürdüğü topraklar, Bourbonya değil, Fransa'ydı. Fransızlar, hanedanın 'kulu' değil, yurttaşıydı. Fransa'da Fransızca, Rusya'da Rusça konuşuluyordu. Yöneten ailenin dilini değil... Avustralyalıların Habsburgca konuşmaması gibi... Osmanlı Devleti, yeryüzünde bir istisnalar yumağı olarak görüldü. Kurucusu Osman'ın adı devlete isim ve kimlik oldu. Ailesinin konuştuğu dil, resmi dil... Osmanlı ve Osmanlıca." Osmanlı tepeden turnağa kadar bir tuhaflıklar yumağıydı. Kan ve şiddetin ayakları üzerinde duran yapıda, iktidar değişikliği de kendi özüne uygun biçimde gerçekleşiyordu. İktidar için kardeş, ana ve baba kaniyle banyo yapmanın "mubah" sayıldığı benzer bir yapı gelip geçmedi dünyamızdan...

Ama bu gerçekler de tıpkı bugün yapıldığı gibi halklardan saklanmıştır. Gerçek diye sunulanlar da sahte tarihçilere sipariş karşılığı yazılmıştır. Bütün bunlar da Osman'ın Osmanlı'sı incelendiğinde görülecektir.

Gazeteci-Yazar Ahmet Kahraman, Osmanlı Saraylarında yaşanan vahşi terörü ve Osmanlı'nın, eşkıya çetelerine has bir iktidar devir teslim, hayat tarzı sergilemesinin nedenini Türk tarihçisi İsmail Hakkı Uzunçarşılı'ya dayandırarak şöyle anlatıyor;

"Osmanlıların ilk aşiret devletleri, hatta beylik kurdukları zamanların tarihi pek karışık olup, eldeki bilgilerin önemli bir kısmı, sonradan yazılmış eserlere dayanmaktadır. Osmanlılar, kökenlerini, atalarını sonradan 'seçip' aldılar. Gerçeklerle pek bağlantıları olmayan bir soyu, icat edip aldılar.

Osmanlılar çok sonra kendi soyunu sopunu araştırmaya başladılar. Bulup elde ettikleri sonuçtan 'soylu' bir damar akmayınca, beğendiğini 'kök' diye seçti. İlk kez, İkinci Murat döneminde, Osmanlı ailesinin kim olduğu, nerden geldiği üzerinde düşünölmeye başlandı. Ama kocaman bir boşlukla karşılaşıldı.

Bunun üzerine, İkinci Murat ailesinin soy kütüğünü düzenlerken, Oğuz Türklerinin, 'Kayı' boyu diye kestirip attı. Beğenip seçerek aldığı, ilan ettiği soya kimsenin itiraz edecek hali yoktu ya.... Tebaa, 'Elhak doğrudur' diye onayladı. İkinci Murat, 'ailesinin Oğuz Türklerinden' olduğunu ilan ederken, dedesinin göçüp geldiği yerin coğrafyadaki noktasını da bilmediğinden, Anayurt için 'Orta Asya' deyip, işin içinden çıktı. Oysa daha sonra konuyu araştıran tarihçilerin hiçbirisi İkinci Murat'ın 'seçtiği' soy kütüğü ve 'Orta Asya' genellemesini doğrulamadı. Bazı tarihçiler Osman Bey'den sonra ikinci kurucu dedikleri Sultan II. Murat'ın, 1404 yılında Dulkadiroğlu Emine Hâtun'dan Amasya'da dünyaya geldiğini söyleseler de, Osmanlı İmparatorluğunun Doğusu adında bir kitap yazan, tarihçi Prof. Paul Wittek, 'Osmanlı ailesinin Kayı aşiretinden' olduğunu tümüyle yalanlıyordu. Türk tarihçisi İsmail Hami Danişmed de, Prof. Wittek'i destekliyordu. Böylece İkinci Murat tarafından ortaya atılan ve hiçbir geçerli dayanağı, kanıtı bulunmayan 'Oğuz Türklerindeniz' iddiası havada, desteksiz kalıyordu." Ahmet Kahraman'a göre, "Orta Asya" dedikleri, Kırgızistan, Kazakistan yöresi olabilir. Oysa Osmanlı ailesinin bireyleri, yöre insanlarına

hiç benzemiyorlardı. Osmanlılar ne çekik, yumruk gözlü, ne de çıkık elmacık kemikli yüzlüydü. Orta Asyalılardan çok, Afganlıları andırıyorlardı. Uzun yüzlü ve uzun burunlu.

Kahraman'a göre, Osmanlı ailesi 300 çadırılık bir göçmen kafilesi olarak Bizans topraklarına geldi. Çadırdaki kurulan devlet, korkunun dehşet sahneleriyle büyüdü. Doğada, acıktığında birbirlerini parçalayarak yiyen başlıca hayvanlardan biridir kurtlar. Kurt sürülerindeki zayıflar, parçalanıp yenerek uzun kışları geçirilir.

Yalnızca gücünün yaşama hakkına sahip olduğu bir düzendir bu... Osmanlı'da da, iktidar gücünün yaşama ekseninde dönüyordu. Tarihçi Prof. Ahmet Mumcu, "Osmanlı usulü iktidar'ı", şu fotoğrafla gösteriyordu: "Osmanlı Sarayında yalnız gücünün yaşama hakkı vardı. İktidarı ele alıp başa geçebilmek, kanlı boğuşmaları gerektiriyordu. Kardeş, baba, oğul, rakiplerini yok edip zaferle çıkanlar, başlara baş, iktidar çakırın hükümdarı oluyordu. Tıpkı Moğollarda olduğu gibi, Türklerde de saltanatın intikalinde, belirli bir kural yoktur" diyordu.

Bir saltanat usulünün bulunmaması, kurulan Türk devletlerinin, kısa zamanda parçalanmasına sebep oluyordu. Bu anlayış, Türk- İslam devletlerine aynen geçmiş ve devlet hükümdar ailesinin ortak malı sayılmıştır. Tıpkı günümüzün Cumhuriyetinde olduğu gibi...

Osmanlı Devleti'nin murisi saydığımız Anadolu Selçuklularında da durum farklı değildi. Bu devlette, saltanatın intikali konusunda, belli bir usul yoktu. Bu yüzden veliaht tayini, diğer kardeşlerin taht üzerinde hak iddia etmesine engel olamaz, bu da şehzadeler arasında sık sık taht kavgalarına sebep olurdu.

Osmanlı'nın taht kavgaları yanında "kurt düzeni" daha yumuşak kalıyor ve şefkat pırıltıları taşıyordu. Kurt açlıktan ölse bile kendi yavrusunu yemiyordu. Onu esirgiliyor,

koruyor, öteki açlara yedirmiyordu. Osmanlı düzeninde ise acıma duygusuna yer yoktu. İktidarı, gücü ele geçirmeyi hedefleyen; kanlı kargaşada, bazen emzikteki bebekleri bile katlediyor, onları rakip görüyordu... İşte bu yüzden Osmanlı düzeni, kanlı arena ayinlerini andırıyordu. Bu yapıyı Avrupalılar, bir protesto nidasıyla barbarlık olarak nitelendiriliyorlardı.

Ahmet Kahraman'a göre Osmanlı'da aile içi kan banyosu geleneği, sarayın mezbahaneye çevrilmesi alışkanlığı ve "kanlı ayin arenası", daha ilk adımında, Osmanlı Devleti'ne adını veren Osman zamanında başladı. Osman, beyliği elinden alınır korkusuyla, öz amcası Dündar'ı 1298'de kendi eliyle okla vurarak öldürdü. Osman'ın yerine gecen Orhan, kardeşlerinin, anne, baba ve yakınlarının kanına elini bulamadı. Bir istisna olarak geçti tarihe.

Ama 1360'ta sultanlık postuna oturan Birinci Murat, rahat uyuyup saltanatın keyifli mutluluğunu sürmek için, kardeşleri Halil ile İbrahim'i katletti. Fakat buna rağmen rahat edemedi, korkularından kurtulamadı. Yerine göz dikip, kafa tutan oğlu Savcı Bey'e yöneldi. Onu yakalayıp, kızgın demirle gözlerini oyduktan sonra, öldürttü...

Murat'tan Osmanlı saltanatını Birinci Beyazıt devraldı. Osmanlı ailesinin kurduğu düzende hiçbir zaman mertlik yaşanmadı."

Tuzak, pusu, aldatmaca ve hile üzerine kurulmuş bir İmparatorluk Osmanlı.

Tıpkı Cumhuriyetin kuruluşunda olduğu gibi Kürtleri bin bir ayak oyunuyla kandıran Osmanlı Devleti de tuzak, pusu, aldatmaca ve hile üzerine kuruldu. Dalaverelerle, bin bir türlü ayak oyununun ve entrikanın bir arada oynandığı, kanla sıvalı dehşet labirentlerinde sürünerek soluklandı. Sonra Osmanlı kendi yarattığı cehennem hayatın içinde boğularak can verdi. Sultan Murat, 1389'da Kosova savaşında vurularak ölünce, yerine büyük oğlu Birinci Beyazıt geçti. Yıldırım lakaplı Beyazıt'ın bir de Yakup adında bir kardeşi vardı. Yıldırım lakaplı Beyazıt'ın tezgâhlarını Kahraman, Prof. Uzunçarşılı'ya dayanarak şöyle anlatıyor:

"Yakup babasının öldürüldüğünden habersiz, kılıç sallamaya devam ediyordu. Bozguna uğrayan Sırp askerlerini kovalayarak yok edip, ganimet toplarken, Yıldırım Beyazıt geride entrika gergefinden tuzak kurmakla meşguldü. Yakup'un kendisine 'baban çağırıyor' diye haber gönderdiler. Gelir gelmez, saltanat iddiasında bulunmasın diye boğduruldu. Cesedi de, babasının tabutuyla beraber Bursa'ya gönderilerek, orada defnedildi. Osmanlı'da, saray mezbahanelerinde can verenler, ardından kıymete biniyor, gözyaşları arasında, 'nadide birer varlık' olarak, törenlerle türbelere gömülüyorlardı. Arkalarından en çok gözyaşı döküp, üzüntüye boğularak, acı çekiyormuş gibi yapan, cellâda buyruk veren baba ve kardeş sultanlardı. Osmanlı sarayındaki 'İdam ayinleri' baba, kardeş ve oğul katliamları, 'boğma' biçiminde gerçekleşiyordu. Birer 'Kutsal Efendi' oldukları için kanları genellikle akıtılmıyordu. Timur'a tutsak düşen Yıldırım Beyazıt'ın altı oğlu vardı: Süleyman, Musa, Mustafa, İsa, Mehmet ve Kasım. Yıldırım, bir yıl tutsak yaşadı. Sonra ailesine ölüsü teslim edildi. Yıldırım'ın nasıl öldüğü konusunda kesin bir bilgi yok.

Ama 'Türk' olarak adlandırılan Timur'un kendisine hiç de mertçe davranmadığı kesin."

Ahmet Kahraman, Çetin Altan'a dayanarak Yıldırım'ın nasıl öldüğünü şöyle aktarıyor:

"İtibar gördü" diyenlerin yanında, Timur'un bin bir eziyet ve aşağılanmadan sonra canını aldığı kesindir. Çetin Altan, Timur'un Yıldırım'a yaptıkları konusunda şöyle diyor: "Kimi, sırtına basıp, atına binmek için, binek taşı gibi kullandı diyor; kimi de, pek tutkun olduğu son karısı Sırp Prensesi Olivera'yı gözlerinin önünde, çınlıplak soyup oynattı diyor." Dehşet saçan gaddarlığıyla tanınan Timur'un, düşmüş düşmanına erdemli davrandığını söylemek, mertlik denilen üstün değer yargısına saygısızlık olur. Onun kendisine yakışanı yaptığı anlaşılıyor... Yıldırım'ın ölümünden hemen sonra, kardeşler arasında kanlı kavgalar boy göstermeye başladı. İktidara gelmek için, kılıçlarını çekip birbirlerinin üstüne yürüdüler. İktidar kavgasının kanlı küvetine dalan Yıldırım'ın oğulları üç ayrı anadan olmaydı. Analar; Geriyanoglu Süleyman Bey'in kızı, Olga ve Sırp Kralı Lazar'ın kızı Olivera idi. Kanlı arena da saltanat kavgası veren kardeşlerden hangisinin kimden doğduğu hâlâ bilinmiyor. Bilinen o ki, Çelebi Mehmet diye anılan birinci Mehmet'in, entrika, tuzak ve pusuculukta ötekilerden daha mahir olduğudur. Altı kardeşin, bazı paşaları da yanlarına alarak birbirlerine karşı sürdürdükleri kıyasıya savaşın galibi odur. Çelebi Mehmet'in iktidarı ele alması hiç de kolay olmadı. Tam 11 yıl süren kardeşler savaşında kendisi de çok eziyet çekti. En azından gönül eğlendireceğine, bütün zamanı, entrika gergefleri dokumaya, rakiplerinin yoluna tuzaklar kurmaya harcadı. Stresli anlar yaşadı. Çelebi Mehmet, kardeşi İsa'yı hamamda yıkanırken avlamış. Musa'yı başka türlü yok etmişti. Musa da, sultan olabilme umuduyla daha önce kardeşi Süleyman'ı öldürmüştü. Böylece meydan Çelebi

Mehmet'e kalmıştı. En küçük kardeş Kasım, "benim sultanlıkta gözüm yok" diyerek Bizans'a sığınmış ve ancak bu şekilde canını kurtarabilmişti. Çelebi Mehmet, 8 yıl iktidarda kalabildi. 1421'de Edirne yakınlarında Domuz avlamaya çalışırken attan düşüp felç geçirdi. Daha sonra öldü. Çelebi Mehmet'in ölümü halktan 40 gün saklı tutuldu. Amasya Valisi, 18 yaşındaki oğlu Murat, bu arada Bursa'ya ulaşmış Sultan oldu. Sultan Mehmet; yaşarken, iktidar uğruna kardeşlerini nasıl öldürmüştü, yerine geçecek oğlu Murat'ın da aynı şeyi yapacağını biliyordu. Onun için önlem olarak, 13 ve 9 yaşındaki oğulları Mahmut ve Mustafa'yı, 7 yaşındaki Yusuf'u Bizans İmparatoru'na emanet etmişti. Ağabeyleri onları öldürmesin diye... Fakat tahta geçen Murat, kardeşlerini Bizans'a vermedi. Çünkü tüm haklarından vazgeçerek, amcası Kasım gibi Bizanslı olup, Bizans hayatının bir parçası haline gelseler de, varlıkları günün birinde tehlike olabilirdi. İktidarını güven altına alma tedbiriyle canlarını almaya yürüdü. 13 yaşındaki Mustafa canını kurtarmak üzere, paşaların yardımıyla kavgaya girdi. Ama yakalanıp öldürüldü. Çocuk kardeşleri Yusuf'la Mahmut'un, iktidar arayışına girmesinler diye gözlerini oydu.

Hak iddia eden amcası Düzmece Mustafa'yı da boğdurttu. Osmanlı Hanedanı, korku hastalığına yakalanmıştı. Baba "oğlum beni tahttan devirecek" diye titriyordu. Şehzadeler, ölüm korkusunu algıladıkları andan itibaren, "ne zaman öldürecekler" diye... Sultanlık postuna bağdaş kuran, kardeş ve oğul tuzağı şüphesinden korku sendromuna yakalanıyor, yarı sarsak bir ruhla yaşıyordu.

Bu arada, korkudan felç olanlar çıkıyordu. Çetin Altan'ın deyimiyle: "Osmanlı tarihi, kimsenin derinliklerine bakmayı göze alamadığı, karanlık, boşluk ve uçurumlar dolu garip bir tarihtir" diyor ve ekliyor: "Öyle bir tarih ki, anası babası beli olmayan, yani kimliği saptanamamış

şehzadeler bile var içinde." Sadece şehzade oldukları için öldürülen Hanedan erkeklerinden bazıları, kurbanlık koyun gibi boğazlanma sırasını beklerken delirdi. Delilerden bazıları varis yokluğundan Sultan bile oldu. Deli İbrahim ve Deli Mustafa gibi... Bazıları da sultanlık postundayken, devriliş öldürülme sendromuyla felç geçirdi. Birinci Mehmet ve İkinci Murat gibi... İstanbul'u aldığı için pek övünülen Fatih Mehmet ile babası İkinci Murat arasında, birkaç rauntluk iktidar mücadelesi verildi. Osmanlı tahtı, baba oğul arasında üç kez gidip geldikten sonra Murat'ın ölümüyle Mehmet'e kaldı. Fatih Mehmet 1451'de 19 yaşındayken, Sultan oldu. Kan banyosuyla işe başladı. İstanbul'u ele geçirip, "Fatih" unvanı almasını sağlayan Vezir-i Azam Çandarlı Halil Paşa'yı ilk hamlede casusluk entrikasıyla yok etti. Halil Paşa'nın suçu, babasının adamı olmasıydı.

Ahmet Kahraman, İsmail Hami Danişmende dayandırarak, Fatih kundaktaki bebeklerle ölüm işine başladı ve henüz memede olan kardeşi Ahmet'i boğdurarak, ölüsünü babasının cenazesi ile birlikte törenlerle Bursa'ya yollayıp gömdürdü. Baba, amca, kardeş ve oğul katiliğinde Sultan Mehmet, bir çentik daha ileriye giderek, kundaktaki bebeğe kadar inmiş oldu. Fatih Mehmet, bununla da kalmadı. İnsan soyunun tanık olabileceği en vahşi yasayı yürürlüğe koydu. Yasa, iktidar mirası kavgasında, evlâtların babalarını, kardeşin kardeşi öldürebileceğini öngörüyordu. Bu iktidar kavgasında katliamların "yasal" hale gelmesinin dünya üzerinde ilk örneği idi.

Osmanlı Sultanlarının çoğu Bizanslıların, Bulgar, Sırp, Boşnakların torunuydu. Öte yandan Hristiyan anneden doğan, o kültürle yetişenlerden hiçbiri halk önünde, Müslümanlığa toz kondurmuyordu. Hatta Müslümanlıklarını çok ileriye, peygamber soyuna kadar götürüyorlardı. Bu TC döneminde, her adımda yaşanan

siyasi dolandırıcılığın, yalan bulamacına batarak, "ben dümenime bakarım" siyasetin de ilk adımlarıydı. Arabistan'ın işgalinden sonra Osmanlı Sultanları halifeliklerini de ilan ettiler. Ama bu Müslümanların çoğunun annesi Hristiyan'dı. Hristiyan kaldılar. Fatih Mehmet bile annesinin etkisiyle Ortodokslukla İslamiyet arasında gidip gelmiş, her nasılsa Müslüman kalmakta karar kılmıştı.

Ama pek çok şehzade din değiştirmeyi kurtuluş olarak seçti. Osmanlı'nın ölüm labirentlerini andıran saraylarından Bizans'a sığınan Yıldırım Beyazıt'ın oğlu Yusuf, Ortodoksluğu seçenlerden bir örnektir. "İlgisi olmadığı halde ve iç içeliğe rağmen Türk tarihçileri Osmanlı'yla Bizans arasındaki çekişmeleri, Hristiyanlıkla Müslümanlığın mücadelesi olarak sunuyor, kolayından söven ruha çelik suyu veriyorlardı" der Kahraman. Fatih'in yerine geçen oğlu İkinci Beyazıt ile küçük kardeşi Cem arasındaki iktidar kavgası, nice araştırmaya ve romana konu olmuş, kanlı bir curcunadır. Cem iktidara geçmek için savaş açıp, uzun ve yorucu uğraşlar verdi. Ama başaramadı. Yenilgiye uğradıktan sonra, kurtuluşu Rodos şövalyelerine sığınmakta aradı. Beyazıt, onu geri getirip, canını almak için yollara rüşvetler serdi. Bu uğurda, yüz binlerce altın harcadı. Rüşvet sonunda işe yaradı. Beyazıt kardeşini öldürmeyi başardı... Bu bir yönüyle ölümün satın alınmasıydı...

JİTEM'in günümüzde yaptığı acımasız terörün benzerini, geçmişte Osmanlı Devleti'ne adını veren Osman, göçebe çadırlarında yapmıştır.

Osmanlı Devleti'ne adını veren Osman'ın göçebe çadırlarında "kafeste tutma", tuzak, pusularda okla vurarak öldürme, arkadan hançerleme... Vahşet-barbarizm karışımı dersleri işlenirken gerektiğinde uygulaması için pratik, bizzat insanlar yani kabileye bağlı zayıflar üzerinde uygulanıyordu. Ahmet Kahraman: "Osmanlı Sultanları, aile içi kavgalarda vahşet sahneleriyle tarihe geçmek için birbirleriyle yarış halindeydi adeta" diyor:

"Fatih'in, zehirlenerek ortadan kaldırılmasından sonra yerine geçen, etekler dolusu rüşvet vererek, kardeşi Cem'i entrikalar girdabında yok eden İkinci Beyazıt'ın, sekiz oğlu vardı. Öldüğünde bunlardan sadece üç tanesi; Korkut, Selim ve Ahmet hayattaydı. Beyazıt daha hayattayken, oğulları arasında, iktidarın kanlı hesaplaşması başlamıştı bile. Beyazıt ölmeden önce elini çabuk tutup, Ahmet'i sultan yapmak isteyince, Selim toparlayabildiği 40 bin kişilik orduyla babasının üstüne yürüdü. Baba da, karşı hamleye geçti. İki ordu Çorlu'da, Karıştıran Ovası'nda karşılaştı. Savaşta, Selim yenik düştü. Kaçıp canını kurtardı. Ahmet'in sultan olması için artık engel kalmamıştı. Görünüş böyle, ama gerçekler başkaydı. Ordu faktörü, o sırada ortaya çıktı. Ordu, Ahmet'i değil Selim'i istiyordu. Çünkü Selim eli daha kanlı bir ganimet avcısıydı. Fakat sultan dediğim dedik deyince ordu ayaklandı. İstanbul'u ve Ahmet yanlısı paşaların evlerini yağmaladı. İkinci Beyazıt, papucun pahalı olduğunu görünce, darbecilere boyun eğdi. Yavuz Selim'i İstanbul'a çağırıp iktidarı teslim etti. Kendisine yılda iki milyon akçe maaş bağlatıp emekliliğe ayrıldı. Yavuz, babasını devlet töreniyle İstanbul'dan Dimetoka'ya uğurladı. Fakat daha yolun yarısına varmadan, Çorlu yakınlarında onu zehirletip öldürttü. İkinci

Beyazıt, 1512'de tahtı Yavuz Selim'e terk ederken, "sana karşı koymadıkları sürece kardeşlerini öldürme" diye vasiyette bulunmuştu. Yavuz, "hay hay" diyerek karşılamıştı babasının isteğini... Fakat öldürmeye babasından başlayan Yavuz; şeref, haysiyetin, namusun ve yeminin iktidarla yan yana gelemeyeceklerini ve iktidarı koruyamayacaklarını çok iyi biliyordu. Bundan dolayı, yeğenlerinden başlayarak kırıma başladı.

Osmanlı, başlangıçtan beri, Jitemvari terör eylemleri ile bugünkü barbar ve katliamcı JİTEM pratiğini Osmanlı'nın kabuk değişiminde, tahtın ele geçirilmesinin yöntemi olarak da kullanmış ve "iktidar için her yolu mubah" saymıştır. Bu mantık zaman içerisinde de, sistemin özü haline gelmiştir. Başka bir deyişle, JİTEM Osmanlı'da da sistemin özüyü.

Nasıl mı?

Ölmüş ağabeyleri Şahinşah'ın oğlu Mehmet ile Alemşah'ın oğlu Osman'ı boğdurduktan sonra, kardeşleri Ahmet ve Korkut'a yöneldi. Korkut, ağabeyini damağına taze kan değmiş aç kurt gibi, kelle biçmeye başladığını haber alınca, kurtulma umuduyla, teslim bayrağı çekti. "Benim iktidarda gözüm yoktur. Tek isteğim, köşemde huzur içinde yaşayıp, sana dua etmektir" diyerek kurtulmaya çalıştı. Fakat Yavuz Selim korkularından kurtulmak, huzur bulmak istiyordu. Huzurun yolu ise Korkut'un yok edilmesiyle geçiyordu. Onun, post kavgası tezgâhında gerçekten bezi olmadığını görünce, hayal kırıklığına uğradı. Çünkü öldürme gerekçesi elinden alınıyordu. Bunun üzerine entrika tezgâhlarında bez dokumak üzere harekete geçti. Paşaların imzasıyla, kardeşini başkaldırmaya kışkırtan mektuplar yazdı. Sonunda onu, tuzaga düşürmeyi başardı da... Korkut tuzak mektuplara kandı. Saltanat istediğini açığa vurdu. Yavuz Selim, onun niyetini fırsat bildi. Bursa'dan kalkıp Manisa'ya gitti.

Osmanlı'da sultan mutlak efendi, insanlar ise hizmet sunmakla görevli birer "kul"du. Parlamentosu, seçilmişleriyle kurumlar "Sultan efendi hazretleri"nin su taşıyıcıları, tedarikçileri, hizmetkârları, "emir kullarıydı." Korkut'un sarayını kuşattı. Korkut, saltanat rüyaları görürken, bir anda can derdine düşmüştü. Elinin altındaki altınları torbalara doldurup, sarayın arka kapısından kaçtı. Bir mağaraya saklandı. Üç hafta kadar inlerde yaşadı. Sonunda bir köylü görüp, ihbar etti. Korkut yakalandı. Korkut, Sultana teslim edilmek üzere yola çıkarıldı. Bugünkü Emet ilçesinde, gece uyurken, yatağında bastırıp boğdular. Öldürülmüş öteki sultan ve şehzadeler gibi, ardından ağlayıp sızlanarak, devlet töreniyle Bursa'ya gömüldü. Bu sırada, Vezir-i Azam (başbakan) Koca Mustafa Paşa gizliden gizliye, Şehzade Ahmet'le mektuplaşıyordu. Yavuz Selim casus ağı aracılığıyla ilişki ve tezgâhı öğrendi. Kardeşine sıra gelmek üzere Paşayı öldürttü.

Kardeşinin niyetini anlamıştı ya, tuzak çukurlarını açmaya devam etti. Başka paşaların ağzından kardeşine mektuplar yazmaya devam etti. Mektuplarında, "ordunla Bursa'ya geldiğin taktirde desteklemeye hazırız" deniliyordu. Korkut'un başına gelenlere rağmen, Ahmet akıllanmamış, olaylardan ders almamıştı.

Kahraman'a göre, yazılan mektuplara inanan Ahmet de tıpkı Korkut gibi pusuya düşmüştü. Ahmet, Bursa'ya doğru yola çıktı. Yenişehir Ovası'nda, ağabeyi Yavuz'u karşısında görünce tuzağı anlayabildi. Savaşta başka da çaresi yoktu. Fakat ordusu bozuldu. Kendisi de attan düşüp esir oldu. Yakalanıp Yavuz Selim'in yanına getirildi. Ahmet canını bağışlaması için boş yere ağlayıp kardeşine yalvardı. Yavuz Selim, aldırmadı bile gözyaşlarına. Onu, Korkut'u da boğan Kapıcıbaşı Sinan Paşa'nın "mahir" ellerine teslim etti.

Kapıcı başı Sinan, "vatana bu sadakatli hizmetlerinin"

de karşılığı olarak daha sonra Vezir-i Azam (başbakan) olacaktı... Kardeşlerini yok eden Yavuz Selim, yeğenlerinin tepesine dikildi. Şehzade Ahmet'in dört oğlu daha vardı. Bunlardan ikisi can havliyle sağa sola kaçmıştı. Alaeddin ve Süleyman Mısır'a, Murat İran'a, Şah İsmail'in yanına kaçtı. Orada öldüler. Memlûk Sultanı Gavri'ye sığınmış olan Kasım'ı yakalamayı başardı. Onu öldürüp, kardeşinin "züriyetini" kuruttu. Yavuz selim, sekiz yıllık iktidardan sonra 1520'de öldü. Bir tek oğlu vardı. Kanuni Süleyman... Onun için öldürülecek kardeşi yoktu. Kanuni Süleyman, kansız, zahmetsiz biçimde annesinin ak sütü gibi helal saydığı tahta, sorunsuz oturdu. Bir cariyeden olma "gizli kardeşi" Üveyiş Paşa'ya bile dokunmadı. Eceliyle ölmesine razı oldu. Ama oğullarından dolayı korkular içindeydi. Lehistanlı Mahidevran'dan olan oğlu Mustafa'dan başka, bir Rus papazın kızı, asıl adı Roksalan olan, ünlü Hürrem Sultan'dan da dört oğlu vardı. Oğullarından ikisi, ecelleriyle ölmüştü. Ama Hürrem Sultan, geleceğin Sultanı olarak Mahidevran'ın oğlu Mustafa yerine, kendi oğlunu, Beyazıt'ı görmek istiyordu. Bunu sağlayacak başlıca güç olan Sultan Kanuni, cıvıllı Hürrem'in avuçlarının içindeydi. Ama Vezir-i Azam İbrahim Paşa engeli vardı orta yerde. Hürrem Sultan Şehzade Mustafa'yı yok edip, Beyazıt'ı Sultan yapmanın yolunu açmak üzere, entrikalar örmeye başladı. Kendisine tutkun, ondan başka bir şeyi görmeyen Sultana fısıldadı: "İbrahim Paşa Padişah olma sevdasındadır..." Zaten, "biri çıkıp devirecek beni" diye korkulu rüyalar gören Kanuni, derhal cellatlara "iş başı" yaptırdı. Başbakanını bir gece tuzakta yok etti. Tezgâhlar, bundan sonra, Şehzade Mustafa'nın başını sarmalamak üzere çevrilmeye başlandı. Onun, İran Şahı Tahmasb yanlısı olduğu Sultanın kulağına fısıldandı. Ordunun da, Mustafa'yı bir an önce Padişah olarak görmek istediği... Hürrem'in fısıltıları Kanuni'yi deli etmeye yetmişti. Hemen

harekete geçti. İran'a sefer düzenledi. Mustafa'yı da cenah komutanı olarak yanına aldı. Kanuni yolda pundunu bulup oğlunu, yakalayıp boğdurttu. Mustafa'yı boğan cel-lat Zal Mahmut Paşa yapıldı. Mustafa oradan kalkınca, meydan Kanuni'nin hayattaki iki oğlu Beyazıt ve Selim'e kalmıştı. Bunlardan biri Padişah olacaktı. İkisi de Hürrem Sultan'dan olmaydı. Beyazıt'ın padişahlığına kesin gözüyle bakılırken, kanlı entrikaların gergefini dokuyan Hürrem Sultan 1558'de ölüverdi. İki kardeş, bundan sonra birbirine düştüler. Babaları iki oğlunun birbirini boğmasını önlemek umuduyla, onları İstanbul'dan uzaklaştırma kararı aldı. Beyazıt'ı Amasya; Selim'i de Manisa Valiliği'ne atadı. Fakat Beyazıt bu atamanın altında bir bit yeniği arayıp huzursuz oldu. "Selim'i İstanbul'a yakın bir yere vali atadı ki, taht boşalır boşalmaz bir koşu gidip otursun diyesidir" endişesine kapıldı. Bu sırada Hürrem'in damadı Rüstem Paşa, Vezir-i Azam'dı. Bin cambazın aynı ipte oynadığı bir sirk manzarasında cambazhaneyi Rüstem Paşa yönetiyordu. Kardeşlerin iktidar hırsını karşılıklı bilemeye başladı. İkili oyunda yerini koruyarak, kardeş kavgasının asıl galibi kendisi olacaktı. Beyazıt'la Selim, kılıçlarını çekip savaştılar. Beyazıt Konya'da yenildi. Dört oğlunu da yanına alıp İran'a sığındı. Kanuni, oğlu ve torunlarını İran Şahı Tahmasb Şah'dan adeta satın alarak, hepsini boğdurttu.

Sarı Selim lakabıyla tarihe geçen İkinci Selim, tahtın varisi oldu. Selim şarap ve kadına düşkün bir Sultandı. Üstelik erkek kardeşi kalmadığı için, sultanlığında kardeş katili olmak gibi bir zorunluluğu da yoktu. Şarap içip, kadınlarla günlerini tatlandırarak, babasının ölümünü bekledi sabırla. 1566'da baba nihayet öldü. Selim geçip sultanlık postuna bağdaş kurdu. "Devrilme korkusu"ndan uzak, keyif çatmaya ayırdı zamanını. Yugoslavya'nın Skolaviç köyünden, devşirme Sokullu Mehmet Paşa'ya

kızını verip, yönetimi ona bıraktı. Cariyeler ve şarap âlemleriyle mutlu olmaya çalıştı. İkinci Selim'in öteki lakabı, "Sarhoş Selim"di. Sarhoş Selim 1574 yılında, bir söylentiye göre, sarayda yaptırdığı hamamda sarhoş sarhoş dolaşırken, ayağı kayıp düşerek, bir başka söylentiye göre de, Kıbrıs şarabını fazla "kaçırdığı" için öldü. Sokullu Mehmet, İkinci Selim daha can çekişirken, Manisa'da Sancak Beyi olan en büyük Şehzade Murat'ı el çabukluğuyla getirip tahta oturttu. Üçüncü Murat adıyla Padişah olan şehzadenin, ilk "icraatı" Süleyman, Mustafa, Cihangir, Abdullah ve Osman adındaki beş kardeşini öldürerek, ölüm labirentinde kendine huzur sağlamak oldu. Baba Sultan Sarhoş Selim'in ölüsüyle, beş oğlunun cenazesi aynı gün, aynı törenle kaldırıldı.

Üçüncü Murat, Osmanlı sülalesinin "bir ayrı âlem" tipilerindendi. Bir kadın hastasıydı. Korfo Valisi Baf'o'nun kızı, Sultanın gözdeleleri arasındaydı. Safiye Sultan adıyla Osmanlı tarihine geçti, bu alımlı ve cilveli kadın. Murat'ın annesi Nurbanu Sultan da bir Yahudi'ydi. Nurbanu, oğlu Venedikli Cilveli'den soğusun diye, durmadan ona daha cilveli kadınlar ikram ediyordu. Ama hiçbirini, varlığıyla Safiye'yi gölgeleyemedi. Venedikli dilber, Sultan Murat'ın gölgesinde yıllar yılı Osmanlı sarayını yönetti. Üçüncü Murat, bu âlem içinde yirmi yıl Sultanlık yaptı. Sahip olduğu çocukların da, analarının da adlarını ezbere söylemesi mümkün değildi. Dahası çocuklarının sayısını bile bilmiyordu.

Üçüncü Murat'ın "evlât sürüsünde", en büyük oğlu Şehzade Mehmet'ti. Safiye Sultan'ın oğluydu, Üçüncü Mehmet adıyla 1595'te padişah oldu.

Çetin Altan'ın anlatımıyla Mehmet'in babası Murat, "Sultan Muratlar arasında", en çok kardeş öldüren olarak rekor kırmıştı. Üçüncü Mehmet, babasının rekorunu kırılıp uzaklara attı. Dahası Osmanlı tarihinde bir daha kırıl-

mayacak rekorun sahibi oldu. Tahta çıkar çıkmaz, on dokuz erkek kardeşini bir arada katletti. İki kardeşinden hamile kalmış, yedi cariyeyi de denize attırdı. Katliamla huzur arayışında, on altı yaşındaki oğlunu, ölümler yığının katmayı da ihmal etmedi. Üçüncü Mehmet öldüğünde, Sultan olmaya uygun iki oğlu vardı.

En büyüğü on dört yaşındaydı. Adı Ahmet'ti. Henüz sünnet bile olmamıştı. Onu Sultan yaptılar. Birinci Ahmet 28 yaşında öldüğünde, Padişah olacak yaşta oğlu yoktu. Yerine kardeşi Birinci Mustafa geçti. Fakat Birinci Mustafa deli değil, zır deliydi. Delilikleri çekilmez olunca, üç ay sonra tahttan indirdiler.

Birinci Mustafa, Osmanlı tarihinde zorla tahttan indirilmiş üçüncü padişah oldu. Birinci Mustafa'nın yerine, Birinci Ahmet'in büyük oğlunu, tarihe Genç Osman olarak geçen İkinci Osman'ı oturtular. Genç Osman, kardeşine dokunmadı. Onları birer kafese hapsederek iktidarını güvenceye almaya çalıştı. Ancak iktidarının üçüncü yılında, Lehistan seferine çıkarken, arkasından iktidara el koyar korkusuyla, kardeşlerinin en büyüğü olan Şehzade Mehmet'i boğdurdu.

Bir yıl sonra da Osmanlı ordusu (Yeniçeriler) Lehistan seferinde, beklenen mahareti gösterip, kendilerine düşledikleri ganimeti sağlayamamasına öfkelenerek, bir ayaklanmayla onu devirecek ve öldüreceklerdi. İkinci Osman'ın öldürülmesinden sonra, Deli Mustafa ikinci kez padişah oldu. Fakat, Padişah delilikleriyle başlı başına sorundu. Baktılar olacak gibi değil, onu ikinci kez tahtan indirip, 1623'te Birinci Ahmet'in en küçük oğlu, henüz sünnet bile olmamış Murat'ı, Dördüncü Murat adıyla padişah yaptılar. Dördüncü Murat, büyüme sürecinde kardeşlerine dokunmadı. Hatta onlarla çelik-çomak oynayarak şefkat bile gösterdi. Fakat Van seferine çıkarken, yokluğunda bir halt karıştırmasınlar diye, tedbir olarak iki

kardeşini, daha sonraki Bağdat seferi öncesinde de ötekini öldürttü. Böylece geride, "kafeste yaşayan" bir tek kardeşi kaldı. On bir yaşında padişah olan Dördüncü Murat, 28 yaşındayken öldü.

Tahtın görünürdeki tek varisi Birinci İbrahim'di. Fakat yıllar boyu her an öldürülme korkusuyla, kafes içinde yaşamış olan İbrahim tıpkı amcası Mustafa gibi delirmiş haldeydi. Başka birini bulamadıkları için çaresiz onu Sultan yaptılar. Delilik kusuru yetmiyormuş gibi, bir delilik daha yaparak, askerden vergi almaya kalkınca tahttan indirdiler. Yerine büyük oğlu Dördüncü Mehmet'i oturtular. İbrahim'i de tabut gibi bir yere kapattılar. Sonra, zavallı deli büyük bir kabahat işlemiş gibi, bu işkenceyi de yeterli bulmadılar. Onu öldürdüler.

Dördüncü Mehmet, ava düşkünlüğü yüzünden Avcı Mehmet lakabıyla ünlendi. Tahta çıktıktan sonra sünnet olan çocuk padişahlardan bir başkasıydı. Padişahlık kaftanını giydikten birkaç gün sonra, babaannesi Kösem Sultan onu zehirleyip öldürmek üzereyken, komplo ortaya çıkarıldı. Kösem Sultan derhal boğduruldu. Mehmet, avlanıp eğlenerek, otuz dokuz yıl hükmetti Osmanlı İmparatorluğu'na. 1687'de ordu ayaklanmasıyla tahttan indirildi.

Yerine, kafeste tutulmakta olan, orda yarı delirmiş kardeş İkinci Süleyman'ı tahta oturmaya koştular. Süleyman gelenleri görünce yalvarmaya başladı: "Ölümümüz emrolunduysa eğer, izin verin iki rekât namaz kulayım. Çocukluğumdan beri kırk yıldır hapis çekerim. Öleceksem bir an önce öleyim" diye yalvardı. Sarayın adamları öldürmeye değil, padişah yapmak üzere geldiklerine güç bela inandırabildiler onu. Sultanlık kaftanını giydirmeden önce, hamama götürüp bir güzel yıkadılar. Padişahı pislikten arındırdılar.

Kafeste cellâdın elinde can vermeyi beklerken, padişah

oluveren Süleyman'ın saltanatı da uzun sürmedi. Ganimete hasret Yeniçeriler maaşlarını artırmayan Padişaha karşı ayaklandılar. Onu tahtan indirdiler. İkinci Mustafa 22 Osmanlı Sultanı arasında, darbeye tahtan indirilmiş yedincisi oldu. Yerine geçen Üçüncü Ahmet 27 yıl iktidar sürdü. Lâle Devri ile ünlendi. İnsanlığa da, kendisine de, günde beş vakit yaptırdığı tebaasına da hiçbir şey vermeden keyfine baktı. Sonra Patrona Halil İsyanı'yla, yine ordu tarafından devrildi.

Özetlersek, Osmanlı Devleti bir kanlı curcunaydı. İdamlarda da hukuk yoktu. Kan hercümercinde galip gelebilen iktidar oluyordu. Bu, tuhaf, garip bir durumdu. Babanın oğlu, oğlunun baba ve kardeşlerini yiyerek beslendiği, yeryüzünde benzeri bulunmayan bir canavarlık düzeniydi. Ama yazık ki, Osmanlı'nın hükmetme, iktidar sürme biçimi Osmanlı'yla tarihe karışmayacak, devam edip yaşayacaktı. Değişen tek şey, zorbalık ve ganimet olarak görülen iktidar uğruna işlenen cinayetler sırasında bağırılan sloganlardı. Osmanlı düzeni için, "düzensizlik" demistik. Kimsenin kimseye güvenmediği, babanın oğulla, oğlun babaya pusu kurup, tuzaklar hazırladığı kurt düzeni...

1754 ile 1757 yılları arasında sultanlık yapan Üçüncü Osman da, "huzur içinde hüküm sürerim umudu"yla, amcası Mehmet'i boğdurttu. Daha sonra tahta oturan Üçüncü Selim, maaşını, harçlık ve aldığı haracı beğenmeyince, isyan edip Veziri-i Azam öldüren, padişahları alaşağı eden, devlet içinde "resmi eşkıya kesilen orduyu" yani "Yeniçeri Ocağı'nı" lağvetmeye karar verdi. Böylece kendini güvenceye alacaktı. Yeniçeri Ocağı yerine, "Nizam-ı Cedid" (Yeni Düzen) birliklerini kurmaya yeltendi. Bu konuda bir ferman bile yayınladı. Pusuda bekleyenler, harekete geçtiler. Nizam-ı Cedid hareketini, "Moskofluk" olarak nitelendirip, propagandaya başladılar. Yeniçeri

Ağaları, Kabakçı Mustafa'yı öne sürüp ayaklanmayı başlattılar. Kabakçı İstanbul sokaklarında bağırıyordu: "Ey ahali, amacımız Nizam-ı Cedid belasını kaldırmaktır. Başka idareti yoktur. Müslüman olanlar, kendilerini Ocaklı (Yeniçeri) bilenler bizimle beraber olsunlar." (Cumhuriyetçiler, bu sloganı "Komünist ve bölücülere ölüm" şeklinde değiştirip, darbe gerekçesi yapacaklardı). Üçüncü Selim, kellesinin tehlikede olduğunu görünce, Nizam-ı Cedid fikrinden vazgeçtiğini, bir fermanla açıkladı. Ama entrikalar denizi durulmadı. Kabakçı'nın ardındaki kuytulukta pusu kuranlar, tatmin olmamıştı. Kabakçıya, on bir kişinin kellesini isteyen bir liste verdiler. "Kurban" listesinde yer alanlar, Sultan Selim'in yakın çalışma arkadaşları, paşalardı. Selim, kendini kurtarma umuduydu, istenenleri isyancılara teslim etti.

İsyancılar, eşine rastlanmadık işkencelerle on bir kurbanını paramparça ettiler. Ardından, Sıra Selim'e geldi. İsyancılar, "istememezlik" diye bağırmaya başladılar. Selim 1807'de çekildiğini açıklamak zorunda kaldı. Yerine Dördüncü Mustafa oturtuldu. Sultanlar, artık paşaların entrika ormanında birer kuklaydı. Orduya egemen olan paşa, beğenmediğini alaşağı edip yerine, kendi seçimini oturtuyordu. O sırada, en etkin paşa, Alemdar Mustafa Paşa'ydı. Alemdar, Rumeli Ordusu'na komuta ediyordu. Sultan Selim devrilip yerine Dördüncü Mustafa geçirilince ilk işi, yeni Sultanın güvenini kazanmak oldu. Bir yıl sonra, "entrika tezgâhında dokuduğu gergefi" tamamladı. Her vesileyle "ilani aşk ederceğine" bağlı ve bağımlılığını bildirdiği Sultana, ordusuyla birlikte İstanbul'a gelerek, dostla düşmana karşı, bağlılık ve saygılarını sunma gösterisinde bulunmak istediğini bildirdi. Sultan, "ne ala" diye sevindi. "Buyursun" dedi. Alemdar Mustafa Paşa, 28 Temmuz 1808 günü, İstanbul'a vardı.

Aynı gün başbakanlığı (Bab-ı Ali) basarak, Çelebi

Mustafa Paşa'yı kapı dışarı etti. "Burası bana yakışır" diyerek, makama geçip oturdu. Dördüncü Mustafa olayı duyunca, korkudan titremeye başladı. Kurmaylarını toplantıya çağırdı. Kapisına dayanmış belayı savuşturmanın yollarını aradı. Toplantıda varılan karar şöyleydi: Devrilmiş Sultan Selim, kafeste, el altında tutuluyordu. Ayrıca, Mustafa'nın 24 yaşında, Mahmut adında bir kardeşi vardı. O da kafeste bekliyordu. Bu ikisi ortadan kaldırıldıkları taktirde, Alemdar başa geçirilecek kimseyi bulamayacak, Sultan Dördüncü Mustafa'ya dokunmaktan vazgeçerdi.

Plan uygun bulundu. Öldürme görevini üstlenenler, "infaz" için hamle ederken, Alemdar da, Sultanlık Sarayı'nın kapısından içeriye giriyordu. Cellâtlar ellerini çabuk tutup, Üçüncü Selim'in bulunduğu daireye destursuz daldılar. Düşük Sultanı, kitap okurken buldular. Üstüne atladılar. Boğmaya zaman olmadığı için hançerlemeye başladılar. Böylece "hanedan mensuplarının boğularak, kanları dökülmeden öldürülmesi" geleneği son buldu. Üçüncü Selim kendi kanının içinde boğularak can verdi. Üçüncü Selim'i potansiyel tehlike olmaktan çıkardıktan sonra, Şehzade Mahmut'un bulunduğu kafese yöneldiler.

Cevahir adındaki bir cariyeye, gelenleri oyalamak için gözlerine kül fırlattı. Onlar gözlerini ovuşturmakla meşgulken, kurbanlık şehzade birkaç seveni tarafından bacadan, dama çıkarılıp kurtarıldı. O arada Alemdar, sarayı ele geçirmişti. Dördüncü Mustafa'yı tahtından indirdi. Birkaç saniyelik zaman farkıyla canını kurtarabilmiş Şehzade Mahmut'u, 1808'de Sultan İkinci Mahmut olarak iktidarın tepesine oturttu. Dördüncü Mustafa devrilmiş onuncu ve öldürülmüş olan altıncı Sultan olarak Osmanlı'nın kanlı tarihinde yerini en güzel şekilde aldı.

Yine Kahraman'a göre, Mahmut'un ilk "icraat"ı, ağabeyi

Dördüncü Mustafa'yı öldürtmek oldu. Sarayı darbesiz ve zahmetsizce ele geçiren Alemdar Mustafa Paşa, arkadan gelen bir başka ayaklanmayla hayatından olacaktı. İkinci Mahmut ise, Yeniçeri Ocağı'nı 1826'da topa tutup, kaçanları kılıçtan geçirterek büyük bir katliamla yok etti. Sultan 1839'da 55 yaşında eceliyle öldü. Yerine o zaman 16 yaşında olan Abdülmecit Sultan geldi. Abdülmecit, kardeş kanına elini bulamadan 22 yıl iktidarda kaldı. 1861'de ölünce yerine kardeşi Abdülaziz geçti. Abdülaziz 15 yıllık iktidardan sonra darbeye tahtan indirildi. Dört gün sonra da 3 Mayıs 1876'da ölü bulundu. Cinayetin adı, "bileklerini keserek intihar" diye değiştirildi. Aziz'den boşalan tahta, oğlu Beşinci Murat oturtuldu. Fakat orada fazla oturmamış. 36 yaşındaki Sultan, üç ay sonra askeri darbeye devrildi. Beşinci Murat, Osmanlı tarihine, devrik on ikinci Sultan olarak geçti. Abdülhamit 33 yıl iktidarda kaldı. Osmanlı'yı yeniden ihya çabalarına girişti.

Entrikacılık çemberlerinden atlayarak, Osmanlı kabuğuna can suyu vermeye başladı. Ama 1909'da paşalar kombinezonuyla devrildi. Yerine Sultanı Reşat tahta çıkarıldı. Reşat, 9 yıl Sultanlık yaptı. 1918'de 74 yaşındayken öldü. Yerine Sultan Vahdeddingeçti. Sultan Vahdeddin, Abdülmecit'in oğluydu. Vahdeddin, ailesinden kimseyi öldürmedi. Aileden birinin kanına elini bulayıp katil olmayan sayılı Osmanlı Sultanlarından biri, aynı zamanda sonuncu Sultan oldu. Osmanlı Devleti, Sultan Vahdeddin'in yeğeni Naciye Sultan'la evli, Gagavuz Hristiyanlarından bir ailenin çocuğu, Enver Paşa tarafından Birinci Dünya Savaşı'na sokuldu. İttihat ve Terakki cephesinin onayı ile Almanlar tarafından, Rusya'ya karşı ileri karakol olarak kullanılarak... Osmanlı, savaştan her şeyini, başkentini ve ordusunu da yitirmiş olarak çıktı. Bu olanlarda Vahdeddin'in bir kusuru yoktu. Ama kabak onun başında patlayacak, "vatan haini" ilan edilecekti.

Birinci Dünya Savaşı biterken, Vahdeddin Padişah olmuştur.

Savaş kararını, Türk ırkçısı, İttihat ve Terakki Cemiyeti almıştı. Sultan, savaş toprakları patladıktan sonra olaylardan haberdar olmuştur. İttihatçılar, Almanya'nın şartlamasıyla büyük Turan Türk İmparatorluğu'nu kuracaklarını söylüyorlardı. Orduyu, Almanya'nın ileri karakolu ama "kızıl elmaya varma" ve "Büyük Turan İmparatorluğu" şarkılarının eşliğinde Sarıkamış'a yığdılar. Ama ordu kışa, soğuğa yenilmiş, sonra Ruslar tarafından darmadağın edilmişti. "Kızıl elmaya varıp Büyük Turan İmparatorluğu'nu kurma" düşleri bir yana, Osmanlı Ordusu öte yana savrulmuştu. Sultan Vahdeddin, 1911'den beri elden gitmiş topraklarda 22 yeni devletin fişkırp kurulduğu, kalanı da ittifak kurmuş Yunanistan, Rusya, İngiltere, Fransa ve İtalya tarafından işgal edilmiş bir İmparatorluk devraldı.

Vahdeddin, yok olan "ata mülkünden" kurtarabildiği kadarını "kâr" sayıyordu. Savaş galipleri ise, Sultan'a yeni devletlerin kurulduğu toprakları unutmamasını, Anadolu ile yetinmesini dayatıyorlardı. Ordusu silahtan tecrit edilmiş, mülkü, başkenti işgal edilmiş, eli kolu bağh Sultan, galiplerin gücü karşısında, pazarlık şansını artırmak amacıyla, "Anadolu'ya razı olmam mümkün değildir. Çünkü, savaş öncesinde, 4 milyon kilometre kare toprağa hükmediyorduk. Sizin önerdiğiniz Anadolu ise bu toprakların dörtte biri bile değil. Bu yetmez bize" diyordu. Sultan, pazarlık sürecinde, "milis çeteleri"ni devreye sokarak, "ahalinin galeyanına hakim olamıyorum" görüntüsüyle pazarlık gücü toplamaya çalışıyordu. Fakat Sultan galiplerle uzlaşıp anlaşamadı. Eski yaveri ve bir zamanlar çok güvendiği, Saraya damat yapmak istediği Mustafa Kemal, adım adım öne çıkınca dışlandı. Karşıtları, galip devletlerle temasa geçip görüşmeler yürüttü. 1920'de savaşın galipleri İngilizler, Fransız ve Sovyetler'le anlaşmalar yaptı.

Amerika'yla da sıcak diyalog kurdu.

Sultan orta yerde kala kaldı. Galip devletler Mustafa Kemal'i tanyınca, Sultan artık işsiz, işlevsizdi. 17 Ekim 1922'de de, Osmanlı sülalesinin tüm bireyleriyle birlikte, bir İngiliz savaş gemisine bindirilerek sürgüne gönderildi. Vahdeddin düşürülmüş son padişah olmuştur. Ama öldürülmemiştir. Parasız-pulsuz sürgün yollarına düştü. Sürgünde, ailesiyle yarı aç yaşadı. San Remo'da öldüğünde alacaklı mahalle bakkal ve manavları, cenazesine el koyup rehin tuttular. Cenaze arka kapıdan, alacaklılardan kaçırılarak, Suriye'ye götürülüp gömüldü. Çetin Altan, şöyle diyor:

"Yıldırım Beyazıt'ın tutsak düşmesinden sonraki kardeşler kavgası döneminde, aynı anda saltanat sürdürmüş şehzadeler vardır: Süleyman Çelebi, Musa Çelebi, İkinci Murat döneminde düzmece Mustafa Çelebi gibi... Dış kaynaklardan bazıları, onları da Osmanlı padişahları arasında gösteriyor. O değerlendirmeye göre de padişah sayısı otuz dokuza, (Vahdeddin ile birlikte) devrik sultan sayısı da on yediye çıkmış oluyor. Hani nerdeyse yarı yarıya... Ve devrik padişahların altısı öldürülerek yok edildi. 44 tane de Vezir-i Azam (başbakan)..."

Tarihi bilmek bütün dünya halkları için önemlidir. Keza bu durum Kürt ulusu açısından daha da önemlidir; çünkü yüzyıllardır Kürtler, yaşadığı topraklar üzerinde mutlak egemenlik kuramamış, sürekli yabancı güçlerin boyunduruğu altında yaşamak zorunda bırakılmışlardır. Türk iktidar anlayışı da tarih boyunca direnen kesimleri, ortaya çıkan muhalefeti: Ermeni, Asuri ve Kürt halklarının özgürlük hareketlerinde olduğu gibi, eşkıya çetelerine has bir tarzla, kurt düzeninin daha yumuşak kaldığı bir vahşetle bertaraf etmiş, bu halkların özgürlük taleplerini her defasında kanla bastırmış ve bu vahşeti yaparken de sık sık ardına saklandığı devletin birlik beraberliği tehlikede-

di, buna yönelik vardı şeklinde halkların demokratik ve özgürlük taleplerini "İsyan ettiler, devlet isyanı bastırmaya gitti" diyerek bastırmıştır. Tekrar Ermeni sorununa dönecek olursak gerçek şu ki, "Osmanlı döneminde, iki kez, soykırım olmuştur. Biri 1894 yılında, yani Abdülhamit döneminde, biri de Birinci Dünya Savaşı sırasında İttihat ve Terakki yönetimi eliyle Ermenilere soykırım uygulanmıştır. İkincisi çok daha kapsamlıdır. 1,5 milyon Ermeni, bir bölümü kırımdan geçirilerek yok edilmiş, bir bölümü sürülerek anayurtlarından "temizlenmiştir".

Bunu dünya alem biliyor, Türk yönetimi elbet herkesten daha iyi biliyor. Ama Türk yönetiminden ve medyasından başka dünyada bunu inkâr eden yok.

Peki, inkâr etmekle, "sözde" veya "hayali" diye nitelemekle tarihi gerçekleri değiştirmek mümkün mü? Her şey bir yana, 1,5 milyon Ermeni nerde? O günden bu yana Anadolu'nun nüfusu kat kat artıp 65 milyona ulaşırken bu Ermeniler ne oldular?

Bu iş, milattan önce de değil, 85 yıl önce oldu. Soykırımı yaşayanlar içinde hâlâ hayatta olanlar var. 20. yüzyıl dünyası buna tanık oldu. Olay gazetelere, pek çok devletin belgelerine, hatta bizzat Türk yazınına yansdı. O zamanki İttihat ve Terakki yönetiminin, en başta da Enver, Talat ve Cemal paşaların bunun için karar alıp mülki ve askeri yetkililere ilettiğini; kırımın her yerde valilerin, kaymakamların, askeri komutanların talimatıyla yerine getirildiğini; özellikle erkeklerin kırımdan geçirildiğini; çocuk, yaşlı ve kadınların bir bölümünün yollarda telef olduğunu; Ermeni mallarının yağmalandığını bilmeyen var mı? TC bunu daha sonraki yıllarda da bir devlet politikası olarak devam ettirdi. Gerçekler böyleyken, şimdi bunu inkâr etmekle, olan biteni çarpıtmakla dünya kamuoyunu ikna etmek, daha doğrusu kandırmak, gözlere perde çekmek mümkün müdür? Gerçek şu ki 20. yüzyılda Yahudi

soykırımından önce Ermeni soykırımı oldu. "Ekim 2000 Ermeni soykırımı ve suçluların telaşı." (10)

Türkiye, 1915 yılında Osmanlı hükümeti olan İttihat ve Terakki'nin organize ettiği planlı, programlı ve sistematik bir şekilde işlediği soykırımı inkâr etmektedir. Yukarıda saydığım gerçekler ortadayken Osmanlı İmparatorluğu ve İmparatorluk içindeki egemen gücün baskı, şiddet ve yasaklı mirasını devralan günümüzdeki Türk Cumhuriyeti ise, savaşın gölgesinde yapılan katliama "sözde katliam" demekle yetinmektedir.

"İşin ilginç yanı yıllarda, Rum nüfus kitleleri halinde kıyılardan iç kesimlere sürülürken, 700 bin dolayında bir Müslüman Kürt nüfus da Kürdistan'dan diğer bölgelere sürüldü ve bunların da bir bölümü yollarda açlık ve soğuktan telef oldular. İrkçi İttihat ve Terakki yönetimi, böylece Anadolu'yu ve Kürdistan'ı yalnız Ermenilerden değil, Rum ve Kürtlerden de "temizlemeyi" amaçlamıştı. Bu, "ülkeyi Türkleştirmenin ilk büyük ve planlı, sistemli uygulamasıydı." "Ekim 2000 Ermeni soykırımı ve suçluların telaşı." (11)

O günden bugüne söz konusu soykırımcı zihniyet aynı zamanda aydınların ve tüm ezilen kesimlerin siyaset yapma ve örgütlenme haklarını ellerinden almış, bilimsel çalışmalar engellenmiş, devlet sistemine ve resmi teze aykırı düşünen bilim insanları öldürülmüş veya sürgün edilmiştir. Emekten ve halktan yana olmayı da yasadışı ilan eden zihniyet daha sonra da Toré (Tor) mntikasına yönelerek Kürtler başta olmak üzere; soykırımlardan sağ kurtulmayı başara bilmiş Ermeni, Asuri halklara karşı da inkâr, şiddet ve kana dayalı politikaları geliştirerek bölgeyi kan gölüne çevirmiştir. Ama maalesef Osmanlı tarihi bize nasıl ters yüz edilerek gösterildiyse düzen okullarında Kürdistan tarihi de resmi ideolojinin desteği ve çabasıyla maşa bağlanan düzenin sözde tahribatçıları yani başka bir değişle karşımıza tarihçi diye çıkartılan kiralık beyin ve

kalemler Kürt tarihini de alt üst edip göstererek hatta yok sayarak, sözü edildiğinde de kart-kurt hikâyesini anlatıyordu. Bu kart-kurt hikâyesi ile Kürt milleti küstahça olduğu kadar, bir o kadar da aptalca tezlerle yok sayarak "kariyer" yapıyordu.

Çalışmamın daha önceki bölümlerinde de ifade etmeye çalıştığım gibi, yüzyıllardır Kürtler, yaşadığı topraklar üzerinde mutlak egemenlik kuramamış, sürekli yabancı güçlerin boyunduruğu altında yaşamak zorunda bırakılmıştır. Ama buna karşın, on beşinci yüzyıldan beri Kürtler özgürlükleri için sayısız mücadele yolu denemiş, fakat o günden bugüne olup bitenler doğru dürüst yazılmamış veya yazıldıysa da egemen tarihçi mantıkla yorumlanmıştır. Bu nedenle Kürt halkı, tarihi bellekten önemli oranda yoksun bırakılmıştır. Bu gerçeği göz önünde bulundurarak Kürtleri ve Kürdistan'da yaşananları özellikle de Toré (Tor) bölgesi'nde gelişen Kürtlerin kendi meşru ve haklı taleplerine karşı egemen zihniyetin yaptıklarını, dök-tüğü kanı, şiddeti görüp sonuç çıkartabilmek için çok fazla gerilere gitmeden sadece 19. ve 20. yüzyıl tarihini yeniden incelemeye ve değerlendirmeye ihtiyaç var kamıstayım. Bu tarih kuşkusuz geçmişten kopuk değildir. Doğru bir kavrayış için daha önceki tarihi de bilmek ve anlamak gerekiyor. Bu iki yüz yıllık tarihin daha öncesini aşan, herkesi şu veya bu biçimde etkileyen bu tarihte de ciddi olaylar gelişmiştir.

Neden bu kadar çatışma, isyan, bastırma, katliam, sürgün ve bölünme oldu?

Kürt halkına karşı neden bu kadar şiddetli baskı ve inkârcı bir politika uygulandı?

Hangi nedenler bunları doğurup gerekli kıldı?

Kimler bunların içerisinde ne tür roller oynadılar?

Yaşanan olayların altındaki gerçekler neydi? (12)

Bu sorulara doğru cevaplar bulmadıkça tarihte ve

şimdi mevcut olan ve uygulanan inkâr ve imha siyasetinin nedenlerini ve sonuçlarını doğru bir biçimde değerlendiremeyiz.

Bu nedenle biraz geçmişe gitmek gerekiyor. Çünkü geçmişte Kürtlerin özgürlük taleplerinin ilk adımlarını nasıl attığı ve nasıl kanla bastırıldığı gerçeğiyle yüzleşmiş oluruz. Bunun için de Tor mıntıkasında yaşayan aşiretleri, aşiretlere mensup kişileri ve bu aşiretlerin liderlerini tanımak ve Tor bölgesinde yaşanan Kürt özgürlük hareketlerini araştırmakta yarar var. Bu konuda araştırma içine girdiğimizde ilk olarak karşımıza Mala Osmên diye bilinen Osman Zadeler çıkacaktır. Kim bu Mala Osmên ya da başka bir deyişle Osman Zadeler.

Osman Zadeler Kürdistan'da ortaya çıkan özgürlük hareketlerinde önemli roller oynamış, geniş bir Kürt aşiretidir. Kimi zaman bu aşirete mensup şahsiyet ya da liderler Tor mıntıkasında başlatılan Kürt özgürlük hareketlerine, öncülük bile etmişler ve ortaya koydukları mücadele ile bugüne dek adlarından söz ettirmişlerdir.

"Bu hareketler zamanın sömürgeci iktidarlarının dünya kamuoyuna açıkladığı veya devlet yazarlarının tek taraflı belirttiği gibi, Kürt feodal beylerinin Padişah'ı geri getirmek veya salt içişlerine karışıldığı için Cumhuriyet yönetimine karşı ayaklanmalar değildi. Bunlar tamamen Kürdistan halkının ulusal ve demokratik taleplerini ve isteklerini gerçekleştirmeyi amaçlayan haklı silahlı direnişler idi.

Sadece burada Kemalizm. Cumhuriyet sistemi içinde Türk uluslaşmasını yaratırken Kürt, Asuri ve Ermeni toplumunun hatta Türk toplumunun bile temel hak ve özgürlüklerinden yoksun bırakarak yol almaya çalışmış, inkâra ve imhaya karşı çıkan diğer halklara, düşünce ve hareketlere Kemalizm baskı ve şiddeti esas alarak yaklaşmıştır.

Bu nedenle de Tor bölgesinde gelişen özgürlük talep-

leri kanla bastırılmış, bölge kan gölüne çevirmiştir. Bu politikalar sonucu Kürt halkı, imha uygulamaları altında tükenmenin eşiğine getirilmiştir. 'Buna karşın özgürlük talepleri ile ortaya çıkan isyanlar kanla bastırılmıştır. Kürt dili, Kürt halkının varlığı bir bütün olarak imhaya tabi tutulmuştur. Bu nedenle de Tor mıntıkası araştırıldığında ortaya çıkan Kemalizm gerçeği, Kürtler açısından katliam, sürgün, zindan, açlık ve sınırsız baskı demektir. Bu gerçek ortada olduğu halde Türk tarihçileri Tor mıntıkasında özgürlük hareketlerini olduğundan farkı göstermeye çalışmıştır.

Cumhuriyetten sonra Kürt ve Kürdistan olguları yerine inkâr ve imha olguları geçti. İnkâr, katliam üzerine kuruldu. Ve bu imhaya Tor mıntıkasında sistem onay veriyordu.

1917 yılında Ali Battê ve Samun, Harput cezaevinden kaçarak Midyat'a geldiler. Anlatılanlara göre cezaevindeyken aşiret reisleri ile anlaşmalı olarak kaçıp Kürdistan'ın kurtuluşu için silahlı bir isyan başlatılacaktı ve tutuklu aşiret reisleri de mensup oldukları aşiretlerle isyanı destekleme sözünü vermişlerdi.

Ali idamla yargılanmıştı. Ancak devlet çok karmaşık bir dönemden geçiyordu, Birinci Dünya Savaşı'ndan yeni çıkmış, perişan bir durumu yaşıyordu. Bu nedenle Midyat'taki hükümet yetkilileri, Ali Battê'nin üzerine gitmeyi göze alamadı.

Dört yıl süren Birinci Dünya Savaşı Kürdistan'ı çok tahrip etmiş ve zayıf düşürmüştü. Savaşın son iki yılında açlık ve hastalık Kürdistan'ın her tarafında korkunç bir şekilde sürmüş, feci yaralar açmıştı. Ermeniler katliamdan geçirilmiş, Tor Abidin bölgesinde Süryanilerin çoğu öldürülmüş, halk kıtlık ve sefalet içinde yaşıyordu.

Ali Battê yalnız Heverkalıları değil, komşu aşiretleri de yönetmeye başladı. Ulusalçı birçok aşiret reisi tarafından ziyaret edilerek gittikçe büyük bir destek buluyordu. Mardin'in yerli eşrafı ile olumlu görüşmeler yaptı; çoğunun desteğini sağladı, ancak Haco III hâlâ Harput cezaevinde tutuklu idi ve idamla yargılanıyordu. Dışarıda olsaydı amcaoğlu Ali Battê'ye yardımda bulunacağı gibi karşı konulmaz bir güç teşkil edeceklerdi.

Türk devletine karşı bir isyanı başlatmak için birçok aşiret reisinin desteğini almasına resmen, bütün Kürdistan'da olduğu gibi Mardin bölgesinde de Kürdün Kürde karşı kin ve nefreti söz konusu idi. Bazı aşiret reisleri tamamıyla bu isyana karşıydı ve devletten yana tavır sergilemekteydiler.

Birçok Hristiyan, Türk otoritesinin uyguladığı baskıya dayanamayarak İngiliz güçlerine sığınmaktaydı. Türk devleti için bütün Hristiyanlar Avrupalıların ajanı, provokatörüydü.

İngilizlerin Halep muntikası şefi, Ali Battê'ye bir mektup göndererek otoritesi altında bulunan Hristiyanların güvenliklerinin sağlanmasını arz etmişti. Midyat'ın Estel kesiminde birçok aşiret reisi ve tanınmış kimseler bir araya gelerek Tor Abidin bölgesinde Hristiyanlara bir darbe vurmak ve onları devlet isteği doğrultusunda bu bölgeden çıkarmak fikrinde birleştiler. Ancak Ali Battê bu toplantıya karşı çıkarak, "her kim ki Hristiyanlara karşı bir eylemde bulunursa benî karşısında bulacaktır" deyip, toplantıyı dağıtmıştır.

Bundan olsa gerek Türkler, Ali Battê'yi İngiliz ajanı olarak nitelendirmektedirler.

Yöre halkı üstü kapalı bir şekilde Başkan Wilson'un şartlarının kabul edilmesini ve bir barış konferansı ile kendi istemlerinin devlet yönetimine prensip oluşturmasını arz ettiler. Ali Battê, Diyarbakır'da bulunan (1917, Diyarbakır'da ordu kumandanı) Mustafa Kemal'e bir mektup göndererek, Kürdistan'dan elini çekmesini ve yapılacak bir katliamdan devletin sorumlu olacağını bildirdi.

Mart 1919'da Ali Battê, Suriye tarafına geçerek Hamza Ağa (Hacı Silêmana Aşireti reisi) ve Arab Taya aşiret reisi Şeyh Mihemed ile görüşerek Türk devletine karşı yapılacak isyanda onlardan destek sözünü aldıktan sonra tekrar Nusaybin'e geri döndü. Nusaybin'de bulunan devlet memurları halka baskı yaptıklarından, onları kontrol altına aldı. Halkın isteği üzerine Nusaybin kaymakamından tutukluların serbest bırakılmasını istedi.

Bu isteğe karşı kaymakam "Vilayetten izin istemem gerekir, aksi takdirde onları bırakamam" dedi.

Ali Battê buna itiraz etti. "Bu insanlar suçsuz ve yok-

suldur, bırakın ailelerine dönsünler." Fakat kaymakamı razı edemedi. Kaymakam ileri bir tarihte tutukluları salacağını söylediye de Ali Battê onu dinlemeden, Şemun ile birlikte Nusaybin cezaevinin kapısına geldi.

Şemun tehlikeyi fark etmişti. Çünkü yapılacak başkaldırı için yeterli hazırlıklar yapılmamıştı. Almanlar, Türk yetkililerden, Nusaybin-Bağdat demiryolu ihalesini almıştı. Ve demiryolunun döşenmesi de Ali ile Şemun'un kontrolünde yapıyordu. İngilizler de Nusaybin-Bağdat demiryolu ihalesi peşindeydi. Bu demiryolu ihalesinin Almanların elinde olması, İngiliz hükümetini gücendiriyordu.

Şemun, Ali Battê'ye cezaevini açmamasını tavsiye ettiyse de dinlemedi. Ali, gardiyanlardan tutukluları serbest bırakmalarını istedi, gardiyanlar buna yanaşmayınca yanında bulunan silahlı adamları ile birlikte cezaevinin tüm kapılarını kırdırarak 11 Mayıs 1919 günü tutukluları serbest bıraktı.

O sırada Kürdistan'da, merkezi Diyarbakır'da bulunan 13. Kolordu vardı. Nusaybin kaymakamı Midyat'ta bulunan 24. Dağ Alay Komutanlığı'ndan yardım istedi. Ancak 24. Alay Heverkalılar tarafından sarıldı. 12 Mayıs 1919 günü, 5. Tümen Komutanlığı isyan bölgesine yeni kuvvetler gönderdi.

Ali Battê ve arkadaşları Nusaybin kışlasını basarak kaymakam ve savcıyla birlikte içinde bulunanları rehin aldılar, halka zarar gelmesin diye, şehir etrafındaki çemberi yararak Omeriya dağlarına doğru çekildiler.

Dağlara vardıktan sonra kaymakam, savcı, asker ve devlet memurlarını serbest bıraktılar. Tinat köyünde Habezbeni ve Omeriya aşiret reisleri ile görüştü, onlardan devlete birlikte karşı koymalarını istedi fakat onları razı edemedi. Çünkü devlet zayıf olmasına rağmen Kürtlerin çoğu hâlâ devletten korkuyordu.

Sabahın erken saatlerinde yoğun top atışları altında Heverkalılar çarpışmalara devam etti. Heverkalıların diğer aşiret reisleri (Hitto, Omerê Sêro, Mihame'yê Elo, Alîkê Segvên Osê Azam ve diğerleri) yardıma gelerek çarpışmalara katıldı. Şemunhe Hanne Haydo topu kullanan subayın üzerine hücum ederek onu öldürdü ve topu aşağıya doğru yuvarladı. Heverkalılar büyük moral kazandı. Çarpışmalar Omeriya bölgesinde 20 gün aralıksız sürdü.

Ali Battê askerlerini Midyat'a doğru çekti. Midyat sokaklarında göğüs göğüse çarpışmalar yaşandı, her iki taraftan da çok kişi vuruldu. 6. Alay ve bölge halkından toplanan binlerce devlet milis müfrezesi Heverkalıların üzerine yürüdü. Ali Battê kendi köyü olan Mizizax'a çekildi ve burada savunma durumuna geçti. Ancak Çelebi Ağa cezaevinden serbest bırakılmış, Saroxan II ile birlikte devletin yanında yer alarak karşı saldırıya geçmişti. Deksûri aşiretlerinin çoğu Çelebi'nin yanında yer aldı. Yoğun çarpışmalardan sonra Mizizax köyü top ateşine tutuldu. Battê köyü terk etmek zorunda bırakıldı.

6. Alay Komutanı Binbaşı Nuri Pehlivanzade Midyat'ta bir bildiri yayarak hükümetin yalnız Ali Battê'yi takip ettiğini, aşiretlerin kendisine yardım ettiği takdirde kimseye dokunulmayacağını ilan etti.

Devlet güçleri fırsatı ellerine geçirmişlerdi. Bazı aşiret reislerine silah dağıtarak milis güçlerinin sayısını artırdılar. 17 Ağustos 1919'da Cehennem Deresi'nin kenarında yer alan Midih köyünün çevresi devlet ve Deksûri aşiret kuvvetleri tarafından sarıldı. Çarpışmalar gün boyu sürdü. Ertesi günün akşamında (18 Ağustos 1919) Ali Battê vurulduktan sonra cesedi Midyat'a getirilerek hükümet konağının önünde kasap çengellerine asıldı. Bir hafta bekletildikten sonra akrabaları tarafından altın karşılığında alınan ceset Mizizax köyü mezarlığına gömüldü. Heverka

aşiretlerinin birlik ve beraberliği tekrar bozuldu.

1925 yılı Şubat ayında başlayan Şeyh Said hareketini organize eden Kürdistan'da 23 şubesi bulunan Azadi Örgütü'dür. Kürdistan'ın her bölgesindeki, (Botan, Garzan ve Midyat) aşiret reisleri ve tanınmış etkin şahsiyetlerle temas kurup isyanı bütün Kürdistan'ı kapsayacak şekilde en ufak noktasına kadar planlayan Azadi Örgütü, çalışmalarını Mardin ve Midyat bölgesinde de sürdürmüştür. Haco III, yöredeki önemli şahsiyetlerle toplantı düzenleyerek, birlikte harekete katılacakları hususunda ant içmişlerdi.

Beytüşşebap isyanı ve isyanın planlanan tarihten önce patlak vermesi Şeyh Said isyanını etkileyen önemli bir etkidir. İsyân planlanmıştı. Haco bu durumda ikincil bir rol oynayabilirdi, bu nedenle beklemeye karar verdi.

Devlet ise boş durmayarak aşiretleri isyanın üzerine saldırtmaya çalıştı.

Haco 3000 kişilik (Müslüman, Ezidi ve Süryanilerden oluşan) silahlı bir güçle Diyarbakır'a yöneldi. Amacı Diyarbakır'da Şeyh Said kuvvetleri ile birleşmekti. Midyat'tan çıkarken, Diyarbakır'a kadar devlet güçleri ile çarpışıp zaman kaybetmek istemiyordu. Bütün adamları tembilihliydiler.

Haco henüz Diyarbakır'a varmadan Adana'dan Sark Ekspresi ile Mardin'e indirilen Naci Paşa kumandasındaki kolordunun şiddetli taarruzu sonucunda Şeyh Said Efendinin kuvvetleri tutunamamış, güneyden kuzeye doğru çekilmişlerdi. (Zinnar Silopi, Doza Kürdistan s.89)

Diyarbakır'a varmadan Şeyh Said kuşatmasının kalkmış olduğu ve kuzeydeki dağlara doğru çekildiği haberini almasına rağmen, yardım için Haco kuvvetlerini Siverek yönünden Diyarbakır'a sokmayı amaçlıyordu. Fakat burada da devlet güçleri ve devlet yanlıları tarafından engellendiği için geri dönmek zorunda kaldı.

Türk devleti Haco'nun devlet yanlısı değil Şeyh Said yanlısı olduğunun farkına varmıştı. Siverek'te devlet güçlerine karşı çarpışmıştı.

Şeyh Said tutuklandığında Haco da mahkemeye çağrıldı, devlet Sêx efendinin ifadesine başvurup Haco'yu idam etmek istiyordu.

İstiklal Mahkemesi Savcılığı'nın, "Haco'yu tanıyor musun, size yardım etmiş midir?" sorusuna karşılık Şeyh Said Efendi: "Hayır ben o insanı tanımıyorum, diyorlar ki Haco ve aşireti Ezidi olup bize karşı savaşmış" şeklinde beyan veriyor. Ancak bu beyan Haco ve arkadaşlarını İstiklal Mahkemesi'nin şerrinden korumak için söylenmiştir.

İngiliz ve Fransız kaynaklarında da, Şeyh Said hareketinin en büyük desteğinin Haco önderliğindeki Heverka güçleri olduğu belirtiliyor.

Şeyh Said Efendinin kardeşi Mihamed Mihdi mücadeleye devam etmek için Irak'tan Suriye'ye, Haco'nun yanına gitmek istiyordu. (Cigerxwin Jinenigerlya min s.164)

Melle Cuma'nın da anlattığına göre Şeyh Said tutuklanmadan önce Haco'ya bir mektup göndererek yarım kalan mücadeleye devam etmesi tavsiyesinde bulunmuştu.

Haco Fransız güçlerle çatışıyor.

1920 tarihinde Fransızlar Suriye'yi işgal ederek Osmanlılardan aldılar. 1924'te şimdiki kuzey Suriye'de otoritelerini güçlendirerek El-Cezira muntikasına kadar el attılar ancak Osmanlı devleti buradan Fransızları geri püskürtmek için çaba sarf ediyordu. O sırada Kürtlerle Arap Şamar aşiretleri arasında devamlı bir çatışma vardı. Samarlar öteden beri Osmanlıları destekliyorlardı.

Fransız Başkumandanı Rolgan ve yardımcısı Kimyoni, Cezire'ye (Kamışlo-Derik-Andivere) geldiklerinde Şamar aşiret reisi Misal Baso El Erba onları büyük bir memnuniyetle karşıladı. Bu şeyhin amacı Kürtlere karşı destek kazanmaktı. Arap Şamar aşiretine karşı olan Arap Taya aşireti Kürtleri (Heverkalıları) destekliyordu, hem Osmanlı hem Fransızlara karşı Kürtlerin yanında yer almışlardı. Taya aşiretleri Kürt-Arap dayanışmasıyla bir devlet kurmak istiyorlardı.

Fransızlar Beyandur köyünün tepesinde bir kışla kurmuşlardı ve Kürt ileri gelenlerini tutuklayıp onları canlı halde boğazlarına kadar toprağa diktiler. Ose isminde (Tilminar köyünden) birini öldürdükten sonra diğerlerini de bu şekilde toprağa dikip üzerlerine aç köpekler saldırarak öldürttüler, diğer aşiret reisleri kaçtı, tutuklanan bazıları ise sürgün edildi.

Toprağa dikilenler arasında, Abasê Mihimid (Beyandur Köyü Muhtarı), Heverka aşiretinin Dorika kolu aşiret reisi Avdê Timar, Heso'yê Avdila ve Hacı Heso'yê Teya vardı.

Bunun üzerine El-Cezira'da bulunan aşiretler Heverka aşiret reisi Haco'dan yardım istediler. Haco Heverka aşiret ileri gelenleri ile görüştüktan sonra 2000 kişilik silahlı bir güç ile Midyat'tan Bagok Dağı'na geçti, oradan da El-Cezira'ya indi. İlk etapta Beyandur'da bulunan Fransız askeri kışlasına saldırdı. Şiddetli çatışmalar sonucunda Rolgan haber aldı ve Andiver bölgesinden Cerihaya doğru

takviye güçlerini aktardı.

Bazı aşiret reisleri Haco'yu tavsiyelerde bulunarak, Fransızların elinde güçlü silahlar olduğunu ve bu büyük güç karşısında çok zayıf vereceklerini söylediler.

Haco ise, "Kesinlikle ve her ne pahasına olursa olsun, Fransızların burada Kürtler üzerindeki zulmünü kırmak için savaşmadan geri dönmeyeceğiz" emrini verdi.

Böylece Haco'nun emri ile kuzey Suriye'nin hemen hemen her yerinde Fransız güçleri ve Kürtler arasında silahlı çatışmalar yaşandı. Tirbespi ve Derik arasında bulunan Girê Topê köyü civarında taraflar arasında şiddetli çatışmalar meydana geldi. Heverka aşiretleri karar vermişlerdi: Kesinlikle imha bile olsalar geri çekilmeyeceklerdi. İki taraf da yüzlerce kayıp verdi. Fransız Başkumandanı Rolgan öldürüldü, Beyandur Kışlası ele geçirildi ve Fransızlar güney Suriye'ye doğru çekildiler. Haco ve Heverkalılar ise Midyat'a geri döndü.

Not:1985 Kasım ayında Şam'da yayımlanan Direset-İ İştiraki isimli Suriye Komünist Partisi yayın organından alınmıştır.

Bir istisna dışında "Türk Tarihçileri" ve bilim insanları egemen zihniyetle beraber hareket etmeyi tercih etmiş ve ısmarlama tarih yazmayı yeğlemiştir.

Bu nedenle "Ermeniye ölüm!" diyen, Kürt, Alevi ve Asuri'ye de ölüm dışında hiçbir hak tanımayan zihniyeti deşifre etmekten suç dosyalarını ve bu bağlamda ağırlaşan klasörlerin (kimseye tartıştırmamış) içindekilerini açıklamaya cesaret etmemiştir. Maalesef bu yüzden de birçok gerçek dokunulmayan tabu ve gizlenen korkunçluklar olarak tarihin derinliklerinde saklı tutuluyordu. Bu anlamda gerçekten bir istisna olan bilim insanı, sosyolog İsmail Beşikçi'nin duyarlılığı ve bilimsel çalışmaları o güne dek, "Türk tarihçi ve bilim insanlarının" ters yüz ederek bize gösterdiklerini de boşa çıkartırken, trajediye sessiz kalan ve coğrafyada yaşayan kendisini aydın diye nitelendirenlerin aydın tavrını da sorguluyordu. Bilim insanı İsmail Beşikçi, objektif ve rasyonel bir biçimde Kürt sorunu henüz tabu halindeyken devletin bu suç dosyalarını ve bu bağlamda ağırlaşan klasörlerini açtı ve gerçekliği bilimsel açıklıkla ortaya koydu.

Beşikçi bu uğurda hayatının büyük bir kısmını hapis-hanede geçirmiş olsa da, gerçekleri yansıtmaktan bir an bile geri durmadı. Türkiye Cumhuriyeti devletinin Kürtler üzerinde geliştirdiği inkârı şöyle deşifre ediyordu; "Osmanlı İmparatorluğu kozmopolit idi, Türkiye Cumhuriyeti ise millidir" denir. "Kürdistan'ın bölünmesi ve paylaşılması saptanmasından sonra, üzerinde durulması gereken önemli bir nokta daha vardır: Osmanlı İmparatorluğu için 'koz-mopolit bir imparatorluktu' denir. Bu imparatorlukta, Türk, Arap, Arnavut, Rum, Bulgar, Kürt, Laz, Çerkez, Boşnak, Yahudi, Ermeni, Sırp, Hırvat, Romen... gibi etnik grupların ve dinsel grupların Osmanlılık ideolojisi altında bir arada, birbirlerinin hukukuna, gelenek ve göreneklerine saygı göstererek yaşadıkları söylenir. Dinler arasın-

da, örneğin cami, kilise ve sinagog arasında bir ayırımı gözetilmediği vurgulanır. Dinin birleştirici bir kurum olduğu, bu görevi yerine getirdiği belirtilir. Osmanlılık ideolojisinin de aynı işleve sahip olduğu ifade edilir. Osmanlı İmparatorluğu'nun en önemli özelliklerinden birinin bu olduğu anlatılır. Acaba bu, gerçekten böyle midir?" diye soran Beşikçi, Yeni Gündem dergisinde Osmanlı İmparatorluğu'ndan Türkiye Cumhuriyeti'ne geçiş süreciyle ilgili bir tartışmaya dikkat çekmiştir. Bununla da Beşikçi Hoca, Cumhuriyet'te inkârın bir bakıma kimlerin kullanılarak yapıldığını tüm açıklığıyla bir kez daha ortaya koymuştur. Beşikçi'nin, örnek verdiği söz konusu açık oturumun konuşmacıları şu kişilerdi: Prof. Dr. Toktamış Ateş (İ. Ü. İktisat Fakültesi), Abdurrahman Dilipak (Gazeteci-Yazar), Prof. Dr. Hüseyin Hatemi (İ. Ü. Hukuk Fakültesi eski Öğretim Üyesi), Doç. Dr. Mete Tuncay (A. Ü. Siyasal Bilgiler Fakültesi eski Öğretim Üyesi). Açık oturumu Murat Belge yönetiyordu.

Mete Tuncay, Osmanlı İmparatorluğu'nda İslamın işlevi nedir, konusunda kısaca şöyle demiştir:

"Çeşitli kavimlerden Müslümanlar arasında, yani Türkler, Lazlar, Araplar, Çerkezler, Boşnaklar arasında birleştirici bir bağ."

Prof. Dr. Toktamış Ateş ise şöyle söylüyor:

"Cumhuriyet öncesindeki heterojen yapı, değişik uluslar, değişik kavimler Cumhuriyetten sonra kalmadı. Atatürk milliyetçiliğinin esası bu toprağa dayanmasıdır. Yani, bugün TC'de yaşayan, TC vatandaşı olan, TC'nin geleceğiyle kendi geleceğini özdeş sayan herkes, bir tutulur... Cumhuriyetten sonra değişik uluslar, değişik kavimler kalmadı" diyor.

Haklı olarak Beşikçi Hoca soruyor. Nasıl olmuştaki kalmamış acaba? Ne gibi toplumsal ve siyasal süreçler yaşanmış da değişik uluslar, değişik kavimler yok olmuş da

sadece Türkler kalmış?

"Birinci Dünya Savaşı'ndan sonra, Kürdistan'ın bölündüğü ve paylaşıldığı biliniyor. Kürt ulusuna böl-yönet politikası uygulandığı da biliniyor. Kürdistan'ın ve Kürt ulusunun önemli bir kesiminin Türkiye Cumhuriyeti sınırları içinde bırakıldığı açıktır.

Çerkeslerin, Lazların, Hristiyan ve Yahudi azınlıkların varlıklarını unutmamak gerekir. Durum bu kadar açıkken, olgular, toplumsal ve siyasal süreçler bunu ortaya koyarken,

"Cumhuriyetten sonra değişik uluslar, değişik kavimler kalmadı" saptaması nasıl yapılabilir? Ne tür mekanizmalar işletildi, ne tür toplumsal değişiklikler oldu da Kürtler tümüyle bir ulus olarak ortadan kalktı, dilleriyle, kültürleriyle tarihten silindiler? "Cumhuriyetten sonra değişik uluslar, değişik kavimler ortadan kalktı" önermesi kuşkusuz bilimsel bir önerme değil. Çünkü olgular tarafından doğrulanmıyor. Bu önermeyi olgular aracılığıyla doğrulamanın hiçbir olanağı yok. Fakat, olgular bu önermeyi her zaman çürütüyor, yanlışlıyor. Bu tam anlamıyla ideolojik bir kabuldür. Osmanlı İmparatorluğu'ndan Cumhuriyet'e geçerken toplumsal ve etnik planda en ufak bir değişikliğin olmadığı açıktır. Kürtler yine sosyolojik olarak yerli yerinde duruyor. Yalnız resmi ideoloji artık Kürtlerin varlığını kabul etmiyor: Kürtleri dilleriyle, edebiyatlarıyla, kültürleriyle tarihten ve yeryüzünden silmek istiyor. Resmi ideoloji böyle bir süreci benimseyince cezalandırma ögesi doğrudan doğruya işin içine girmektedir. Resmi ideoloji, yani devlet, cezai müeyyideler de oluşturarak bu görüşü bütün kurumlara, kamuoyuna, halka benimsetmeye çalışmaktadır. Üniversitelerin, basın, TRT'nin, siyasal partilerin, insan hakları derneklerinin, benzer kurumların bu inkârcı görüşü benimsemeleri ve bu inkârcı görüşün üretilmesi ve propa-

gandasının yapılması konusunda vazgeçilmez kurumlar olmuşlardır. Üniversiteler vazgeçilmez kurumların başında yer almaktadır. Görüşlere bilimsel kılıf geçirebilmesi için, sadece üniversitenin profesör unvanlı hocalarına ihtiyaç vardır, yoksa bilimsel bilginin kendisine değil. Türk üniversiteleri benzer konularda Milli İstihbarat Teşkilatı'nın bir şubesi gibi çalışmaktadır. Bu düşünceler sadece, Prof. Dr. Toktamış Ateş'in düşünceleri değildir. Üniversite profesörlerinin, yazarların, gazetecilerin, siyasal partilerin görüşleri genel olarak budur. Yaşamın diğer alanlarında olduğu gibi eğitim noktasında da, süreç Kürdistan'da doğal olmayan bir şekilde dayatmalarla ve zorlamalarla gelişmiştir. Kürtler ayrı bir dile, kültüre, geleneğe ve değerlere sahip olmasına rağmen sürekli bir biçimde birilerinin dağlısı, ayrılmaz parçası, kolu-kanadı olarak görülmüş ve buna hizmet edecek politikaların kurbanı olarak seçilmiştir.

İşte bu anlamda halkımıza reva görülen ve eğitim diye sunulan politikanın gerçek adı da belirginleşiyor: Asimilasyon! Asimilasyon; kişiyi kendi benliğinden, özünden koparmak ve kendi karşıtlığına çevirmektir. Kürdistan'daki egemen zihniyetin de sözde eğitimle amaçladığı Kürt halkını asimile etmek; Kürt kimliğini, Kürt kişiliğini ortadan kaldırmak, yabancılaştırmayı halka hakim kılmak ve böylelikle olası haklı taleplerin önünü almaktır. Kürdistan üzerinde yürütülen bu bilinçli ve sistemli politikalar, Osmanlı'nın son dönemlerine denk gelmekte ve bugün de hâlâ sürdürülmektedir. Yukarıda Beşikçi Hoca, Türkiye Cumhuriyeti devletinin üniversite profesörlerinin, yazarların, gazetecilerin, siyasal partilerin genel olarak görüşlerinin nereye dayandığını çok açık bir şekilde izah etmiştir.

Kürdistan'da Tor Mıntıkası...

Jitemvari zihniyetli devlet Kürdistan'ın tamamında olduğu gibi Tor mıntıkasında da bugünkü JİTEM'in ayağı olan örgütlenmeye girişti ve tarihte benzerlerini kullandıkları gibi yine cahş'ları (korucuları) kullanarak, sonuç almaya çalıştı.

Tor Dicle Nehri kıyısında bulunan ve bir bölümü, Suriye devletinin işgali altında olan küçük Güney Kürdistan'ın sınırları içinde, inişli çıkışlı tepeleri ve vadileri kapsayan yüksek kalker plâtosudur. Tor bölgesi, ya da mıntıkası kuzeyden Tigris (Dicle), güneyden Nusaybın ovasına doğru uzanır, güneye doğru dağlar biraz alçalır. Bugüne kadar Tor coğrafyası tam olarak tespit edilmemiştir. Ancak bu mıntıka ile ilgili birçok harita çizilmiştir. Kimine göre Tor Karacadağ'a kadar uzanır.

Araplar ise Tor mıntıkası hakkında fazla bir şey yazmamışlardır. Küçük Tor mıntıkası dediğimiz Midyat, İdil, Nusaybın ve Gercüş ilçesinin güney bölgesinde Zerdüş veya Ezidi ve Müslüman Kürtler ile Süryaniler birlikte yaşarlar.¹ Bu konuda çok araştırmama rağmen ilginçtir Tor mıntıkasıyla ilgili Türkiye'de hiçbir şey yazılmamıştır ya da yazılı olduğu halde ben ulaşamamışımdır. Kürtçe olarak araştırdığım birçok kaynaktan Tor mıntıkasıyla ilgili bazı küçük ayrıntılarla karşılaştım; bunun dışında çok fazla bir bilgi yok. Nerede başlayıp bittiği konusunda çok somut bir belgeye rastlayamadım, o nedenle bölgeyi iyi bilenlerden Tor mıntıkasını yukarıda anlattığım biçimiyle alarak sizlere sundum. Oysa ben ve birçoğunuz bu bölgeyle ilgili birçok öykü dinlemişsinizdir yaşamımızda. Bu anlamıyla tarihe konu olmuş Tor mıntıkası'nın ilk sahipleri, tanımlanamayacak güzellikteki büyük bir vadide cennet bahçelerini andıran mesiremizde, buz gibi fişkıran suların üzerinde eyvanlı konaklar inşa etmişlerdir.

Mem ü Zin destanında bu konakları, vadide cennet bahçelerinin güzelliklerini anlatan birçok paragrafa rastlanılır. Sanırım okuyanlarınızın buna itirazı olmaz. Benim doğup büyüme şansını bulamadığım Kevirzê (Altıntaş) köyü, bu mıntıkadadır. Doğduğum köyün yarısından biraz daha fazlaca bir bölümü Asuri dinine mensup kardeş halkın insanların da yaşadığı bir köydür. Köyün kilisesi de en az camisi kadar insanların gidip "ibadet" ettiği bir yerdi. Hatta bu kilise, köyün kuzeyindeki en yüksek noktadaydı. Kilisenin görkemli konumunu vurgulayan çan kulesi, Midyat'taki taş işçiliğinin ve işlemeciliğinin en güzel örneklerinden biriydi. Bir rivayete göre bu kilise, Mor Gabriel Manastırı'nın mimarı Sufnayn'ın oğulları mimar Theodosius ve Theodore tarafından 6. yy. başlarında inşa edilmişti. Ancak Süryani tarihçiler, arkeologlar akla daha yakın olanı, bu kilisenin sonradan Turabdin'in parlak dönemlerini yaşadığı 8. yy'da yapıldığını kabul ederler. (13)

Kevirzê (Altıntaş) köyünün geçmişini Kürt ve Asuri halklarının kardeşliğinin en somut göstergesi ve yakın tarihimizin hoşgörü kültürü olarak da sayabiliriz. Bu köyde bir fiil 30 sene boyunca Asuri kardeş halkından Circo, öldüğü 106 yaşına dek muhtarlık yapmış ve tüm köy halkının desteğini almış, takdirini toplamıştır. Kuzey Kürdistan'daki son Kürt özgürlük hareketinin, ortaya çıkıp büyümesiyle birlikte, bu insanlar, zorunlu göç nedeniyle köyünü ve yöresini terk etmek zorunda bırakıldılar. Tıpkı 1915'lerde olduğu gibi. Peki, sadece bu köy mü göç ettirildi? Tabii ki hayır! Yakılıp yıkılan ve boşaltılan beş bin köyden sadece biridir Kevirzê (Altıntaş) köyü. Peki, köylerini, mal ve mülklerini geride bırakarak göç edenler sadece Asuriler miydi bu köyde? Kuşkusuz yine hayır. Devletin yeni bir isimle ortaya çıkardığı geçmişi "Teşkilat-ı Mahsusa ve Hamidiye

Alayları'na" dayanan, kanlı terör timi JİTEM için Geçici Köy Koruculuğu adı altında eski eşkiya ve hırsızlar arasından tetikçi toplamıyordu. JİTEM'in parah tetikçiliğini reddeden Müslüman, Eezidi ve Kürtler de tıpkı yüzyıllardır, bu köyde yaşayan Asuriler gibi köylerinden çıkartıldı veya göç etmek zorunda bırakıldılar... Halka tetik çeken zihniyet bir kez daha Tor mıntıkasında JİTEM'le katliam gerçekleştiriyordu.

Jitemvari zihniyet tetikçilerine Tor mıntıkasında "Kürdüm diyeni vurun" emri büyük bir zevkle verilmişti.

Kuzey Kürdistan'da başlayan modern Kürt direniş hareketi, içte güçlenip, dünyada da destek ve takdir toplarken, her zaman olduğu gibi, Kürt direniş hareketinin yanında yer alanlar, özgürlük isteyenler "yok edilmeliydi." Yüzyıllarca böyle yapılmıştı çünkü. Jitemvari zihniyet özgürlük, adalet, hak, eşitlik isteyen tüm halklara karşı, her zaman olduğu gibi, tetik çekme mantığıyla yaklaşmış ve bu taleplerde bulunanları kimi zaman toplu, kimi zaman da tek tek sokak ortalarında, özel işkencehanelerde öldürmüş, ya da ömür boyu zindanlarda çürümeye terk etmişti. Yine böyle bir hesapla dünkü Hamidiye Alayları ve Teşkilat-ı Mahsusa'nın devamı olan Cumhuriyetin egemen gücü JİTEM, Tor mıntıkasındaki tetikçilerine "Kürdüm diyeni vurun" emrini büyük bir zevkle vermişti. Dünya halkları, insanlığın gelişimine katkılarıyla, buluşlarıyla; günümüz devletleriyse insanlarına verdikleri onurlu hayatla övünürken, Jitemvari zihniyetin anlayış ve pratiğinde başkasına yaşam hakkı tanımamak temel felsefe olma özelliğini korumuştur. Açlığı, yoksulluğu, işkenceyi, yasadışılığı arttıran politikaların yaşama geçirilmesinin yolunu açıyordu. Farklı fikirlere asla tahammül gösterilmiyordu. Tıpkı Osmanlı'da olduğu gibi...

JİTEM'in çizdiği bu kan rotası, onu siyasetin egemen gücü yaparken, dışında kalan kesimleri ise baskı altında tutan muhalefet edememe konumuna itiyordu. İktidarsız egemen güç ve muhalefet ulusal dinamiklerin işlev kazanmasına set çekmişti. En iyi durumda bile ulusal dinamiklerin işlev kazanması alt düzeylerde gerçekleşmiyordu. Bu nedenle hiçbir dönemde ulusal dinamiklerin topyekûn harekete geçmesinin moral ortamı yakalanamamıştır. Jitemvari zihniyet halkların askeri, siyasal ve diplomatik mücadele gelişimini frenlemişti.

Yıllar sonra bir gün köye gittiğimde Süryanilerin yürekleriyle işledikleri o paha biçilmez taşlardan yapılmış kiliseyi harap görünce, yakın tarihin Süryanilere attığı o sert tokadın acısını bir Kürt olarak, tüm dehşetiyle içimde hissettim.

Tıpkı Hasankeyf'te gezerken birden karşınıza çıkan o levha gibi. Bilgi edinmek için okursunuz. Jandarmanın bu bölgede hangi yıllar arasında karakol kurduğunu anlatıyordur levhanın üstünde yazılanlar. Ama gerçek farklıdır. Yapıları gereği vandalizme yatkındır ordular ve tarihle, kültürle işleri olmamıştır hiçbir zaman. Jandarmaya eski Hasankeyf'te karakol kurduran zihniyet tarihin tahrip edilmesinde birinci derecede rol üstlenmiştir. Levhayı gördüğümde yeni bir şey öğrenmiştim. Tarih, sadece okumakla anlaşılamaz, aynı zamanda yaşanılır ve hissedilir. Acı da olsa... Bu gerçeği Hasankeyf'te karakol kuran zihniyetin pratiğinde gördük. Çünkü sözünü ettiğim zihniyet halkların kültürünü, mirasını tahrip etmekle kalmamış binyıllarca kardeşçe yaşayan halklar arasına düşmanlık tohumlarını ekmek için yoğun çaba içine girmişti. Kürdistan'ın tamamında olduğu gibi, Tor mıntıkasında da, yakılan ve boşaltılan köylerden insanlar göçe, sürgüne zorlandı. Geçmişteki Osmanlı devletinin yöneticileri gibi Türkiye Cumhuriyeti'nin Jitemvari zihniyetli yönetici ve generalleri de cahş bulmakta zorlanmamışlardı. Yıllar sonra doğup büyüme şansı bulamadığım köye gittiğimde bu gerçekleri çok açık bir biçimde gördüm.

Dün olduğu gibi bugün de yağma ve talan tepe noktadaydı, Tor mıntıkasında...

Dün, 24 aşiretli, büyük Heverka konfederasyon lideri olan ve Jitemvari zihniyetli Osmanlı devletinin egemenliğine karşı başkaldıran aynı zamanda günümüzde de yurt-sever Kürt aşiretleri arasında saygın bir yeri olan Haco aşiretinin ilk lideri Hasan I de bu JİTEM örgütlemesinin bağlantıları olan cahş'ların elleriyle öldürülmüştür.

Yine o dönemde yerine geçen yeğeni Saroxan I de, amcası Hasan gibi Osmanlı devletine karşı direnmiş ve Bagokê (Bagok) dağlarında 1875 yıllarında yerli Süryaniler tarafından pusuya düşürülerek öldürülmüş ve kafası kesilerek Midyat Süryani Matranı'na götürülmüştür. Yine bu cahş'lar Matran'da Sarohan'ın kafasını Diyarbakir Valisi'ne göndermişlerdir. (13)

Süryaniler de, tıpkı Kürtler gibi, kökenleri 5000 yıl öncesine giden bir toplumdur. Mezopotamya'da yeşeren ve uygarlığın gelişiminde önemli rol üstlenen eski Mezopotamya halklarının yani köklü bir kültürün mirasçılarıdır. Hristiyanlığı kabul ettikten sonra, coğrafyayı istila edenlerin baskı ve egemenlikleri yüzünden başlangıçtaki etkinliklerini kaybetmişlerdir. Günümüzde ise dünyanın değişik bölgelerinde dağınık bir şekilde yaşamaktadırlar. Süryanilerin kökeni ve nerden geldiklerine dair bilinen üç farklı görüş vardır. Bu görüşlerden birincisi, Süryanilerin Aramilerden geldiğini savunan tezdir. Bu tezin dayanağı Süryani halkının Aramca konuştuğu ve bundan dolayı da kökeninin Aramiler olduğunu iddia etmektedir. Süryanilerin kökenine dair ikinci görüş ise Süryanilerin Asurlulardan geldiğini savunan tezdir. Bu görüşe göre Süryaniler, eski Mezopotamya'da imparatorluklar kurmuş olan Asurluların torunlarıdır. Bu iki görüşün eksiklikleri, Süryanilerin kökenini tüm eski Mezopotamya halklarına dayandığını belirten yeni bir görüş ortaya çıkarmıştır.

Aslında bu farklı görüşlerin önemi, getirdikleri tarihsel açıklamalardan ziyade, bu görüş sahiplerinin Süryaniler için düşledikleri farklı toplumsal modellere sahip olmasındadır. Yani Asur görüşünü savunanlar, Süryanilerin öncelikle siyasal bir toplum olmasını arzu etmekte; Arami görüşünü savunanlar ise daha çok inanca dayalı bir toplum modeli oluşturmak ve bu model çerçevesi içinde toplumu bir arada tutmaya çalışmaktadırlar.

Aslında Asur ve Arami adları ile anlatılmak istenen halk aynıdır. Söz konusu olan halk, eski Mezopotamya kültürünü taşıyan ve inancı bakımından Hristiyan olan bir topluluktur. (13)

Kuşkusuz yukarıda kısa bir tarihçesini aktarmaya çalıştığım Asuri ya da Süryani diye adlandırdığımız kardeş halkın Kürtlerle ulusal anlamda bir sorunu olmamıştır. Bu halktan bireyler de kendi bireysel ve ailesel çıkarları doğrultusunda tıpkı Kürt halkına mensup bireyler de olduğu gibi zaman zaman devlet yöneticilerinin kurduğu tezgâhlara düşmüş ve kullanılmışlardır...

Saruhan'ı Bagok dağında öldürüp kafasını kopardıktan sonra Diyarbakir Valisi'ne gönderenler bunu yaparken Asuri ya da Süryani dedikimiz, kardeş halkın iradesi dışında yapmışlardır. Bu nedenle bu olay Kürt, Asuri çatışması ya da savaşı olarak ele alınamaz. Çünkü devlet bugün korucuları nasıl PKK'ye ve kimi yerde de Kürt halkına karşı silahlandırıp savaştırıyorsa, dün de JİTEM'in asıl sahibi olan Osmanlı İmparatorluğu da Kürdü, Kürt halkının iradesi dışından "Hamidiye Alayları" adı altında kanlı ve talancı bir örgütlemeye Asuri'ye karşı, Asuri'yi Kürde karşı, Ermeni'yi Kürde karşı, Kürdü Ermeni'ye karşı yer yer kullandı. "Hamidiye Alayları" bunlardan sadece bir örnektir. Bugün Hizbi-Kontra diye adlandırılan örgütlenme de yine devletin güdümünde, emrinde kurulmuş; kelime anlamı olarak "Allah'tan yana - Allah'ın tarafında olan"

Hizbullah, Allahın sevgili pek çok kulunu gözünü kırpmadan katletmiştir. Bu kanlı oluşumla Allahın kulları öldürüldü. "Allah'tan yana olmak" Hizbulvahşet mensuplarının hangi döneminde kaldı veya başlangıçta var mıydı, ne kadar önemsenmiş bilemiyoruz. Ama 1990-95 yılları arasında gelişen olaylarda, ortaya çıkan manzarada öyle bir özelliğin bulunmadığı açıkça ortada.

"İslamiyetin kutsal kitabı Kuran; İslam vahşetine hiçbir biçimine izin vermiyor. Allah yolunda olmak vahşetten uzak durmayı gerektirir" dese de, kendilerine Allah'ın partisi adını veren kanlı vahşet örgütü, Kürtleri arkadan satır ve keserle yol ortalarına seriyor. İşin ilginç yanı bazen bu vahşet örgütünün infaz ettiği Kürt beş vakit namazında dini bütün insan oluyordu. Ama bütün bunlara rağmen, hangi Kürt; 1990-95 tarihinde Kürtlerle Müslümanlar savaştı diyebilir? Öyle sanıyorum ki hiç kimse böyle bir iddiada bulunamaz. Çünkü bütün bu olayların devlet tarafından hayata geçirildiğini bilecek kadar gerçeklere gözleriyle tanıklık etti. Söz konusu tarihler arasında bu vahşet örgütü halka karşı geliştirdiği eylemlerin bir çoğunda suç üstü yakalanarak devletin kolluk güçlerine teslim edildi ama buna karşın ön kapıdan alınan bu katiller hemen arka kapıdan salıverilmişlerdir. Bu nedenle şunu rahatlıkla söyleyebiliriz. "Hamidiye Alayları", "Teşkilat-ı Mahsusa", "Kontrgerilla", "Hizbullah" ve diğerleri JİTEM'in ta kendisidir. Ve Türkiye'deki ege-men devlet de bunların tamamıdır. Zaman zaman isimleri değişse de, amaçları aynıdır. Özgürlük isteyen, adalet isteyen, eşitlik isteyen her kişi, halk, şahsiyet, din, inanç, düşünce bu örgütlemelerin canlı hedefidir. Cumhuriyetin egemen gücü Jitemvari zihniyetin arzusu böyledir. Çünkü bazen köy korucusu sıfatıyla, bazen de Hizbi-Kontra ismiyle, Kürdistan'ı "kanunsuzlar cennet"ine çevirdiler. Egemen zihniyetin emir ve komutasındadır. Elleri satırlı,

belleri çifte tabancalı, bazen çirkin sakallı kovboyları andıran görüntülerle; bazen de Japon filmlerinden tanıdığımız yüzleri peçeli samuraylar gibi Diyarbakır, Batman, Nusaybin, Midyat başta olmak üzere Kürdistan'ın çeşitli şehir ve kasabalarında; adeta "kanunsuzluğun kanun devleti adaletini" temsilen ortalığı kan gölüne çevirdiler.

Estirdikleri terörün korkunçluğu karşısında Kürdistan'da Kürtler uzun yıllar karanlıkta kaldılar. Kürdistan'ın birçok bölgesinde öğleden sonra saat 4 gibi "ücreti mukabilinde", ama "din adına" kendilerini "vatanına adanmış" cellatlar; bellerinde çifte tabanca ya da Japon silahşörleri "Samuraylar" gibi sırtlarında, ceket altında gizledikleri, enselerinden kuyruk sokumlarına kadar uzanan satırlarıyla, sokaklarda vahşetin kendinden emin çağrısını temsil ettiler. Ücreti mukabilinde kalabalık içinde, avlarına, arkadan yaklaşıyor, enselerine satırlarını indiriyor ya da bir el ateş edip, hiçbir şey olmamış gibi yürüyüşlerini sürdürüyorlardı. Bazen, avladıklarının yakınları ve halk tarafından yakalanıp "adalet mercilerine" teslim edildikleri de oluyordu. Ama "delil yetersizliğinden" mi bilinmez, ertesi gün yeniden "iş başına" dönüyorlardı. "Derin merkezlere" kadar kovalananlar ise orada "sır" oluyor, kayboluyorlardı. Onları, "peşinde takipçi gölgeler" bulunan herkes biliyor, tanyor, nerede yatıp kalktıklarını, kimlerle olduklarını görüyordu. Ama her ne hikmetse, "güçlü devlet" görmüyor, yaptıklarını bilmiyordu.

Dönemin devlet adamları, onları, "PKK terörüne karşı galeyana gelmiş vatansever Müslümanlar" diye tanımlıyordu. Kanlı sokakların hali de, "Hizbullah'ın PKK ile mücadelesi" oluyordu. Dönemin gazetelerinde, "devlet büyükleri" ve bakanların bu yoldaki beyanlarının sayısız örneği yerli yerinde duruyor. Bugünkü İçişleri Bakanı Abdülkadir Aksu, o dönemlerde de bakanlık yapıyor.

Bütün bunları en iyi bilenlerdendir, sanırım...

Devlet yetkisinin kullanımının hikmetinden sual edilemeyeceğini, devletin yaptığı her işin devlet olarak ve devlet için yaptığının meşru olduğunu düşünen, "devletten güçlü kimse olmadığına" ama devletin de kendisi olduğuna inanan, devleti için vurulan kadar vuramı da kutsayan zihniyet, yani kutsal devlet zihniyeti bu kurumsal bütünlüğü sağlar. Bu yönüyle düşünüldüğünde, zaten egemen yapıyı, Osmanlı İmparatorluğu'nun İttihat ve Terakki yönetiminden farklı düşünemeyiz. Yani günümüzde var olan yapı ya da sistemin masum yanı kalmamıştır. O da tıpkı Osmanlı İmparatorluğu ve imparatorluk içindeki egemen güç gibi katliamcı bir yapılanmadır. Jitemvari zihniyetli mevcut egemenlik katliama "sözde katliam" demekle yetinse de 1915'te işlenen katliam suçu dünyanın birçok parlamentosunda kabul edilmiştir. Bu gerçeklere adeta gözlerini kapatan zihniyet, soykırım sonucu hayatını kaybeden ve sayıları milyonlarla ifade edilen halkların torunlarından özür dileme yerine hâlâ inkâr mantığıyla yaklaşmaktadır katliama. Bu kanlı zihniyet "devlet için" doğru bildiğini yaparken, bir zaman sonra "kendileri için doğru olanı" yapmaya başlar. Katil-Devlet olarak tanımladığımız bir yapı oluşur, zaten mevcut yapının da başka bir izah biçimi yok. Bu kurumsal yapıya bütünlüğünü veren, birbirlerini anlamalarını sağlayan, aralarındaki davranış birliğini yaratan işte bu zihniyettir. İşte Jitemvari devlet bu zihniyettir. JİTEM bu zihniyetin sonucu kan dökmekte, adam kaçırmakta, sorgulayıp öldürmektedir. Bu zihniyet geçmişte olduğu gibi bugün de devletin kelle avcılığı görevini almıştır. Asuri-Süryani, Ermeni ve Rum halklarına karşı yapılan soykırımlarda da bu kanlı zihniyetin parmak izleri rahatlıkla görülmektedir.

Katliamdan kurtulup Kürtlere sığınan Asuri, Ermeni ve Rum halkların büyük bir bölümü yaşama şansı bulur.

1915 yılında Asuri, Ermeni ve Rum halklarına karşı gerçekleştirilen kanlı katliamdan kurtulup kaçmayı başaranlar sınırlara dayanır. Suriye devletinin işgali altında bulunan küçük güney Kürdistan'da yaşayan Kürt halkına sığınır. Sınırlara varmayı başaramayanların büyük bir bölümü de yine Osmanlı devletinin sınırları içindeki Kuzey Kürdistan Kürtlere sığınır. Katliamdan kurtulduktan sonra yollarda açlık ve hastalıktan ölenleri saymazsak Kürtlere sığınanların büyük bir bölümü yaşama şansı bulur.

Geçen sene "107" yaşında yaşama gözlerini yuman, Ermeni asıllı ünlü Kürt dengbêjlerinden, Karapetê Xaço da 24 Nisan 1915 tarihinde katliamdan kurtulduktan sonra Kuzey Kürdistan Kürtlere sığınan Ermenilerdendir.

"Öncülüğünü Şeyh Said'in yaptığı ve 1925 yılında birçok Kürdistan illerini de etkileyip yanına çektiği Kürt özgürlük hareketinin kanlı bir şekilde bastırılıp, hareketin önderi Şeyh Said başta olmak üzere ileri gelen kişi, şahsiyet ve komutanların Diyarbakır meydanında büyük bir topluluk karşısında idam edilmesinden sonra, yenilgi ve hazin bu bölgede yaşayan halkın büyük bir bölümü üzerinde büyük bir moral bozukluğuna neden olur. Bu yenilgi ve hazin bölgede yaşayan halkın büyük bir bölümünde olduğu gibi, Karapetê Xaço üzerinde de büyük bir psikolojik moral bozukluğuna yol açar; Karapet, aylardır Hesenê Filîtê Quto ve ileri gelen adamlarıyla beraber, hareketin aşamalarını en ince ayrıntılarına kadar takip etmiş, kendince yaptıkları yorum ve analizlere kulak misafiri olmuştur. Şeyh Said hareketinin kanla bastırılmasından kısa bir süre sonra, "Roma Reş" diye adlandırdığı askeri kuvvetlerin terör estirdiği bir ortamda daha fazla barınamayacağını belir-

tir ve hareketin kanla bastırılmasından tam dört yıl sonra (1929'da) bir gece, gizlice Diyarbakır'dan Suriye devletinin işgali altındaki küçük Güney Kürdistan sınırlarını yarararak Güney Kürdistan'a geçer. Bu olayla birlikte ünlü dengbêjin küçük güney Kürtleri ile olan süreç de başlamış olur." (14)

Katliamcı zihniyete, Ermeni'yi teslim etmeyen Aleviler de, katliamdan geçirildi...

Türkiye, savaşların gölgesinde önce Hristiyan halkları ortadan kaldırdı, sonra mızrağın ucunu Kürtlere çevirdi. General Kazım Karabekir, "Giderken zo zo'ları, dönerken lo lo'ları temizleyeceğiz." dedi. Gerçekten de önce Ermeniler, ardından Kürtler geldi. Almanya katlettiği Yahudi halkından defalarca özür diledi. Türkiye ise, bu katliamı bir türlü kabul etmek istemiyor. Katilin haklılığı gibi bir davranış içindedir. Bir de katliamcı paşalarını onure ediyor. İttihat ve Terakki'nin Türk İslam sentezi bugün daha da katmerli sürdürülüyor. Konuyla ilgili görüşlerine başvurduğumuz Türkçe, Kürtçe ve Almanca dillerinde yayımlanmış kitapları bulunan Kürt yazar Haydar Işık, katliamcı zihniyeti şöyle değerlendiriyordu:

"Dersim soykırımının bir nedeni de Ermenilerin Dersimlilere sığınması olarak algılanabilir. Aslında Dersimlilerin planlı bir başkaldırları, örgütlü, ayaklanmaları yoktu. Yaşanan olaylar, Dersimlilerin tahammülünü aştığından kendilerini koruma güdüsü geliştirmiş, haksızlığa başkaldırmışlardır.

Kemalist rejim Dersim'de kışla ve yol yapımını bitirdikten sonra bir emrivakiyle onları provokasyona getiriyor. Yani büyük ihtimalle, Dersimliye dokunulmasaydı, herhangi bir sorun çıkmayacaktı. Ama Dersimliye kini olan devlet elbette bir bahane arayacaktı. Osmanlının tüm entrikalarıyla giremediği Dersim'e Kemalist sistem yağdan kıl çeker gibi girmeyi becerdi. Dersim, sefer yapıp girilmeyen bir özgür eyaletti. Dışa kapalı bir yapıda olsa da burada Kürtlük ve Alevilik özgürdü. Devlet, tek halk, tek dil, tek din istiyordu. Ayrıca Dersim Ermeni'ye sahip çıkmakla, Kemalistlerin gözüne batan diken gibi duruyordu. Bu nedenle katliam yaptılar.

Ben daha çocuk yaşlarda iken, yaşadığım kasabada

Ermeni kilisesi, hamamı, semercisi, nalbandı velhasıl o zamanın zanaatkârları yaşıyordu. Bu insanların çocuklarıyla arkadaşlığımız vardı. Bunları Kürt'ten ayrı düşünmüyorduk. Türk olmak, nasıl Dersimli Kürtler tarafından hakaret olarak algılanıyordusa, Ermeni olmanın ayrıcalığı vardı. Ermeni'ye acınıyordu. Kadınlar onların acılı öykülerini anlatınca ağlardı. Kış aylarında Dersim katliamının taze öyküleri anlatılırken, Ermeni insanının katliam öyküleri de unutulmazdı.

Ermeni kadınlarla evlenen Kürtler zengindi. Ermeni altınlarına sahip oldukları söylenirdi. Halk Ermenilerin, altınlarını sakladığını konuşurken, acele zengin olanların bu parayı buldukları söylenirdi. Pek çok Ermeni, bu katliamdan kurtulmak için Alevi olmayı kabul etmişti. Zaten Kürtçeyi de konuşan bu insanların Kürtlerden hiçbir ayrıklığı yoktu. Genellikle İslami isimler almış, çocuklarına benzer isimler koyarak gizlenmek zorunda kalmışlardı. Bu insanların bazıları 60'lı yıllardan sonra İstanbul'a veya Avrupa'ya çıkmakla, Ermeni asıllı nüfus, Kürt ve Alevileşen köylüler hariç, Dersim'de kayboldu denebilir.

Dersimliye dayatılan savaş, eşi benzeri görülmemiş vahşetle sonuçlandı. Türk askerinin eline düşmemek için kendisini uçurumlardan atan kızlar, gelinler, sığındığı mağarada duyulur korkusuyla bebeğini boğan insanların öyküleri artık çok iyi biliniyor. Vurulan insanların gömülmelerine izin verilmemiş, sağ bıraktıkları ise sessiz olmaya, kabuğuna çekilmeye mecbur edilmişlerdi.

Eğer Ermenilerin ve Kürtlerin başından geçenleri yan yana koyarsak nasıl bir fotoğraf çıkacağı belli olur. Katliamlarda bir benzerlik var. Kürtler de Ermeniler gibi kitlesel imha edilmiş ve on binlercesi de dere sor yerine kara vagonlarla Batı Anadolu'ya sürgün edilirken; pek çoğu açlıktan, hastalıktan ve batıda Türk halkının hakaretlerine tahammül edemediğinden can verdi.

Diyelim ki hem Ermeniler, hem de Kürtler hak istemekle Türk efendilerine karşı saygısızlık yaptılar. Ama devletin bu insanların doğuştan kazandıkları masum hak istemlerinin gereğini yerine getireceğine, soykırım uygulamakla nasıl bir barbarlık örneği verdiğini bugün anlamış bulunmaktayız. Bir kanun devletinde bu tür bastırma ve soykırım görülmez. Faşist devletlerin ve çeteleşmiş devletlerin davranışını göstermiştir Türkiye Devleti. Zaten kuruluşuna bakıldığında görülür ki, kanuna dayalı bir duruşu yoktur. Yukardan verilen emirler aynen uygulanmıştır.

Yağma alışkanlığı, at sırtında ülkeler yağma etmek göçebe Türk halkının geleneğinde vardır. Çıkarı için her türlü şiddeti gösterdiği ise tarihsel bir gerçektir. İslama geçişleri bile yağma nedeniyledir. Osmanlı çeteciliğiyle Türk ırkçılığı sentezlenince şiddeti bayrak yapan, kanun yerine çeteciliği çıkaran devleti görüyoruz. Bu çeteci duruşunu sürdürmekte, hatta bu haliyle AB'ye girmeye çalışmaktadır. Soruya dönersek şu denebilir. TC. başından beri JİTEM'di ve hiç değişmedi." Bu zihniyetin aşılması için Türkiye'de nelerin değişmesi gerekir? şeklindeki soruya da Sayın Işık, şöyle bir yorum getiriyordu:

"Bu zihniyet; yeraltı devletinden, JİTEM barbarlığından kanun devletine geçmekle değişir. Ancak Kemalist rejim, seksen senedir Türk insanının beynini boşalttığın- dan ve ırkçı, şoven nesiller yetiştirdiğinden evrensel ahlak ve kanunlara uyması zor görülmektedir. Kendisini sol ifade eden Türklerin nasıl ırkçı ve şoven oldukları görülünce, geri kalanlar hakkında kolay yargıya varılır. Devletin nesiller boyu faşist çeteci yapısını koruduğunu görüyoruz. Zihniyet değişikliği ancak AB'ye girmekle belki hızlanabilir."

Cumhuriyet tarihinde, Kürdün diğer adı "İnkâr"dı.

Yeryüzünde, düşman gördüğü yurttaşları için toplu mezar kazan zihniyet Türkiye olarak tanımladığı tüm topraklar üzerinde, ırka ve maddi sömürüye dayanan bir ayırıma gitti. Kürt halkına, liderlerine özgürlük hareketlerine karşı Jitemvari zihniyetli yöneticilerin katliamcı yöntemleri barbar eylemleri hiç değişmedi.

Yukarıdaki manzaradan da anlaşıldığı gibi Kürt halkının özgürlük hareketlerine karşı Jitemvari zihniyetli yöneticilerin katliamcı yöntemleri, barbar eylemleri hiç değişmedi. Bu katliamlarda aktörler, figüranlar değişse de katliamcı acımasız, barbar örgütlenme günümüze kadar sistemin tetikçi, kelle koparan örgütü ya da örgütlemesi olarak varlığını sürdürdü. Buna karşın Kürdistan halkı sömürü, ezme ve eritme boyunduruğunu, sömürgecilik zincirini kırmak için kahramanca çarpıştı.

Yine benzer amaçla 1928, 1930 İhsan Nuri Paşa liderliğinde Ağrı ve 1937-38 Seyid Rıza yönetiminde Dersim hareketi patlak verdi. "Harekatın birinci yılı, Dersim'in hava bombardımanı altında tutulması, Seyit Rıza, Use Seydi, Fındık Ağa, Cebrail Ağa, Çemer Ağa gibi ileri gelenlerin yakalanıp idam edilmeleri, bölgeye egemen kılınan bu ölümcül tehdit, inkârın ne boyutlarda olduğunu da göstermiş oluyor. Kürt olarak varım diyen hiç kimseye ölüm ve idam dışında hak tanımayan zihniyetin kimi aşiret adamlarının izci olarak katliam birliklerinin önüne düşürüldüğü 1938 yılında, Dersim'i kırıp geçirecek asıl büyük soykırım yapılır.

"Seyit Rıza'nın küçük oğlu Hüseyin, hava bombardımanından aldığı bir yarayı bedeninde taşır halde, Elazığ'da yargılanmakta olan babasını ziyarete gitme gafletinde bulunur, çocukça bir saflıkla. "Ziyaretçi" oracıkta derdest edilip idam mahkumlarına dahil edilir.

Seyit Rıza'nın infaz yetkililerinden son ve tek isteği oğlunu kendisinden sonra asmalarıdır. Ama infazcılar son isteğinin tersini yaparlar. Gözleri önünde ailesinden hayatta kalmış son çocuğunu da idam ederler kendisinden önce. Böylelikle, ölümünden sonra da tüm kavmini kaybedeceğini öngörmüş Seyit Rıza'nın yüzündeki acının baremini test eder infazcılar kendilerince. İnfaza memur edilmişlerden biri olan İhsan Sabri Çağlayangil'in, "tüylerini diken diken eden" de bu pervasızlıktır biraz da: "Fındık Hafız'ın idamı bitti. Seyit Rıza'yı meydana çıkardık. Hava soğuktu ve etrafta kimse yoktu. Ama Seyit Rıza meydan insan doluymuş gibi, sessizliğe ve boşluğa hitap etti:

Evlade Kerbelayime, be gunayime, ayıbo, zulumo, cinayeto. (Evlad-i Kerbelayız, günahsızız, ayıptır, zulümdür, cinayettir) dedi. Benim tüylerim diken diken oldu. Bu yaşlı adam rap-rap yürüdü. Çingeneyi itti. İpi boynuna geçirdi. Sandalyeye ayağıyla tekme vurdu. Kendi infazını yaptı. Seyit Rıza idam sehpasında "suçsuz ve günahsız" diye haykırırken, Dersim gerçeğine de bir anlam vermiş oluyordu. Etnik varlıklarına, dillerine, kültürlerine, ayrıksı inançlarına hiçbir varoluş şansı ve başka bir hal tarzı tanınmamış; "Koloni Valisi" yetkilileriyle bölgeye atanmış Abdullah Alpdoğanların insafına ve keyfiyetine kalmış sahte bir yargılanmanın kurbanlarıdır onlar gerçekte. Ne savunmaları vardı, ne de yasalar karşısında tutunabilecekleri hakları... İddianamelerini okuyan savcının, kararlarını veren mahkemenin dilini bilmiyorlardı. (Çağlayangil'in Anıları'nda, yargılandığı mahkemenin dilini bilmezliğin, infaz kararının "idam tune" olarak anlaşılması gibi, dalgası geçilen bir hikayesi de vardır.) 1937 yılında Anafatma Köprüsü'nde yakalanıp Elazığ'da yargılanıp asılanlar arasında yer alan Kureşan aşireti liderlerinden Uşenê

Seidi'nin. Şêgank köylüleriyle vedalaşırken ettiği şu sözler, Seyit Ruza'nın uyarısına benzer bir kaygıyı ifade etmektedir: "Xatır ve sima qomo! Ez zanen ke, yê ma lao, yê sima ki qelfeo! Naynu ke teseliya xo mara gurete nafa ki cerenê'ra sima ser, mevazê ke aêlerê Dêrsimi ke eşti dare ma xeleşime."

(Ahali, hepinize elveda! Biliyorum ki bizinkisi iptir, sizinkisi kafile! Onlar bizden kurtulduklarından emin olduklarında, kafile, kafile hepinizi yok etmeye dönecekler!)

Yine 1946 yılında Qazi Mihemed önderliğinde ayaklanan Kürtler, Mahabat Kürt Cumhuriyeti'ni ilan ettiler. Fakat bu Cumhuriyet 1947 yılında emperyalistler ve İran sömürgeciliği tarafından vahşi ve kanlı bir şekilde bastırılarak ortadan kaldırıldı.

Kürdistan halkının özgürce yaşamak için başlattığı bu güçlü direnmelerin yanında ulusal hareketleri her seferinde militarist-sömürgeci Türk burjuvazisi tarafından kanla ve ateşle boğuldu. Her hareketin ardında yüz binlerce Kürt kadın erkek, büyük küçük demeden öldürüldü, köyler yakıldı, yüzlerce aile sürgüne gönderildi. Bu hareketler zamanın sömürgeci iktidarlarının dünya kamuoyuna açıkladığı veya burjuva yazarlarının tek taraflı belirttiği gibi, Kürt feodal beylerinin padişahı geri getirmek ve salt içişlerine karışıldığı için Cumhuriyet yönetimine karşı ayaklanmaları değildi. Bunlar tamamen Kürdistan halkının ulusal ve demokratik taleplerini gerçekleştirmeyi amaçlayan haklı silahlı direnişlerdi.

Elbette Kürt burjuva aydınları, Kürt feodal ve eşrafını da harekete kazandırmışlardı. Harekette o günkü koşullarda feodallerin de yer alması, hareketin niteliğinin gerici olduğu ölçüsü olamaz. Bu hareketlerin ilerici veya gerici olduğunu belirleyen şey o döneme göre oluşan istek ve amaçlardı. Bütün Kürdistan ulusal hareketlerinde ana amaç ve hedef eşit haklar

çerçevesinde bir otonomi veya tamamen bağımsız bir Kürdistan Devleti kurmaktı. Bu istekler en azından burjuva demokratik bir ideolojiyi taşıyan hareketlerin programlarında yer alır. (15)

Kürtler ulusal ve demokratik hakları uğruna verdikleri mücadeleler, Kürdistan'ın yeniden parçalanıp paylaşılmasından sonra Kuzey Kürdistan'ında olduğu gibi diğer parçalarda da devam etti. Güney Kürdistan'da daha önceki hareketlerin devamı olarak 1930 yılında Şêx Mehmûde Berzenci yönetiminde İngilizlere karşı bir savaş başlatıldı. Şêx Mehmûd'un İngilizler tarafından tutuklanmasından sonra Barzani kardeşlerin öncülüğünde 1931 yılında başlayıp çeşitli aralıklarla 1945 yılına kadar süren silahlı hareketleri oldu. Yine 1961 yılında Irak Kürdistan'ında KDP yönetiminde başlatılan ama daha sonra Barzani liderliğine geçen ve 1970-74 ara barış döneminden sonra 1974'te tekrar başlayıp 1975 yılında dağıtılan hareket ki, Kürdistan tarihinde önemli bir dönüm noktasını meydana getirmektedir. Saddam rejiminin yıkılmasından sonra Güney Kürdistan'da bugünlerde Kürtler federal bir yapıya doğru giderken, Jitemvari zihniyet, buna rağmen, Güney Kürdistan'ı "işgal etmemize yardımcı ol" teklifini ciddi ciddi, bir kez daha, Türkiye'ye Başbakan (seçilen) sivil mi, general mi olduğu konusunda kafalarda soru işaretlerine neden olan, Recep Tayyip Erdoğan'ın ağzından her defasında ABD'ye hortlatacağı. ABD, "hadi oradan, birader, eski canlar çoktan şişe oldu" diyerek "sen işine bak" diyecekti. Erdoğan Arjantin'de de olsa "Kürt Devleti'ni yaşatmayız" diyerek, nedenli Kürt düşmanı olduğunu, bütün dünyaya ilan edecekti. Jitemvari zihniyetli egemenlik, artık dünyada Kürt düşmanlığı yaparak bir yere varılamayacağını anlayamıyor, o nedenle, kurşun sesiyle insanlara sesleniyor... "Arjantin'de de

olsa Kürt Devleti'ni yaşatmayız" diyen zihniyet Türkiye'de sayıları yirmi milyonu aşan Kürdü yok saymak, onları zorla Türkleştirmek için elinden geleni yapmıştır. Anayasa ve öteki yasalar bu esasa göre tanzim edilmiştir. Öteki rejim yasaları, hatta Kanun Hükmündeki Kararnameler bile bu durum gözetilerek düzenlenmiştir. Tüm bunlar yetmezmiş gibi yeni baştan tarih yazılarak adına "Türkiye Cumhuriyeti" denilen sınırlar içinde yaşayan Kürtleri dağ Türk'ü saymış, bütün bu ret ve inkâr politikaları da Kürt insanına süngü zoruyla dayatmıştır. Bu durum, Kürtler adına trajedi, seyri bakımından komedi, Türkiye Cumhuriyeti açısından da dramdır.

Gizli Teşkilat-ı Mahsusa ve JİTEM benzerliği.

Gizli Teşkilat-ı Mahsusa ve JİTEM benzerliği var mı? Varsa nedir? Öncelikle bu sorulara cevap aradığımda benzerliğin ötesinde bir gerçekle karşılaşırız. JİTEM, gizli Teşkilat-ı Mahsusa denilen kanlı örgütlemenin, günümüze uyarlanmış biçimiydi. Nasıl mı?

Teşkilat-ı Mahsusa (İttihat ve Terakki dönemi öncesi kurulmuş gizli devletin terör estiren örgütüydü) örgütünün çekirdek kadrosunu daha çok hapisanelerde çok ağır cezalara hapsedilmiş suçlular oluştururdu. Bu katillerden oluşturulan kanlı katliam örgütü, (Balkan savaşlarında) köyler yakar, yağma ve talanda bulunur, cinayetler işlerler, kelle avcılığı yaparlardı. Ayrıca İttihatçılar özel işkencehane açmışlardır. Tıpkı bugün JİTEM'in özel işkence haneleri gibi o işkencehanelerden de sağ çıkmak işkence mağdurları için olası değildi.

Bu işkencehanelere ilişkin anlatımlarımdan bir örnek: "Artık işkence sadece geleneksel yerlerde, polis karakolları, hapisanelerde değil, özel amaçlı binalarda yapıyordu." Tıpkı bugün JİTEM'in yaptığı gibi...

"O devrin bir tane de gizli, ismi yok, cismi mevcut bir zindan, daha doğrusu bir işkencehanesi (işkence yurdu diyemeyiz ya) vardı ki, kendi kabahatini örtercesine saklı tutulmuş, gazetelerde ve kitaplarda bunun bahsi geçmemiş, sır kalmıştı. Nerede, hangi semtteydi o yer? Zamanın İstanbul Muhafızlığı Lokali'ne yakın olması için Cağaloğlu seçilmiş, sokak içinde ve evler arasında ahşap bir binaydı. Sadece on saat süren kısa bir misafirlğim dolayısıyla ben de orasını görmüştüm...

İşkenceye uğramışların veya seyircisi olmuşların bizzat bana anlattıklarına göre gizli zindandaki işkence usulleri Bekir Ağa Bölüğü'nde (Osmanlı'nın ünlü cezaevi) yapılanlara benzemezdi. "Benzemeyenler -tırnakları mengeneyle sökmek gibi- iz bırakmazdı. Şeytanın aklına gelmez şeyler

bile icat etmişlerdi. Bahsedilen işkencehanenin bahçesinde ağaca bağlayarak, üste soğuk su dökerek günlerce bekletmek, özellikle uzun sakallı ve sarıklılara uygulanan, sakal ve sarıkları ile tuvaletleri temizlemek sayılabilir..."

İttihatçıların özel işkence yeri olarak kullandıkları ikinci yer Bekir Ağa Bölüğü olarak bilinen, bugün İstanbul Üniversitesi Siyasal Bilgiler Fakültesi olarak kullanılan binadır. Bu binaya Abdülhamit ve İttihat Terakki döneminde hemen her muhalefet mensubu bir kez uğramıştır. Bu yerin işkencehane olarak kullanılmasına Abdülhamit döneminde başlanmışsa da buranın gerçek anlamda "işkence teknolojisiyle" donatılması İttihatçıların iktidarında olmuştur. İşte bu yıllarda Meclis-i Mebusan'da da işkence olayları gündemdedir.

İttihat ve Terakki'nin Dersim Mebusu işkence yöntemlerini şöyle anlatıyor: "... Bu işkenceler neyden ibaretti? O'nu da anlatayım: İşkencenin çeşitli türlerini uygulamışlar. Önce klasik olarak falaka. Bu falaka gayet kalın meşe sopasından üretilmiş. Gerekli kızılçık değneklerini Mısır Çarşısı'ndan alırlarmış... Ve bunlar suda ıslatılarak güya gerçeği söyletmek için çaresizleri falakaya yatırıp, en az elli sopa... Sanığın dayanıklılığına göre bu sayı artarmış. (...) Şu gördüğünüz kanlı sopanın da orada çaresizler üzerinde kırılmış sopalardan olduğu anlaşılacak. (Bir kamçı göstererek) bununla sanıkların dövüldüğünü size ispat ederim, bu meydana çıkacak. (...) (Elindeki bir zarfın içindeki camı göstererek) şu gördüğünüz ufak şey işkence edilen adamın parmağından düşmüş olacaktır." Mebus Rıza Tevfik: "... bu koşullarda zulüm yeni değildir. Bu çok eskidir fakat siz unutuyorsunuz galiba. İmam-ı Azam'ı da dayaktan öldürdünüz. İmam Hambeli falakadan öldü."

Aradan yıllar geçecek ve işkence hiç bitmeyecektir. Hemen her dönem işkence olaylarına ilişkin bu tür anlatımlara rastlanacaktır... İşkence daha gelişmiş, ince

metotlarla uygulansa da özü hep aynı kalacaktır. Amaç hep iktidarlarını tehdit eden güçleri yıldırma ve korku salarak teslim almaya çalışmaktır. İşkencehanelerin mekânları, isimleri değişecektir. Belki: Bekir Ağa Bölüğü, Sansaryan Han, Ziverbey Köşkü, Gayrettepe, Diyarbakır Saray Kapı'daki JİTEM merkezi, Diyarbakır zindanı, Vatan olacaktır... Kimi zaman bir orman, boş bir arazi ya da çeşitli binalar... Sömürü düzeni ayakta kalabilmek için zulme, vahşete devam edecek, Osmanlı geleneği sürdürülecektir. (16)

Tarihe bakıldığında çünkü "Teşkilat-ı Mahsusa" için gerçekleştirdikleri katliam ve işledikleri cinayetlerle ünlenen kahramanları ile bugün JİTEM'in ünlüleri birbirine inanılmaz benzer. Bunların sadece ve sadece isimleri değişmektedir. Bu katliamcı, barbar, talancı zihniyetin yaptıklarında değişen hiç ama hiçbir şey bulunmaz. "Teşkilat-ı Mahsusa", terör devletinin tetikçi kaynağıydı. Ermeni, Rum ve Kürtlerin kırımı göreviyle kurulan ve bu terörist teşkilatın, en tanınmış tetikçileri arasında o dönem "Yakup Cemil, Enver Paşa, Eşref Kuşçubası" vardı. Tıpkı bugün Çatlı ve Yeşil örneğinde olduğu gibi. Kuşkusuz o dönem "Teşkilat-ı Mahsusa"yla ünlenen sadece Yakup Cemil, Enver Paşa ve Eşref Kuşçubası değildi. Bu konuda daha birçok örnek var.

"Teşkilat-ı Mahsusa"nın ünlüleri...

- Enver Paşa,
- Binbaşı Süleyman Askeri,
- Eşref Kuşçubaşı,
- Rauf Orbay,
- Çerkez Ethem,
- Abdülaziz El-Sinusi,
- Dr. Esat Işık Paşa,
- Hüsamettin Ertürk,
- Mehmet Akif Ersoy,
- Cezayirli Emir Ali,
- Afyonlu Ali Çetinkaya,
- Ali Fethi Okyar,
- Binbaşı Mısırlı Aziz Ali Bey (Mısır ordusunda general),
- Nuri Killigil (Enver'in kardeşi, sonradan önemli sanayici),
- Binbaşı Fuat Bulca (sonradan THK Başkanı),
- Teğmen İslam Bey (Fuat Paşa'nın oğlu),
- Binbaşı Mustafa Kemal Bey, Yüzbaşı Manastırlı Nuri Conker (Osm. Meclisi Mebusan azası), Dr. Refik Saydam (sonradan bakan ve başbakan),
- Piyade Yüzbaşı Çerkez Reşit (Çerkez Ethem'in ağabeyi),
- Teğmen Yakup Cemil (1916'da vatana ihanetten asıldı),
- Dr. Bahattin Şakir,
- Mithat Şükrü Bleda,
- Ohrili Eyüp Sabri,
- Fuat Balkan,
- Teğmen Hilmi Musallimi (1915 Süveyş Kanalı Harekatı'nda Kürt mücahitlerin komutanı, Said Halim Paşa'nın katibi),
- İsmail Canbulat (1926 İstiklal Mahkemesi'nde asıldı),
- Piyade subayı Rasuhi (Mustafa Kemal'in yaveri),
- Filibeli Hilmi Bey (İttihat Terakki Müfettişi, 1926'da asıldı),
- Şerif Burgiba (Habib Burgiba'nın babası),
- Arabistan'da İbn-ür Reşid. (17)

JİTEM'in ünlüleri...

Günümüzün JİTEM'i de tıpkı dünkü "Teşkilat-ı Mahsusa" gibi Jitemvari zihniyetli devletin sivil tetikçi kaynağıdır. Bu tetikçi takımın ünlenenleri arasında, Kürdistan'ı kan gölüne çeviren, generaller, subaylar, firari katliam katillerinin, aşağıda adları ve unvanları vardır.

- Doğan Güreş, emekli Genelkurmay Başkanı,
- Necati Özgen, emekli Paşa,
- Hasan Kundakçı, emekli Paşa,
- Cumhur Evcil, Paşa,
- Eşref Bitlis, eski Jandarma Genel Komutanı,
- Ahmet Cem Ersever, Jandarma Binbaşı,
- Şükrü Balcı, İstanbul eski Emniyet Müdürü,
- Mehmet Açar, Emniyet eski Müdürü ve İçişleri eski Bakanı, DYP Genel Başkanı,
- Sedat Edip Bucak, eski TBMM üyesi,
- Hüseyin Kocadağ, eski İstanbul Emniyet Müdür Yardımcısı,
- Allaattin Çakıcı, Ülkücü mafya lideri,
- Tansu Uçuran Çiller, Türkiye Cumhuriyeti'nin ilk kadın Başbakanı,
- Korkut Eken, Emekli Yarbay,
- Ayvaz Gökdemir, eski TBMM üyesi,
- Gonca Us, eski Güzellik Kraliçesi,
- Hıram Abas MİT Müsteşar eski Yardımcısı,
- Nurullah Tevfik Ağansoy, 12 Eylül öncesinde 13 cinayete adı karışan Ülkücü,
- Mehmet Ali Ağca, Ülkücü,
- Ayhan Akça, Özel Harekat Dairesi'nde görevli Polis Memuru,
- Meral Akşener, Ülkücü, Refah-Yol Koalisyonu'nun İçişleri eski Bakanı,
- Enver Altaylı, Özbek kökenli istihbaratçı ve MHP yöneticisi,

- Neval Boz, istihbaratçı,
- Engin Civan, Emlak Bankası eski Genel Müdürü,
- Ayhan Çarkın, Özel Harekatçı, Polis,
- Oral Çelik, Ülkücü,
- İbrahim Çiftçi, Ülkücü,
- Mustafa Deniz, PKK itirafçısı,
- Sedat Demir, İstanbul Emniyet eski Müdür Yardımcısı,
- Yavuz Ataç, MİT Dış Operasyonlar eski Daire Başkanı,
- Hanefi Avcı, Emniyet Genel Müdürlüğü İstihbarat Daire eski Başkanı,
- Ziya Bandırmalıoğlu, Ülkücü,
- Ali Fevzi Bir, Ülkücü. (turizmci, kumarhane işletmecisi),
- Kartal Demirağ, Ülkücü,
- Fermani Demirkol, Azeri kökenli TİKA görevlisi,
- Haluk Kırıcı, Ülkücü,
- Ömer Lütfü Topal, Kumarhaneci,
- Korkmaz Yiğit, Basın patronu,
- İbrahim Şahin, Emniyet Müdürü,
- Ercan Ersoy, Polis Memuru,
- Oğuz Yorulmaz, Polis Memuru,
- Enver Ulu, Polis Memuru,
- Mustafa Altınok, Polis Memuru,
- Abdülganî Kızılkaya, Köy Korucusu,
- Yaşar Öz, Tacir,
- Tarık Ümit, Kumarhaneci,
- Bülent Orakoğlu, Emniyet Genel Müdürlüğü İstihbarat Dairesi Başkanvekili,
- Sönmez Köksal, Milli İstihbarat Teşkilatı (MİT) Müsteşarı.

Adları JİTEM'le sık sık gündeme gelen yukarıdaki ünlüler dönem dönem de olsa devletin tepesinde olmuşlardır. Bu açıdan bakıldığında bu ülkeyi parlamento-
nun yönetmediğini, hükümetlerin hepsinin göstermelik

olduğunu esas ülkeyi yönetenlerin bunların dışında örgütlenmiş, devlet içinde devlet olan, bir kolu askere, bir kolu emniyete dayanan, içerisinde her türlü gizli devlet teşkilatının yer aldığı bir koordinasyon tarafından yönetildiğini söylerken yanıldığını sanmıyorum. Yine bununla paralel yukarıdaki ünlüler iyice araştırılıp, irdelendiğinde ortaya çıkan sonuç son derece vahim.

Nedir vahim olan?

Susurluk'ta kamyon Mercedes'e değil, adeta Jitemvari zihniyetli Türkiye'nin egemenliğine çarpmıştı. Polis Müdürü Hüseyin Kocadağ ve Milletvekili Sedat Bucak'ın yanında 'katliam sanığı' Abdullah Çatlı bulunuyordu. Oysa devletin önemli mevkilerinde bulunanlar 'katliam sanığı' Abdullah Çatlı'nın sözü edildiğinde Çatlı için aranıyor derlerdi. Ama bir kez daha hep birlikte gördük ki Türkiye'deki devlet yönetiminin söylemlerinin aksine bir gerçek ortaya çıktı. Hatta bir değil birçok gerçek Susurluk'la ortalıklara saçıldı...

Yine JİTEM'de görev yapmış bir subayın söylediklerine bakalım...

"JİTEM timlerinin altında sivil arabalar var. Bu otomobiller farklı renklerde sivil plakalıdır. Tüm arama noktalarından JİTEM kimliği göstererek rahatça geçerler. Bütün bu kolaylık neticesinde İran'dan, Irak'tan, Suriye'den gelen uyuşturucular JİTEM arabalarına yüklenir. Uyuşturucuyu alan bu araçlar duruma göre Van veya Diyarbakır'a gidip uyuşturucuyu teslim eder. Buralardan da İstanbul'a, Mersin'e gider. JİTEM timleri bu kaçakçılığı, ilişki içerisinde oldukları korucu başları ve itirafçılar aracılığıyla yapıyorlar. Bu insanların çıkarları ortak olduğu için de birbirlerini korurlar." Bir de o zaman Cem Ersever gazeteci Soner Yalçın'la yaptığı röportajda adeta haykırıyordu: "Asıl pusu JİTEM arabalarına atılsın, arabalarda ne kadar eroin çıkacaktır görsünler." Bu söylemlerden sonra JİTEM'de üst düzeyde olan Binbaşı Ahmet Cem Ersever öldürülüyor. (18)

Araştırmanın başında da belirttiğimiz gibi devletin ve milletin bekası için mücadele edenlerin "örgütü" olarak lanse edilen JİTEM, Cumhuriyetteki ilk ciddi kışkırtma eylemini, 1955 Eylül'ünde Yunanistan'ın Selanik kentindeki Mustafa Kemal'in müzeye çevrilen doğduğu evi bombalayarak gerçekleştirdi. Halkın şovenist propagandadan kolay etkilenen kesimleri yönlendirilmiş, basın ve kontrgerilla bombalamanın Yunanlılar tarafından yapıldığını ileri sürerek galeyana getirdiği kitleyi, hazırda bekletilen ganimetçi, talancı gücün öncülüğünde Rum, Ermeni ve Yahudi azınlıklara karşı kışkırtarak harekete geçirdi. İstanbul'da 6-7 Eylül günleri boyunca süren saldırılarda daha çok Rumlara ait yüzlerce ev, işyerleri, okul ve kiliseler yakılıp yıkılıp yağmalandı. Daha küçük çaplı da olsa benzer saldırılar İzmir'de de gerçekleşti. (19)

Cumhuriyet tarihine de bakıyoruz, Kürtlere ve meşru direngen güçlere hep yargısız infazlar reva görülmüştür.

Lozan'da, TC tapusunu cebine koyana kadar "Türk-Kürt" devleti deyip, naralar atan Jitemvari zihniyet Lozan sonrası, Kürdistan'ın dağlarına, taşlarına "Türküm doğruyum çalışkanım" yazdırarak inkârı kalıcılaştırdı. "Hassasiyet ve kırmızı çizgilerini" Kürt ve Kürdistan'ın inkârı anlamına gelen, kavramlar üzerine oturttu. Kürdistan'a hep talan ve tahrip ülkesi gözüyle baktı. Bunda da Jitemvari zihniyet yine başrol oynadı. Kürt kendi diliyle eğitim yapamaz, modern iletişim teknolojilerini kullanamaz, kendi siyasi kararlılığını belirleyemez, ekonomik düzenleme yapamaz, iç ve dış politik ilişki geliştiremez, milli ve demokratik kurumlar oluşturamaz dendi. Bu yasaklara karşı sesini yükselten, mücadele eden her Kürt bölücü olarak görüldü. Zindanda yattı, ağır işkencelerden geçti yada sürgün edildi. Türk devleti "bahçı yok etmek için denizi kurutma" mantığıyla Kürtlerin üzerine gitti. Özgürlük, temel haklar ve demokrasi taleplerine karşı, savaş kurallarını hiçe sayan, vahşet, toplu katliam, kimyasal silahlar kullanmaya dek giden inkârcı ve katliamcı yaklaşım içinde oldu. Kürdistan savaş alanı olmaktan kurtulamadı. Kürdistan'da yürütülen kirli savaşta Türk Devleti JİTEM denilen ölüm timlerini kullandı.

Türkiye Osmanlı'nın mirasını, birçok kurumunu, kültürünü devraldı, JİTEM de bunların başta geleniydi.

Osmanlı sistemi değişmedi. Babadan oğula geçen yönetim, Atatürk'ün "İlke ve İnkılapları" adı altında, terfiyle yükselen beli tabancalı üniformalıların "sultanı" egemenliğine dönüştü. Bu, ordunun mutlak ve "kayıtsız, şartsız" egemenliği idi.

Sıkıyönetimler, askeri darbeler inkârın eserleri olarak işlenirken, Kürdistan'da insan haklarının en ağır ihlalleri, sansür yasaları, aydınların-yazarların cezaevlerine tükülmesi, faili meçhul cinayetler; dahası siyasi partilerin kapatılması da bir alışkanlık oldu. Demokrasi ise, hep bir avuç egemen ve onların sözcüleri için "var oldu" Cumhuriyet tarihinde.

Tam da bu noktada, tarihten gelen kişiliği ve belirgin kimliği ile Kürtler, Cumhuriyet Türkiye'sinde gün yüzü görmedi. Dilleri yasaklandı, ret ve inkâr politikasıyla asimilasyonun ağır çarklarına sokuldular. İnsan haklarının en ağır ihlalleriyle hep ikinci sınıf vatandaş olarak tasnif edildiler.

Cumhuriyet Türkiye'sinin ya da egemen olan içindeki Jitemvari zihniyetin temel hak ve özgürlükleri güvence altına alan çağdaş, çoğulcu ve katılımcı bir anayasa ile hukukun üstünlüğüne dayanan demokratik bir düzen yerine, ret ve inkâr temelinde şekillenen baskıcı bir düzen tercihi, Cumhuriyetin kuruluşundan sonra, bizzat Cumhuriyetin kurucularınca benimsendi ve tüm topluma süngü gücü ile dayatıldı.

Bu sistematik, bilinçli inkâr şiddet politikaları ile yaşama geçirilince Kürt halkına da inkâra karşı yeniden özgürlük mücadelesi, adeta sil baştan dayatıldı. Bu nedenle belki tarihte ilk defa, Kürt egemen çevrelerinin dışında, özellikle Kürt gençliği, emekçileri ve aydınlarının öncülük ettiği bir muhalefet, çekirdek halinde belirmeye başladı.

İnkâr ve asimilasyona dayanan devlet politikalarına karşı, sömürge ülkelerin özgürlüklerine kavuştuğu 1970'lerin ilk yarısı Kürdistan'da modern ölçülere uygun olarak özgürlük mücadelesinin başladığı dönemdir. Dünya çapında özgürlük hareketlerinin geliştiği 1960-75 döneminde Kürdistan'ın Güney parçasındaki direnişin yenilgi ile sonuçlanmasının hemen ardından tüm parçalarda ulusal direniş çok sayıda örgüt ve çevrenin katkısıyla başlamıştır.

Gerek Güney'deki yenilgiye duyulan tepki gerekse ulusal kurtuluş hareketlerinin başarısı ulusal dinamiklerin harekete geçmesini sağlamıştır. Özellikle Kuzey Kürdistan'daki direniş dikkat çekicidir. Büyük parça uzun süren sessizliğini bozmuş, yeni bir direniş sürecine girmiştir. Bu direniş, Kürdistan genelini etkileyerek gelişimini sağlayacaktır. Daha da önemlisi öncü güçler, sosyalist ideolojik kalıpları esas alacaklardır. İster kökü geçmişe uzansın isterse yeni olsunlar tüm öncü yapılar kendilerini sosyalist olarak tanımladılar. Hiçbiri sosyalizm dışında bir ideolojik yaklaşım benimsemedi. Sovyet-Çin çatışması ideolojik alanda yaşanan tek ayrılıktı. Bazı örgütler Sovyetler'in bazıları da Çin'in sosyalist bakış açısına yakın dursalar da sosyalizm hepsinin ortak paydası durumundaydı. Ancak her örgüt kendisini sosyalizmin doğru temsilcisi görerek diğerlerini mahkûm etmeyi varlık nedeni haline getirmişti.

70'li yıllarda ortaya çıkan Kürt özgürlük hareketlerinin içine girdiği durum.

70'li yıllarda, Kuzey Kürdistan'da başlayan modern direniş hareketi, dünya çapında yaşanan soğuk savaşın sosyalist sistem cephesinde mevzilenirken, sosyalist sistemin yanında kapitalist sisteme karşı mücadele vermekse iç ve dış politikalarının ana eksenine haline gelmişti. Sovyetler Birliği, Kuzey Kürdistan'daki direnişe jeopolitik açıdan yakın olmasına rağmen siyasi ve askeri alanda yardımda bulunmadı. Bu olumsuz konjonktüre rağmen Kürt özgürlük hareketi sosyalist yaklaşımdan uzaklaşmadı. Siyasal, askeri ve diplomatik alanlardaki mücadelenin gidişatını söz konusu bu yaklaşım belirledi. Böylece sosyalist sistemce kabul görmeyen ve desteklenmeyen özgürlük hareketi dünyada yaşanan soğuk savaşın bir parçası haline geldi. Kapitalist sisteme çıkarsız düşmanlık çizgisi her türlü gelişmeye damgasını vururken, diğer taraftan sosyalist sistemin içinde Sovyetler Birliği ve Çin'in etkin mücadelesi soğuk savaşın bir başka boyutunu oluşturuyordu. Kürt özgürlük hareketinin bir de bu nedenle iki cepheye bölünerek mevzi tutması işi çok daha karmaşık duruma getirmişti. Soğuk savaşın bu iki dış etkeni, ulusal direnişin öncü güçleri arasında uzlaşma ve işbirliğini dondurmış, karşıtlık ve düşmanlık kültürünü beslemişti. Bununla birlikte, Kürt siyasetinde olumsuzlukların iç nedenlerden beslenmesi hep önplanda olmuştu.

"Sosyalizmin ideolojik kalıpları öncü kesimlerin ilişkisini daha işin başında olumsuz bir rotaya sokmuştu. Dönemin sosyalist anlayışında uzlaşma ve işbirliğine yer yoktu. Uluslararası planda olduğu gibi ulusal planda da sosyalizme harfî harfine tabi olmak tek ölçüttü. Bu ölçüyü yadsıyana biçilecek konum kesinlik derecesinde düşmanlıktı. Dolayısıyla sosyalizmi kılavuz edinen öncü yapılar, yakın görüşler savunsalar da birbirilerini düşman ilan etmekten kaçınmadılar. Nitekim hiçbir örgüt diğerine olumlu yaklaş-

maya gereksinim duymadı. Her biri gelişimini diğerinin tasfiyesine endekslemiş, bu doğrultuda çaba sahibi olmuştu. Süreç içinde düşmanlık ilişkileri ilke düzeyine çıkmıştı. Toplumsal gericiiliklerin katkısıyla soğuk savaş Kürt siyasetinin hücrelerine dek nüfus etmişti. Bu nedenle zaman zaman ittifak arayışları ve yapılan ittifaklar yaşamsal değer taşıyamadılar. Tersine olumsuzlukların ağırlaşmasına katkıda bulundular." (20)

Kuşkusuz Kürt özgürlük hareketinin filizlenmesinde o süreçte tüm dünya çapında yükselen ulusal kurtuluş hareketlerinin etkisi vardı. Yine Güney Kürdistan'da Kürt önderlerinin öncülüğünde gelişen silahlı mücadelenin belirleyici etkisi ile, 70'li yıllarda oluşan söz konusu örgütler, Türkiye'de Kürt sorununun kalıcı bir çözüme ulaşmasının mücadelesini vermekten çok kendi iç sorunlarıyla zaman geçirdiler.

Buradan baktığımızdaysa, dünyadaki diğer halkların özgürlük hareketlerinde başlayan, gelişen ve sonuca giden süreçler Kürt özgürlük hareketlerinde daha gecikmeli yaşanmıştır. 60'larda dünya genelinde ezilen halklar ulusal kurtuluş hareketine başlamış. 60'lı yıllar boyunca aktif mücadeleler geliştirmiş ve yetmişlerin ortalarında ise sonuca götürmüşlerdir. 73-75'lere gelindiğinde ulusal kurtuluş hareketlerinin başarıyla sonuçlandığını, klasik sömürgeciliğin yanı sıra İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra ortaya çıkan yeni sömürgeci anlayışların da tasfiye edildiğini görüyoruz. İşte tam da böylesi koşullarda, parçalanmışlığıyla birlikte sömürge konumunda olan kırk milyon gibi bir halkı dünya gündeminde göremiyoruz. Bir Filistin sorunu var, kendi içinde de olsa tartışılıyordu. Güney Afrika sorunu var; bu sorunlar da kendi içinde özgürlükler taşıyorlar. Yani neredeyse tek çözülmemeyen ulusal sorun Kürt sorunudur.

Böyle büyük bir ulus, bırakalım ulusal kurtuluşunu gerçekleştirmeyi, hâlâ ulusal kaderiyle ilgilenen bir düzeye

bile ulaşamamıştır. O dönem Güney Kürdistan'daki zayıf olan hareket yenilgiye uğramıştır. 75'lerde dünyanın ezilen ulusları bir bir kurtuluşlarını gerçekleştirirken, Kürdistan'da mevcut statüyü sorgulayan bir gelişme bile fazla yaşanmıyorken, APO'cu grubun partileşme biçiminde adım atması ile birlikte Kürt sorunu dünya gündeminden çıkmamak üzere giriş yapmayı başardı. Bu nedenle APO'cu grubun partileşme biçiminde adım atması ilk yıllarda başta egemenleri çok zorlamadıysa da daha sonraki 1988-1990'larla birlikte, olağanüstü zorlanmış olmalı ki aradan geçen 25 yıla rağmen Kürdistan'ı olağanüstü yasalarla yönetmeye çalıştılar. Bütün bu olağanüstü şartlara rağmen Apo'cu hareket Kürt ve Kürdistan sorununu dünya gündemine sokmayı başarırken, diğer yandan da Kürt siyasetine dünya çapında siyaset yapma imkânı yarattı.

Yani tamda bu noktada modern Kürt özgürlük hareketi PKK, öldü denilen Kürt ve Kürdistan sorununu diriltmek üzere ortaya çıkıyor. Lozan'da parçalanıp Cumhuriyetin Jitemvari egemenlerince öldürüldükten sonra tabuta konulan ve ardından yerin binlerce metre derinliğine "gömülen" Kürdistan ve Kürt sorununu kendi deyimleriyle, "amatör bile denilemeyecek bir tepki grubunun" 1977 Martı'nda Ankara'dan Kürdistan'a özgürlüğü örgütlemek üzere yola koyulmasıyla birlikte dirildiğini görüyoruz. Peki bu hareket nasıl ve nereden başlamıştı?

1977 Martı'nda Ankara'dan Kürdistan'a özgürlüğü örgütlemek üzere yola koyulan hareketin kurucusu ve lideri Abdullah Öcalan kendileriyle birlikte yeniden dirilen Kürt özgürlük hareketini şöyle izah ediyordu:

"İlk Manifestoyu, 1975'i 1976'ya bağlayan kış sürecinde, Mehmet Hayri Durmuş'a anlatarak yazdırdım.

O dönemin eylemi 1976 Mayıs'ında oldu... Suruçlu Halkın Kurtuluşu'na mensup Feyzi Arslansoy'un cenaze olayıydı. Faşistler tarafından vurulmuştu. Kürt olduğu için cenazesine

sahip çıkarak, tek başımıza alıp Suruç'a götürdük. Orada büyük bir kalabalıkla toprağa verdik. O zaman bazı tutuklamalar oldu. Bizim için ciddi bir politik gösteriydi. Bazı arkadaşlarımız da tutuklandı. O önemli bir değerlendirmedir. Daha sonra biz grubu Kürdistan'a taşıma eğilimi gösterdik. Ağrı, Doğubeyazıt, Kars-Digor, Dersim, Bingöl, Elazığ, Diyarbakır, Urfa ve Antep gezi ve toplantıları da grubun ülkeye taşınması anlamına gelir."

"Ardından Ankara'ya dönüş ve Haki Karer'in Antep'te toplantıdan üç gün sonra bir komplo sonucu öldürülmesi grupta şok etkisi yaratmıştı ve grubun buna verdiği yanıt partileşme yolunda ilk adımların atılması olmuştu. Gruptan partiye geçişin ilk adımı yani partileşme, Kürdistan'ın kalbi olan Diyarbakır'ın Fis köyünde 27 Kasım 1978'de PKK adı altında atıldı."

Partileşmeden hemen sonra da kentlerde fazla yaşanılmayacağını anlayan modern Kürt hareketi, hem dağ hem de Ortadoğu seçeneklerini kullanabilmek için ani bir karar aldı. 1979 yılının 1 Temmuz'undan itibaren Urfa'dan Suriye'ye, oradan eski Kenan ellerine özgürlük aramaya doğru yola çıkıldı. Bu nedenle 15 Ağustos 1984'e kadar geçen yaklaşık on yıllık sürecin hangi ideolojik ve politik ortamda ve nasıl geçtiğini daha yakından incelemek gerekir. Bu on yıllık süreci PKK Genel Sekreteri Abdullah Öcalan şöyle açıklıyordu: "1970'ler kapitalist sistem tarihinde önemli bir kırılmanın baş gösterdiği dönemin başlangıcıdır. Sistem II. Dünya Savaşı'ndan kendini toparlayarak çıkmıştır. ABD öncülüğü kesinlikle kazanmış, Avrupa yeniden ayağa kalkmış, Japonya bir Uzak Doğu devi olarak doğmuştu. Reel sosyalist sistem zirveye tırmanırken, ulusal kurtuluş hareketleri en güçlü dönemlerini yaşıyordu. Tam bu noktada 1968 Gençlik Hareketleri yeni bir zihniyet devrimini başlatıyordu. 1970'lerin başlarında dünyada bu yönlü büyük gelişmeler yaşanırken, Türkiye'deki sol ve Kürt ulusal sorunu bağlamındaki Kürt

hareketi, klasik sol ve milliyetçi eğilimi pek aşamamış, dünya oldukça geriden takip ediliyordu. Türkiye solu, Sovyet, Çin, Arnavutluk ve Avrupa komünizmi kanalından beslenirken, cılız bir aydın hareketi olan Kürt solu, ilkel Kürt milliyetçiliği ve Türk sol etiketli bir karmaşayı yaşıyordu.

Bu dönemde şahsen her iki eğilimle de ilgilendim. Sempatizan olmaya çalıştım. Dev-Genç çıkışlı THKP-C'ye sempatzanlığım önde olmakla birlikte, Kürt sorununa daha kapsamlı yaklaşım gösteren bazı örgütler ilgimi çekmeye devam ediyordu. THKO önderi Deniz Gezmişlerin idam sehпасındaki Kürt-Türk özgür kardeşlik vurgusu sürekli bağlı kalınması gereken bir mesajdı. Bunun yanında 1970'te İstanbul DDKO üyesi olmuştum. 12 Mart fırtınası estiğinde böylesi karmaşık örgüt ortamında her an kanun dışına çıkabilirdim. Nitekim Mahir Çayan'ların Mart 1972'de şahadeti sonrasındaki SBF (Siyasal Bilgiler Fakültesi) boykotuyla içeri alınma ve yedi ay sonra tanık yetersizliğinden çıkışla birlikte, umduğum örgütlenmelerin iç açıcı olmadığını bizzat görerek, yeni bir örgütlenmeye gütmenin daha doğru olacağı kanaatine vardım.

Kürdistan devrimcileri olarak çıkış yaptık 1973 baharında Ankara'da bağımsız bir örgütlemeye gütme kararlılığı, sahip olunan olanaklardan ziyade anlam itibarıyla önemliydi. Ne ilkel Kürt milliyetçisi bir eğilim, ne de sosyal şoven dediğimiz özünde Türk milliyetçisi bir sol eğilim değil, kendine özgü bir tarih ve güncellik yorumuyla 'Kürdistan Devrimcileri' olarak çıkış yapmak daha uygun geliyordu.

Bu çizgisel bir değişiklikti ve önemi her geçen gün daha iyi ortaya çıkacaktı. Ne tahakkümcü hakim ulus eğilimleri içinde ne de tahakkümcü ulus iktidarların bir uzantısı olan işbirlikçi Kürtlerin eğilimi ilkel milliyetçilik içinde ideolojik olarak erime olmalıydı. Politik olarak inisiyatif alma özgür bir kimlik kazandırıyordu. Bu tercihin doğru olduğuna inanıyorum. Kürtleri, dolayısıyla katkuları ölçüsünde diğer halkları özgür halk olma bilincine götürecek özellikleri bağrında taşıyordu.

Hem ezen hem de ezilen ulus milliyetçiliğine kapılmadan özgür halk kimliğini hedeflemek, dünya çapında kapitalizmin mezhepleri haline gelen reel sosyalizm, ulusal kurtuluş ve sosyal demokrat sapmalarına karşı da yerinde ve zamanında bir güvenceydi. Doğru bir zihniyet gelişimi kadar, demokratik siyasete götürececek yol olma özelliğine de sahipti.

Ulusal kurtuluşa aşırı vurgu yapmak belki bir sapmaya yol açabilirdi. Bunda ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı ilkesinin dogmatik yorumu etkiliydi. Her ulusa bir devlet, ilkenin biricik ve tek doğru yorumu olarak anlaşıyordu. Reel sosyalizmin iktidar anlayışından da kaynaklanan bu durum çizginin yaratıcılığını engelliyordu."

"Fakat 1978'de PKK olarak ilan edilme bu sapmanın daha fazla gelişmesini önledi." (21)

APO'cu grubun partileşme biçiminde adım atması yani 1978'de PKK olarak ilan edilme Türkiye'deki Jitemvari zihniyeti oldukça ürkmüştü. Böylece Kürdistan'a talan ve tahrip ülkesi gözüyle bakan zihniyet, 1980 12 Eylül'ünde Kürdistan'da PKK'nın yarattığı (UKM) Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ve Türkiye'de gelişen devrimci demokratik muhalefeti ezmek için askeri faşist bir darbe gerçekleştirdi.

Darbeden sonra on binlerce devrimci demokrat insanı zindanlara atan zihniyet, aynı zamanda başta Kürdistan olmak üzere ülkede yaşamın her alanını işkencehanelere çevirdi. Bu nedenle binlerce insan ağır işkencelere maruz kalırken binlercesi de sokaklarda kurşuna dizildi. Bununla da hızını almayan zihniyet idam sehpaları kurarak, onlarca devrimciyi idam etti.

Türkiye tarihinde derin yaraları kapanmamış olan 12 Eylül'ü kara bir gün olarak, biz insan hakları savunucuları unutmadık. Aradan yıllar geçmesine rağmen, izleri hâlâ belleklerden silinmeyen 12 Eylül anlayışı ve sorumluları yargılanmadığı gibi, darbe hukuku ve düzenlemeleri sivil bir görünüm altında kurumsallaştırılmıştır.

İHD'nin yaptığı araştırmalara göre 12 Eylül Askeri Darbesi'nin toplumsal ve siyasal bilançosu şöyledir:

Gözaltına alınan kişi 650 bin

Açılan dava sayısı 210 bin

Yargılanan kişi 230 bin

İdam istemiyle dava açılan kişi 7 bin

İdam cezası 517

Yargıtay'da onanan idam kararı 259

İnfaz edilen idam cezası 49

141, 142 ve 163'den yargılanan kişi 71 bin

Örgüt üyeliğinden yargılanan kişi 98 bin 404

Pasaport alamayan kişi 388 bin

Vatandaşlıktan çıkarılan 14 bin

"Kuşkulu" ölüm 300

Belgelenen, işkence sonucu yaşamını yitiren 171

Açlık grevinde ölüm 14

Sakıncalı gerekçesiyle işten atılan 30 bin

1402 ile görevden atılan öğretmen 3 bin 854

1402 ile görevden atılan öğretim görevlisi 120

Görevinden atılan yargıç 47

Gazetecilere verilen hapis cezası 3 bin 715 yıl

Saldırıya uğrayan gazeteci sayısı 300

Cezaevine konulan gazeteci 31

Öldürülen gazeteci 3

Yasaklanan film 937

İmha edilen gazete ve dergi 40 ton...

12 Eylül'den sonra kurulan sıkıyönetim mahkemeleri üst üste idam kararları vermeye başlarken, 1972'den beri fiilen uygulanmayan idam cezaları da hızla infaz edilmeye başlandı. Darbecilerle emir komuta zinciri çerçevesinde çalışan sıkıyönetim mahkemeleri, politik eylemleri nedeniyle hüküm alanların yanı sıra adli hükümlülerin infazlarını da gerçekleştirdiler.

Bu nedenle 1980-84 yılları arasında onlarca kişi idam

edildi.

İdam edilenlerden biri de ASALA örgütü mensubu olan Levon Ekmekçi'ydi.

Darbecilerin elindeki yönetim, idam cezalarının infazında ısrarlıydı. Kenan Evren 3 Ekim 1984'te Muş'ta yaptığı konuşmada "hainleri asmayıp da besleyecek miyiz?" derken emir ve komutasındaki yönetimin darağaçlarına, idama, kana nasıl eğilimli olduğunu da bir bakıma göstermiş oluyordu. Darbeci Paşa'nın bu sözü de daha sonra belleklerde yer edineceği gibi, Ertuğrul Mavioğlu yazdığı kitaba "Asılmayıp Beslenenler" adını verecekti.

12 Eylül döneminde, sıkıyönetim askeri mahkemelerinin 517 sanığa idam cezası vermesi de bu zihniyetin mahkemeler üzerinde ne denli etki yaptıklarını gösteriyordu. O dönemde Askeri Yargıtay'ın onayladığı idam kararlarının sayısı 124 oldu. Bunlardan, MGK'nin onayladığı ve onay sonrası hemen infazı yapılan 50'si dışındakiler için cezalar fiilen müebbet hapse dönüştü.

12 Eylül döneminin idam listesi ve ölüm cezalarının infazlarına ilişkin onama kararları.

12 Eylül 1980 - 25 Ekim 1981 arası Milli Güvenlik Konseyi döneminde,

25 Ekim 1981 - 14 Ekim 1983 arası Danışma Meclisi döneminde,

6 Kasım 1983 sonrası TBMM döneminde ölüm cezalarının infazlarına ilişkin onama kararları verilmiştir.

12 Eylül döneminde ölüm cezası infaz edilenlerin listesi:

Necdet Adalı, 7 Ekim 1980 Ankara
Mustafa Pehlivanoglu, 7 Ekim 1980 Ankara
Serdar Soyergin, 25 Ekim 1980 Adana
Erdal Eren, 13 Aralık 1980 Ankara
Cevdet Karkas, 4 Haziran 1981 Elazığ
Veysel Güney, 10 Haziran 1981 Antep
Ahmet Saner, 25 Haziran 1981 İstanbul
Kadir Tandoğan, 25 Haziran 1981 İstanbul
Mustafa Özenç, 20 Ağustos 1981 Adana
İsmet Şahin, 20 Ağustos 1981 İstanbul
Seyit Konuk, 13 Mart 1982 İzmir
İbrahim Ethem, Coşkun 13 Mart 1982 İzmir
Necati Vardar, 13 Mart 1982 İzmir
Fikri Arikan, 27 Mart 1982 Ankara
Sabri Altay, 23 Nisan 1982 Adapazarı
Cengiz Baktemur, 30 Nisan 1982 Elazığ
Sahabettin Ovalı, 12 Haziran 1982 Sinop
Ednan Kavaklı, 18 Haziran 1982 Ankara
Ali Bülent Orkan, 13 Ağustos 1982 Ankara
Veli Acar, 13 Ağustos 1982 Isparta
Eşref Özcan, 19 Ağustos 1982 Kayseri
Halil Fevzi Uyguntürk, 29 Aralık 1982 Afyon
Kazım Ergin, 29 Aralık 1982 Akşehir
Muzaffer Öner, 29 Aralık 1982 Amasya
Adem Özkan, 13 Ocak 1983 Balıkesir
Hüseyin Çaylı, 13 Ocak 1983 Afyon
Osman Demiroğlu, 13 Ocak 1983 Isparta
Ahmet Mehmet Uluğbay, 22 Ocak 1983 Akşehir
Ali Aktaş, 23 Ocak 1983 Adana
Duran Bircan, 23 Ocak 1983 Denizli
Levon Ekmekçiyan (Asala), 28 Ocak 1983 Ankara
Ramazan Yukarıgöz, 29 Ocak 1983 İzmit
Ömer Yazgan, 29 Ocak 1983 İzmit

Erdoğan Yazgan, 29 Ocak 1983 İzmit
Mehmet Kambur, 29 Ocak 1983 İzmit
Ahmet Kerse, 30 Ocak 1983 Antep
Rıdvan Karaköse, 5 Şubat 1983 Akşehir
Cavit Karaköse, 5 Şubat 1983 Akşehir
Süleyman Karaköse, 5 Şubat 1983 Akşehir
Fatih Laçinligil, 24 Şubat 1983 Keşan
Faik Görünmez, 24 Şubat 1983 Kilis
Mustafa Başaran, 30 Mart 1983 Edirne
Hüseyin Üye, 30 Mart 1983 Nazilli
Şener Yiğit, 20 Nisan 1983 Isparta
Cafer Aksu Altıntaş, 20 Nisan 1983 Ordu
Abdülaziz Kılıç, 26 Mayıs 1983 Edirne
Halil Esendağ, 5 Haziran 1983 İzmir
Selçuk Duracık, 5 Haziran 1983 İzmir
İlyas Has, 6 Ekim 1984 İzmir
Hıdır Aslan, 24 Ekim 1984 İzmir. (22)

Erdal Eren 2 Şubat 1980 tarihinde, olay yerinde gözaltına alındı. İlk duruşma 13 Şubat'ta yapıldı. 19 Mart'ta karar verildi, 13 Aralık'ta canına kıyıldı. O güne kadar Türk adaletinin bu denli hızlı işlediğine hiç kimse tanık olmamıştı... Adı Erdal Eren'di. 13 Aralık 1980'de kıydılar ona. 17 yaşında bir fidandı...

Erdal Eren hakkında verilen idam kararının mutlaka yerine getirilmesi için elinden gelen her türlü çabayı harcayan Askeri Yargıtay Başsavcısı Necmettin Alkan, sonradan şöyle diyecekti: "Ben şu Erdal Eren davasını hiç hatırlamıyorum. Hele ayrıntıları hatırlamam hiç mümkün değil."

Onu hatırlayamayan başkaları da var, ama milyonlara unutturamadılar. 2 Şubat 1980 Ankara'nın Yukarı Ayrancı Sırtı'nda korsan miting düzenleyen devrimcilere ateş açan jandarmalardan Zekeriya Önge'nin Erdal Eren tarafından "açılan karşı ateşle, sırtından vurularak öldürüldüğü" ileri

sürülmüştü.

Otopsi raporunda askerin yakın mesafeden, sırtından kurşunlandığı belirtiliyordu. Bütün deliller Erdal'ın lehineydi. Ama deliller önemli değildi o günlerde, ilahlara kurban gerekliydi. Gelişen toplumsal muhalefeti engelleyebilecek, insanların gözlerini korkutabilecek örnek cezalar verilmeli, o günlerde bazılarının söylediği gibi "üçünü beşini sallandırmalıydı."

11 ay bir gencin canına kıyılması için yetmişti. Erdal: verilen kararlar ilgili olarak, omuzu yıldızlı, askeri mahkeme heyetinin yüzüne karşı şunları söylemişti:

"Benim hakkımda peşin bir yargılama yapıldığı son derece açık. Nitekim benimle ilgili olayın ertesinde Genel Kurmay Başkanı'nın 'Çoktandır idam olmuyor, bazı kişilerin idam edilmesi gerek' şeklinde bir demeç vermesi benimle ilgili karardır. Ve size bu konuda ulaştırılan emirlerin açıkça dışavurulmasıdır."

Mahkeme kararı sonunda Kenan Evren ve cunta yöneticilerinin önüne gelmişti. Erdal daha 17 yaşındaydı, ama bunun hiçbir önemi yoktu. Kenan Evren maddeleri cuntacı arkadaşlarının oylarına sunuyor, okunan her maddenin ardından "kabul edilmiştir" diye yineliyordu.

Son söze geldi sıra. Kenan Evren; "Kanunun tümünü oylarınıza sunuyorum. Kabul edenler, etmeyenler, kabul edilmiştir. Allah taksiratını affetsin!" Cunta yöneticilerinin hepsi "kabul" yönünde oy kullanmış, bir teki bile; "Daha bu bir çocuk" diyememişti.

Son isteğini sordular, bir sigara istedi ve yanında getirdiği mektupların avukata verilmesini söyledi. Sonra oturdu, son mektubunu yazdı. Annesine, babasına ve kardeşlerine yazdığı ilk mektubun sonunda şöyle diyordu: "Zavalı ve çaresiz biriyimşim gibi ardımdan ağlamanız beni yaralar. Bu konuda ne kadar güçlü, ne kadar cesur olursanız beni o kadar mutlu edersiniz." (23)

Buna rağmen gelişen devrimci demokratik muhalefetin ve modern Kürt hareketinin önü alınmayınca katliamcı egemen zihniyet bir kez daha tetikçi yapılanmaya gitti. Bu hukuk dışı tetikçi teşkilatın da görevi gelişen devrimci demokratik muhalefeti ve modern Kürt hareketini bastırma ve ardından halkı baskıyla yıldırıktan sonra sesini, iflahını kesmekti kuşkusuz. Kürdistan'ın özgürlüğü için yola çıkan ve 1978'de PKK olarak ilan edilen modern Kürt Özgürlük Hareketi de bu hukuk dışı tetikçi teşkilatın hukuk dışılığı ve vahşetinden payına düşeni fazlasıyla aldı. Bütün bu hukuk dışı uygulamaları, kitabımızın daha sonraki bölümlerinde ayrıntılı olarak okuyacaksınız.

12 Eylül ile birlikte "Teşkilat-ı Mahsusa", tıpkı ilki gibi yeniden yapılandı.

MHP'nin "100 bin vatansever" önerisiyle, "Teşkilat-ı Mahsusa"yı, tıpkı ilki gibi yeniden yapılandırdılar. İlkinde olduğu gibi bu teşkilatın da sonradan ünlenenleri arasında firariler, profesyonel katiller, mafya şefleri, eroin kaçakçıları ve büyük baş hayvan hırsızlığından, cinayet-ten hükümlü Kürtler de bulunuyordu. "Seçilmiş" asker ve polislerle, Elazığ'ın ünlü tırpancıları, Beyoğlu'nun kulağı kesik tombalacı takımı ve "soydaş" adı verilen, Kürtlerin "yeşil göz" dedikleri Bulgaristan göçmeni "kiralık" unsurlar, vicdanını pazarda satmış "pişman" Kürtler de bu teşkilata transfer edilmişler arasında yerlerini alıyorlardı.

Örneğin, "hırsızlık ve gasp gibi yüz kızartıcı suçtan sabıkası bulunan Şırnak'ın Uludere ilçesinde korucu olan Hazım Babat'ın adı, 1990 yılından sonra Türkiye'de ilk işlenen faili meçhul cinayete birlikte duyuldu. 28 Haziran 1991 tarihinde Uludere Hilal Belediye Başkanı Hamit Kara ve 6 yakınının, ikamet ettiği Şenoba beldesi yakınlarında, araçlarından indirilip öldürülmesi olayında adı geçen Babat, JİTEM'le birlikte çalışma yürüttü. Aynı şekilde Jirki Aşireti'nin lideri ve korucubası Tahir Adıyaman'ın da suç dosyası kabarık. Hakkında yedi jandarmayı öldürmek suçundan tutuklama kararı bulunan Jirki Aşireti'nin lideri Tahir Adıyaman da bu kirli savaşta bire bir rol oynadı. Her iki sabıkalı korucubası Bölge'de rahatça, üstelik eli silahlı halde gezebiliyordu. Bu gücü aynı yerden alıyordu iki sabıkalı aşiret reisi de. Zira Hazım Babat ve Tahir Adıyaman sık sık JİTEM komutanlarıyla, Asayiş Komutanı veya yardımcısıyla, Bölge vali yardımcısıyla görüşüyor, bilgi alışverişinde bulunuyorlardı." (24)

Yine Gangster film sahnelerinden tanıdığımız vahşet, şiddet ve gelirim tutkunu maceracı bu katil sürüleri "Hizbullah" adı dahil, değişik kimliklerle cinayetler

işleyip, toplu katliamlar yapıyor, yakma-yıkma, zulüm ve işkence ile halklara kan kustururken, portresini çizmeye çalıştığım bu teşkilatın tetikçileri Gangster katiller gibi gerçekleştirdikleri her katliamdan sonra ödül olarak büyüklerinden madalya ve aferinler alıyor, perde gerisinde de insan, silah ve eroin kaçakçılığından, ihalelerden servetler kazanıyorlardı. Örneğin, "Abdullah Çatlı, Mehmet Ağar, Hayri Kozakçıoğlu, Ünal Erkan, Doğan Güreş, Asayiş Jandarma Kolordu Komutanı Korgeneral Hikmet Köksal, Diyarbakır İl Alay Komutanı İsmet Yediyıldız, Cizre İlçe Jandarma Komutanı Cemal Temizöz, Abdülkadir Aygan, Abdülhakim Güven, Savaş Gevrekçi, Cemil Işık, Ali Ozansoy, Mustafa Deniz, Zeki Batuhan, Erdal Salıncak, Selahattin Görgülü, İbrahim Babat, Abdülkerim Kırca, Adil Timurtaş, Fethi Çetin, Murat Kırıkkaya, Aytekin Özen, Kurtuluş Ön, Hüseyin Tilki, Hanım Beyaz, Yüksel Uğur, Cem Ersever, Abdülkadir Uğur, Kemal Emlük, Nuri Ateş, Batuhan Özer, Tuna Yanardağ ve Cindi Acet (Acut)" gibileri.

Aynı zamanda bu katil ordusuna tetikçilik edenlerin birçoğu yani entrika ve oyunlardan kurtulmayı başaranlar günümüzde iş veren olarak yaşamlarını sürdürürken, kimileri de kendilerine sağlanan imkânlarla düzenin siyasi parti üyeliğinden Türkiye Büyük Millet Meclisi üyeliğine attandılar. Hatta bu kişilerden kimileri de yine bugün düzen eli ve emriyle kurulan siyasi parti başkanlıklarına bile terfi edildiler. Yine konunun daha iyi anlaşılır olabilmesi açısından bir internet sitesinde yayımlanan Eskişehir 1. Ana Jet Üssü Komutanı Tuğgeneral Mustafa Fırat'ın şu sözlerini dikkatlerinize sunmak istiyorum.

"Ben Eskişehir'de görev yapan 1 yıllık bir generalim. General olana kadar beslediğim ideallerle, general olduktan sonra karşılaştığım tablo, yaşadığım ve gözlediğim

olaylar beni tam bir hayal kırıklığına uğrattı" diyor. Bu sözlerin Eskişehir 1. Ana Jet Üssü Komutanı Tuğgeneral Mustafa Fırat'a ait olduğu iddia edilerek, bir internet sitesinde yayımlandı. Anlatılanlar birbirlerinin pisliklerini dışavurumu olarak yansıyor ve bu sözler de bu mücadelenin bir yansımasıdır. Gerçek olduğuna dair kuşkuyla elbette yer yok. Rütbe üzerine gelişen generaller arasındaki mücadele, generalin bu çarpıcı sözleri, burjuva basının manşetlerine taşınmasının ardından "iftira" gerekçeleriyle Genelkurmay Başkanlığı'nca yalanlandı. Fakat Genelkurmay Başkanlığı'nın bu iddiaları yalanlamasının mürekkebi bile kurumadan Albay Feridun Cengiz Seçkin'in rüşvet ve yolsuzluklarla 2 trilyona varan servet edindiğinin manşetlere taşınması inkâr edilemez temel bir gerçeği ele verdi. Orduda çeşitli düzeylerdeki subaylar (ve en çok da generaller) statülerinin imkânlarını kullanarak bütün diğer devlet kurumları ve bürokratlarından daha fazla rüşvet yiyip daha çok yolsuzluk yapıyorlar. (25)

Tuğgeneral Mustafa Fırat'ın "hayal kırıklığına uğradım" diyerek açıkladığı tablo, generallerin gerçekliğini çarpıcı bir biçimde ortaya koyuyor.

"Susurluk döneminde deşifre olan kontr-gerilla şeflerinden General Veli Küçük'çe, uyuşturucu kaçakçısı ve MHP finansörlerinden Sedat Peker'le iç içe olduğu, birlikte yeni 'görevler' gerçekleştirdikleri mahkeme tutanaklarında geçiyor olmasına rağmen halen dokunulmıyor. Van'da görevli Korgeneral Yusuf Soybaş ve subaylardan oluşan ekibi, askeri araçlarla uyuşturucu kaçakçılığı yaparak milyonlarca dolar elde etti, bu amaçla sayısız cinayet işliyorlar ve bu faaliyetlerini halen sürdürüyorlar." (26)

Peki, geçmiş "Teşkilat-ı Mahsusa ve Hamidiye Alayları"na dayanan, kanlı "Terör Örgütü" JİTEM'i yeniden harekete geçiren, aktifleştiren neden neydi?

Türkiye'deki egemen zihniyetin "sözde Ermeni katliamı" dediği ve dünyanın birçok parlamentosunda onaylanan ve Osmanlı İmparatorluğu tarafından gerçekleştirdiği kabul edilen katliamla zaten Cumhuriyetin de egemenliğini elinde tutan zihniyet 1915 ve 1917 yılları arasında Ermenileri "Kutsal Cihad"la katliamdan geçirip, onlarla beraber Asurilerin tamamına yakını da Müslüman, Hristiyan çelişkisi yaratarak soykırımı yok etmedi mi? Ya da kendince "tehlike" olmaktan çıkarmadı mı?

Türklerin Anadolu'ya gelmeye başladıkları 11. yüzyıldan bu yana birlikte yaşadıkları Anadolu'nun Hristiyan halkı Ermeniler, Rumlar ve diğerleri de artık yoktular. Osmanlı'nın kuruluş yıllarında, Anadolu'da yüzde doksan oranındaki Hristiyanlar, 1850'lerde yüzde yirmi beşlere inmişti. 1900'lerin ilk çeyreğinde ise bu oran İstanbul hariç Anadolu topraklarında yüzde bire inmişti.

Bu nedenle 1915 tarihi, Ermeniler için önemli bir tarihtir. Türk-Ermeni ilişkilerinde bir kırılma noktasıdır. Ermenilerin Anadolu'daki binlerce yıllık varlıklarının sonudur. "Yazılı tarihin başlamasından da önce Doğu Anadolu'da yaşamakta olan bir halk düpedüz ortadan yok olmuştur." Dolayısıyla "Teşkilat-ı Mahsusa ve Hamidiye Alayları"na dayanan, kanlı terör örgütü JİTEM'i yeniden harekete geçiren, aktifleştiren nedenlerin başında geçmişinden ders çıkartan modern Kürt Özgürlük Hareketi'ni bastırmak, güçten düşürmek, çözüm gücü olmaktan çıkarmak dışında hangi nedenleri sayabiliriz.

Burada şöyle düşünenleriniz olabilir; Teşkilât-ı Mahsusa ve Hamidiye Alayları Osmanlı döneminde kaldı. Dolayısıyla yıkılan imparatorluktan sonra Cumhuriyet kuruldu. Nasıl oluyor da bu zihniyet eskiden kalma yön-

temlerini, eski oluşumlarını Cumhuriyet içerisine de taşıyabiliyor?

Böyle düşünenler benim burada cevabım şu: Evet, imparatorluk yıkıldı ama imparatorlukta egemen güç ve zihniyet Cumhuriyetin de egemen gücü oldu. Sanırım burada gözden kaçırılan ya da kaçırılan en önemli nokta şu; Cumhuriyet döneminin muhalefet ve özgürlüklere yaklaşımı noktasında Osmanlı'dan farklı bir yanı olmamıştır. Ayrıca burada dikkat edildiğinde çok net bir biçimde görülecektir ki özgürlükler konusunda Cumhuriyetin Osmanlı'dan farklı bir yanı yoktur. Aksine kendisi gibi düşünmeyen muhalefete Cumhuriyetin yaklaşımı imparatorluktan daha katıdır. 29 Ekim 1923'ten günümüze kadar Cumhuriyetin yönetim biçimi olağanüstü hallerle sıkıyönetimlerdir. Söylemlerden çok pratiğe yansıyanlara bakmak gerekiyor. Böyle yaklaşıldığında görülecektir ki Cumhuriyetle imparatorluk arasında hiçbir fark yoktur.

Cumhuriyeti imparatorluktan ayıran tek "fark" değiştirilen isimdir.

Türkiye ve demokrasi kelimeleri yan yana geldiğinde egemenler ne diyor? Nasıl tanımlıyor Türkiye Cumhuriyeti'ni? "Demokratik, lâik ve sosyal bir hukuk devletidir." Bu sözler, Türkiye Cumhuriyeti'ni ne kadar güzel anlatıyor değil mi(?) (?) Ama hepimiz çok iyi biliyoruz ki Türkiye sözde demokrasinin işlediği bir ülke. Neden mi? İşte size nedeni; Detaya girmeden tarihte yaptığı bin bir yanlışlıktan dolayı yıkılan imparatorluğun tortuları üzerine inşa edilen ve adına Türkiye Cumhuriyeti denilen yapının, demokrasi tarihinden bazı başlıkları sunmaya çalışacağım...

1925; Şeyh Sait isyanını bastırmak gerekçesiyle ayaklanma bölgesinde sıkıyönetim ilan edilip, Takrir-i Sükûn Kanunu çıkartıldı.

1930; Menemen, Manisa ve Balıkesir'de gerici hareketlere karşı "Cumhuriyete karşı geniş çaplı ayaklanma" gerekçesiyle bölgede sıkıyönetim ilan edildi.

1934; Trakya'nın bazı şehirlerinde Yahudilere karşı gerçekleştirilen ırkçı saldırılar üzerine Trakya bölgesinde sıkıyönetim ilan edilerek, sokağa çıkma yasağı konuldu.

1940; Yıllarca sürecek olan bu sıkıyönetimin gerekçesi, ikinci emperyalist paylaşım savaşıydı. Emperyalist paylaşım savaşı 1944'te bitti, ama Türkiye'de sıkıyönetim bitmedi. 1947 yılına kadar sıkıyönetim hâlâ sürüyordu.

1955; JİTEM-MİT benzeri teşkilatlar tarafından düzenlenen provokasyon sonucu, 6 Eylül'de İstanbul'da Rumlara karşı gerçekleştirilen yağma, talan saldırısının ardından sıkıyönetim ilan edildi. Sıkıyönetim 1956 Haziran'ına kadar sürdürüldü.

1960; Gençliğin demokratik mücadelesini polis terörüyle bastırmaya çalışan Menderes iktidarı, emrindeki polisin Turan Emeksiz adlı öğrenciyi katlettiği gün, sıkıyönetim ilan etti.

1960; Milli Birlik Komitesi adına yönetime el koydu.

1963; Albay Talat Aydemir öncülüğünde gerçekleştirilen askeri darbe girişiminin boşa çıkartılmasının ardından hükümet Ankara, İstanbul ve İzmir'de sıkıyönetim ilan etti... Darbe etkisizleştirilmiş, darbeciler tutuklanmış olmasına rağmen, sıkıyönetim uzun bir süre yürürlükte kalmaya devam etti.

1970; 15-16 Haziran işçi direnişi karşısında iktidar çareyi İstanbul ve Kocaeli'nde sıkıyönetim ilan etmekte buldu.

1971; 12 Mart cuntası yönetime el koydu, 11 ilde sıkıyönetim ilan edildi. Cuntanın ilan ettiği sıkıyönetim 1973 sonuna kadar sürecek, Eylül de kaldırılacak, ama "sıkıyönetimsiz" yönetim fazla uzun sürmeyecektir.

1974; Kıbrıs'a düzenlenen işgal saldırısı gerekçe gösterilerek sıkıyönetim ilan edildi. Kıbrıs savaşı birkaç ayda bitti, ama 1975'te Sıkıyönetim hâlâ sürüyordu ve sıkıyönetim komutanlığı, İETT grevini, tekstil sektöründeki grevi yasaklamak gibi "Kıbrıs"la ilgisi olmayan işlerle uğraşıyordu.

1978; Faşist saldırıların kan gölüne çevirdiği ülkede, Maraş katliamı üzerine 13 ilde sıkıyönetim ilan edildi. 6 sıkıyönetim mahkemesi kuruldu. Bu kez artık "gidici" değildi sıkıyönetim. 1979'da 6 ilde daha sıkıyönetim uygulanmaya başladı. 1980'de sıkıyönetim kapsamına yeni iller sokuldu.

12 Eylül 1980: Silahlı kuvvetler yönetime el koydu, tüm Türkiye'de sıkıyönetim ilân edildi. 2 No'lu bildiriyle Türkiye 13 sıkıyönetim bölgesine ayrıldı ve 13 general sıkıyönetim komutanı olarak atandı. 12 Eylül dönemi, Cumhuriyet tarihinde sıkıyönetimin en kapsamlı ve en yetkili biçimde uygulandığı dönemdir. Sıkıyönetimin müdahale etmediği hiçbir alan kalmayacaktır.

1983'te "sıkıyönetimli demokrasiye" geçildi. 1984'te 13

ilde sıkıyönetim kaldırılırken, bunların 7'sinde "olağanüstü hal" ilan edildi. Bundan sonra Türkiye'de baskının, zulmün diğer bir tanımı da "olağanüstü hal uygulamaları" olacaktı. Uygulama, onu aşkın ilde, tam 24 yıl boyunca kesintisiz uygulandı.

24 yıllık OHAL'de, 5000'in üzerinde köy boşaltıldı; 17 bine yakın kişi "faili meçhul"lerde katledildi; ilerici 600 bin memur sürgün edildi; Lice'den Cizre'ye, Şırnak'a, Kulp'a, Nusaybin'e kadar birçok yerde kitlesel katliamlar yaşandı; demokratik hakların kullanılması söz konusu bile değildi. Köy okulları, sağlık ocakları karakol yapıldı. Yayın yasakları, örgütlenme yasakları kesintisiz biçimde uygulandı. Devletin resmi askeri güçlerinin yanında, sayıları 60 bini bulan korucuların cinayetleri ve tecavüzleri vahşeti daha da koyulaştırdı.

Osmanlı tarihi boyunca 40'ı aşkın Sadrazam (Başbakan) idam edildi. "Kul"ların idamının kaydı bile yok; onlar adı üstünde kuldu. 1920-22 arasında, İstiklâl Mahkemeleri'nde 59064 kişi yargılandı, 1054'ü idam edildi. 1926'da Şeyh Sait isyanında 156 kişi, Diyarbakır Dağ Kapı Meydanı'nda idam edildi. 1931'de Menemen olayında 36 kişi idam edildi.

1922-1930 arasında 89, 1930-40 yıllarında 180, 1940-50 arası ise 125 idam cezası infazı gerçekleştirildi. İdamlar, 1950'lere kadar şehrin merkezi meydanlarında yapılmıyordu. Mesela İstanbul'da Sultanahmet ve Eminönü'nde "halka açık" şekilde gerçekleştiriliyordu.

50'li yıllarda idam sayısı 35 olurken, 60'lardan itibaren gündemde artık esas olarak "siyasal" nitelikli idamlar olacak, asıl hedefin devrimciler olduğu idam politikalarında, onların yanı sıra, adliler, hatta faşistler de idam edilecekti.

1961'de Mendereslerin yanı sıra 9 adli hükümlü de infaz edildi. 1964'te Talat Aydemirler idam edilirken, onların yanında 20 adli hükümlü daha idam edildi. 12

Mart cuntası döneminde, Deniz Gezmiş, Hüseyin İnan ve Yusuf Aslan'la birlikte darağaçları yeniden kuruldu. Aynı yıl, 14 adli hükümlü de idam edildi.

1972'den 80'e kadar idam uygulanmazken, 12 Eylül cuntasının ilk işlerinden biri darağaçlarını kurmak oldu. 24 siyasi tutuklu idam edilirken 24 de adli darağaçlarına gönderildi.

12 Eylül cuntasının üç yıl içinde gözaltına aldığı insan sayısı 600 bin iken, "sivil" iktidarlarda meselâ "1995-2001 yılları arasında 1 milyon 740 bin 70 kişi gözaltına alınmıştır."

İşte demokratik Türkiye'den demokrasi manzaraları. Bu listede, "Hayata Dönüş Operasyonları!" ve operasyonlarda diri diri yakılan devrimciler, Ulucanlar Cezaevi katliamı, intihar etmek için emniyet binalarını tercih eden insanlar, Gazi Katliamı, F Tipi cezaevleri için ölüm oruçlarında ölen insanlar, 12 yaşında terörist damgası vurularak 13 kurşunla yaşamını yitiren Uğur Kaymazlar ve diğer yargısız infazlar, Armutlu'da karakola çevrilen okulun bahçesinde top oynarken polis panzerinin altında can veren 7 yaşındaki Sevcan Yavuz yok. Yine kanunsuzlar cennetine çevrilen Kürdistan'dan JİTEM katliam ve vahşetlerini sıralamadım. Hizbi cellat örgütü Hizbullah etiketli oluşumun da domuz bağı cinayetlerini saymadım. Buyrun öve öve bitiremedikleri Cumhuriyet tarihi...

Cumhuriyetin ilk katliam ve vahşet örnekleri yine Kürt isyanlarına yönelik olanlardır.

Demokratik hukuk devletlerinde devlet dahil herkesin tek bir hukukla bağlı olması, hiç kimsenin hukukun üstünde olmaması ve hukuk kurallarının herkese eşit bir şekilde uygulanması anlamına gelirken, hukuk devleti; daha açık anlatımla hiç kimsenin hukukun üstünde olmaması, çağdaş devleti meşrulaştıran en önemli niteliklerden birisidir. Oysa Türkiye'de devlet hukukun üstündedir.

"Demokratik, laik Cumhuriyet" sözü edildiğinde hukuk devleti dedikleri Türk'ün Cumhuriyeti henüz iki yaşında bile değilken, gelişen Kürt özgürlük taleplerine karşı katliamlar gerçekleştirmeyi esas almıştır. Bu yüzden Cumhuriyet döneminde gerçekleşen katliamları ve dolayısıyla Cumhuriyetteki egemenleri tanımak için de süreç içerisinde gelişen 28 Kürt isyanını iyi incelemek gerekiyor. Bu nedenle denilebilir ki Cumhuriyetin ilk katliam ve vahşet örnekleri yine Kürt isyanlarına yönelik olanlardır.

Örneğin 1925 yılında Şeyh Sait önderliğinde başlayan isyanda da bu katliamcı zihniyet Şeyh Sait ve isyanın 46 önderini idam eder. Ama katliam bununla sınırlı kalmaz. Kürtlere ve esas olarak halka yönelik zulmün kitlesel boyutları köylerde, dağ başlarında, yol boylarında, dere kenarlarında katledilen on binlerce insana ulaşır.

Binlerce kişi ele geçirildikleri yerlerde "anında ve yerinde katledilirler." "1930'da Kahire'de Chirguh Belteh tarafından yayınlanan 'Kürt Sorunu' adlı kitapta yer aldığına göre (o dönem) 15 bin 383 kişi tek tek ya da topluca katledilmiştir. 337 köy yakılıp yıkılarak tarihten silinmiştir."

1937'de ise dağları yeni bir yangın sarar. 1937 baharında uçaklarla, tank ve toplarla "büyük taarruz"

başlar. Gerekçe; "isyan ettiler, devlet isyanı bastırmaya gitti." "Büyük taarruz"un durması için öne sürülen temel koşul Seyit Rıza'nın teslim olmasıdır. Seyit Rıza teslim olduğu takdirde silahlar susacak, katliamlar duracak, yakılıp yıkılan köyler onarılacak, halka yardım bile edilecektir. Ama 600 senedir olduğu gibi verilen sözler yerine getirilmez.

Seyit Rıza, oğlu ve arkadaşları ardı ardına Elazığ meydanında asılırlar ve "büyük taarruz" durmaz. Taş taş üstünde bırakılmamacasına bombardımanlar devam eder. On binlerce kişi toplu katliamların değişik yöntemleri ile yok edilir. Bu kıyım Jitemvari zihniyet eliyle yüz yıllardır süregelmektedir. (27)

Türklerin Anadolu'ya gelmeye başladıkları 11. yüzyıldan bu yana birlikte yaşadıkları halklara en fazla kan kusturan yapılanma tetikçi güç hangisidir diye bir soru ile karşılaştığımızda sanırım soruya verilecek en doğru cevap şu olmalıdır: "Teşkilat-ı Mahsusa". Çünkü Teşkilat-ı Mahsusa bu yapılanmaların en kanlı tipik örneğidir. Dönem dönem Türk Gücü, Osmanlı Güç Dernekleri gibi paramiliter gençlik örgütleri de kurulmuştur. Ama bunlardan hiçbirisi Teşkilat-ı Mahsusa gibi öne çıkmamıştır. Bu nedenle tıpkı kanlı örgütlenme JİTEM gibi Teşkilat-ı Mahsusa'nın cinayetleri de hâlâ belleklerdedir. Bu teşkilatta da yine JİTEM'de olduğu gibi dönemin çoğu siyasetçisi, bakanı, bürokrati üyesidir. Yani bugün JİTEM'e nasıl başbakanlar, milletvekilleri, paşalar üyeyse hatta yöneticiyse Teşkilat-ı Mahsusa'da da durum öyleydi.

12 Eylül 1980 darbesi de JİTEM'in ürünüdür.

"Türk Silahlı Kuvvetleri... Türkiye Cumhuriyeti'ni kollama ve koruma görevini yüce Türk Milleti adına emir ve komuta zinciri içinde ve emirle yerine getirme kararını almış ve ülke yönetimine bütünüyle el koymuştur." (Kenan Evren, 12 Eylül 1980)

Bu açıklama ile darbe Türkiye'ye duyurulduktan sonra Milli Güvenlik Konseyi Başkanı ve Genelkurmay Başkanı Kenan Evren, üyeler Deniz Kuvvetleri Komutanı Oramiral Nejat Tümer, Kara Kuvvetleri Komutanı Orgeneral Nurettin Ersin, Hava Kuvvetleri Komutanı Tahsin Şahinkaya, Jandarma Genel Komutanı Sedat Celasun işbaşı yaptı.

Bu silahlı gücün ilk icraatıysa, Meclisi, kitle örgütleri ile sendikaları kapatmak, siyasi partileri yasaklamak, siyasetçileri Zincirbozan'a zorunlu ikamete götürüp ardından zihniyete bağımlı hale getirip düzenin hizmetine sokmak olmuştur. Hepsi bu kadar mı? Kuşkusuz hayır.

650 bin kişiyi gözaltına alan, 210 bin dava ile 230 bin kişiyi yargılayan, 98 binden fazla insanı "örgüt üyesi" olmaktan suçlu bulan bu yönetimdir. Yine belgelere göre yüzlerce insanı işkencelerle öldüren, onlarca kişiyi idam cezaları ile asan, tonlarca gazete ve dergiyi imha eden, yapılan baskı ve zulmü protesto etmek için açlık grevine başlayan ve ardından onlarcasının ölümüne sebebiyet veren, 3 bin 854 öğretmeni görevden alıkoyan, 120 üniversite öğretim görevlisi ve 47 yargıcın işine son veren, insanların en çok öldürüldüğü, kaybedildiği, kaçırıldığı ve faili meçhul olaylara kurban gittiği bir döneme de imza atmışlardır.

Aynı zamanda yukarda sıraladığım O 12 Eylül generaleri inşaat halindeki emniyet binalarının temellerini, kimyasal madde fabrikalarının kazanlarını kaybedilen devrimcilere mezar ederek, büyük bir bölümünü öldürmüş, geri kalanları da sudan bahanelerle güneş yüzünü

görmemek üzere zindanlara atmış, yakalayamadıklarını da ülke dışında mülteci konumuna sokmuşlardır.

Aynı zihniyet yine kendisine direnen sol-emek hareketini bertaraf etmiş, çalışanların, öğrenci ve aydınların ve tüm ezilen kesimlerin siyaset yapma ve örgütlenme haklarını ellerinden almış, emekten ve halktan yana olmayı da yasadışı ilan etmişlerdi. En acısı da sanki bu olup bitenler başka bir ülkede olmuş gibi Türkiye'de ne savcılar, ne siyasiler, ne de muhalif güçler bunların soruşturma konusu olmasını sağlayamadılar.

JİTEM olgusu Türkiye'nin bir gerçeği olduğu halde Türk egemen zihniyeti sürekli olarak mızrağı çuvala sığdırmaya çalıştı ve gerçek yüzünü devlet şemsiyesiyle kamufle etmeyi bir kez daha başardı. Bu nedenle Kenan Evren'in 12 Eylül 1980'deki sözlerinden sonra, katliamların, binlerce infazın, kayıpların sorumlusu, provokasyonların tertipleycisi JİTEM, zaman zaman, kontrgerilla ve hizbi-kontra olarak vahşet ve dehşet saçtı. (28)

Kürt halkı ülkesi, dili ve kültürüyle yok sayılıyor, inkâr ediliyor.

Türkiye'de yönetimler değişse de Kürtlere karşı uygulanan politikalar hiçbir zaman değişmemiştir. Tarih boyunca en temel insanî istemleri reddedilen, kendi halkıyla ve dünyayla iletişimi kesilen, kendisini ifade etmesinin bütün yolları kapatılan Kürtler, tarihin her döneminde olduğu gibi 12 Eylül 1980 askeri faşist darbesiyle de büyük bir kıyım-la baş başa kaldılar.

İşgalci, sömürgeci devletlerin çözölemeyen Kürt sorununu ve yüzyıllardır süre gelen inkâr, imha ve zor-asimilasyona dayanan politikaları da eklenince darbe nedeniyle Kürdistan nefes alamaz hale geldi. Darbe sonucu binlerce Kürt işkenceden geçirildi, binlercesi öldürüldü, sakat kaldı, Kürt kültürüne büyük saldırılar oldu. askeri önlemlerin yanında, Kürdistan'da 1920'lerde olduğu gibi İslam unsurunu kullanarak Kürtlerin, Kürt meselesinden uzaklaşmasını sağlama çalışmalarına da hız verildi. Hemen hemen bütün Kuzey Kürdistan'da dini okullar, kuran kursları, medreseler, camiler ve imam hatip okullarına ağırlık verildi ve bununla da yetinilmeyerek, uçaklarla Kürt köyleri üzerinde kuran ayetlerinin yazılı olduğu bildiriler dağıtıldı. Kürtleri yok etmek için İslam unsuruna yeniden ihtiyaç duyan Türkiye Cumhuriyeti rejimi, irtica ve gericilikle suçladığı Kürtleri, bu sefer yok etmek için çıkarı gereği tekrar irtica ve gericiliğe davet ediyordu. Kürt gençleri "kâfir" ve İslam düşmanı olarak tanıtılıyordu. Ayrıca Kürdistan'a edebiyat ve kültür seferleri düzenleyerek Türkçü propagandayı yaygınlaştırmaya çalışıyorlardı. Kısacası inkâr had safhaya yükselmışti. Kürt halkı, ülkesi, dili ve kültürüyle yok sayılıyor, inkâr ediliyordu.

Köylerinin ismi Türkçeleştiriliyor, yeni doğan çocuklara Kürtçe isimlerin konulması yasaklanıyordu. Kimi atanmış ya da kiralananmış "akademisyenler" sözüm ona tarihçilere

Türk egemen zihniyetinin emir ettiği gibi Türkiye'deki Kürtleri kar kurt gösterin biçiminde yazı ve makaleler yayınlayarak, Kürtlere siz dağ Türküsünüz diyerek kendilerince inkâra bilimsel kılıf uyduruyorlardı. Demeç veren hükümet sözcüsünden, haberi yazan gazeteciye, yorum yapan yazara kadar herkes "Kürt yoktur, onlar dağ Türkü'dür, dağda sertleşen kar, kart kurt kurt ettiğinden Kürt denmiştir. Aslında onlar da Türk'tür" tezi pek revaçtaydı. 12 Eylül'ün karanlığı kanlı bir kâbus gibi çökmüştü Türkiye geneline ve Kürdistan'ın üzerine. Kentlerde insan avları, gözaltında işkenceli sorgular, ölümler, cezaevlerinde zulüm doruktaydı. Hatta o tarihlerde sesi çıkmayan Aziz Nesin bile daha sonraki yıllarda bu komik tez için "bunca yıllık mizahçyım, ama bu kadar komik bir şeyi ben bile uyduramam" demişti.

Kenan Evren'in 12 Eylül 1980'deki askeri faşist darbesi PKK'nın güçlenmesinin tarihi başlangıcıdır.

Gözaltında işkenceli sorgular, ölümler, cezaevlerinde zulüm ve şiddetin doruğa çıkartılması inkârla birleşince, darbe, yeni bir Kürt özgürlük hareketinin doğmasını artık kaçınılmaz kılmıştı. Bu nedenle adları ilk kez 27 Kasım 1978'de Diyarbakır'ın Lice ilçesine bağlı Fis köyünde bir araya gelen ve APO'cular olarak tanınan grubun kendilerini parti olarak ilan etmesinden sonra Kürdistan İşçi Partisi'nin adı, "15 Ağustos 1984 Hamlesi" ile birlikte bir kez daha duyuldu. Bu kez PKK "binlerce yıllık esaret zincirlerini parçalayarak Kürt insanına kurtuluş yolunu gösteren ve özgür yaşam kararlılığıyla insanlığın karşısına çıkmasını sağlayan "15 Ağustos Atılımı"nın ilk silahını patlatıyordu. Kürt gençleri dağlara akın ediyordu. Yüzyıllar sonra belki ilk kez Kürt gençliği bu denli özgürlüğün yollarını dağlarda aramaya başlamıştı.

"Bu uyanışın yönetim tarafından bir sendrom halinde anlaşılmasına yol açmıştı. Sorunu tarihsel ve toplumsal boyutları içinde ele almak yerine dehşetle karşılaşmış, sınırsız operasyonlar düzenlenmiş ve işkenceler uygulanmıştı. Kim soruna dokunursa vatan haini muamelesine tabi tutulmuştu. Tüm iç ve dış ekonomik ve kültürel politikalar sorunun inkârı ve bastırılmasına seferber edilmiştir. Bu çerçevede en çarpıcı politika diplomasi alanında sergilenmiştir. Tüm Türkiye dış politikası genelde Kürtlerin, özelde PKK'nın tecridi ve reddine ayarlanmıştır. Dünyada bunu bilmeyen kalmadı. Tabii bu politikanın başarılı olması için Türkiye'nin elde olan tüm olanakları bir yatırım malzemesi olarak kullanılmıştır. Bir devleti istediği tarafa çekebilmek için ne istemişse vermeyi politikasının başarısı olarak algılama mantığına bir kural derecesinde kapılmıştır. Sanki bir kutsal ilkeymiş gibi büyütülmüştür. Öyle ki, bu yüzden hem hazin hem de ironik ve paradoksal

olarak, Güney Kürdistan'da yarı Kürt Devleti'nin doğuşunda, Türkiye Cumhuriyeti'ne bizzat ebelik yaptırılmıştır. Yani istemediğini tam da kendi eliyle doğurtmuştur. Nasıl bu noktaya geldiği, biraz daha yakından bakmayı gerektirir.

1984 yılında silahlı mücadele başlatan PKK, giderek büyüyen askeri gücü ve siyasi otoritesiyle, Kürdistan'ın en etkili örgütü konumuna yükseldi. Bu hamlesiyle de çok kısa bir sürede Kürdistan'ın dört parçası ve yurtdışında milyonlarca taraftarı kazanarak 90'lı yıllarla birlikte, siyasi çalışmalarına da hız vererek dünyada konuşulan bir Kürt hareketi haline geldi.

Bu yeni Kürt Özgürlük Hareketi'ni bilim insanı, sosyolog İsmail Beşikçi, şöyle açıklıyordu: "PKK, diğer bütün Kürt isyanlarının bir devamı değil, hepsinin aşılmasıdır. Neden denildiğindeyse, tarihteki diğer Kürt hareketleri feodal öncülüklerle sahip iken, PKK öncülüğündeki hareket, yoksul köylülere dayanmakta ve önderi de yoksul bir Kürt ailesinden gelmektedir. Bir başka açıdan değerlendirildiğinde, diğer öncülüklerden farklı olarak, dar milliyetçi bir çizgide değildir. Kurucuları arasında Türkler de vardır. Ayrıca, devletin şu veya bu şekilde denetiminde olan Türk geleneksel solundan da bir kopuş, bir ret hareketidir. Örgütlenmesi, ideolojisi, sınıfsal temeli, özgüce güveni esas alması, mücadele tarzı ve politikalarıyla yepyeni bir yapılanmadır." (30)

PKK 1990'larla birlikte Kürdistan'ın yegâne örgütü oldu.

İşgalci devletlerin hukuk dışı politika ve uygulamaları sonucu uzun yıllar sessizliğe mahkûm edilen hatta nerdeyse konuşulmayan Kürt ve Kürdistan sorununun, 15 Ağustos 1984'te PKK'nin başlattığı silahlı direniş ile birlikte tabu olmaktan çıkıp, dünyanın gündemine girdiğini görüyoruz.

Aynı zamanda PKK, bu çizgisiyle çok kısa bir sürede büyüüp, milyonların hareketi haline gelirken, Kürt halkının da çok büyük bir bölümünü arkasına almayı başarıyor. Son modern Kürt Özgürlük Hareketi PKK, 1990'larla birlikte, Kürdistan'ın yegâne örgütü haline gelirken, bu gelişmeler karşısında, çılgına dönem Jitemveri zihniyetin egemenleri de yine tarihte değişik isimlerle karşımıza çıkan kanlı örgütlemelerini yeniden aktifleştirmişlerdi.

Osmanlı Devleti'nden devraldığı çok kanlı ve kirli bir geleneğe sahip olan bu katliamcı yapı Batı'nın icadı olan, "Gladio" türü kontrgerilla örgütlemelerinin yöntemlerini de ithal edince; iş daha da karmaşılaştı. Yani 1990'larla birlikte, Kürdistan'ın yegâne örgütü PKK olurken, özel psikolojik savaş örgütü olan Özel Harp Dairesi'nin emri ve komutasındaki JİTEM de böylece yeraltı ve derin devletin ahtapot kolları olarak siyaseti ve toplumu sarmalamaya başladı. Türkiye'de bir kez daha çok açık bir biçimde kâğıt üzerinde de olsa var olan hukuk bir kez daha rafa kaldırıldı.

Kürtler o dönem Kürdistan ulusal kurtuluş hareketi, PKK öncülüğünde bazı önemli adımları atmaya çalışıyordu. Jitemvari zihniyetli inkârcı Türkçü egemenlik bunu sezmişti. Bu nedenle tarihte sıklıkla denediği ve kısmen de sonuç aldığı çeteleşmeye gitmeyi bir kez daha deneyerek, değişik kesimlerden katiller kiralayıp son modern Kürt hareketi PKK'yi birkaç ayda temizleyeceğinin hesaplarıyla yeniden harekete geçti.

Bu nedenle 1990'larla birlikte, Türkiye Cumhuriyeti tarihinin en hukuk dışı sürecini yaşarken çeteler de her

türlü cinayeti işleyecek kadar destek aldı. İş o kadar ileriye gitti ki, devlet içinde, parlamentoda, orduda ve Bakanlar Kurulu'nda bunların önünde duracak bir güç bulunamaz oldu. Örneğin Mehmet Sincar'ın, Eşref Bitlis'in, Apê Musa'nın hatta Özal'ın katli kesinlikle ve bizzat bu oluşumlarla bağlantılıdır.

Çünkü Özal'a yönelik ilk suikastın kimin tarafından yapıldığı belli, zaten açığa da çıkmıştır. 13 yıl önce 18 Haziran 1988 günü Ankara'da Atatürk Kapalı Spor Salonu'nda yapılan ANAP kongresinde Kartal Demirağ saat 12:30 civarında kürsüde konuşan Başbakan Turgut Özal'a iki el ateş etti. Demirağ birinci kurşunda Özal'ın göğüs bölgesini, ikinci kurşunda ise karın bölgesi olmak üzere öldürücü noktaları hedef aldı. Ancak birinci kurşun Özal'ın sağ eline, ikinci kurşun mikrofon borusuna isabet etti.

Demirağ'ın kullandığı İngiliz yapımı tabancada beş kurşun vardı, tabanca ikinci kurşundan sonra tutukluk yaptı. Bu sırada Maliye Bakanı Ahmet Kurtcebe ve Alp Temoçin'in koruma polisi Ziya Ayaz, Demirağ'ı sağ kolundan vurdu. Demirağ yerde yuvarlanarak kaçmaya çalışırken, diğer koruma polislerinin ateşiyle sağ koluna iki kurşun daha isabet etti ve yakalandı. O günden bu yana, Kartal Demirağ'ın spor kıyafetli ve silahlı olarak nasıl kongre salonuna girebildiği, salonda yalnız olup olmadığı, kimler adına hareket ettiği soruları hep soruldu.

1956 yılında Afyon'un Dazkırı ilçesinde dünyaya gelen Kartal Demirağ, ilk ve ortaokulu çeşitli ilçelerde bitirdikten sonra Şevki Acaroğlu vasıtasıyla Ülkü Ocakları ile tanıştı. Aracoğlu'nun verdiği kitapları okudu. İlk defa 1971-73 yıllarında çeşitli eylemlere katıldı. Öğrenciler arasında yaşanan taşlı, sopalı, bıçaklı kavgalara katıldı. Bu kavgaların birinde Dev-Gençli olan Hüsnü Dereli'yi yaraladı ve tutuklandı. Bir hafta cezaevinde kaldı, yaşı küçük olduğundan serbest bırakıldı. (31)

1990'lardan sonrada Türkiye'de tek geçerli hukuk, JİTEM hukuku oldu.

Jitemvari zihniyete göre Özal'ın ortadan kaldırılması gerekiyordu. Ve gereği de yapıldı. Ancak bu kez suikastte öldü şeklinde yaklaştılar. İkincisinde korkmuşlar, suikast bile açıklayamıyorlar, öldürüldüğünü söylüyorlar. Ve apar topar gömüyorlar. Oysa hepiniz takdir edersiniz ki bir asker bile gömülürken şahşahlı törenler eşliğinde gömülür. Bu anlamıyla Türkiye'nin vatan millet törenlerine gereğinden çok daha fazla ilgi gösterdiği bilinmektedir.

Yüzyıllardır Türk Devleti'nin geleneksel anti Kürt politikaları dönemsel olarak hız ve renk değişikliği gösterse de, genelde temel bir stratejik kanalda "istikrarlı" olarak sürdü. Bu yüzden Kürt halkına yapılan her saldırının altında, o politikaların fikir babaları vardı. Bu geleneksel anti Kürt politikalarını üreten Jitemvari zihniyette düzenin ayakta kalması, sömürü ve zulmün devam etmesi için de halka karşı en aşağılık saldırıları yapmaktan kaçınmadılar.

Geleneksel anti Kürt politikalarını üreten Jitemvari zihniyet bir kez daha şu noktada birleşti. Ortak karar, PKK'nın başlattığı silahlı direniş, ne pahasına olursa olsun siyasallaşmadan "bastırılmalıydı." Bu nedenle Türkiye'de bir kez daha tek geçerli hukuk kontrgerilla hukuku oldu. Bu bakış açısına göre de Kürt Özgürlük Hareketi çerçevesinde politize olmuş tüm alternatif gruplar ve şahsiyetlere karşı müdahale etmek amacıyla kriz masaları ve JİTEM merkezleri kuruldu. Bu kanlı oluşuma göre, haksızlık ile hukuksuzluğa başkaldırmak, siyasal ve kültürel hakları istemek, temel hak ve özgürlükler için mücadele etmek terör sayılırdı. Bunlara karşın devlet terörünü uygulamak ise meşru görüldü. Bunun için her türlü psikolojik savaş yöntemi devreye sokuldu. Devletin direktifiyle tüm kurum ve toplumun bütününe yönlendirmek stratejik hedef olarak esas alındı. Peki, ama neden?

1990'lı yıllar PKK gerillalarının Kürdistan geneline yayılmaya başladığı ve halkla bütünleştiği yıllardır. Bu yıllarda PKK'ye karşı uluslararası düzeyde ilk saldırılara da tanık olunmuştu. PKK ve önderliğini, yürüttüğü mücadeleyi tasfiye etmek üzere ilk olarak 1992 yılı içerisinde uluslararası bir blok devreye giriyor. Başbakan Süleyman Demirel ile ABD Başkanı George Bush arasında o dönem PKK'ye karşı imha amaçlı bir operasyon başlatılması için ortak bir karara varılmıştı. Harekât güneyden YNK ve PDK güçlerinin, kuzeyden ise Türk ordusunun saldıracağı şekilde organize ediliyor, Güney Kürdistan'da üstlenen PKK gerilla güçlerine karşı saldırılarda Amerika fiilen yer alıyordu.

NATO anlaşması çerçevesinde ABD'den çevik kuvvet tahsis ediliyor, Washington savaş sırasında İncirlik üstünde bulunan tanker uçaklarını ve istihbarat amaçlı kullanılan helikopterleri Türk ordusunun hizmetine sunuyor, operasyonla PKK'siz ve Öcalan'sız bir çözüm geliştirilmek isteniyordu.

Bu saldırı etraflı bir planın ürünüydü. Hazırlıklar da 1991 Mart serhildan sonrasına dayanıyordu. PKK güney kitlesi içinde özgür bir toplum yaratma çalışmaları yürütüyor, önemli başarılar da elde ediyordu. Bu durum başta ABD olmak üzere Türkiye Cumhuriyeti çıkarlarının temelden sarsılması demekti. Bu nedenle PKK aleyhtarı bir kampanya geliştirilmeye çalışıldı. Hedef PKK önderliğini tasfiye etmektir. Bir formül geliştirildi. Bu Kürt meselesine evet, PKK'ye hayır formülüydü. Ama bütün bu olup bitenlerin karşısında ne Kürt halkı ne de PKK, özgürlük taleplerinden ödün vermiyordu. Öyle ki PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan tam da o tarihte Medya TV ekranlarından şu açıklamayı yapıyordu.

"Ne yaparlarsa yapsınlar, Güney'deki bu savaşı biz kazanacağız ve daha şimdiden kazandığımızı söyleyebilirim" diyordu.

Gerillanın direnişi, peşmergelerle Türk ordu birliklerinin

gücünü kırmıştı. Ağır darbeler alan YNK ve PDK; Kürdistan İşçi Partisi (PKK) ile protokol imzalamak zorunda kaldı. PKK'nin Güney Kürdistan'daki varlığını kabul eden anlaşma, PKK'ye bölgede siyasi faaliyet yürütebilme imkânı sağlıyordu. Bu anlaşma sonrası yine Öcalan, şu açıklamalarda bulunuyordu:

"Bu komploya karşı direnişimiz Kürdistan halkı için muazzam bir ilgi ve coşkuya neden oldu. Halk bundan büyük mutluluk duymaktadır. Bu ihanet güruhunun böylesine darbelenmesi başlı başına zaferdir. Bu zafer hem askeri alanda hem de siyasi alandadır."

Uluslararası düzeydeki saldırı karşısında PKK zaferle çıkmıştı. PKK Genel Başkanı 1993 yılı başından itibaren Kürt sorununun çözümünde yeni bir mücadele süreci başlatıyordu. Öcalan, demokratik siyasi yöntemleri kullanmak ve diyalog ortamı yaratmak doğrultusunda bir politika geliştirmeye başlıyordu.

PKK'nin bölge dengelerindeki etkisi Ankara'yı da yeni değerlendirmelere götürmüştü. Türkiye Cumhurbaşkanı Turgut Özal, Kürt sorununun artık salt askeri yollarla çözülemeyeceğini tartışıyor ve barışçıl yollardan çözümden bahsediyordu. Bu çerçevede Özal, YNK lideri Celal Talabani'yi bu sefer barış elçisi olarak devreye koydu. Öcalan'ın yanına gönderilen Celal Talabani, görüşmelerin sonucunu bir mektupla Türk Devleti yetkililerine iletiyordu. PKK Genel Başkanı da Kürt sorununun Türkiye Meclisi'nde çözülmesi gerektiğini ve üzerlerine imha amaçlı gelinmediği takdirde silah kullanmayacaklarını, ateşi keseceklerini açıklıyordu. Bütün bu gelişmelerin ışığında Öcalan Lübnan'ın Barelias kasabasında bir basın toplantısı yapacağını ve önemli kararlar açıklayacağını bildiriyordu. PKK Genel Başkanı Öcalan, 17 Mart 1993'te YNK lideri Celal Talabani ile birlikte bir basın toplantısı düzenleyerek 20 Mart-15 Nisan tarihleri arasında ateşkes ilan ettiğini duyurdu.

Öcalan; "Biz 20 Mart'tan 15 Nisan'a kadar ateş etmeye-

ceğiz. Herhangi bir saldırı bizden kaynaklanmayacaktır. Böylelikle uluslararası ve Türkiye kamuoylarını dikkate alarak barış olması dileklerine de bir karşılık vermeye çalışıyoruz" şeklinde açıklamalarda bulunuyordu.

Ateşkes Türkiye'nin içinde bir hareketliliğe yol açmıştı. Halkın Emek Partisi'nden (HEP) Kürt milletvekilleri oluşturdukları bir heyetle Cumhurbaşkanı Turgut Özal'ın makamına çıktılar. Bu görüşmede ateşkes kararının uzatılması talebini dile getiren Özal, çok açık bir şekilde Kürt sorunu karşısındaki tutumunu da ortaya koyuyordu.

"Bu kan durmalı. Ancak bu kanın da durması için sizlerin mutlak suretle yardımcı olması gerekiyor. Silahlar susmadıkça Türkiye'nin adım atması beklenmemelidir. Süleyman Bey askerden korkar. O bir şey yapmaz, oysa askerler beni severler. Ben onları ikna ederim." Özal'dan gelen talep üzerine PKK Genel Başkanı 16 Nisan günü Barelias'ta yeniden gazetecilerin karşısına geçiyordu. Öcalan, 25 gün itinayla uydukları tek taraflı ateşkesi süresiz uzatma kararı aldıklarını söyleyerek konuşmasına başladı. 16 Nisan günü Barelias'taki basın toplantısında Öcalan: "Biz iyi niyetimizi gösterdik ve bu başarılı oldu. Şimdiki görüşümüzü açıklıyorum. Biz sürecin daha da derinleştirilmesinden yanayız. Bazı koşullarla ateşkesin ikinci bir açıklamaya kadar süresiz uzatılabileceğini belirtiyoruz.

Bu koşulları da belirtiyorum: Ateşkes her şeyden önce tek taraflı olamaz. Bunun için imha amaçlı operasyonlar durdurulmalıdır."

Ateşkesin uzatılması Ankara'da memnuniyetle karşılanmıştı. Turgut Özal, YNK lideri Talabani ile telefonda yaptığı konuşmada çok mutlu olduğunu, artık bu sorunun çözümlendiğini ve ölse bile gözü açık gitmeyeceğini söylüyordu. Ancak Turgut Özal'ın bu mutluluğu fazla uzun sürmemişti. Bir gün sonra Türkiye Cumhurbaşkanı Özal soru işaretleriyle dolu bir şekilde yaşama gözlerini yumdu. (32)

Binbaşı Cem Ersever yaşıyor mu?

30.11.2005 gece saat 10:00 civarında JİTEM'ci olduğunu iddia eden biri, beni telefonla arayarak JİTEM'le ilgili bir dosya hazırlığının olduğunu ve bunu da internetteki bazı sitelerden öğrendiğini belirterek, JİTEM'le ilgili bazı yeni iddialarda bulundu. Beni arayan şahıs, JİTEM tarafından öldürülen Cem Ersever'in grubuyla çalıştığını iddia ederek, grup içerisinde de kendisinin Reis olarak tanındığını belirtti. Bu anlamda yeni iddialarda bulunan şahıs, bu iddialara itirafır diyerek başladı söze. Bu açıklamaların hiçbir tarafına dokunmadan sunmak istiyorum:

Reis: Selam iyi geceler Sayın Duran, siz JİTEM'le ilgili bir çalışma yapıyorsunuz. Bunu öğrendim ve bu nedenle seninle irtibata geçmek istedim. Bu konuda size itiraflarda bulunan ya da yazan itirafçı oldu mu?

Medeni: Evet bu konuda yazan oldu, hem de çok yazan oldu.

Reis: Hangi itirafçılar yazdı? Kürt mü? Yoksa MİT mi? JİTEM mi?

Medeni: Özür dilerim ama açıklayamam.

Reis: Belki ben de itirafçıyım.

Medeni: Olabilir, benimle birçok kesimden insan kontage geçti ve JİTEM'le ilgili iddialarda bulundular, çok önemli iddialar var. Bunları araştırıyorum! Ama ben hiç kimseyi açıklayamam size!

Reis: Açıkla demedim sana, nasıl yazdılar, internet üzerinden mi? Yoksa başka şekilde mi?

Medeni: Bana JİTEM'le ilgili e-maile ulaşan oldu. Bire bir görüştüklerim oldu. Telefonla görüştüklerim de oldu.

Reis: Anladım. Abdülkadir Aygan'ı tanıyor musun?

Medeni: Evet. Tanımayan mı kaldı.

Reis: Aygan sana yazdı mı?

Medeni: Hayır. Ama gazetadaki arkadaşlarla direk

görüştü, birçok itirafı da yayınlandı. Zaten itiraflarıyla birçok kayıp ceset de çıkartıldı.

Reis: Anladım. Peki Cem Ersever'i tanırmısın?

Medeni: Tabii ki namını duymayan mı kaldı Cem Ersever'in?

Reis: Onunla görüştün mü hiç?

Medeni: Öldükten sonra görüşürüm belki.

Reis: Öldüğünü nereden biliyorsun? Ölüsünü gördün mü ki?

Medeni: Ölmedi, öldürüldü.

Reis: Nerden biliyosun ama? Belki başka kimlik kullanarak yaşıyordur?

Medeni: İmkânsız.

Reis: Öldürüldü süsü verilmiş olmasın? Devletin askeri veya subayı nasıl öldürülüyor?

Medeni: Sanırım kullanıldıktan sonra öldürülüyor, çünkü hep böyle olmuştur.

Reis: Benim tanıdığım Ersever kolay kolay öldürülemez öyle.

Medeni: Sen öyle san, bu konularla ilgilisiniz sanırım?

Reis: Türkiye'de hiçbir şey imkânsız değil, yeter ki arkan-
da birileri olsun yeter, bir de arkanızda basın olursa...

Medeni: Mesela?

Reis: Hem ölürsünüz hem de yaşarsınız, ölmekten basın sizi öldürür, öldürdüğü gibi de yaşatır.

Medeni: Yani siz Ersever yaşıyor mu diyorsunuz?

Reis: Size onun ekibinde yer aldığımı söylesem inanır mısınız bana?

Medeni: Tabii ki vereceğiniz bilgilere bağlı. Bu konuda size inanmam için bana bazı bilgiler vermeniz gerekiyor.

Medeni: Ama öylesine bir söylemle inanmam tabii?..

Reis: İnanıp inanmamak sana kalmış bir şey.

Medeni: Evet bana kalmış, bir de vereceğiniz bilgiler buna inanmamı sağlayacaktır. Aksi takdirde ben nasıl inanayım?..

Reis: Yani yok, inanmayabilirsiniz!..

Medeni: Dediğim gibi inanmam için bana bazı bilgiler vermeniz gerekiyor, örneğin ipuçları, beraberken neler yaptınız Ersever'le?

Reis: Açıkçası beraber birçok şey yaptık. Diyarbakır'da çok önemli kararları yaşama geçirdiğinde oradaydım. Musa Anter cinayeti önceden planlanmıştı. Yani öldürülmesi ani bir karar değildi. Hatta öldürülmesiyle ilgili grubumuzda görüş ayrılıkları da oldu. Ama Ersever bu olayın gerçekleştirmesinde kesin karar sahibiydi. Musa Anter öldürülmeden önce sizinle bu konuyu konuşsaydım, yine bu şekilde büyük bir olasılıkla siz bana yine inanacaktınız ama siz de takdir edersiniz ki bu olay gerçekleşti. Ayrıca ben hâlâ bu teşkilatta faaliyet yürütmekteyim. Sadece senin böyle bir çalışma yürüttüğünü öğrendiğimde bir kontage geçeyim dedim. karşılıklı bilgi alışverişinde bulunuruz diye.

Medeni: Tabii ki neyi düşünerek benimle irtibata geçtiğinizi siz daha iyi bilirsiniz ama benim bugüne kadar ortaya çıkardıklarım JİTEM'in devletin kendisi olduğu gerçeğidir. Yani devlet aslında JİTEM'i inkâr etmekle kendisini inkâr ediyor izlenimine giriyorum. Bu nedenle siz bunu doğruluyorsunuz yani size göre devlet JİTEM'dir ve siz de burada devleti temsilen benimle konuşuyorsunuz, devletten gizli...

Reis: Aynen öyle. Devlet yani JİTEM aslında çok kapalı hareket eder, ben de bu kapalılığa uyuyorum ama bu ara çokta fazla bir işimiz yok, eskiden başımızı kaşıyacak zaman bulamazdık, belki de o nedenle sizinle kontage girme ihtiyacı duydum, malum macerayı severiz. Ve bu arada macera fazla yok, senin işlediğin konu bana eski anılarımı hatırlattı. Açıkçası ilgimi çekti, bu çalışmada birazcık da tuzum olsun diye sana bazı konularda ipuçları vermek istedim. Nasılsa ne yazarsan yaz, bu konuda iste-

seler de bizden kimse hesap soramaz. Akıllı hareket ettikten sonra, ben Aygan değilim ki kameralar karşısına çıkıp öteyim. Size gerçek kimliğimi de açıklamıyorum zaten. Bu yazarlara, gazetecilere konuşmayı da 'Usta Ersever'den kaptım. Yani bu alışkanlık ya da ilgi ondan bana bulaştı. Takip ettiysen o da vaktiyle Aydınlık ve çevresine çok konuşuyordu. Arkasından da söylediklerini inkâr ediyordu. En fazla da o yanını severim 'üstadın'. Ayrıca ben size bir soru sorayım. Size göre kim Uğur Mumcu ile Eşref Bitlis'i öldürdü?

Medeni: Bu olaylarda da yine JİTEM ve benzeri güçlerin parmağı olduğu kesin. Devletin yaptığı konusunda kamuoyunda oldukça önemli tartışmalar yürütüldü vaktiyle.

Reis: Kişi olarak sordum sana, kurum olarak değil.

Medeni: Tabii ki tetikçi olarak kim kullanıldı bilmem. Ama birçok failli meçhul gibi bunun da failli devlet olarak gösterildi. Bu çok tartışıldı.

Reis: Burada tetikçi olarak Mahmut Yıldırım gösteriliyor hep. Ama o değil.

Medeni: Evet, birçok infazda onun adı telaffüz ediliyor.

Reis: Hayır, sen söylenene bakma söyletene bak. Çatlı da "aranıyordu" ama ne oldu. Devletin bakanı, polis müdürü ile beraber aynı arabada seyahat etmiyor muydu? O nedenle siz söylenene değil söyletene bakın.

Medeni: Peki size göre kim Uğur Mumcu ile Eşref Bitlis'i öldürdü? Ve neden tüm bu olaylarda Yeşil'in adı kullanılıyor ya da geçiyor?

Reis: Neden geçtiğini bilmiyorum ama kim bunları basına sızdırıyorsa bu ülkeyi de onlar yönetiyor. Keşmekeş durumlarda ülkeyi yönetmek daha rahat oluyor. Gazeteci, araştırmacı vs. bunlar tetik çekerken tetikçilerin yanında değil, belki bu eylemleri gerçekleştirenler önceden faillerini de belirlerler. Çünkü biz de Diyarbakır'da bir eylemi gerçekleştirmeden önce kime mal edeceğimizin planını

yapardık. Yani burada da her iki eylemi yapan kişi Ersever'dir. Ayrıca her iki suikastte de C4 kullanılmıştır.

Medeni: Peki Türkiye'deki Özgür Gündem Gazetesi'ni bombalayan ekip kimin ekibiydi?

Reis: Aynı ekip. Vedat Aydın'ı öldüren kişiler de aynı.

Medeni: Gerçi söyledikleriniz Aygan'ın itiraflarıyla çelişmiyor ama yine de Ersever'in ekibinde faaliyet yürüttüğünüzü teyit etmiyor. Verdiğiniz bilgiler çok az, daha somut bilgiler lazım, size ancak o zaman inanabilirim.

Reis: Bana inanmak zorunda değilsiniz. Öyle bir çabam da yok zaten. Ama söylediklerimi araştırın aslı astarı var mı yok mu onlar size zaten bir kanaat getirecektir. Ayrıca sana bir sır daha vereyim. Şu anda Diyarbakır Üniversitesi'nde tarih öğretmenini olan bir kişi daha var, o da aynı ekipte yer alıyordu.

Medeni: Diyarbakır Üniversitesi'nde tarih öğretmenliği yapan kişinin ismini verirseniz size inanmaya başlayacağım.

Reis: İki de bir bana size inanmıyorum demekten vazgeçmezseniz konuşmayı keserim. Tabii ki isim de vereceğim, "....." İstanbul'daki sinagogu bombalayan da onlardı. Doğudaki ekibi toplayıp sinagogu bombaladılar. Şu anda bu şahıs tarih öğretmenliği görevini devam ettirmektedir.

Medeni: Şu an nerede peki sözünü ettiğiniz kişi?

Reis: Diyarbakır'da.

Medeni: Bunu araştıracağım.

Reis: Araştır, ben sana sonra tekrar ulaşmaya çalışacağım.

Medeni: Tabii ki, benim adresim tıpkı benim gibi şeffaf. bana e-mail at, sonra kontak kurarız istersen.

Reis: Verdiğim bilgilerin doğru olduğunu göreceksin.

Medeni: Bu arada Şemdinli'de bazı olaylar oldu, biliyorsunuz sanırım, oradaki olayla ilgili ne düşünüyorsunuz?

Reis: Düşünmeme gerek yok, yapanlar devletin askeri istihbaratı, devletin subayı ve astsubayıdır.

Medeni: Bunu biliyoruz. Neden Şemdinli ve neden Umut Kitabevi?

Reis: Sana istersen Genelkurmay Başkanı'nın şahsi e-mail adresini vereyim, onu ararsın "hozk@tsk.mil.tr".

Medeni: Tamam ama olup bitenler hakkında bana açıklama yapmaz ki?..

Reis: Evet. İşte o benim sorunum değil, sen de bir gazetecisin dene.

Medeni: Siz şu an neredesiniz?

Reis: Ben şu an Diyarbakır'dayım.

Medeni: Neden 63 kodunu kullanıyorsunuz?

Reis: Siverek'i temsil eder.

Medeni: Himm. Bucakları tanır mısınız ya da tanışır mısınız?

Reis: Bucaklar hiç iyi değil.

Medeni: Neden peki?

Reis: Bucak Ailesi Siverek ve Hilvan'a yayılmış, kala-balık ve köklü ailedir. Başlangıçtan itibaren Bucak Ailesi PKK'ya silah ve para yardımıyla bulunmuştur. Daha sonra PKK'yı bir koz olarak kendi halkına karşı kullanmıştır. Bundan dolayı Siverek ve Hilvan'da birçok arazi elde etmiştir.

Medeni: Peki Bucakların rolü ne JİTEM'de?

Reis: Devletin kimlikleri altında halkı sömürüp getiri elde etmiştir. Alttan alta PKK'ya destek çıkıp diğer taraftan da devletle işbirliği yapıp PKK'ya karşı bir savaş açmıştır. Her iki taraftan faydalanan Bucaklar, hem uyuşturucu hem de silah kaçakçılığının kontrolünü ele almıştır. Bucak Ailesi'nin büyüğü Sedat Bucak, devletin verdiği korucu kimliklerini kullanarak bazı karakol komutanları ile anlaşarak kendi topraklarında uyuşturucu ekip bunları dışarı satmaktadır. Susurluk kazasından sonra

Genelkurmay ile MİT birlikte çalışarak Sedat Bucak'ı ortadan kaldırmak için beraber hareket ettiler. Bunu anlayan Bucak, eğer ben gidersem bu işi Genelkurmay, MİT ve birçok kurumla birlikte yaptığımı medyaya açıklamam diye baskı yapmıştır.

Medeni: Bunları biliyoruz. Zaten çoğu bilgiler Susurluk komisyonuna yansıdı. Bunların dışında ne bilgiler var sizde? Yeni bilgiler ya da basına yansımayan bilgiler var mı?

Reis: Yurtdışından İstanbul'a gelen üstü demir altı plastik "walter" markalı silahları kim ve neden getirdi? Türkiye'de hangi suikastte kullanılacak? Bu silah detektörde ötmeyen silahlardandır. Bu silahla rahatlıkla bakanlığa girip suikast yapılabilir.

Medeni: Size göre kim ne zaman getirdi? Bunları kime karşı kullanacaklar?

Reis: Şemdinli olayına biraz daha inerseniz bu silahlarla bakanlıkta birkaç kişiye suikast yapılacağını görmek için fazla zorlanmayacaksınız. Bunu yapacak kişiler de yine "askeri istihbarat" olacak. Yani sizin JİTEM dediğiniz şey.

Medeni: Bakanlıkta kimlere karşı suikast gerçekleşecek? Yani sizce kim bu kurbanlar?

Reis: Kim ister ki AKP'nin başta kalmasını. Zaten AKP de eski ANAP'a benzemeye başladı. Ya da ona doğru gidiyor. Lideri de tıpkı Özal gibi, "Kürt Sorunu benim sorunumdur" demeye başladı. Allahtan sonra geri adım attı. Yani Özal'a da ikâzlar çok gitti ama Özal biraz daha cesaretlidir, geri adım atmadı. Onun için de akıbeti belli. Ama AKP lideri böyle değil, ürkek ve korkak, söylediklerini hemen geri alabiliyor. Bu nedenle de şimdilik tetikçiler hazırda bekletiliyor. Turgut Özal'ı öldürdükleri gibi bu olayı rahatlıkla yaparlar, AKP uslu durmazsa tabii. Kardeşim, devlet güçlüdür. Devlete karşı gelmeyeceksin, kişiler gidicidir. Devlet kalıcı. Şemdinli'de yakalanan subay ve astsubaylar mahkemeye çıktığı gibi arka kapıdan bırakıldılar. Arkasında

büyük güç var. Her zaman arkalarında olacaktır.

Medeni: 1990'larla birlikte, Türkiye Cumhuriyeti tarihinin en hukuk dışı sürecini yaşarken, çetelere de her türlü cinayeti işleyecek kadar destek olundu. Öyle ki, devlet içinde, parlamentoda, orduda ve Bakanlar Kurulu'nda bunların önünde duracak bir güç bulunamaz oldu. Örneğin Mehmet Sincar'ın, Eşref Bitlis'in, hatta Özal'ın katli kesinlikle bizzat bu oluşumlarla bağlantılıdır. Öbür taraftan da bu kişiler devlet adına oldukça büyük görevler icra ettiler hatta kimi zaman da şahısların isimleri JİTEM'le anıldı. Bunlara rağmen neden bunlar bu yapı tarafından öldürüldüler?

Reis: Tabii ki bunu sizlerin düşünmesi gerekiyor. Türkiye'de devlete rağmen hiçbir karar alınmaz. Siz PKK ile masaya oturmaya kalkarsanız devlet adına, devlet istemese de olacak olan budur. Ölümünden kısa süre önce yaptığı check-up'ta her şeyi normal çıkan Turgut Özal, kısa süre içerisinde nasıl zehirlendi? Öldürülmesinde çok yakınındakilerin rolü vardır. Altın kaçakçılarıyla öldürülmesinin bağlantısı ilişkisi vardır. Ölümünden önce Harbiye Orduevi'nde bulunduğu kaçakçılar ile ne konuştu? Bu kadar önemli bir insanın cenazesi neden apar-topar kaldırıldı. Turgut Özal'ın ölümünün sır perdesi içinde devlet yapısını çözmek mümkün, bunu da sizler araştırın.

Medeni: Yani diyorsunuz ki devlet adına da hareket etseniz size doğru geleni siz yapamazsınız. Cumhurbaşkanı da başbakan da olsanız devlet doğruları vardır. Onlara uymak zorundasınız. Tamam da o zaman Türkiye'de seçimler, parlamento, hukuk neden var ki bu kurumları kapatsın devlet. Neyse biz Özal'ın ölümünde yer aldığını söylediğiniz yakınlarına gelelim. Kimdi bu yakınları ve neden bu rolü kabul edip oynadılar dersiniz? Yani nasıl zehirlendi?

Reis: Ölmesi gerekiyordu ve öldü de. Türkiye için iyi oldu.

Medeni: Tamam ama ortaya bir iddia attınız, yakınları bu ölümden rol aldı diye. Ama bunları açıklamıyorsunuz!?..

Reis: Sadece şunu belirtebilirim; "Semra hanımın bağlantısı var ölümüyle." Turgut Özal başta olsaydı şimdi Kürt diye bir şey olmayacaktı. Onun üzerinden öldürdüler.

NOT: Bu arada JİTEM'ci ve Ersever'le aynı ekipten olduğu söylenen Diyarbakir'daki üniversitede görevli denilen öğretmen görüşünü almadan ismini vermeyi uygun görmedim. Bu nedenle söz konusu ismi vermiyorum.

Ama bu iddialardan ve bugüne kadar ortaya çıkan gerçeklerden yola çıktığımızda çete diye tabir edilen JİTEM'in bu kadar etkili olduğu gerçeği, günümüzde de Türkiye'deki bütün sistem partileri, söz konusu yapıyla benzer bir işbirliği içindeler. Örneğin Özal'ın kendi partisinin içinde Mesut Yılmaz gibi bir JİTEM işbirlikçisini yarattılar. Her ne kadar Mesut Yılmaz, Tansu Çiller ve Deniz Baykal o sıralar tartışıyor görünseler de JİTEM konusunda hep aynı noktada buluşuyorlardı. Özal'ın ölümünden sonra da yönetim bir kez daha tamamen JİTEM'in eline geçti. Bu nedenle Osmanlı gibi JİTEM'ci Cumhuriyet de demokrasinin çağdaş, evrensel ilkelerine, haklar ve özgürlüklere uymayarak, bu alandaki ihlallerle çağdaş ve ileri bir ülke olmaktan uzak kaldı.

Cumhuriyet içerisindeki egemen güç tıpkı Osmanlı gibi iktidarı için her şeyi mübah sayarak özgürlüklere yaklaşımı konusunda Osmanlı'yla çelişmedi, aksine tüm yasaklamalarını örnek alarak özgürlüklere yaklaştı.

Bu anlamda da Kürtlerin özgürlük, temel haklar ve demokrasi taleplerine karşı vahşet, toplu katliam, kimyasal silahlar kullanmaya dek giden inkârcı ve katliamcı yaklaşım içine girmekten en ufak bir tereddüt duymadı. Bütün bu hukuk dışılığa rağmen Kürt gerillalarına karşı başarılı olamayan JİTEM devleti, "balığı yok etmek için denizi kurutma" mantığıyla 1990'lı yıllar-

dan sonra Kuzey Kürdistan'da dört binin üzerinde Kürt köyünü yakarak yok etti. Milyonlarca Kürt insanı göçertildi. Binlercesini yargılamadan, yargılama ihtiyacı bile duymadan JİTEM diye takdim edilen kanlı örgütlemeyi kullanarak infazlarla yargısızca öldürmekten çekinmedi. Ve bu yüzden Kürdistan'ı, Kürtleri hiç tanımayan halklar ülkelerinin göbeğinde Kürt sorunuyla tanıştılar. İnfaz ve katliamlardan yara alanlar ya da alacak korkusunu taşıyanlar, dünyanın birçok ülkesine göç ederek mültecileşti. Devlet eliyle gerçekleştirilen bu göç ettirme 1996 yılının sonuna kadar yoğun bir şekilde devam etti. Toprağını, köyünü, canını, malını kaybeden Kürt insanının zorlu mücadelesi Avrupa'da da devam etti.

Teşkilat-ı Mahsusa'nın devamı olan JİTEM, 1990'lar-dan sonra faaliyetlerini Kürdistan'ın tamamına yayarak siyaset yapan tüm Kürt aydın ve siyasi şahsiyetleri hedefine yerleştirdi.

JİTEM'in kadrolu cellâdı Abdülkadir Aygan itiraflarında şöyle diyordu; "Halkın Emek Partisi (HEP) Diyarbakır İl Başkanı Vedat Aydın'ın olayında keşifte yer aldım; ama olayda yer almadım. Keşif olayını 'Derdo' kod adlı itirafçı Selahattin Görgülü başlattı. Görüşmeye gitti. Tam başarılı olamadı. Geldi Cem Ersever ile görüştü. Cem Ersever bizi arabaya aldı, İstasyon Caddesi'ndeki evinin karşı tarafında arabayı durdurdu. Kendisi, bir kişiyi daha yanına alıp binayı keşif ettiler. Dairesini, kapısını keşif ettiler." (33)

5 Temmuz 1991 günü saat 24:00 sularında Vedat Aydın'ın kapısında beliren bu kanlı zihniyet Vedat Aydın'ı kaçırıp daha sonra ağır işkencelerle katlettikten sonra 8 Temmuz 1991 günü Maden yolu üzerine cesedini attılar. Bu olayla Kürt aydınları ve siyasetçilerine karşı yeni bir konsept içinde olduklarını da göstermiş oluyorlardı.

Vedat Aydın evden gözaltına alınırken eşi Şükran hanıma; "Eve sağ dönmeyeceğim herhalde Şükran... Annem mezarımın başında iki kez tilili-zılgıt çeksin, iki kez, tamam mı Şükran!" demişti.

5 Şubat 1997 günü ATV'ye itiraflarda bulunan, JİTEM bünyesinde çalışmış Murat Demir de JİTEM yetkililerinden aldığı emirler gereği; adam öldürme, fidye isteme, gerilla kıyafeti ile köy baskını gibi çokça eylemlere karıştığını açıkça beyan etmişti.

"Emirleri önce Binbaşı Ahmet Cem Ersever'den, daha sonra da 'Yeşil' denilen ölüm makinesinden aldığımı", JİTEM devletini nasıl hukuk dışılıkla insan öldürdüğünü milyonların karşısında açıkça belirtmişti.

Bütün bu gerçekler bilindiği halde Türkiye böyle bir örgütün varlığını kabul etmek istemiyor. Böyle olunca da

JİTEM'in durdurulması söz konusu olamıyor. Türkiye'deki parlamenterler, her ne kadar bu çeteler Susurluk'tan sonra dağıtıldı açıklamalarında bulunsalar da bu açıklamaları gerçeklerden uzak kalıyor.

Bilindiği gibi Osmanlı sisteminde de bir parlamento vardı. Ama mutlak söz ve karar sahibi olan makam sultanı. Bugünkü Türkiye sisteminde de sultanın yerini, Genelkurmay Başkanlığı'nın emir ve komutasındaki Milli Güvenlik Kurulu almış bulunuyor. Yönetime ilişkin her türlü karar orada alınıyor, yasalar orada hazırlanıyor, JİTEM de oradan yönlendiriliyor.

JİTEM devletinin Kürdistan'da yürüttüğü kirli savaşta Türk medyası önemli roller almıştır.

Türk medyasının, batıdaki gibi devletten görece, bağımsız, hatta özerk bir etkinliği yoktur. JİTEM'ci devletin Kürdistan'da yürüttüğü kirli savaşta Türk medyası, üstlendiği roller itibarıyla devletin toplumu manipüle etmek için kullandığı araçlardan biri. Bu nedenle Türk medyasını özgürlükler konusunda ve Kürt sorunu çerçevesinde ele alan konularda JİTEM devletinden bağımsız düşünemeyiz.

Zaten Türk medyasındaki aktörler dikkatlice incelendiğinde bu gerçek çok daha net görülmektedir. Türkiye'de birçok şeyde olduğu gibi egemenler medyada da rol dağıtımına gitmiştir. Yapı içerisinde apoletli, araştırmacı gazeteciler, başrol şarlatanlar, başrol yardımcısı soy-tanlar da halkçıyı oynamaktalar. Tabii ki bu şarlatanların "uzmanlaşanları" da yok değil. Tıpkı "ben televizyon avaresiyim" diyen Ertuğrul Özkök gibi, apoletli, araştırmacı gazeteciler. Özkök, yargısız infazların, kitle kıyımlarının günlük işlerden olduğu dönemlerde adam kaçırıp kaybetmeler, açlık, yokluk ve yoksunluk sürerken, 1994 sonunda Hürriyet'teki köşesinde, "ben televizyon avaresiyim, gecelerin gerillası, karanlıkların aylağım. O yüzden televizyona çıkan insanlar benim için çok önemli. Bütün bu insanları seyrediyorum ve şunu söyleme ihtiyacını duyuyorum: İyi ki varsınız." Özkök'ün gerilla olmadığını hepimiz çok iyi biliyoruz. Ama gecelerin avaresi olduğu kesin. Burada acı olan da televizyon avaresi, gecelerin gerillası, karanlıkların aylağım diyen Özkök ve gibilerinin aynı zamanda bu saçmalıklarıyla evlerin içine giriyor olmaları ve hayatlara, yaşama müdahale etmeleridir. Bu kiralanmış kalemler, masalları kendilerine sunulan TV ekranlarından güncel ülke sorunlarıymış gibi gösterip, bu saçmalıklar karşılığında da primler alıyorlar. Bu nedenle de binlerce faili meçhul cinayeti, yakılan binlerce köyü,

sefaleti, acı ve kanı görmezden, bilmezden geliyorlar. İnsanların beynini zehirliyorlar. Ve bu beyin zehirlenmesini yaparken de JİTEM'ci devletten servetler elde ediyorlar. Peki, ama neden JİTEM'ci devlet servet harcayarak bu insanları elinde, emrinde tutmaya çalışıyor?

En önemli nedeni şu: JİTEM, Türkiye ve Kürdistan'da gerçekleştirdiği faili meçhul cinayetleri, uyuşturucu-silah kaçakçılığı ve adam kaçırma gibi suçlarını tartıştırmamak ve bütün bunları yaparken de herhangi bir sorunla karşılaşmamak için bunları elinde tutuyor.

Osmanlı'da olduğu gibi günümüzün Türkiye'sinde de birçok şey babadan oğula geçer.

Bugün itibarıyla Türk medyasında görev yapanların da büyük bir bölümü icra ettikleri bu görevleri, oturdukları mekân ve makamlarını babalarından ya da dedelerinden devir almışlardır. Bu konuda örnek verecek olursak, Hasan Cemal en "iyi" örnektir.

Vaktiyle Hasan Cemal'in dedesi de özgürlük isteyenlere düşmandı. Onun görevi de özgürlük ruhunu öldürmek, dezenformasyon oluşturmaktı. Bugün Hasan Cemal de tıpkı dedesi gibi özgürlüğe düşmandır. Bu anlamda ondan aşağı kalır yanı da yoktur. Yine Güneri Cıvaoglu, o da paşa torunudur! Dolayısıyla Kürt ve özgürlük hareketlerine karşı bu kadar saldırgan olması yine mayasından kaynaklanmaktadır.

Türk medyasında geriye kalan birkaç etkili isimden Fikret Bila, Murat Yetkin ikilisi de "MİT'in beynelmilel adamları" zaten, bu gerçeklik gizem dolu yazılan yazılarına da yansıyor.

Şimdinin liberali! "derin merkezlere göbekten bağlı, eskinin ülkücüsü" ırkçı Taha Akyol'u ele veren ise, ordu destekli yazılandır.

Ertuğrul Özkök de direk "ordu icazetli genelkurmay sözcülüğünü" yüklenmişken, geriye kalan birçok kalemşoru de özel psikolojik savaşın düşünce imalathanelerinde JİTEM ordusunun yenilmezliğini anlatıp durmaktalar.

"Derin devlet" Kürdistan'da JİTEM eliyle köy, kasaba ve şehirlerde cinayetler işleyip katliamlar geliştirdi. JİTEM elemanlarının, elini kolunu sallayıp istediği yerde işkence merkezleri kurması nasıl mümkün olabilirdi! Dünyanın hiçbir yerinde varlığı bile kabul edilmeyen bir güç nasıl olur da göz göre göre güpe gündüz insanları kaçırıp merkezi yerlerde sorguladıktan sonra öldürüp kaybedebilir? Türkiye'de

bunlar oldu/oluyor. Bu olaylara ilişkin açılan davalar da maalesef Türkiye'deki hukuk bağımsız olmadığından herhangi bir çözüme kavuşmayınca Diyarbakır, Batman, Nusaybin vb. il ve ilçelerde güpe gündüz kaçırılanlar, JİTEM sorgusunda ağır işkence görenler, sağ kurtulduklarında Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'ne (AİHM) başvuruyorlardı. Ülkelerinde olmayan adaleti orada aramaya koyuluyorlardı. JİTEM'ci devletin bu adaletsizliğini bizler de Türk medyasından Türkiye AİHM nezdinde mahkûm edildikten sonra öğreniyorduk. Yani AİHM'den tazminat ödemek zorunda kalan Türk Devleti'nin mahkûmiyetleriyle birlikte ortaya çıkıyordu.

JİTEM'in hukuk dışılığı ve kirli savaş gerçeği, Türk medyasına göre JİTEM mağdurları vatan hainiydi! Hak hukuk isteyen her Kürt de vatan hainiydi! Kürtlere arka çıkanlar da öyleydi! Baskıya, işkenceye karşı çıkanlar vatan hainiydi! Barış ve demokrasi isteyen herkes vatan hainiydi! Tabii ki JİTEM var diyenler de vatan haini damgası yiyordu! Köy koruculuğuna karşı çıkanlar vatan hainiydi! Esir askerleri almak için PKK gerillalarıyla görüşenler bile vatan hainiydi! Dolayısıyla PKK'ye terörist demeyen de vatan hainiydi! Hatta Kürt sorununda Türkiye'ye arka çıkmayan, onun dediğini yapmayan ülkeler bile, Türkiye'ye hain emeller besleyen düşman ülkelerdi!

İşte bu yüzden de "1991-94 yılları arasında Terörle Mücadele Yasası (TMY) uyarınca çeşitli cezalara çarptırılan ve toplam bir yıl, beş ay 20 gün hapis yatan ve beş bin 121 euro da para cezasıyla cezalandırılan Yurt Yayınları sahibi Ünsal Öztürk, Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'ne (AİHM) başvuruyordu. Ardından açtığı davayı da kazanıyordu.

"AİHM, Türkiye'nin Öztürk'e 14 bin 500 euro maddi, 3 bin euro manevi tazminat ile 15 bin euro da mahkeme gideri karşılığında toplam 32 bin 500 euro (52 bin YTL) ödemesine karar verdi." (34)

"Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi (AİHM), Türkiye aleyhine yapılan 5 ayrı şikâyet başvurusunu da karara bağladı. Kamulaştırma davalarıyla ilgili yapılan 4 ayrı şikâyet başvurusunu değerlendiren mahkeme, Türkiye'nin yaklaşık 180 bin euro maddi tazminat ödemesini kararlaştırdı. Türkiye'yi tazminata mahkûm eden nedenler ise yine düşünce ve ifade özgürlüğünün ihlal edilmesi idi.

AİHM, Türkiye'nin, şikâyet başvurularıyla ilgili olarak, Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi'nin mal ve mülk edinme hakkıyla ilgili 1. protokolünün 1. maddesinin ihlal edildiği görüşünü hükmetti." (35)

"AİHM, eski DEP Milletvekili Sedat Yurttaş'ın 1995 yılında yaptığı şikâyet başvurusunda da Türkiye'nin mahkeme masrafları içinde olmak üzere 14 bin euro para cezası ödemesine karar verdi.

Yurttaş'ın, Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi'nin kötü muamelenin yasaklanmasıyla ilgili 3. ve adil yargılanma hakkının ihlaliyle ilgili 6. maddeden yaptığı şikâyetleri kabul etmeyen AİHM, özgürlük ve güvenlik hakkıyla ilgili 5. madde ile düşünce ve ifade özgürlüğünün ihlal edildiği gerekçesiyle 10. maddeden yapılan şikâyetleri ise haklı buldu." (36)

"Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi, karara bağladığı 6 ayrı davayla ilgili olarak Türkiye'yi 227 bin euro ceza ödemeye mahkûm etti. AİHM'den yapılan açıklamada, yasadışı bir sol örgüte üye olduğu gerekçesiyle mahkûm olan Yavuz Aksaç'ın ve örgüte yardımcı olmaktan mahkûm olan Lale Çolak'ın şikâyet başvurusunda, Türkiye'nin adil yargılanma hakkıyla ilgili Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi'nin (AİHS) 6. maddesini ihlal ettiği kararına vardı. AİHM, Asuman Aydın isimli vatandaşın, istisna edilen toprağına ödenen paranın gecikmesinden dolayı yaptığı şikâyet başvurusunda da Türkiye'yi haksız buldu. Türkiye'nin AİHS'nin 1. protokolünün 1. maddesi-

ni ihlal ettiğine hükmeden AİHM, tam ismi verilmeyen bir vatandaşın, oğlunun güvenlik güçleri tarafından işkence gördüğü ve yargısız infaza tabii tutulduğu gerekçesiyle yaptığı şikâyet başvurusunda da Türkiye'nin AİHS'nin 2. maddesini ihlal ettiğine karar verdi. Türkiye, iki davada da dostane çözüme gitti. (37)

"Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi (AİHM), Güneydoğu Anadolu Bölgesi'nde köy yakma iddiasıyla açılan bir davada, Türkiye'nin maddi tazminat ödemesine karar verdi.

Diyarbakır'ın Kulp ilçesine bağlı Akdoruk köyünde yaşayan Abdullah Altun, 1994 yılında AİHM'e yaptığı başvuruda, güvenlik güçlerinin evini yakıp mallarını tahrip ettiğini öne sürmüştü. Altun'un şikâyetini değerlendiren AİHM, Türkiye'nin Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi'nin (AİHS) aile yaşamına saygıyla ilgili 8. ve mağduriyetin karşılanmasıyla ilgili 13. maddesiyle birlikte, mal ve mülk hakkının korunmasıyla ilgili 1. protokolün 1. maddesini ihlal ettiğine hükmetti. Türkiye, Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'nin kararı gereği, Abdullah Altun'a mahkeme masrafları da dahil toplam 51 bin 500 euro maddi tazminat ödeyecek." (38)

Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'nin (AİHM) insan hakları ihallerine ilişkin 2002'de verdiği kararlarda Türkiye, İtalya ve Fransa'nın ardından üçüncü sırada yer aldı. AİHM'nin 2002 yılındaki çalışmalarına ilişkin bilgi veren AİHM Başkanı Luzius Wildhaber, Avrupa düzeyinde insan haklarının tutarlı bir biçimde korunması için Avrupa Birliği'ni Avrupa İnsan Hakları Sözleşmesi'ne taraf olmaya çağırdı. Mahkemenin giderek artan iş yükü nedeniyle sözleşmede değişikliklerin yapılmasının gerekli ve acil olduğunu anlatan Wildhaber, 2003 başı itibariyle AİHM'in kararını bekleyen 29 bin 410 başvurunun bulunduğu dikkat çekti. Wildhaber bu çerçevede prosedürün hızlandırılması için önlemlerin alınması gereğine işaret etti.

Başka bir mahkûmiyet kararında da Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi (AİHM) Türkiye'yi ilk kez bir gerillanın uzuvlarının kesilmesi nedeniyle Türkiye'yi maddi ve manevi olmak üzere 18 bin 500 euro tazminat cezasına mahkûm etti. İHD Genel Başkan Yardımcısı Reyhan Yalçındağ AİHM'de böylesi bir kararın çıkmasının çok önemli olduğunu kaydederek, "Halen devam eden ve suç duyurusu konusu yaptığımız benzer vakalar da mevcuttur. Mardin Şube Başkanımız Av. Hüseyin Cangir tarafından takip edilen Suriye uyruklu Muhammed Reşo da bunlara bir örnektir" dedi.

Avrupa Parlamentosu heyeti, askerlerin çıkan çatışmada yaşamını yitiren gerillaların "kulaklarının kesilip, gözlerinin çıkarılmasına" ilişkin yaptığı açıklamayı Dışişleri Bakanlığı Sözcüsü Namık Tan "aptalca hikâyeler" olarak nitelendirmişti. Tan'ın bu açıklamasının üzerinden yaklaşık 3 ay gibi bir süre geçmişti ki, AİHM'den ilk kez tarihi bir karar çıktı. (39)

Bu davaları ve davalıların mağduriyetini görmeyen, görüp de sessiz kalan Türk medyası, Türkiye Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi'nde (AİHM) mahkûm edildikten sonra kerhen işliyor. Tabii ki böyle yüzlerce örnek dava vermek mümkün.

Çölaşan, Özkök ve Oktay Ekşi gibileri Türkiye'deki medyayı Jitemvari zihniyetin öngördüğü şekilde yönetiyorlar.

Nasıl mı?

Bu zatların kamuoyunu doğrudan etkileyen Türkiye'deki "büyük" gazetede kocaman birer köşeleri var. Ayrıca her gece ayrı bir TV kanalına davet edilen bu zatların JİTEM merkezli yalan ve hikâyeleri de cabası. Tabii ki burada kişisel olarak Çölaşan, Özkök ve Ekşi gibilerinin adaletsizliği, hukuksuzluğu çok da önemli değildir. Ama sorun onlar gibi yüzlercesinin Jitemvari zihniyetin duygularına göre gündemi ele almaları ve değiştirmeleridir. Bu kafadakilere göre Türkiye diye sahiplenilen tüm topraklarda muhalefetin, hak ve özgürlüklerin zerre kadar yeri yoktur. Bu yüzden de JİTEM'in Kürdistan'da işlediği sayısız katlim ve cinayetler karşısında kör ve sağır rolünü oynamayı tercih ediyorlar. Acı da olsa sözünü ettiğim zatlar gibi düşünenler Türkiye'deki medyayı yönetiyor... Bu nedenle de Siyaset Meydanı diye adlandırdıkları programlarda siyaset dışında her türden rezalet tartışılıyor.

Halkı aşağılayan, beyinleri zehirleyen programlar, Jitemvari zihniyetin öngördüğü gibi ekranlara taşınıyor. Toplumun değer yargıları, değerleri buralarda ayaklar altına alınıyor. Buralarda tepkisiz toplum projeleri üretiliyor. Halkın duygularıyla buralardan oynanıyor. Buralarda halkla alay ediliyor. Bütün bunları da JİTEM'in medya ayağı olan Özkök, Çölaşan, Ekşi ve bunlar gibi yüzlercesi yapıyor.

Örneğin, bu zatların önerileri ve direktifleriyle gerçekleştirilen programlarda Zeynep Uludağ, Fadime Şahin, Gonca Uyanık gibi konu mankenleri "yıldızlaşırken", Neremi, Neremi?.. diye soran "yıldız" eskisi Banu Alkan da aylarca bu sözleriyle gündemi meşgul ederek, istenmediği halde herkese dinletilip izletiliyor. Bu nedenle, vücutları meta pazarına sunan Seda Sayan, Yetiş Bacım programı-

la iyilik meleği haline geliyor. Aynı zamanda A Takımı adlı ağız dalasını raftinge dönüştüren programda, kadınları aşağılayan, çiğ köfte müptelası Kürt ki, olsa bile Kürde zerre kadar faydası olmayan zatlar davet edilirken, asıl konuşması ve tartışması gerekenler bırakalım programlara davet edilmesine telefonla bile katılmalarına izin verilmiyor. Dolayısıyla "âlem buysa kral benim" kültürü de en popüler sanat olarak satış rekorlarını kırıyor. Bütün bunlar yetmiyormuş gibi mizah adına, ki mizaha bile hakaret sayılacak bir biçim de sanal kahramanları, eğlencenin palyaçoları, halkların gözüne gözüne sokuluyor.

Türk medyası bütün bu rezaletleri neden yapıyor?

Bence bunun nedeni açık, JİTEM'in Kürdistan'da geliştirdiği kirli savaşı kamufle etmek için.

Peki ama neden Türk medyasındaki bu etki zatları bu uğraş ve gayretler içine giriyor dersiniz?

Zaten böyle yapmasalar medyanın etkili ve yetkilileri olamazlar. Bir de işin başka bir tarafı daha var. JİTEM'in Kürdistan'da yürüttüğü kirli savaş, onlara yeni ihaleler ve yolsuzlukların kapılarını aralıyor. Ve bu konuda olayları ters yüz ederek göstermeleri de onlara yeni ihaleler kazandırıyor. Bu gerçekler söz konusu olunca da gazetecilik, etik unutuluyor. Tarafsızlık yerine taraf olma yanı daha ağır basıyor Türk medyasında. 1980'den sonra bir bütün olarak Türk medyası, gazete ve televizyonlarıyla kirli savaş mekanizmasının birer parçası oldular.

Özellikle PKK'nın 15 Ağustos 1984'te başlattığı silahlı direniş ile birlikte Kürt ve Kürdistan sorununun tabu olmaktan çıkıp, dünyanın gündemine girmesiyle beraber bu gerçeklik çok daha net bir biçimde görünmüş oldu. Türkiye'de kirli savaş merkezi haline getirilen medyaya neler yaptırılıyor... JİTEM'ci devlet Türkiye'deki medyaya tüm ölçüleri bir yana bıraktırmış ve onun üzerinden kamuoyunu müthiş bir yalan bombardımanına tabi tutmaktadır.

Bununla hedeflenen; Kürt sorununun çözümü konusunda siyasal çözümünden, diyalogdan, barıştan, demokrasiden yana olan, kirli savaşa karşı çıkan her sesi karalamak, korkutmak ve susturmak. Bu yüzden de Türk medyasına göre hak hukuk isteyen Kürde vatan haini!.. Keza Kürtlere arka çıkanlar da öyle! Baskıya, işkenceye karşı çıkanlar vatan haini! Barış ve demokrasi isteyen herkes vatan haini! Dolayısıyla JİTEM var diyenler de vatan haini ve bölücü olarak gösterilerek halklar aldatılıyor, kandırılıyor.

Hatırlarsanız esir askerleri almak için PKK ile görüşenler bile vatan haini ilan edildiler Türk medyasında. Bu nedenle PKK'ye terörist demeyenleri de vatan haini ilan etmeleri hiç de zor değildi. Bu asılsız suçlamaların en ilginç olanı da Kürt sorununda Türkiye'ye arka çıkmayan, onun dediğini yapmayan ülkelerin bile düşman olarak gösterilmeleri idi.

Bütün bunları birleştirdiğimde ise; JİTEM'in Kürdistan'da yürüttüğü kirli savaşın görünmeyen yüzünde önemli görevler üstlenen haksız hukuksuz savaşın ciddi ve önemli bir tarafı da Türk medyasıdır...

Çünkü; Kürt halkına açık saldırılar karşısında duyarlılık göstermeyen ve sorunu geçiştiren, baskı ve şiddet mantığına onay veren haber ve yorumlar üreten bir basın olsa olsa Jitemvari zihniyetin emir ve komutasındaki basın olur. Dünya Saydamlık Örgütü raporunda basının özgürlüğü sıralamasında 167 ülke arasında 115. sırada yer alan Türk basını, bu nedenle hiç ciddiye bile alınmamaktadır.

Dünyanın hangi ülkesinde savaş esirlerini almaya giden heyetler kendi ülkelerindeki medya tarafından vatan hainliği ve bölücülükle suçlanmıştır? Dünyada böyle bir örnek var mı acaba? Merak ediyorum...

Çar çabuk unutan insanlar olmaya başladık. Türk

medyası yıllarca bizlere bu hastalığı bulaştırmak için uğraştı ve kısmen de olsa başarılı oldu. PKK'nın 16 ay boyunca kamplarında rehin tuttukları 6 eri almaya giden RP Van Milletvekili Fetullah Erbaş başkanlığındaki heyete teslim ettiğinde Türk medyasının eli kalem tutanları, bunlar PKK ile ilişkide, bunlar ne yapmaya çalışıyor diye çarpıtma haberlerle giden heyeti suçlamaktan geri kalmadıklarını kaçımız hatırlıyoruz acaba. Oysa hepimiz çok iyi biliyoruz ki bu heyette bulunanların PKK'nın elinde esir olan ve Türkiye'de yakınları bulunan erleri almaktan başka hiçbir amaçları yoktu. Ama Türk medyasının JİTEM'ci kalemlerleri barışa, kardeşliğe ön ayak olabilmek adına hareket eden bu ve benzeri demokratik heyetlere, bunlarla bağlantılı hareket eden insan hakları savunucularına karşı çok ağır suçlamalarını devam ettirdiler. Bu kalemlerlere göre bu heyetler "PKK'den para almışlardı". Bu aslı astarı olmayan boş ve yanlış tutum sonucu değişik zaman ve süreçlerde bu insanlardan birçoğu vatana ihanetle suçlandı. Suçlananlar arasında, İHD Genel Başkanı Akın Birdal ve eski Milletvekili Abdülmelik Fırat da vardı. Suçlananlardan Mehmet Ali Birand, Sabah gazetesindeki işinden ayrıldı. Akın Birdal, aradan 10 gün geçmeden, JİTEM elemanlarının olduğu anlaşılan bir grubun saldırısına uğradı, ağır yaralandı ve ölümden döndü. Böylece Türk basını kendisine verilen rolü en "iyi" şekilde oynuyordu.

Türk medyası Jitemvari zihniyetin ihtiyaçlarına göre "kahraman" yaratmayı da ihmal etmedi.

Koşullara göre bazen bu kahramanlar birkaç türlü olabiliyordu. Örneğin zamlar yapılırken A Takımı adlı ağız dalaşı iç çamaşır defileleriyle programını açıyor, mankenlik sıfatıyla çıkarttığı tele kızlarla kapatıyordu. Siyasi cinayetler işlendiğindeyse, Cem Yılmaz gibi zevzeklere ekranlardan siyasilere göndermeler yapmaları sağlanarak güya Türk basını, sanatı ve sanatçısıyla "özgürdür" havası veriliyordu.

Oysa hepimiz çok iyi biliyoruz ki Türk medyası, Jitemvari zihniyetin emrindedir. Üstelikte hem görsel hem de yazılı alanda özgür sanata ve sanatçıya düşmandır. Bu düşmanlığı da JİTEM'den aldığı talimatlar doğrultusunda yaşama geçiriyor. Türk medyası bu yüzden de gerçek sanat ve sanatçıya kapılarını sonuna kadar kapalı tutuyor. Örneğin, tek kişilik oyunlarıyla tiyatro seyircisini yaratması açısından belki de bir rekor sayabileceğimiz on binlerce kişinin toplandığı alanlarda, yüzlerce kişinin toplandığı salonlarda oyunlar sahneleyen stand-up'çi Murat Batgî'nin oyun ve sanatına sırf Mezopotamya Kültür Merkezi'nin çatısı altında çalıştığı için Türk medyası ekranlarını kapalı tutuyor. Bu türden sanat ve sanatçıya ambargo uyguluyor.

Peki, ama neden zevzeklere kapılarını ardına kadar açarak üstelik çıkmaları için servetler teklif eden bir medya, binleri salonlara toplayan sanatçıya, sanatçılara kapılarını kapalı tutuyor dersiniz?

Tabii ki burada şu gerçeklik vardır: Her şeyde olduğu gibi sanata da, özgür sanatçıya da müdahale söz konusudur. Yani bir tek tiplilik vardır. Ya bize uyacaksın (yani sistem için sanat yapacaksın) ya da sana halka ulaşmak için en önemli araç olan ekranları kapatırım mantığı... Oysa sanatçının en önemli özelliği özgür ve sisteme bu anlamda eleştirel yaklaşmasıdır.

Sanatçı muhaliftir... Sanatçı, haksızlığa, yolsuzluğa,

namussuzluğa ve her türlü eşitsizliğe karşı çıkan insandır. Sanatçı kural tanımaz. Sanatçıyı çerçeveye sokamazsın. Sanatçının örgütü, partisi, dini, ırkı olamaz. Sanatçı evrenselidir.

Sanat aşk gibidir. İnsan gibidir. Notadaki bir "la" sesi gibidir. Adıyaman'daki bir "la" ile Afrika'daki bir "la" sesi arasında fark olmaz. Bunlar evrensel sesler, evrensel duyarlılıklardır. Sanatçıyı götürüp bir yere kapatamazsın. Ama birileri eziliyor, birileri yok ediliyorsa sanatçı bunun önüne geçer durur. Durmak zorundadır. İsterse Kürt asıllı olsun, isterse Arnavut olsun. Ne olursa olsun farketmez. Örneğin, Arnavutluk'ta bir durum yaşanıyor. Halka karşı bir katliam yaşanıyor. Nasıl bunlara karşı duyarlılık gösteriliyorsa aynı şekilde aynı duyarlılığı Türk insanından Kürtlere karşı da duyarlı olmalarını beklerim. Bu benim hakkımdır. Böyle düşünüyorum. Sanatçının en önemli özelliklerinden biri de korkmamasıdır. Korkaklık sanatçıya uyan bir elbise değildir. Sanatçı sistemle bağdaşmaz, sistemle uyumaz. İster sosyalist bir sistemde olsun, ister başka bir sistemde olsun, sanatçı nereye giderse gitsin o sistemin tepesine biner.

Türk medyası kapılarını kapalı tuttuğu stand-up'çi Murat Batgî ile sınırlı değildir. Bu konuda yüzlerce örnek var. Kişisel olarak sevmediğim ama sanat ve sanatçılığına hiçbirimizin itiraz edemeyeceği Şivan Perwer gerçeği var. Dünya müziği dahındaki ödülleriyle de bu seviyede bir sanatçı olduğunu gösteriyor. Türkiye'de böyle büyük bir değere bile kapılarını kapatan bir medya gerçeği var. Bu medyaya özgür ve tarafsız demek gerçek anlamıyla özgür basına hakaret etmek olur. Ama buna rağmen Türkiye'de bazı kesimler medya söz konusu olduğunda tarafsız ve özgürlük kavramlarını kullanıyorlar. Bu da gerçekten anlaşılır gibi değil. Birileri Şivan Perwer Kürttür, o nedenle ekranları ona kapalı tutuyorlar gibi saçma bir iddiada da

bulunabilir. Ama İbrahim Tatlıses, Mahsum Kırmızıgül ve bunlara benzer yüzlerce düşürülmüş sistem adamı sanatçısı çizgisine getirilmiş bir gerçeklik vardır. Yani Türk, Kürt, Laz, Çerkes ya da başka bir halkın sanatçısı kökeni dili burada çok önemli değil sanatçılığı önemlidir. Yaptığı sanat sisteme hizmet ediyorsa, Jitemvari zihniyetin onayından geçip ekran kapılarını ardına kadar ona açık tutarlar. Tabii bunun da bir şartı var. Sistemin hizmetinde sanatını icra ederse, ona bütün ekranların kapısı sonuna kadar açılır. Şivan Perwer ki Paris'teki Charles Cros Akademisi tarafından 57'incisi verilen müzik ödülleri töreninde, Fransa Cumhurbaşkanlığı tarafından Dünya Müziği dalında ödül almış. Perwer sanatçı değil mi? Türkiyeli sayılmıyor mu bu büyük sanat adamı?!.. Türk medyasında bir gün bile ekrana çıkartılmamıştır Şivan Perwer. Durum bundan çok daha vahimdir. Sistem adına sanat yapmadığı için Şivan Perwer de yüzlerce sanatçı gibi Türk medyasının ambargosuna tabi tutulmuştur. Bu gerçekliğin farkında olan Perwer, Paris'teki Charles Cros Akademisi tarafından 57'incisi verilen müzik ödülleri töreninde, Fransa Cumhurbaşkanlığı tarafından Dünya Müziği dalında ödül alırken bir konuşma yaptı. Perwer yaptığı konuşmada müziğin insanın ve doğanın canlılığının sesi olduğunu söyledi. Müzikle aşkı, sevincin ve yaşamın güzelliğini dile getirmenin, bunu kutlamanın, müzikle sevinmenin, gülmenin ve eğlenmenin hayatın en önemli güzellikleri olduğunu dile getiren Perwer, "ezilen halkımın yaşadığı büyük acılar yüzünden ben müziğimi onun özgürlüğüne adadım" dedi. "Türkiye'de yasaklıyım" diyen Perwer, müziğini halkının özgürlük mücadelesine adadığı için Türkiye'de yasaklandığını ve sürgüne çıkmak zorunda kaldığını ifade ederek, "Bugün çok önemli bir gün çünkü ben parçalanmış bir ülke, yasaklı bir millet ve yasaklı bir kültürden geliyorum. 28 yıldır sürgündeyim ve hâlâ ülkeme gidemiyorum" dedi. Bütün

bunlarla da Türkiye'deki medya ve sistemin nasıl birbirini tamamladığının altını çizdi Şivan Perwer.

Ama diğer taraftan hepimiz çok iyi biliyoruz ki zıvanadan çalanları da yine bu medya, sanatçı diye halklara sunmaktan asla utanmadı. Yani birileri düzenin bekâsını sağlarken diğerleri onu yeniden üretti. Çatlı'lar ve Kırıcı'larla, Güner Ümit ve Mehmet Ali Erbil gibileri bir madalyonun iki yüzü aslında. Duygular gibi kurtarıcılar ve kahramanlar da Türk medyasında çabuk eskiliyor. Kullanılıp atılıyor. Kurşun atanlar ve kurşun yiyenlerin yanında, her zaman şarlatanlar ve palyaçolar da oldu. (40)

Örneğin, Neremi, Neremi? diye soran "yıldız" eskisi Banu Alkan ve "Älem Buysa Kral Benim" kültürünün en popüler düşürülmüşleri "eğlencenin" palyaçolarını Cem Özer, Cem Yılmaz, Okan Bayülgen gibi zevzeklerin yanında, umudun raftingcileri Güner Ümit ve Mehmet Ali Erbil Türkiye'nin yükselen yıldızları yapılırken, Medyum Memiş'in Medyum Keto'ya giriştiği sahneler... Sevda Demirel'in Hande Ataizi'ne tokatla dalması, Mahsun Kırmızıgül ile Seda Sayan'ın Reha Muhtar'la Show Haber'e telefonla bağlanmaları ve yaklaşık 3 saat boyunca "sen beni sevdin, ben seni sevmedim..." geyiklerini tüm Türkiye'ye canlı canlı dinletmeleri... Yıllar önce Hülya Avşar'ın Özcan Deniz'e "askerde cinsellik ihtiyacınızı nasıl gideriyordunuz?" diye sorması ve Özcan Deniz'in Avşar'a "senin resimlerinle hallediyorduk" diye cevap vermesi... Zekeriya Beyaz'ın Ceviz Kabuğu'nda otele porno film izlemesi hadisesine, "ne yaptıklarını anlamaya çalışıyordum" şeklindeki cevabı ve akabinde gelişen olaylar zinciri... Levent Kırca'nın açlık grevine başlaması, ertesi gün vazgeçmesi... Son yılların en kaliteli program ve görüntüleri olarak öne çıkartılırken, bütün bu soytarlıklar, saçmalıklar da sanata mal edildi. Oysa bütün sıraladıklarım sanat ve sanatçıdan çok her şeye benzemekteler.

Türkiye'de gazetecilik adı altında birçok göçmene, ötekiler diye tabir edilen halk ve azınlıklara düşmanlık yapıyor.

Özellikle son 30 yıldır bu düşmanlık Türk medyası üzerinden yapılıyor. Tıpkı Kürdistan'ı kan gölüne çeviren kiralık katillerin kelle başı para aldıkları gibi... Onlar da satır başı para alıyor bu düşmanlıkları karşısında. Türk medyasının yoğun olarak yetiştirdiği sözünü ettiğim göçmen kalemşorler kendi aralarında yarışircasına JİTEM'ci devletin yok sayıp, inkâr ettiği Kürdü yazıp çizdikleriyle onaylayarak inkârın medya üzerindeki ayağını oluşturuyor.

Bu yapının önde gelenleri arasındaysa Güneri Civaoglu, Hasan Cemal, Cengiz Çandar, Fikret Bila, Murat Yetkin, Taha Akyol, Emin Çölaşan ve Ertuğrul Özkök gibi (ordu icazetli Genelkurmay sözcüsü/leri!) var. Aynı zamanda bu çekirdek yapı Jitemvari zihniyetin Kürtlere karşı yürüttüğü özel savaşın psikolojik rolünü de almış durumdalar. Bu yapılanmada sözünü ettiğim kadro aynı zamanda JİTEM'in Kürdistan'da yürüttüğü kirli savaşın bir tarafı olarak birer stratejistleri durumundalar. Aralarında birçoğu 17 Ekim devriminden sonra Türkiye'ye gelip yerleşmişlerdir. Sözünü ettiğim bu gazeteci takımının bir başka görevi de Türk medyası içerisinde daha doğrusu asıl görevi ya da görevleri olmuş, 'olmamış', olmamış ise 'olmuş' gibi gösterip, karşılığında da makam, mekân ve şöhrat elde ediyorlar. Ve bu nedenle de adeta kendi aralarında yarışıyorlar.

Tabii ki bunların kirli savaşta aldıkları roller bununla da sınırlı değil. Bu çekirdek kadro aynı zamanda Kürde karşı yürütülen kirli savaşın birer uzmanı konumundalar. Başka bir deyişle Türk medyası içerisinde kirli savaş merkezinin gazeteci ayağıdır...

Çünkü bu takım, bilgi ve enformasyonları, haber vs. içerikli yazılardan çok bazı taraflara mesajlar gönderdiğine tanıklık etmekteyiz. Aldıkları roller itibariyle de derin merkezlerle kontak halinde oldukları ve gerektiğinde

operasyonlara da Mehmetçik muhabirleri olarak götürüldükleri de sıklıkla görülmektedir. Yani takım halinde Jitemvari zihniyetin Türk Derin Medyası'ndaki uzantılarıdır. Sipariş üzerine çalışan eli kalem tutan bu takım söke söke, çeke çeke ama mutlaka zihniyetinin tercihiyle "Gazetecilik" yapıyorlar. Bu takımda yer alanlar "tarafsız ve özgür basın birer neferi" değiller. Çünkü uluslararası özgür ve tarafsız basın camiası, Kürt halkına savaş dışında mücadele yolu ve seçeneği bırakmayan, köyleri boşaltan, koruculuk sistemini meşrulaştıran, aşiret reisleriyle, ağalarla, beylerle politikalar üreten, katliam sanıklarına iki gün içinde pasaport veren, Kürtleri linç etmek için, Ülkücü katilleri maaşa bağlayarak, spor salonlarında Uzakdoğu dövüş tekniği eğitiminden geçiren, 12 yaşlarındaki ilkokul çocuklarını Kürt il ve ilçelerinde yargısızca kurşunlayan ve ardından "terörist" ilan eden, kiralık katillerin kol gezdiği, soyguncuların halkı, sonra dönüp birbirini soyduğu, mafya ağının kültür ve sanat kurumlarının kasalarını sardığı, adal yerini bulsun diye, çalışmasına izin verilen göstermelik dolandırıcılardan oluşan bir Meclisin, öyle bir Meclis ki, yeri geldiğinde kendi üyeleri bile yaka paça kelepçelenerek yıllarca zindanlarda tutulmak üzere götürüldüklerinde gıkı çıkmayan, Kara Kuvvetleri Komutanı'yla, Jandarma Genel Komutanlığı'ndan emekli generallerin, emekli denizci paşaların "banka boşaltmaktan" sanık olduğu bir ülke, söke söke, çeke çeke ama mutlaka, naralarıyla asla ama asla "uluslararası özgür ve tarafsız basın camiası" yani bağımsız medyanın onurlu birer üyeleri olamazlar...

Bu gerçekleri görmeyen, gördüğünde ise sesi soluğu çıkmayan basın olsa olsa Genelkurmay güdümlü Jitemvari zihniyetin emir ve komutasındaki medya olur. Bu çerçevede yazıp çizenlerde ancak JİTEM'in gazetecileri ve düzenin eli kalem tutanları olurlar. Zaten ortaya çıkan

iddialara bakılırsa birçoğunun kirli savaşa ayrılan ödenekten faydalandığı görülmektedir.

Yıllardır egemenlerin solcu demokrat olarak piyasaya sunduğu İlhan Selçuk bile "örtülü ödenekten yardım alıyordu."

Yazdığı kitaplar ve yaptığı açıklamalarıyla sürekli gündem yaratan ve kendi sözleriyle "şimdiye kadar yanlış çıkmadım" diyen Gazi Üniversitesi Profesörü Yalçın Küçük, Türkiye'deki medya dünyası ve siyaset ile ilgili şu iddialarda bulundu. Küçük, Cumhuriyet gazetesi Yayın Kurulu Üyesi İlhan Selçuk'un Başbakanlık Örtülü Ödenek'ten para aldığını söyledi. Küçük'e göre Süleyman Demirel, zor durumda olan Cumhuriyet gazetesinin ayakta durması için emrinde bulunan Örtülü Ödenek'ten İlhan Selçuk'a maddi destekte bulunmuş. Milliyet gazetesi yazarı Can Dündar'ın gündeme getirdiği "tek partili CHP iktidarı döneminde Zekeriya Sertel'e ait Tan gazetesi baskınında Süleyman Demirel ve İlhan Selçuk da vardı." Demirel ve Selçuk'un tanışıklığı ve ilişkisi de konuşulmuştu. Yeni Harman dergisine röportaj veren Yalçın Küçük, Tan baskınına İlhan Selçuk ve Süleyman Demirel'in adının karışmasıyla birlikte başka bir iddiayı da gündeme taşıdı.

Küçük, "Ben İlhan Selçuk ile Süleyman Demirel'in Tan baskınında birlikte yürümelerine hiç şaşırmadım, çünkü İlhan Selçuk hiçbir zaman solcu olmadı. Üstelik ben Cumhuriyet gazetesinde yazarken, İlhan Selçuk, hep Süleyman Demirel'i öven şeyler söylerdi ve ben de bundan rahatsızlık duyardım. İlhan Selçuk'u Türkiye ilerici hareketinde Süleyman Demirel'in kolu olarak görebiliriz" diyen Yalçın Küçük'e göre, Demirel özellikle 1991'de Başbakan olduğu dönemlerde Cumhuriyet gazetesine Örtülü Ödenek'ten maddi yardımda bulundu. (41)

Demirel ve İlhan Selçuk: "Zıt kutuplardaki iki ismin aynı eylemde yer alması ilginç değil mi? İlginç olmasına

ilginç ama söz konusu ilişkiler Türkiye'de olunca bu normal karşılanır. Zaten bu ilginçliklerden biri de şu değil midir? Neden Türkiye'nin "araştırmacı gazetecileri" JİTEM organizasyonunun kadrolarına değinmiyor. Sözleri edildiğinde "olmuşu olmamış, olmamış olmuştur, gibi gösteriyorlar...

Sözüm ona demokrat havasında yaşayanlar, "gazeteciler", "aydınlar" hatta kendilerini tanımlarken "solcu" diyenler Türkiye'de devlete eleştiriyi "hakaret" diye yorumlayıp kimi zaman bu organizasyonlara şu veya bu şekilde adı karışanları da adeta kahraman olarak gösterme çabası içindeler. Türkiye ve Kürdistan'da devletin zulmüne, hakaretine ve katliamına uğrayanları bu çevreler bölücü olarak göstermekten de geri durmuyorlar. Üstelik bu kalemşorlerin büyük bir bölümü JİTEM denilen organizasyonla mücadele etmek isteyenleri de hedef haline getirerek öldürülmelerine ya da tutuklanmalarına sebebiyet veriyorlar. Bunun adı nedir? JİTEM gazeteciliği değil midir?!

Genelkurmay güdümlü Türk medyası JİTEM'i değil JİTEM'le mücadele edenleri deşifre ediyor.

Neden Türk medyası JİTEM yerine JİTEM'in üzerine gidenleri deşifre ediyor dersiniz? Unutulmasın ki bir ülkede medya, ordu ve polis güçlerini arkasına alarak gerçek dışı bilgi, haber, yazı, resim, görüntü yayınlıyorsa, psikolojik savaşın gücü olmuş demektir. Daha doğrusu psikolojik savaşın hareket merkezi rolüne bürünmüş demektir. Ortada gazetecilik falan yok. İster özgür basın denilsin, ister bağımsız haber kaynağı denilsin, ister tarafsızlık denilsin, bu durum gerçeği değiştirmez. Yaşar Büyükanıt'ın basına her defasında, "size bizim dört katımız rol düşüyor" demesi ve "bizim yapacağımızı siz bizden daha iyi yapabilirsiniz" mesajını vermesi Kürdistan'da yürütülen kirlili savaşta medyanın ne rol aldığını açık bir şekilde göstermiş oluyor. Bu durum başka neyle izah edilebilir...

Bu nedenle diyorum ki; Derin Türk Medyası'nı JİTEM'den bağımsız düşünemeyiz. Dolayısıyla bu ilişkiler ağını geliştiren bir medyanın da tarafız olduğu düşünilemez. Özgür basın lafı da bu gerçekler göz önünde bulundurulduğunda Türkiye'de ağza alınmamalıdır. Yine unutulmalıdır ki "savaşın da bir hukuku vardır." Bir gazeteci bu gerçeği çok iyi bilir. Sadece bu hukuk dışılığın yapıldığını belgeleyen birkaç örnek vermek istiyorum burada.

MGK bu tarihi belgeleri yalanlayabilir mi? Resimde mevcut olup öldürülen Kürtler üzerinde "zafer" elde ettiklerini sanarak ölümlerin kafasına basıp poz veren Türk komandolarının fotoğrafları çarşaf çarşaf yayınlandığı halde, ki mevcut olan fotoğrafın sahnelerine takılan askeriyenin savaş tankları da var. İşte "Türk ordusuna ait tankın numarası 257784." Böylesi onlarca belge olduğu halde bir gün bile bunları dikkate almayan bir medyanın özgürlüğünden, bağımsızlığından, tarafsızlığından söz edilebilir mi? Bunun değerlendirmesini siz değerli

okurlara bırakıyorum.

Tüm savaşlarda, savaşan güçler Uluslararası Cenevre Sözleşmesi'ne tabidirler. Buna uymak savaşan her güç için geçerlidir. Belirlenen kuralların dışına çıkmak ve uygulamalarda bulunmak terör kapsamına girmektedir. Söz konusu hukuk dışılıklara yeltenen devlet ise, devlet terörünü uyguluyor demektir. Türk JİTEM Devleti'nin Kürt halkına karşı uyguladığı şiddet, devlet terörü kapsamına girmektedir. Yani meşru savunma dışındaki her şiddet girişimi aynı anlamı ifade eder. Ve bu savaş hukukunu herkesten çok bir gazetecinin bilmesi gerekiyorken yine devlet terörünü onlarca belgeyle kanıtlanmış olduğu halde Türk Derin Medyası'nın bunu görmemezlikten gelmesi nasıl yorumlanmalıdır...

Türk Derin Medyası, söz konusu hukuk dışılıklara yeltenen JİTEM devletinin yaptıklarını haber ve yazdıkları makalelerle deşifre etmektense, Jitemvari devlet geleneğini hukuk devleti olarak gösterme çabasından bir an bile vazgeçmiş değildir. Bunu görmezlikten gelmeleri, kuşkusuz JİTEM'e bağımlı olmalarından kaynaklanıyor.

Kürt Halk Önderi Abdullah Öcalan İtalya'dayken, Türk Medyası'nda yazılanlara bir göz atarsak bu kin ve düşmanlığı çok daha net görebiliriz.

22 Kasım 1998, Pazar günü Hürriyet gazetesinde şöyle yazıyordu: "Başbakan Mesut Yılmaz, partisinin 6. büyük kongresinde, CHP'ye, çetelere, PKK ve katil Apo'yu barındıran İtalya'ya sert mesajlar gönderdi. Yılmaz, Apo'ya sığınacağı her yerin dar geleceğini belirterek, 'İtalyan milleti böyle bir ayıbı taşıyamaz. İtalya bu ayıbı taşımaya kalkarsa, Türkiye bunu karşılıksız bırakmaz' diyordu."

22 Kasım 1998, Pazar günü Hürriyet Gazetesi'ndeki bir başka haberde ise MHP Lideri Devlet Bahçeli, "Roma'yı yakmasını biliriz" açıklamasını yapıyordu.

Bahçeli, İskenderun'daki "Kutlu İktidar Yürüyüşü"

mitinginde yaptığı konuşmada, Batı Avrupa ülkelerinin, Osmanlı'dan beri Türkü Avrupa'dan çıkarmaya, Anadolu Türkünü parçalamaya ve tarihten silmeye çalıştığını belirtti. Bahçeli, Türk milletinin azimli ve sabırlı olduğunu söyleyerek, "İtalya diz çökecek, çizmesinin içine saklanacak. PKK'ya siyasi kimlik kazandırılırsa, Roma'yı da yakmasını biliriz" diyordu.

Hürriyet Gazetesi, "DYP Genel Başkanı Tansu Çiller, Abdullah Öcalan'ın idamı konusundaki ısrarını sürdürdü" haberine yer vererek, Öcalan Ortadoğu sahasındayken Türk devleti yetkililerinin başkan ve başbakanlarının yaptıkları açıklamalarının büyük bir bölümünü "Apo'nun işini nerde, ne zaman ve ne pahasına olursa olsun bitireceğiz" sözlerine yer vermeye devam ediyordu.

Bütün bu sözler, demeçler hukuk dışı olduğu halde Türk medyasında manşet oluyordu. Oysa hiçbir hukuk devletinde başbakanlar, milletvekilleri böyle açıklamalar yapamıyor, yaptıkları anda kendilerini yargı önünde buluyorlardı. Ve bu saçmalıkları da dünyanın hiçbir özgür tarafsız basını da işlemiyordu. "Öcalan suçluysa" buna ancak ve ancak yargı karar verebilirdi. Dünyada yargı dışında ölüm emrini hiçbir güç ve kuvvet veremezken, Türkiye'de başbakanlar hatta gazeteciler bile Öcalan hakkında ölmeli, idam edilmeli, beyanatlarında bulunurken alkışlanıyorlardı.

Süleyman Demirel, "Apo'nun dünyanın neresine gidersen gitse mutlaka bulunup ortadan kaldırılacağını sürekli ilan ediyordu Türk medyasında.

Dünyanın hangi hukuk devletinde bir cumhurbaşkanı benzer açıklamalarda bulunmuştur. Dünyada başka bir devlet başkanı daha var mı böyle? Yukardan aşağıya bütün devlet yöneticileri aynı kararı yineliyor.

Türk gazeteci, yazar, aydın hatta sanatçı takımı da aynı nakaratı tekrar ediyor. Bu ne hiddet, bu ne celal? Bu ne büyük canilik? Koskoca bir devlet başkanı taammüden adam öldürmeyi planlıyor, bütün resmi, gayri resmi düzen kadrolarını bu cinayet için azmettiriyor. Bunu bütün dünyanın gözleri önünde yapmaktan hiç çekinmiyor.

"Ne pahasına olursa olsun Apo vurulmalıdır, bu iş halledilmelidir" diyor. Ve bu beyanatlarıyla da "terör" suçu işliyorlar. Bu kadar akıldan, mantıktan, vicdandan düşmüş, insanlıkla hiçbir bağı kalmamış olanlar Türkiye'de devleti egemenliğinde, medyayı da ellerinde tutuyorlar. Böylesine gözü dönmüş bir zihniyet koskoca bir halkın ve devletin başında cumhurbaşkanı sıfatıyla bulunuyor. TC yasalarına göre taammüden adam öldürmeye azmettirmenin cezası idamdır. Başta Cumhurbaşkanı, başbakan, medya bu suçu işliyor. Kendi eliyle ve kendi yasaları çerçevesinde idam suçunu işliyorlar. Tıpkı Demirel gibi bu suçu işleyenler için de aynı durum geçerlidir.

JİTEM adına Demirel, Kürdistan ve Türkiye'deki bütün faili meçhul denilen cinayetler için de böyle emirler verdi. Faili meçhul bütün cinayetlerin birincil dereceden sorumlusu ve faili kendisi. Kaçınıp gözaltında kaybedilenlerin infaz kararları da bizzat Demirel'den çıktı.

1991-92 Newroz katliamlarının kararını veren de JİTEM'ci Demirel'dir. Katledilen Kürt işverenlerinin, gazetecilerin ölüm fermanı da kapatılan, bombalanan

gazete, parti binalarının başına gelenler de JİTEM'ci Demirel'in başının altından çıktı. Köylerde katliam yapılması, bebeklere varana dek jenosidin gerçekleştirilmesi kararını veren de, işkencehanelerde çığlık çığığa, bağırta bağırta katledilenlerin sorumlusu da yine JİTEM'ci Demirel'dir.

O yakılan, yıkılan üç bin beş yüz köyün kararı da onların iki dudağı arasından çıktı. O yurdu-yuvası başına yıkılan dört milyon Kürdün sürgün edilmesi kararının altında da JİTEM'ci Demirel'in imzası var.

Turgut Özal, Eşref Bitlis, Ahmet Cem Ersever, Bahtiyar Aydın gibi kişiliklerin ölüm fermanını da imzalayan yine bu zihniyettir. Savaşta hayatını yitiren binlerce yoksul Anadolu çocuğu olan askerlerin ölümünden de JİTEM ve Demirel sorumludur.

O bu işe daha toyken başladı. Bildiğimiz kadarıyla ilk taammüden cinayetlerini Deniz, Yusuf ve Hüseyinleri darağacına göndererek işlemeye başladı. Kuşkusuz bunun öncesi de vardır. Anlaşılan damağı iyi kan tutmuş olmalı ki, devrimci, yurtsever kanına doymak nedir bilmiyor. (43)

1980 ve sonrasındaki hükümetler döneminde binlerce devrimciyi, demokrati, yurtsever emekçiyi MHP'lilere ve üniformalı katillerine boğazlatırken "bana milliyetçiler, sağcılar cinayet işliyor dedirtemezsiniz" diyen de yine JİTEM'ci Demirel'dir. Ve bütün bu sıraladıklarından dolayı da uluslararası hukuka göre yargılanması gereken bir sanıktır. Ama bütün bu hukuksuzluğa rağmen Türkiye'deki hakim ve yargıçlar hiçbir yasal işlem yapmamışlardır. Bu gerçeklerden yola çıkarak Türkiye'deki yargının da bağımsız olmadığını anlıyoruz.

Türk devleti, tarihte Osmanlı devletinin de iktidar anlayışı olan şiddet yöntemlerini esas alarak özgürlüklerle mücadele etmeyi eyledi. Bu nedenle PKK'nin gelişimini engelleyebilmek için, her yol mubahtır gerçeğinden yola

çıkarak, her yol ve yöntem yasaldir, anlayışıyla Kürdistan'ı kan deryasına çevirdi.

Bütün bunları yaparken de Osmanlı'nın iktidar için her yol mubahtır anlayışı örnek alındı. Cumhuriyetten sonra artık iktidar için her türlü yol ve yöntem yasaldir. Bu anlayışın bir ürünü olarak da Cumhuriyet egemenleri değişik zaman ve süreçlerde planları hayata geçirdi. Bu plan ve konseptlerinden de 93 konsepti bu anlamıyla en kanlı konsept olarak karşımıza çıkmaktadır. Doğan Güreş'in gelişi o dönemdir. Ashında 93 konsepti dediğimiz de 91'in sonu, 92'nin başlangıcıdır. O nedenle buna 92 konsepti demek daha doğru olur.

Güreş'in sorumluluğu altında böyle bir süreç başlatılmıştı. Ardından Tansu Çiller ve ekibini de yanına alan Güreş, Mehmet Ağar'la da mutabık kalınca kanlı arena başlamış oldu. Kürdistan sokakları bu konseptin ardından kan deryasına dönüştü. Ve bu kanın akıtılmasında da çoğunlukla Kürdistan'da örgütlenme faaliyetlerini sürdüren devletin "kelle avcılığı"nı yapan "Hizbullah terör örgütü" kullanıldı. Devletin Kürdistan'da "kelle avcılığı"nı yapan kanlı Hizbullah'ın adı da Kürdistan'da ilk olarak 90'lı yıllarda anılmaya başlandı. 1992'de Kürt aydın ve yurtseverlere karşı eylemliliklerini gerçekleştiren örgüt, daha çok kaçırma ve öldürme olaylarıyla gündemin ilk sıralarında yerini aldı. İlginç ve bir o kadar da korkunç olanı bu örgütün Batman, Diyarbakır, Nusaybin ve Silvan gibi il ve ilçe merkezlerinde yoğun bir şekilde işlenen cinayetlerde kullanılan suç aleti 'satır' veya 'sallama' gibi ilkel öldürücü aletleri kullanmasıydı. Cinayetlerin, delil bırakılmaması için bu yollarla işlendiği, yapılan yorumların başında geliyordu.

"1995 yılında Diyarbakır Devlet Güvenlik Mahkemesi'nde PKK'nin gelişimini engelleyebilmek için, değişik görülen ve ikinci büyük Hizbullah davası olarak

tabir edilen iddianamede, örgütün 1993 yılında gerçekleştirildiği satırlı saldırı sayısının 98 olduğu ve bu sayının 1994 yılında 131'e yükseldiği belirtiliyordu."

Yine o dönemde 'kezzap', 'sallama', 'cennah' ve 'satır' gibi terimler, Hizbullah adıyla birlikte dillendirilen kelimelerin başında geliyordu. Devletin eli satırlı cellâtları, Kürdistan'da yüzlerce cami, medrese, lise ve dengi okullar ile dersanelerde faaliyetlerini yoğun olarak sürdürebilmek için de bu eğitim ve ibadethanelerin kuytuluklarında hücre evleri açarak örgütlendi. Nusaybin'de "Camiya Hedlê" bu anlamda oldukça işlevliydi.

Özellikle 1991 ve 1995 yılları arasında Kürdistan'ın birçok camisinde namazı niyazında birçok inanmış Müslüman Kürt bu kanlı örgüt ile çalışmayı reddettiği için camilerden ayrılmak zorunda kaldı. Bu kanlı ellerin teklifini reddedenlerden birçoğu da satırlı saldırıya uğradıktan sonra yaşamını yitirdi veya sakat kaldı.

O tarihlerde benim gibi Kürdistan'da yaşayanların tamamı, işlenen bu acımasız cinayetlerin Hizbullah vitrinli devlet tarafından işlendiğini, çok netçe görebiliyordu.

Bu görüş, 1994 yılında Diyarbakır Devlet Güvenlik Mahkemesi'nde görülen 34 sanıklı Hizbullah davasının iddianamesinde de görülmüyordu. Yine bu iddianamede, örgütün biri dini, diğeri siyasi olmak üzere iki liderinin bulunduğu, bunların dışında 4 kişilik şura grubunun olduğu ve bu grubun altında da askeri ve siyasi kanatların yer aldığı belirtiliyordu. Aslında bu kanatların Hizbullah'ın yürütme ve infaz organlarını oluşturduğu açıklanıyor ve bu şekilde Hizbullah'ın devletten bağımsız yapılan bir örgüt olduğu çerçevesi çiziliyordu.

Oysa Hizbullah örgütü ile ilgili ilk olarak 24 Haziran 1994 günü "2000'e Doğru" dergisinde Halit Güngen adlı muhabir tarafından yapılan haberde, daha önce Hizbullah örgütü içerisinde faaliyet gösterdikten sonra örgütten

ayrılan bir kişinin ifadelerine dayanılarak "Hizbullah örgütü üyelerine, Diyarbakır Çevik Kuvvet binasında -Bağlar Emniyet Müdürlüğü olarak değiştirilen bina- eğitim verildiği"ni belirtiliyordu. Güngen'in, yaptığı bu haberden iki gün sonra faili meçhul kişiler tarafından öldürülmesi ilgi çekici sonuçlardan biriydi.

1993 yılı 27 Temmuz'unda dönemin Batman Emniyet Müdürü Öztürk Şimşek tarafından verilen brifingde, Gercüş ilçesinin Sekü, Gönüllü ve Çiçekli köyleri civarında Hizbullah kamplarının bulunduğu ve bu kamplara yöredeki askeri birlikler tarafından eğitim verildiği açıklanıyordu. Bu iddia, dönemin Batman Vali Yardımcısı tarafından da doğrulandıktan sonra "TBMM Faili Meçhul ve Siyasi Cinayetleri Araştırma Komisyonu" üyeleri devreye giriyordu. 22 Ocak 2000 günü Radikal gazetesinde, söz konusu komisyonun başkanı olan DYP'li Sadık Avundukoğlu: "Konuyu jandarma yetkilileri ile görüştük. Askeri yetkililer bize 'örgüt militanlarının dikkatimizi başka yönlere çekme çabalarını tespit ettikten sonra irtibatımızı kestik' yanıtını verdikten sonra bu bilgiyi rapor haline getirerek aynı yıl (1993) Jandarma Genel Komutanlığı'na ilettik ancak 'iddia asılsızdır' şeklinde yanıt aldık. 1995 yılında da bunu iki kez Meclis Başkanı'na verdik ama gündeme alınmadı. O rapor dikkate alınsaydı bu olayların önüne geçilirdi" şeklinde açıklamalarda bulunuyordu.

22 Aralık 1993 tarihinde, Jandarma Genel Komutanlığı tarafından "Faili Meçhul ve Siyasi Cinayetleri Araştırma Komisyonu"na gönderilen raporda, iddianın asılsız olduğunun altının çizilmesinin ardından Vali Yardımcısı ve Emniyet Müdürü'nün görev yerleri değiştiriliyordu.

Kürdistanlı birçok aydın, gazeteci ve siyasetçi, bıkmadan, usanmadan Hizbullah terörünün, devlet tarafından korunduğu ve örgütlenmesine göz yumulduğunu tekrarlayıp durdu. Bu feryatlar dikkate alınmayınca, 1992-

97 yılları arasında birçok insan kayboldu. Gazeteciler, yazarlar, avukatlar, öğretmenler, işverenler, din adamları ve öğrenciler evlerinden, işyerlerinden götürülüp öldürüldüler. Ama bütün bunları 'güya' devlet "duymuyor, görmüyordu."

Oysa Kürdistan'da işlenen vahşi cinayetler araştırıldığında işlenen bu cinayetlerin tamamı devleti gösteriyordu. Yollar JİTEM devletine çıkıyordu. Halkta genel kanı buydu. Devlet hedef gösteriyor, eli kanlı Hizbullah cellâtlarıysa belirlenen hedefi imha ediyordu.

Devlet, eli satırlı Hizbullah kimlikli cellâtları, PKK'ye karşı mücadelede maşa olarak kullandı. Hizbullah kimlikli eli satırlı bu cellâtlar, PKK sempatanlarını, öğrenci ve aydınları öldürdükçe, yetkililerin bu kıyıcı örgüte hoşgörü ile baktıkları dikkatlerden kaçmıyordu. Evleri basılarak veya evlerinden alınarak öldürülen çoğu faili meçhul siyasi cinayetlerde, katiller kendilerini polis olarak tanıtarak kapıyı açtırabiliyorlardı.

TBMM Susurluk Komisyonu raporu, 93 konseptini şöyle özetliyordu: "Nitekim dönemin Başbakanı Tansu Çiller'in İstanbul'da yaptığı açıklamada, 'PKK'yı destekleyen işadamlarını biliyoruz ve gereğini yapacağız' sözü sonrası, ülkede şüphe uyandıracak ölümler peşi sıra gelmiştir. Aynı zamanda 'Güneydoğu'da Hizbullah adı altında yeni bir örgütlenmenin seri şekilde cinayetler işlemeye başlaması, bu faaliyetlerin kontrgerilla temelinden hareket ettiği şüphesini güçlendirmiştir... JİTEM adı verilen kuruluş ise resmen yoktur ancak JİTEM adı altında bir örgüt kurulmuş ve bunun istihbarat içinde kalmadığı, uygulama ve infaz yaptığı anlaşılmıştır... Sürekli adından ve icraatlarından bahsedilen Tuğgeneral Veli Küçük dinlenememiştir." (44)

TBMM Faili Meçhul Cinayetleri Araştırma Komisyonu raporunda, dönemin Batman Emniyet Müdürü Öztürk

Şimşek'in: "Ne yazık ki, Hizbullah örgütü mensupları bir dönem askerlerden yardım gördüler. Buradaki bazı askeri birliklerde silahlı eğitim yaptılar, lojistik destek gördüler" şeklindeki ifadesi, yukarıda anlatılanlarla birleştirildiğinde tablo tamamlanıyor.

Nusaybin ve Silvan nüfusunun olaylar öncesi ve sonrası rakamları incelendiğinde yarıya inmesinin sonucunu doğuran vahşet buydu.

Soruyorum Türk hukukçularına, medya ve araştırmacı gazetecilerine; devlet adına cinayet işlemek meşru bir hak mıdır? Bütün bu cinayetleri görmüyor duymuyor eğilmiyorsunuz... Yoksa evrensel hukukta devlet adına cinayet planlama ve işleme hakkı vardır da biz mi bilmiyoruz? Türk Derin Medyası bunlara değinmiyor. Bu olay ve açıklamalar karşısında sessizliği tercih eden bir basını JİTEM'den bağımsız düşünmek ne derece doğrudur!?..

Her şeye rağmen gerçekleri halklara duyurmak isteyen, gazetecilik yapanlar da JİTEM'in hedefi olmaktan bir türlü kurtulamadılar.

Türkiye'de gazetecilik yapmanın ateşten gömlek olduğu dönemlerde, (ki hâlâ öyle) Kürt basın çalışanları kelle koltukta Kürt halkına gerçekleri, sadece gerçekleri vermek için canını ortaya koyarak çalışmış ve birçoğu bu özverili çalışma esnasında TC'nin terör gücü JİTEM tetikçileri tarafından pusuya düşürülerek vahşice öldürülmüştür.

JİTEM'ci Türk devlet güçlerinin saldırıları sonucu yaşamını yitiren Kürt basın emekçilerinden birkaçını sıralarsak, bu gerçekler daha da net görülecektir. Aşağıda isimleri olan gazeteciler, Türkiye'de JİTEM'in ve özel savaş güçlerinin talimatları sonucu görevleri başında vurularak öldürülmüş ya da bir daha çalışamayacak şekilde ağır yaralanmışlardır.

Öldürülen ve yaralanan gazetecilerden bazılarının isimleri şöyle:

Cengiz Altun: (Yeni Ülke Batman Muhabiri) 24 Şubat 1992 tarihinde vurularak öldürüldü.

Hafız Akdemir: (Özgür Gündem Gazetesi Muhabiri) 8 Haziran 1992 tarihinde Amed'de vurularak öldürüldü. Akdemir Kürtlerin ulusal haklarını talep ettiği için 7 yıl da zindanda kalmıştı.

Ferhat Tepe: (Özgür Gündem Bitlis Muhabiri) 28 Temmuz 1993 tarihinde kaçırıldıktan sonra, 4 Ağustos 1993 tarihinde cesedi ölü olarak bulundu.

Çetin Ababay: (Özgür Gündem Gazetesi Batman Temsilcisi) 29 Temmuz 1992 günü Batman il merkezinde uğradığı silahlı saldırı sonucu yaşamını yitirdi.

Yahya Orhan: (Özgür Gündem Gercüş Temsilcisi/Muhabiri) 31 Temmuz 1992'de öldürüldü. 28 yaşında olan Orhan, 31 Temmuz günü Batman ili Gercüş

ilçesindeki evine giderken uğradığı silahlı saldırı sonucu yaşamını yitirdi.

Burhan Karadeniz: (Özgür Gündem Gazetesi Muhabiri) 5 Ağustos 1992 günü Diyarbakır il merkezindeki evinden işine gitmek üzere ayrıldıktan sonra uğradığı silahlı saldırı sonucu ağır yaralandı.

Hüseyin Deniz: (Özgür Gündem Gazetesi Yazarı) 9 Ağustos 1992 günü Urfa ili Ceylanpınar ilçesi Dört Yol mevkiinde uğradığı silahlı saldırı sonucu yaralandı. Hastaneye götürülürken yaşamını yitirdi. Makarov marka yarı otomatik tabanca ile vurulduğu açıklandı.

Sayfettin Tepe: (Yeni Politika Bitlis Muhabiri) 29 Ağustos 1995 tarihinde öldürüldü.

Musa Anter: (Özgür Gündem Gazetesi Yazarı) 20 Eylül 1992'de Kültür ve Sanat Festivali için gittiği Diyarbakır'da eli kanlı JİTEM elemanları tarafından katledildi. Devlet, Kürt bilgisi Apê Musa cinayetinin dosyasını 12 yıldır inatla tozlu raflardan indirmedir. Apê Musa cinayeti, Başbakanlık Teftiş Kurulu Başkanı Kutlu Savaş'ın Susurluk Araştırma Raporu'nda, devlet tarafından işlendiği kabul edildi. Apê Musa cinayeti ile ilgili itiraflar, raporun ek 9. dosyasında yer aldı. Ancak raporun bu ekleri, "devlet sırrı" oldukları gerekçeyle açıklanmadı. Bugüne kadar hükümetler, suç itirafı olan Susurluk Raporu'nun gereğini yapmadığı gibi, Apê Musa cinayetinin de üstünü örttü.

Özgür basına yönelik saldırılar ve baskılar devam etti. 10 Aralık 1993 tarihinde polis İstanbul'daki Özgür Gündem bürosunu bastı. Baskın süresince binada bulunan, Gürbetelli Ersöz ve Fahri Ferda da dahil olmak üzere, 107 kişi gözaltına alınmış, bütün belge ve arşivlere el de konmuştu.

Ve unutulmayan çirkin eylem, 3 Aralık 1994'te Özgür Ülke Gazetesi'nin İstanbul ve Ankara'daki üç bürosu bombalandı. Bombalamalarda Ersin Yıldız yaşamını yitirirken,

gazete çalışanı 20 kişi de yaralandı.

Bu kadar basın emekçisini saldıran ve pusu sonucu katleden başka bir ülke var mı bilmem ama, Kürt gazeteci ve yazarları Türkiye'de hâlâ aynı tehlikeyle karşı karşıyalar.

Antep'te haftalık yayımlanan "Fırat'ta Yaşam" gazetesi Diyarbakır muhabiri Ahmet Ün, Jandarma İstihbarat Terörle Mücadele birimi (JİTEM) üyesi oldukları iddia edilen silahlı kişilerce 4 Eylül'de kaçırılmıştı. Sivil giyimli, silahlı kişiler muhbirlik teklif ettikleri Ün'ü kendileriyle çalışması için tehdit ettiler.

Ayrıca, uluslararası basın kuruluşu, Sınır Tanımayan Gazeteciler (RSF), gazeteci Ahmet Ün'ün kaçırılmasını kaygıyla karşıladığını 10 Eylül'de yaptığı bir açıklama ile duyurdu.

JİTEM tarafından kaçırılan bir gazeteci, savcılığa verdiği suç duyurusundaki dilekçesinde; nasıl kaçırıldığını ve JİTEM tarafından kendisine neler sorulduğunu ve nasıl tehdit edildiğini şöyle anlatıyordu:

"4 Eylül günü, sabah saat 11:00 sularında telefonla arandım. Beni bankadan aradıklarını söyleyerek, Ofis Yapı Kredi Bankası'na adıma para geldiğini, gelip almamı istediler. Bunun üzerine ben de bankaya gittim. Orada ise böyle bir şeyin olmadığını söylediler. Ardından bankadan ayrıldım. Yaklaşık 200 metre ilerlediğimde, sivil iki kişi beni zorla beyaz Kartal tipi bir arabaya bindirdiler. Arabada başımı koltuklar arasına eğerek, hiçbir şeyi görmeyecek şekilde yaklaşık 1 saat yol giderek, neresi olduğunu bilmediğim bir dağ eteğinde sorgulamaya başladılar. Sorgulama sırasında, neden böyle bir gazetede çalıştığımı, hangi örgüte hizmet ettiğini ve benim örgütle ilişkilerimin olup olmadığını, yaptığım haberlerin neden hep politik içerikli olduğunu sordular. Ben de kamuoyunu bilgilendirme görevini yaptığımı ve herhangi bir örgütle ilişkimin olmadığını söyledim. Bunun üzerine kendileriyle çalışma yönünde teklifte bulundular. Kabul etmeyince,

beni ölümle tehdit ettiler. Kendileriyle çalışmam yönünde bir kâğıda imza atmaya zorladılar. Tekliflerinin yerine getirilmemesi halinde daha farklı yöntemlere başvuracakları yönünde ikinci kez ölümle tehdit ettiler beni."

Gazeteci, "başını kaldır, sağına soluna bak, burada kimse yok, sana istediğimizi yapabiliriz, ya kabul edersin ya da ölümü tercih edersin" dediklerini belirtti. Can güvenliğinin olmadığını söyleyen gazeteci, kaçırıldığı yerde, içeriğinde kendileriyle çalışacağına ve bilgi vereceğine dair beyanların yer aldığı yazılı bir metne imza atmak zorunda kaldığına da dilekçesinde yer verdi. Gazeteciyi kaçıranların, "bu olay duyulursa seni götürür bir daha getirmeyiz" dedikleri de iddia edildi. (45)

Bu gazetecinin yukarıda anlatımlarına baktığımızda, bazı gazeteciler JİTEM tarafından kaçırılıp işkencehanelerden geçirilirken, kimi zaman suikastlere kurban giderken, söz konusu organizasyonun (JİTEM) duygu ve düşüncelerine hitap eden göçmen gazetecilerin Türkiye'deki konum ve mekânları hepimizin malûmu. Bu kadar fark neyin sonunda oluşmuş dersiniz. Yani özgürce haber yapmak isteyen gazetecilerin akıbeti ortadayken, sefaletleri yüzümüzü kızartırken, onlar yatlarda, katlarda, plazalarda kadeh tokuşturuyorlar ve haber, bilgi adına halka sundukları hikâyeler karşılığında Jitemvari zihniyetin bankalarından hesaplarına servetler aktarıyor. Oysa onlarca dürüst gazetecinin de bu ülkede sırf haber yaptığı için barbarca öldürüldüğünü biliyoruz.

Bir halkı inkâr etmek için elinden geleni yapan Jitemvari zihniyet bu konuda gayret ve hizmet içinde olan çevrelerle savaşı kendine görev biliyordu. Çünkü özel savaş kurumları bu "kahramanları" caydırmak ya da öldürmek için kiralık katil bile tutuyor ve kıştırdığı yerde öldürüyordu. Buna karşılık bu görevi omuzlayan Kürt basın çalışanları, karşılaşacakları bütün tehlikeleri göze alarak göreve atılıyorlardı.

JİTEM'ci Türk devleti göçmenlerin elindedir ve Türkiye sayılan toprakların bütün varlığına onlar konmuştur.

Kürt coğrafyasını kana bulayan JİTEM, yolsuzlukların merkezinde, üst düzey bürokratlar, politikacılar ve devlet adamlarının olduğu, bakanlık düzeyindeki görevlilerce de bazen açık, bazen örtülü ifade edilir olmuştur.

JİTEM'ci Türk devleti yetkilileri, "gerekirse sosyalizmi de biz getiririz" diyorlardı solcuları öldürdükleri ve işkence ettikleri zaman. Dalga geçilen ABD'nin Irak müdahalesinden sonra "Türk askeri ve medyası solcu ve Anti-Amerikancı oldu." Daha doğrusu medeniyet ve demokrasi düşmanlıklarını ABD'nin müdahalesinden sonra da solculuk ile gizlemeye çalışıyorlar. Bu ganimetçi takım aynı zamanda Türkiye sayılan toprakların bütün varlığına da konmuştur. JİTEM'ci Türk devleti, göçmenlerin elindedir. Bu nedenle de Bulgar göçmeni olan Aydın Doğan'ın medya şefi Ertuğrul Özkök kraldan daha kralcı hareket etmektedir... Kral çıplak diyenleri de yine bu ve bunun gibi devşirme zatlar kalemleriyle hedef haline getirmişlerdir.

Aynı zamanda gerici rol oynayan bu göçmenler Türkiye'de barış ve özellikle demokrasiye düşmanlık geliştiriyorlar. Peki, ama neden böyle davranıyorlar dersiniz? Aslında bunun cevabı çok basit. Çünkü demokratik bir rejimde onların imtiyazlı, devletten geçinme, beleşten yaşama ve başkalarının mülkiyetine el koyma olanakları olmaz. Bu yüzden söz konusu bu devşirmeler, kirli amaçlarını gizlemek için solcu, sağcı, İslamcı, liberal ve akla gelebilecek her şey oluyorlar. Her zaman güçlüden yana tavır alıyorlar. Bu da onları ege-men yapı içerisinde imtiyazlı kılıyor.

Toprak, gelenek, kültür ve tarih ile bağları olmayan bu göçmenler maksimal rant elde etmek için bütün bu

çirkefliklere başvuruyorlar. Aynı şehirde yaşayan insanların, komşuları ve diğer insanların onlar için beş paralık değeri yok. Türkiye'deki iç barışın da tabii.

Türkiye'de Kürtlere sövmenin karşılığında banka boşaltmak bile suç olmaktan çıkıyordu. "Bulgar göçmeni Demirel'in sülâlesi bankalara el koyup, çuvalarla banka kasalarını boşaltırken, Kürtlere bölücü suçlaması yapmaktan da geri durmuyordu."

Demirel sülâlesi, diğer yandan da Kürtlerin barış taleplerine karşılık kirli savaşı geliştirmek adına bir anlarını bile boş geçirmemişlerdir.

Türkiye'deki kirli savaş döneminde, Sırbistan göçmeni olan Uzanlar ise, nerdeyse Türkiye'nin yarısına el koymuşlardı.

Yine Bulgar göçmeni Cavit Çağlar, çok kısa bir sürede dolar milyarderi yapıldı. Kaz gelen yerden tavuk esirgenmez misali Çağlar, uluslararası bir komplo ile kaçırılan PKK liderini teslim almaya giden Türk özel birimine kendi özel uçağını vererek ne denli vatansever olduğunu da göstermekten geri kalmıyordu. Oysa sırtındaki çekette bile Kürdün kanı vardı. Ama tüm bu yağcılığına karşın hırsız olarak suçlanmaktan kurtulamadı. Vatansever edasıyla ortalarda dolaşan bir hırsız, dolandırıcı olduğu çok kısa bir süre sonra cezaevine atılmasıyla açığa çıkmış oluyordu.

"Kenya'dan Türkiye'ye direkt uçacak menzilde bir uçak gerekliydi. Koşullara en uygun olanı bir Falcon'du. Türkiye'deki Falcon'lar arasında en uygunu da eski bakan ve işadamı Cavit Çağlar'ınkiydi. Çağlar'ın başı, İnterbank ve Etibank nedeniyle yasalarla beladaydı. Çağlar, özel uçağını her istendiğinde devlet hizmetine vermişti.

Atasagun, Çağlar'ı bizzat aradı. Kendi gideceği bir görev için uçak gerektiğini, MİT'in uçağının arızalı

olduğunu söyledi; Falcon'un kira bedeli 200 bin dolar hemen ödenecekti. Çağlar sorgusuz kabul etti; bu tür taleplerde soru sorulmaması gerektiğini biliyordu.

ABD'nin 4 Şubat'taki teklifinin üstünden birkaç gün geçmeden, işadamları heyeti görünümündeki operasyon ekibi Kenya'nın komşusu Uganda'nın başkenti Kampala'ya giderek, Entebbe havaalanında beklemeye başladı." (46)

Türk ordusu ve diğer Türk silahlı güçleri içerisinde yüksek mevkilere getirilen köksüz göçmenler, insanı bütün his ve duygulardan arındırılmışçasına Kürtleri katliamlardan geçirdiler.

Boşnak göçmeni Cem Ersever, binlerce günahsız Kürdü öldürdü ya da ölümlerine sebep oldu. Jitemvari zihniyet Ersever'i yeterince kullandıktan sonra ortadan kaldırdı. Cem Ersever'in öldürülmesi ise halen faili meçhul olaylar arasındadır.

"Osmanlı Sultanlığı döneminde başlayan demografik yapıyı değiştirme politikası, Türk devleti kurulduktan sonra devam etmiş ve günümüze kadar da devam ediyor. Demografik yapıyı değiştirme politikası, 1950'li yıllardan sonra hız kazanmıştır. Türkiye olarak adlandırılan toprakların en verimli alanları Boşnak, Bulgar, Sırp ve Yunan devşirmelerine verilmiştir. Yerli halkın mülkiyetine zorla el koyan Türkler, şehirlerde en pahalı ve nadide mekânları da Balkanlardan devşirdikleri göçmenlere vermiştir. Köksüz devşirmeler yıllarca devletin sağladığı imkânlarla zenginleştiler. Askeri, idari, siyasi, ekonomik ve akademik kademelere yükseldiler. Daha sonra; banka, devlet daireleri ve şirket soygunculuğuna başladılar. Balkan göçmeni Türk Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel'in 'ailesi', Uzanlar ve Çiller en çok tanınan soyguncu devşirmelerdir."

Balkan devşirmeleri, İstanbul'da ve diğer şehirlerde yaşayan yerli halkın mülkiyetine zorla el koydular. Türk Cumhurbaşkanlığı, Başbakanlığı yapmış olan Süleyman Demirel bizzat 6-7 Eylül olayları olarak bilinen talan ve el koyma operasyonlarına katılmıştır.

Bursa, Osmanlı Sultanlığı döneminde Mısır Valisi Kürt Mehmet Ali Paşa'nın mülküydü. Türkler Anadolu'ya tekrar işgal ettikten sonra Mehmet Ali Paşa'nın mülkiyetine el koydular ve Balkanlar'dan devşirdikleri göçmenlere verdiler. Ege, Marmara, Akdeniz, İç Anadolu ve Karadeniz

olarak adlandırılan bölgelerin yerleşik halkı katliamlardan geçirildi, kovuldu ve yerlerine göçmen devşirmeler yerleştirildi.

Özellikle askeriye içerisinde yükseltlen Balkan göçmenleri son 30 yılda Kürdistan'da gerçekleştirilen katliamların baş aktörleridir. Medya organlarına yerleşen devşirmeler, Türk örgütünün hâkimiyetinin devam edebilmesi için ahlaki ve toplumsal değerlerin yok edilmesinin aktörleri olmuşlardır. Hürriyet Gazetesi şefi devşirme Ertuğrul Özkök, Türk Başbakan'ı Tayyip Erdoğan'ın uçağında şarap içmeyi tavsiye etmiş ve sırf hakaret olsun diye 'gazeteciler' bir sonraki seferde Türk Başbakanı'nın uçağında içki içtiler. Kültürsüz ve köksüz devşirmeler, Türk televizyonlarının Türkçe dışında bir dil ile yayın yapılmasına dahi karşı çıktılar. Yani kendi anadilleri olan Sırpça yayına karşı çıktılar.

Yerli halkın mülkiyetine el koyan devşirmeler çaldıkları paraları Türkiye'nin dışına kaçırıyor ve en ufak bir karışmada kaçma yolunu açık tutuyorlar. Birden fazla ülkenin vatandaşı olan göçmenler, çaldıkları ve soydular parayı dış ülkelerin bankalarına yatırarak geleceğin hesabını yapıyorlar. Süleyman Demirel'in bir yeğeninin dışarıya kaçırdığı yüz milyonlarca ve belki milyarlarca doların bir kısmı tespit edildi. Türkiye'nin nerdeyse yarısına el koyan Uzanlardan baba Kemal Uzan ve bir oğlu çaldıkları paralar ile dış ülkelerde bulunuyorlar.

Türkiye denilen ülkenin en büyük sorunlarından bir tanesi demografi problemidir. Asker süngüsüyle değiştirilen demografi, toplumun ilerleme ve değişmesini engelliyor. Devşirmeler çalışmadan, çalışan insanların emeği ile üretilen değerlere ve hizmetlere el koyuyorlar. Bu da yetmiyor IMF ve uluslararası kuruluşlardan borç alınan parayı da çalarak, gelecek 7 neslin de borçlu doğmasına neden oluyorlar. Demokratik bir rejimin kurulması ve

Avrupa Birliği'ne üye olmanın önündeki esas engel de Türklük, Kemalizm ve devletçiliği kullanan devşirmelerdir. Demokrasi ve Avrupa Birliği üyeliği "asker süngüsü ile konuşmayı" ortadan kaldıracağı için devşirmelere uygun değil.

Devşirme iktidarı son bulmadan ve demografik yapı düzelmeden, Türkiye denilen ülkede hayatın normale dönmesi mümkün görünmüyor" (47)

Türk devletinin Kürt askeri gücü ARGK'nin yaptığını iddia ettiği eylemlerden hareketle PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan'a yönelik hazırlayıp İtalyan makamlarına sunduğu 900 sayfalık bir "suç sosyası" vardı. Kürt tarafının suçlandığı bu dosya medyaya dayandırılarak hazırlanmış bir ısmarlama paketten öte bir dosya değildi. Bu dosyaya göre, Türk ordusunun ve çete devletinin kendi işlediği suçların yer alması, daha ilk günden insan hakları uzmanları ve hukukçular tarafından "ciddiyetsiz", "komik", "çılgınlık" ve "kafayı kuma gömmek" şeklinde değerlendirilirken, Türk medyası, kendi boyalı basınından dosyayı destekler biçiminde habere ısmarlama sipariş bilgiden uzak haber kaynaklarıyla suçluyordu. İşte bu saçmalıklardan birkaç tanesini sizlere sunmak istiyorum.

29 Kasım 1998, Pazar günü Hürriyet Gazetesi, "İtalya dinle! Avrupa bizi duy! Bugün, bütün Türk halkı, birlik olarak, sağcısıyla solcusuyla, kökeni ne olursa olsun huzurunuzdayız. İtalyan kardeşlerimiz, hükümetiniz, Roma'yı çağımızın en kanlı teröristinin yuvası yaptı. Türk halkı 30 bin insanının kaybını, acısını yaşıyor. Almanya'da biz de PKK teröründen zarar gördük. Bugün hukuk devletine sahip çıkamayan, yarının teröristlerinin yolunu hazırlıyor" dediler. Apo'nun derhal Türkiye'ye iade edilmesi istendi.

Yine, 29 Kasım 1998, Pazar ve yine Hürriyet Gazetesi, iade dosyası Roma'da.

"Terörist Abdullah Öcalan'ın Türkiye'ye iadesine ilişkin

dosya Roma Büyükelçiliği'ne ulaştırıldı. Adalet Bakanlığı tarafından hazırlanan 4 dosyadan oluşan yaklaşık 900 sayfalık iade dosyası ile Adalet Bakanı Hasan Denizkurdu'nun mektubu, Dışişleri Bakanlığı Enformasyon Dairesi Başkanı Haldun Otman tarafından Roma Büyükelçiliği'ne getirildi. Kısa bir açıklama yapan Otman, iade talebinin, 1957 tarihli suçluların iadesi için Avrupa Sözleşmesi ve 1981'de Türkiye'nin, 1986'da da İtalya'nın taraf olduğu, 1977 tarihli Terörle Mücadele konulu Avrupa Konvansiyonu'na dayandığını ve dosyada, resim, film ve video bantlarının bulunduğunu vurguladı."

Oysa söz konusu dosyayı düzmece dosya, yerleştirilen resim, film ve video bantlarının da düzmece olduğu Türk hükümetine aktarılmıştı. Katliamcı Türk egemenliği, yüzyıllardır yaptığı vahşi katliam ve barbarlıklarla Bulgar, Elen, Ermeni, Asuri, Rum-Pontus, Kürt, hatta Türkmen gibi halkları katliamlardan geçirip tarih sahnesinden silmeye çalışarak bu suçu işlemeye devam ediyor. 1970'li yıllardan bu yana polis, diplomat ve ordudaki en üst düzey yöneticilerin teşvik ve koruması altında Avrupa'ya getirttiği tonlarca uyuşturucuyla, uluslararası polis teşkilatı Interpol, BM Uyuşturucu ile Mücadele Örgütü, Alman Anayasayı Koruma Örgütü BKA, Susurluk belgeleri ve TBMM Susurluk Komisyonu tutanaklarında binlerce Batılı gencecik insanın katili olarak tarihe gecen Ankara'daki sivil-asker kılığın işlediği suçları PKK'ye yüklemeye çalışması, büyük bir ahlaksızlık olarak yorumlanıyordu!..

Türk Genelkurmayı ve Psikolojik Harp Dairesi tarafından hazırlanan skandal raporda başta devlet tarafından öldürülen Kürt gazetecileri olmak üzere, binlerce faili meçhul cinayet, vahşet ve katliamlardan ARGK güçlerini sorumlu tutmaya çalışması uluslararası hukukçular ve insan hakları savunucuları tarafından da sert tepkilere neden olurken Türk Derin Medyası konuyla ilgili bir tek

satır bile geçmiyordu.

Konuya ilişkin, Norveç Hukukçular Birliği İnsan Hakları Bölümü Başkanı Avukat Jön Rud, ABD, İngiltere ve Norveç gibi ülkeler nezdinde saygınlığı ile tanınan Kürdistan Human Rights Project (Kürdistan İnsan Hakları Projesi) Başkanı Dr. Kerim Yıldız, Norveç Gazeteciler Birliği, Norveç Hukukçular Birliği, Norveç Yazarlar Birliği, Helsinki Komitesi gibi 20 dolayında sivil toplum örgütünden oluşan Düşünce Özgürlüğü Platformu, Türk devletinin kendi suçlarını Kürt tarafına yüklemeye çalışması karşısında şok oluyorlardı.

Uluslararası planda ciddiyeti ile tanınan 20 kadar Norveçli sivil toplum örgütü yöneticilerinden Beate Slydal ve Norveç Barolar Birliği İnsan Hakları Bölümü Başkanı Avukat Jon Rud, raporun güvenilirliği konusunda ciddi kuşkularının olduğunu, Türk devletinin hazırlayıp sunduğu söz konusu raporun, kafayı kuma gömmekten başka bir şey olmadığını altını çizerek komik karşıladıklarını söylemelerine rağmen yine Türk Derin Medyası'ndan çıt çıkmıyordu.

Türk medyasında etkin olan göçmenlerin birçoğu Türkiye'de yaşanacak en ufak bir krizde kaçıp gidecekler.

Bu göçmenlerin büyük bir kısmı birden fazla devletin vatandaşlarıdır. Türkiye'de havaların dumanlanmasıyla birlikte kaçış yollarını hazırlarlar. Halklardan çaldıkları paraları da dışarıya kaçırarak bu göçmenler Türkiye'deki en ufak bir krizde kaçıp gidecekler. Onlar için insanların ölmesi, birbirleri ile savaşması veya 'ülke' dedikleri yerin geleceğinin zerre kadar önemi yok. Bu nedenle Jitemvari zihniyetin temsilciliğini yapıyorlar. Bunu yaparken ganîmet uğruna Türkiye'de olup biten birçok şeyi tersyüz ederek gösteriyorlar.

Örneğin, Jitemvari zihniyetli kontracı devlet otoritesini demokrasi diye yutturmak. Militarizmi modernlik diye sunmak. Kemalizmi sol diye takdim etmeyi görev edinmişlerdir. Özellikle Aydın Doğan'ın patronu olduğu Doğan Medya Grubu, Ertuğrul Özkök, Güneri Civaoglu, Hasan Cemal, Cengiz Çandar, Fikret Bila, Murat Yetkin, Taha Akyol, ve Emin Çölaşan gibi derin medya mensupları halka gerçekleri aktarmak yerine Jitemvari zihniyetin kalemlerini olmayı tercih etmişlerdir. 1990'lı yıllarda Kürt özgürlük hareketindeki yükselişle birlikte JİTEM mensuplarının Kürt halkına karşı suç dosyalarının hayli kabarık olduğu bilinmektedir. Buna rağmen sürekli Kürt halkı üzerine silahlı operasyonlarla gitmeyi sürdüren kirli savaş yönetici ve tetikçilerini yazıp çizdikleriyle cesaretlendiren bu göçmen gazeteci takımı, aynı zamanda takındıkları bu tavırla da Kürtlere karşı yapılan savaşa kendi cephelelerinden gereken desteği sağlamış oluyorlardı. Nasıl mı?

Bir taraftan atıkları başlık ve manşetlerle tetikçileri onure ederken, diğer yandan da birçoğunu kahraman göstermekten geri durmamışlardır. Yaptıkları bu çirkinliğe de utanmadan gazetecilik adını takmışlardır. Yine Diyarbakır'da halka ateş açanlar, sivilleri öldüren zihniyete

dokunmayan göçmen gazetecileri aslında bu tavırlarıyla Abdullah Çatlı'nın değişik birer versiyonu olarak JİTEM zihniyetine hizmet etmişlerdir.

Aksi takdirde, katliamcı yapının tetikçi gücü, Mardin'de 12 yaşındaki çocuğu infaz eden; Van'da, sivil ve silahlı insanları havadan ve karadan bombalarken, Ankara'nın göbeğinde ayağından kelepçelediği halde yaraladığı genci kurşuna dizerek naklen infaz gerçekleştirebilir miydi.

Diyarbakır başta olmak üzere Nusaybin, Cizre, Silopi gibi Kürt il ve ilçelerinde 1992 yılından bu yana JİTEM tarafından gerçekleştirilen cinayetleri soruşturan ve iddianame hazırlayan Savcı Mithat Özcan'a görevden el çektiren zihniyete alkış tutma görevi de yine bu gazetecilere verilmiştir.

JİTEM tetikçisi Abdülkadir Aygan'ın Ülkede Özgür Gündem Gazetesi'ne yaptığı itiraflarının ardından, "Yeşil" kod adlı Mahmut Yıldırım, emekli Binbaşı Abdülkerim Kırca, halen görevde olan Jandarma Uzman Çavuş Yüksel Uğur, itiraflılar Abdülkadir Aygan, Muhsin Gül, Fethi Çetin, Kemal Emlük ve eşi Saniye Emlük hakkında ömür boyu hapis istemiyle dava açan Savcı Mithat Özcan'ın faili meçhul dosyalardan eli çektiler.

8 kişi hakkında, Diyarbakır 2 nolu Ağır Ceza Mahkemesi'nde açılan dava, "cürüm işlemek için teşekkül oluşturmak", "işkence yapmak" ve "taammüden adam öldürmek" suçlamalarına dayandırıldı. Savcı Mithat Özcan'ın 29 Mart 2005'te tamamladığı iddianamede, varlığı inkâr edilen JİTEM, devlet adına ancak yasadışı yollarla birçok adam öldürme, adam kaçırma ve PKK yandaşı olduklarına inandıkları veya sandıkları kişiler aleyhine "kendi çıkarları için gasp eylemleri yapan çete" şeklinde, net bir biçimde tanımlanmıştı.

1992-94 arasında Diyarbakır'da işlenen 8 ayrı faili meçhul cinayetin failinin, JİTEM olduğunu belirten

savcılık, "çete" diye nitelendirdiği oluşumun, devlet adına hareket ettiğini vurguladı. Savcılık, çete üyelerinden Yeşil kod adlı Mahmut Yıldırım'ın bir adının da "Mehmet Kırmızı" olduğunu açıkladı. Savcı, Aygan'ın itiraflarına dayanarak Diyarbakır'da bir JİTEM merkezi bulunduğunu da belirtmişti hazırladığı iddianamesinde.

Savcı Mithat Özcan JİTEM ile ilgili hazırladığı iddianamesinde 1992-94 arasındaki 8 faili meçhul cinayeti işleyen isimleri şöyle sıralıyordu:

"PKK itiraftarları Mahmut Yıldırım, Abdülkadir Aygan, Muhsin Gül, Fethi Çetin, Diyarbakır Emniyet Güvenlik Şube Görevlisi Kemal Emlük, Askerlik Şubesi'nde sivil memur Saniye Emlük, Uzman Çavuş Yüksel Uğur ile emekli Binbaşı Abdülkerim Kırca..."

Türkiye'nin 'Yeşil' kod adı ile tanıdığı Yıldırım'ın Bölge'de, "Ahmet Yeşil-Mehmet Kırmızı" olarak da tanındığının vurgulandığı iddianamede, emekli Binbaşı Kırca'nın çetenin yöneticisi olduğu, eylemlerde başrolü Aygan'ın oynadığı ifade edildi. İddianamede ayrıca, JİTEM'in, korku filmlerini aratmayacak bir biçimde işlediği cinayetler de şöyle anlatıldı:

HEP Muş İl Örgütü Üyesi Harbi Arman (1964): "Yıldırım, Aygan ve Çetin'in, Arman'ı 'ifade verip, gideceksin' diye JİTEM merkezine getirerek Tuzik Deresi Köprüsü altında kafasına iki tabanca mermisi sıkarak öldürdükleri..."

Zana Zuğurlu (1975) ile kuzeni Lokman Zuğurlu (1977): "Aygan, Gül, Saniye Emlük ve Uzman Çavuş Yüksel Uğur tarafından evlerinden alınan maktullerden Zana'nın Kozan Mezrası Taşlı Dere mevkiinde elleri arkadan bağlanarak başına iki mermi sıkıldığı, Lokman'ın da Erimli köyü, Kuşaklı mevkiinde sağ şakak ve burun kökü civarından yakın atışla öldürüldüğü, cesedinin 2 gün sonra bulunduğu..."

Servet Aslan (1971) ile Şahabettin Latifeci (1973): "Aygan ve Uğur'un, Arslan ve şehiriçinde dolaşan Latifeci'yi JİTEM merkezine götürdükleri, çene alt kemiğinde kırık, ayakkabı topuklarıyla meydana getirilen ekimozlarla işkence yaptıkları, boğarak öldürdükleri..."

Ahmet Ceylan (1956) ile Sıddık Etyemez (1964): "Aygan ve Uzman Çavuş Uğur'un PKK'lı olduklarına inandıkları maktulleri JİTEM merkezine götürdükleri, işkence yaptıktan sonra iple boğarak beyaz naylon çuvalar içinde kayalıklar arasına attıkları..."

Abdülkadir Çelikkbilek (1956): "Aygan, Kemal Emlük, Binbaşı Kırca ve Uzman Çavuş Uğur'un, Çelikkbilek'i Toros marka araçla JİTEM merkezine götürdükleri, işkence yaptıktan sonra elleri arkadan pardüsü kemeriyle bağlı halde boğularak öldürüldüğü..."

İddianamede, sanıkların 3'er kez ömür boyu hapisle cezalandırılmaları talep edilirken, akıbeti bilinmeyen Yıldırım için "Bingöl Yenidal köyünde mukim" denildiği halde Türkiye'de sözü edilen katiller hakkında hiçbir işlem yapılmadığı gibi, Aygan'dan bilgileri alan gazeteciler hakkında dava açıldı. Ve benzer dosyalara bakan Savcı Mithat Özcan'a, faili meçhul dosyalardan el çektiren zihniyet Türkiye'deki Jitemvari zihniyetin medya içerisindeki etkili ve yetkili danışmanlarıdır.

Peki, kimdir bunlar?

Türk medyasının en etkili ve yetkililerine bakıldığında Arnavut'tan Laz'a, Rum'dan Bulgar'a, Çeçen'den Ermeni'ye Kürt'ten Çerkes'e Abaza'dan Yugoslav'a birçok halkın ve azınlığın devşirilmiş şahsiyetlerini görmek mümkün.

Üst düzey Cumhuriyet yönetiminin kadrolarında ve devletin başında bu şahsiyetlerden insanlar var. Bu devşirilmiş şahsiyetlerin yaptıklarına ilk bakıldığında, yapılanlara ucuz valansever sloganlarla Türklük çıkarı, Türk halkının geleceği gibi laflar edinse de işin özü gerçekten farklı...

Çünkü bu devşirmelerin yaptıkları, iyice bir irdelendiğinde bunun tam tersini görmekteyiz. Bu devşirmeler ganimet peşindeler. O nedenle de sistem içerisinde büyüüp palazlanmak için, önce Atatürkçü, sonra Cumhuriyetçi ve son aşaması olan Türkçülülüğü oynadıktan sonra bir zırh elde ediyorlar. Söz konusu devşirmeler zırhı kaptıktan sonra da asıl amaç ve hedefleri olan cepherimi nasıl doldururum eylemine geçiyorlar. Türk-Kürt düşmanlığını da müthiş körüküyorlar ve bütün bunları da Türklük adına pratiğe sokuyorlar. Oysa yapılan inkâr, talan, ganimet içindir. Bu talana ön ayak olan da Jitemvari zihniyettir. Yani alan memnun satan memnun mantığı ile hareket edilmektedir; bu nedenle de Türkiye'nin tüm kurumlarında bu zihniyet olağan hale gelmiştir.

İşte tamda bu noktada somut, bizzat yaşadığım bir olaydan örnek vermek istiyorum: 1995'te İstanbul'dayken bir dostumu ziyarete gitmiştim. Deri ticaretini yapan bu dostumun Malatyalı anne ve babası da Türkçe bilmeyecek kadar Kürt. Kendisi Lâleli Rus Pazarı'nda bir mağaza işletiyordu. Hâlâ orada mı bilmiyorum. İsmi Ahmet, yanlış hatırlıyorsam soyadı da Çetinkaya, olacaktı. O dönem erken seçimler söz konusuydu. Ben de o dostuma HADEP için çalışmasını ve bu anlamda bizi desteklemesini anlatmak üzere gitmiştim. Dostumla bu konuları konuşurken içeriye

birden bir hemşehrisi giriverdi. 45 yaşlarında, bıyıklı, dolgun birisiydi dostumun hemşehrisi. Dostumla konuştuğumuz konu seçim ve siyaset olunca onun da konuya ilgi duyduğunu gördüm. Kendisi de sürekli partiye gittiğini, orda da arkadaşlarıyla bizim dostumla konuştuğumuz konuları konuştuğunu anlatmakla başladı bizim sohbete katılmaya. Merak ettiğim için de hangi parti dedim. İtiraf etmeliyim ki HADEP'li sanmıştım dostumun hemşehrisini. Çünkü kendisi iyi Türkçe bilmiyordu. Hatta hiç bilmiyordu dersem yeridir. Ama gidip hizmet ettiği partiyi söyleyince şaşırdım. Hatta dondum. Hizmet ettiği parti Milliyetçi Hareket Partisi (MHP) idi. Şaşkınlığımı üzerimden attıktan sonra kendisine şunu söyledim: Hemşehrimin hemşehrisi, sen doğru dürüst Türkçe bilmiyorsun, hadi yıllardır sosyal demokrat geçinen düzen partileri bizi kandırarak yanlarında tutmayı başardılar. Ama MHP'nin sizi nasıl cebzettiğini gerçekten anlamakta zorlanıyorum dedim. Nasıl MHP'li olduğunu söylediğinde ise, dondum, bu kez de verdiği cevap karşısında dilim tutulmuş ve bir kelime daha edemez olmuşum. Söylediklerini harfi harfine aktarıyorum: "Ben 43 sene Kürt olarak yaşadım, ama bir gün bile adam gibi canımın isteğini alamadım, mağazalara girmekten bile korkardım. genelde elime üç beş kuruş düştüğünde de pazardan işportacıardan alış-veriş ederdim, araba desen ev desen hayaldi benim için o dönem. Ama şimdi evim de var, arabam da, ayrıca şimdi içinde konuştuğunuz mağaza ve bunun gibi 20 tane daha mağazam var, hepsinden de aylık kiralaramı topluyorum. Bırak kardeşim ben Kürt olmaktan çok çektim" dedi. Aslında hemşehrimin hemşehrisinin anlattıkları Türkiye'nin bekli de en somut gerçeğiydi. İnkâr etmeden ya da inkârı kabullenmeden sistem sana pastadan koklatmıyordu. Bunu da sanırım en iyi devşirmeler öğrenmişti ki, kendi inkârı üzerinden başkalarını da inkâr eden durumdaydılar.

"O Kırmızı Bülten'le aranan bir kanun kaçağıdır" diyorlardı Abdullah Çatlı için.

Onun için "O Kırmızı Bülten'le aranan bir kanun kaçağıdır" diyor. Bu haberi okuyan vatandaş da Çatlı'yı her gün saklanan yeri yurdu belli olmayan bir firari olarak değerlendiriyordu. Oysa tamda aranıyor dedikleri o dönemde Çatlı, Türkiye Büyük Millet Meclisi'nde planladığı cinayetlerin krokilerini ihâlelerle takas ediyordu. Ve bunu da sözde tarafsız olan Türk Derin Medyası biliyordu. Ama gerçek olan şu ki, bildikleri halde bu "araştırmacı gazeteciler" gerçeklerin üstünü örten haberler yayınlıyorlar olup bitenleri bile halklardan saklıyordu. İşte Susurluk kazasında sözde Kırmızı Bülten'le aranan kanun kaçağı dedikleri Çatlı'nın üzerinde bulunanlar:

Yapı Kredi Bankası kartı,

Yapı Kredi Bankası Visa kartı,

Fatura bilgi kartı,

Barclays Visa kartı,

İstanbul Ticaret Odası Üye Kimlik Kartı,

44.500.000 TL. 29 adet 100 ABD Doları, 305 DM,

Mehmet Özbay adına düzenlenmiş sürücü belgesi.

Mehmet Özbay adına, Emniyet Genel Müdürlüğü'nce düzenlenmiş Mehmet Ağar imzalı Emniyet Genel Müdürlüğü uzmanı belgesi ve ruhsatlı-ruhsatsız silahlar...

Kaza sonrasında Mercedes'te bulunan ve tutanaklara geçen silah ve dökümanlar kuşkusuz bunlarla sınırlı değildi. Çünkü Mercedes'in içinde JİTEM cephaneliği vardı. Peki, kazaya karışan Bucak'a ait 06 AC 600 plakalı Mercedes'in içinde ne bulunmuştu?

930647 seri nolu 9mm çapında Saddam marka tabanca ile bu tabancaya ait şarjör, 9 adet mermi,

U544265 seri nolu 9mm çapında Baretta marka tabanca ve bu tabancaya ait 2 adet şarjör ile 10 adet mermi,

L534618 seri nolu 9mm çapında Baretta marka ve bu tabancaya ait bir adet şarjör ile 45 adet mermi,

B178902 seri nolu 9mm çapında Baretta marka ve bu tabancaya ait bir adet şarjör ile 10 adet mermi,

A925710 seri nolu 22 Calibre Baretta marka tabanca ve bu tabancaya ait 2 adet şarjör ile 12 adet mermi,

22 Calibre tabancaya ait susturucu,

21995 seri nolu 9mm çapında MP5 makineli tabanca ve 2 adet şarjör,

C42952 seri nolu 9mm çapında MP5 makineli tabanca, iki adet şarjör ve 82 adet mermi,

13 adet 7.62mm çapında BKC (Biksi) mermi,

100 adet 5.56mm çapında mermi,

8 adet 22 Calibre mermi,

Çeşitli markalarda 3 adet cep telefonu,

2 adet şifreli, kilitli çanta. İçerisinde; 19 kalem temizlik eşyası, 2 adet International Hospital üye kartı, cep bilgisayarı ve değişik kredi kartları,

06 AC 600 plakalı araç adına düzenlenmiş, Sedat Edip Bucak adına onaylı, 0514 seri nolu TBMM araç giriş kartı ve 46 kalem muhtelif eşya ve belge,

06 EMR 15 plakalı araç adına düzenlenmiş Uluç Gürkan adına onaylı 1070 seri nolu TBMM giriş kartı,

34 NUL 63 sayılı iki adet sac plaka. (48)

Bunlar tutanaklara geçen silahlar. Ama 06 AC 600 plakalı Mercedes'in içindeki silahların bunlarla sınırlı olmadığı yine defalarca olayın "kahramanları" tarafından söylenmiştir.

Meşhur kaza sonrasına kadar Reha Muhtar haberciliği yapan Türk basını, Çatlı'nın Türkiye'de egemenlerle kucak kucağa olduğunu, meclise girip çıktığını, şirketler kurduğunu bildiği halde, bu konuyla ilgili bir tek satır bile yazmadı. Hatta JİTEM vardır diyenlere gazete ve TV ekranlarını da kapalı tuttu. Çünkü böyle emretmişti enseleri kalın paşababaları. Türk medyası her dönem ideolojik, tarihi, yapısal ve siyasal konularda savaş propagandası yapmak için kullanıldı, kullanıyor ve böyle giderse daha çok kullanılacak. Tabii ki bu kullanımdan da büyük bir mutluluk duyarlar, yani buna karşılıklı olarak birbirilerini kullanma dersek daha doğru olur. Çünkü bunlar devlet, istihbarat ve orduyla o kadar içli dışlıdır ki; ordunun, emniyetin ve MİT'in en tepesindeki kişilere birkaç dakikada ulaşır ve bir sonraki köşe yazılarına şöyle başlarlar: "Dün üst düzey bir general bizi aradı..." Ya da "Başbakan ile aynı uçakta iken..." Oysa birçoğu doğrudan Genelkurmay'la çalışmaktadırlar. Genelkurmay ile çalışmış olmak basit bir ajanlık, muhbirlik ve başka tür bir gizli ilişki içerikli değildir. M. Ali Birand, Cengiz Çandar, Hasan Cemal, Taha Akyol, Murat Yetkin, Güneri Civaoglu, Oktay Ekşi, Fikret Bıfı, Ertuğrul Özkök gibi sözünü ettiğim gazeteciler/yazarlar, MİT'in, emniyetin ve Genelkurmay'ın basın toplantılarının ve konferanslarının baş konuşucularıdır.

Devlet teşkilatları yeni uygulamalarla ilgili bu gazetecileri bilgilendirir ve onların görüşlerine başvurur. Daha açık bir deyişle Türk basın ve televizyonculuğunun kaymağını ve olanaklarını yiyen bu kişiler devletin iniş ve çıkışlarına göre tavır alır ve çoğunlukla

da ufak tefek manevralarla bir haramiler ülkesi olan Türkiye'deki ayrıcalıklarını korurlar. İşin garip tarafı ise, baskı dönemlerinde üçkâğıtçı bir şekilde susan, hatta devleti baskı yapıp cinayet işlemede mazeretli kabul eden bu yazarlar; yine çok kurnaz bir biçimde devlet içinde reform kokusu alır bestseller olan kitaplar yazarlar... 12 Mart, 12 Eylül ve Kürt savaşının yayın rantını da bunlar yedi/yiyiyorlar...

Hasan Cernat ve diğer yazarlar, son günlerde hem kitaplarında ve hem de köşe yazılarında Kürtleri anlatıyorlar. Oportünist kalemleri zamanın ve devletin seyrine göre yılanvarı kavisler çizerek ilerliyorlar.

Baştan da anlatmaya çalıştığım gibi bunların büyük bir bölümü MİT'in itın adamı olarak gazeteci kimliği altında halklara özellikle de Kürt halkına karşı müthiş bir düşmanlık faaliyeti yürütüyorlar. Bu kalemşorlerden biriyle ilgili Kürt siyasetine uzun yıllarını veren gazeteci-yazar Yaşar Kaya, 9 Mayıs 2000 tarihli köşe yazısında şöyle diyordu: "Mehmet Eymür'ün okyanus ötesinden (ABD) aktardıkları." "Eymür, Hürriyet gazetesi yazarı Fatih Altaylı bizim elemanımızdı. Kod adı da Siyah'tı demesinden sonra bu konu alevlendi. Kulakları çınlasın İsmail Beşikçi hocamız yıllarca önce yazmış ve şöyle söylemişti: "Türk basını MİT'in bir şubesi gibi çalışıyor." Hem de çok faal ve çok becerikli bir şube. Türk basını gibi, Cumhuriyetin doğuşu ile birlikte doğan resmi ideoloji propagandacısı, besleme bir basın. Elbette MİT'in bir şubesi gibi çalışacaktır. Bu defa MİT prensip olarak kendi elemanlarını deşifre etmez. Üstelik Bab-ı Ali'de yuvalanmışlardır. Hem MİT'in kayıtlı elemanı olmaya gerek duymadan bu görevi yapıyorlar.

1958'in 14 Temmuz'unda dönemin Cumhurbaşkanı Celal Bayar'ın -torunu özelleştirme dairesi başkanı Uğur Bayar, Göztepe'den bizim mahalledir.- Dönemin Başbakanı Merhum Menderes, Yeşilköy'de gelecek misafirleri, Trakyalı Abdullillah, Prens Faysal ve Başbakan Nuri Sait'i beklerken, Mihtat ve Cevdet Perin kardeşlerin, Ekspres gazetesi, öğlen ortası General Kasım'ın darbe yaptığını ve üçünün de öldürüldüğünü nasıl yazabildi? Hikâyesi uzun ama Yassıada mahkemelerinde örtülü ödenekten para alan gazete sahipleri ve gazeteciler tek tek teşhir edildi. O liste sayfalara sığmaz, içlerinde kim yok ki, Selami, İzzet Sedes'ten Necip Fazıl Kısakürek'e kadar. Bu bir. İkincisi,

Mehmet Ali Kışlalı, eski MİT Müsteşarı Celal Tevfik Karasapan'ın damadı değilmiş!.. Hiç mi aynı evde konuşmazlar. Bizim gençliğimizde Cumhuriyet gazetesi yöneticisi tiyatro yazarı Cevdet Fehmi Başkut, MİT'in Marmara Bölge Şefi değil miydi? Hürriyet gazetesi yazarı Tufan Türenç ad ve eşkal vererek kendisine MİT ajanı olması teklif edilmiş tek kişi mi? Çölağanı Emin benim Erbil'de yaptığım konuşmayı yalan yanlış suç duyurusu gibi köşesinde yayınlar ve bizi tutuklatırken bunu meleklerden mi almıştı? Benim minik kuşum dediği adamlar emniyet görevlileri değilmiş. Bunlardan birisi Adliye Muhabirleri Derneği Başkanı "Apo ve saklanan gerçekler" adlı rezil nameyi -kitap demeye bin şahit ister.- Yayına hazırlayan Ünal İnane, değilmiş. Can Polat değilmiş. Sürgünde Kürdistan Parlamentosu ve PKK ile ERNK'nin sözüm ona beş yıllık -ki buna DEP ile dayanışma bürosu da dahildir- basın toplantılarını ve yazılı açıklamalarını "işte onlar" adlı derleme ile bizi hedef gösteren Mümtaz Alperenler değil mi? Anadolu Ajansı'nın Brüksel'deki foto muhabiri Mehmet Özdemir, uzun yıllardır kimin için fotoğraf çekiyor? "Türkiye'de Kürtçülük hareketleri" kitabını yazıp "Şadellili Vedat" takma isminin arkasına sığınan kimdir? "Kürtler-II-Mehabattan 12 Eylül'e" adlı kitabı yazan Hıdır Göktaş gerçekten astsubay mıdır?

Dünya basınında hangi ülkede olursa olsun bir gazetecinin adının istihbarat işlerine karışması büyük bir skandaldır. Ama Türkiye öyle mi? Türkiye'de gazetecilik adına istihbarat faaliyeti yürüten ve TV kanallarında Hitler'e taş çıkartacak ırkçı-şoven histeri nöbetleri ile ağızlarından köpükler saçan gazeteci kılıklılar ancak bu ülkede var.

Bir Fatih Altaylı, bir Ertürk Yöndem, Göntaş Arman Cüneyt Arcayürek, Uğur Şevkat, Kadir Çelik, Saygı Öztürk Emin Çölaşan sadece bunlardan bir grup. Fatih Altaylı "MİT'e sadece bir defa gittim. Apo ile yaptığım röportaj bantlarını götürdüm" diyor. Bu کافی değil mi? Sayın Öcalan

İmralı'ya getirilmeden önce MİT'te yemek yiyen ve ilk haber aktarılan gazeteciler var, bu iki kişinin önceliği nedendir. Normalde yetkililer basının karşısına çıkar açıklamayı yapar. Bütün bunlar MİT'le Türk basının ne kadar içiçe çalıştığını gösteriyor.

Yurtdışında toplantılarına katıldığım (IPI) Uluslararası Basın Enstitüsü ve Sınır Tanımayan Gazeteciler Örgütü insana güven veriyor. Sadece mesleki konular ve meslektaşları ile ilgili çalışmalar yapıyorlar. Ve dünya gazeteciliğinin saygın, bağımsız, taviz vermeyen kurum hüviyetini kuruyorlar. Her yıl bu kongrelere çeşitli ülkelerin çeşitli problemleri masaya gelir.

Anna Türkiye'deki basının uzun tarihi boyunca, devlet, hükümete yaslandığı bir gerçek. 'Dördüncü kuvvet diyorlar' basın için. Yani birinci kuvvet temsil (parlamento) ikinci kuvvet yürütme organı (yani hükümet) üçüncü kuvvet yargı, yani mahkeme (yargı ve adalet). Bu kuvvetlerin yanında dördüncü kuvvette basın. Yani doğru haber alma hakkı, doğru basın, kişilikli, özgür, hiçbir siyasi parti ve hükümetin emrinde olmayan basındır.

Doksanlı yıllardan bu yana ölüme rağmen bir direniş gösteren Kürt basını Kürdistan'a sokulmuyor. Peki, bu basını, Laleli'deki Nataşalar mı okuyacak? Elbette ki Kürt basını Kürt illerinde satılır. Bu çağdışı korkular neden? Gazeteler yazıyor, Bab-ı Ali'deki gazetecilerin hangisinin MİT'çi olduğunu tespit için komisyon kurulacakmış. Türk bürokrasisinde adettir "bir işi örtbas etmek istiyorsanız onu komisyona havale edin" derler. Bu da Susurluk gibi olur. Hâlbuki bunun kolayı var. MİT, bu listeyi açıklar biter gider, öyle ya demokratikleşme, Avrupa Birliği, şeffaflaşma sürecinde değil miyiz?.. (49)

Peki, neden asıl görevleri halkı bilgilendirmek olan bu gazeteciler MİT, JİTEM ve benzeri güçler için bilgi yerine sipariş haber ve yorumları işliyorlar.

Bunun anlamı ne?

Malumünüz Osmanlı'da da araştırmacı gazeteci ya da yazar olmadığından bugün yapılanlar, o dönem tarikatlarla, mollalarla devlet propagandası yapıyordu, bugünde mollaların, tarikatların yerine Cumhuriyet içerisinde egemenliği elinde tutan Jitemvari zihniyet Türk medyasını ideolojik, tarihi, yapısal ve siyasal konularda savaş propagandası yapmak için kullanıyor. Ve inkâr bu kanallarla yapılıyor, yapılan tüm yasa dışılıklar bu merkezden halka olağanmış gibi gösteriliyordu. Osmanlı'da da halk ve azınlıklar İslam kılıfıyla saklanıyor, Müslümanlıkla da eritiliyordu. Dünü günümüze olduğu gibi uyarlayanlar, özünde Osmanlı mirasını devralmışlar, yani Jitemvari zihniyet, Osmanlı'daki inkârcı yapısını ufak tefek rötuşlarla günümüze uyarlayıp, çünkü Osmanlı bugün Cumhuriyet adıyla kaldığı yerden devam ediyor. Türk medyasının bildiği halde kazadan önce hakkında tek satır yazmadığı Abdullah Çatlı kimdir?

Abdullah Çatlı, 1956 yılında Nevşehir'de doğdu. 1977 yılında Ülkü Ocakları Ankara İl Başkanı, 1978'de Ülkücü Gençlik Derneği (ÜGD) Genel Başkan Yardımcısı oldu.

Çok sayıda siyasi cinayet, bombalama, kahve tarama ve hapisten adam kaçırma gibi olayların örgütleyicisi olarak suçlandı.

1978'den beri devletin kirli işlerinin gerçekleştirilmesinde, provokatif eylemlerin tezgâhlanmasında kilit roller üstlenen biriydi. Abdullah Çatlı'nın da içinde olduğu TİT (Türkçü İntikam Tugayı) adlı paravan örgüt adına üstlenilen ve devletten bağımsız olmayan faili meçhul cinayetlerin arkasındaki kişilerden biriydi.

12 Eylül 1980 öncesi, Ankara Balgat katliamı olarak anılan ve 5 kişinin katledildiği, 14 kişinin de yaralandığı olayın da sanıklarındandı. Katliam emrini Mustafa Pehlivanoglu ve İsa Armağan'a veren Çatlı'dır.

JİTEM'ci Çatlı'nın gerçekleştirmiş olduğu eylemlerden bazıları şöyle:

24 Mart 1978'de Doğan Öz'ü katleden İbrahim Çiftçi, katliam talimatını Abdullah Çatlı'nın da içinde bulunduğu Ankara Ülkü Ocakları Derneği yöneticilerinden aldığını söyledi.

Çatlı, ÜGD Genel Başkan Yardımcısı olduğu dönemde, ÜGD'nin yerine Ülkü Yolu Derneği'ni Nevşehir'de kurdu. 11 Temmuz 1978'de Ankara'da işlenen Doç. Dr. Bedrettin Cömert cinayetinin faili olarak arandı.

Yine 25 Ağustos 1978'de Sakarya'da Nevzat Bor ve Mustafa Pehlivanoglu'yla birlikte gözaltına alındı. İstanbul'a götürülen Çatlı, daha sonra serbest bırakıldı. Ankara polisi tarafından gözaltına alınan Çatlı, tekrar serbest bırakıldı.

9 Ekim 1978'de Ankara Bahçelievler'de Türkiye İşçi Partisi (TİP) üyesi yedi gencin öldürüldüğü olayın düzenleyicisi ve baş sorumlusu olarak hakkında 1982 yılında giyabi tutuklama kararı çıkarıldı.

Çatlı, daha sonra İstanbul'a yerleşerek Hasan Kurtoğlu sahte kimliğiyle yaşadı ve birçok eyleme karıştı. Bu dönemde, silah ve uyuşturucu kaçakçılarıyla yakın ilişki kurdu.

Mehmet Ali Ağca'nın Maltepe Askeri Cezaevi'nden kaçırılması olayının organizasyonunda yer aldığı, Ağca'yı evinde sakladığı ileri sürüldü.

12 Eylül'den sonra Nevşehir Emniyet Müdürlüğü'nden sağladığı sahte pasaportla yurtdışına çıktı. Abdullah Çatlı, MHP ve yan kuruluşlarıyla ilgili davada idam istemiyle yargılanırken, 13 Mayıs 1981'de Papa suikastinin planlanmasına da adı karıştı. Interpol tarafından "Kırmızı Bülten"le aranıyordu.

22 Şubat 1982'de İsviçre'de Mehmet Saral adına düzenlenmiş bir pasaportla, Mehmet Tarol adına düzenlenmiş

sahte pasaport kullanan Oral Çelik ve Durmuş Unutmaz adına düzenlenmiş sahte pasaport kullanan Mehmet Şener'le birlikte yakalandı. Çatlı serbest bırakılırken, Mehmet Şener tutuklandı.

1980'li yıllarda Abdullah Çatlı ve Alaattin Çakıcı, Özel Harp Dairesi'nin de yönlendirilmesiyle Ermeni örgütü ASALA'ya karşı düzenlenen operasyonlarda da aktif rol oynadı. Fransa'da Ermeni anıtının bombalanması olayına da adı karıştı. Bu kişiler daha sonra "DEVİRİMCİ SOL ve PKK'ye karşı mücadele ediyor" görüntüsü altında uyuşturucu kaçakçılığı işine girdi.

Çatlı, Mehmet Ağar ve Korkut Eken tarafından devletin kirli işlerini halletmek için organize edilen gizli, vurucu güç olan JİTEM'in içinde yer aldı. Ağca ile aynı ekiptendi. Bu gizli vurucu grup üyelerine Emniyet Genel Müdürlüğü'nce "Polis kimliği ve Yeşil pasaport" verilmişti.

MİT'in resmi belgelerinde, 22 Ekim 1983'te Paris'te MİT'le temasa geçtiği ve ASALA'ya karşı beş ayrı eylemde yer aldıktan sonra 24 Ekim 1984'te uyuşturucuyla yakalandığı gerekçesiyle ilişkisinin kesildiği yer aldı.

22 Ekim 1984'te Paris'te 450 gram eroinle yakalandığı için Fransa'da 4,5 yıl hapis cezasına çarptırıldı. Bu dönemde Papa suikastini kendisinin planladığını, Oral Çelik'i bulabileceğini, bildiklerinden dolayı iki kez öldürülmek istendiğini, serbest kalmak garantisiyle her şeyi anlatabileceğini söyledi. Ancak mahkemede verdiği ifadede söylediklerini reddetti.

Uyuşturucu bulundurmak suçuyla yedi yıl ceza aldığı İsviçre'ye iade edildi. Bu dönemde Türkiye'nin iade talebi, idamla yargılandığı gerekçesiyle Fransa tarafından reddedildi. 21 Mart 1990'da İsviçre Bostadel Cezaevi'nden kaçtı.

Türkiye'ye gizlice geldikten sonra Şahin Ekli ismiyle kullandığı pasaportun sahte olduğunun anlaşılması

üzerine 1993'te Yeşilköy Havalimanı'nda gözetimine alınan Çatlı, daha sonra serbest bırakıldı.

"O Kırmızı Bülten'le aranan bir kanun kaçağıdır" dedikleri Abdullah Çatlı nasıl "İşadamı Mehmet Özbey" oldu.

Çatlı, 3 Ekim 1994'te İstanbul'da yabancı plakalı kaçak durumdaki araç ile yakalandı ve Mehmet Özbey kimliğiyle çıkarıldığı savcılık tarafından kayden işlem yapılarak serbest bırakıldı.

Abdullah Çatlı'nın Mehmet Özbay sahte kimliğiyle Baysa İnşaat, GSC Tekstil Ürünleri, Limon Lokantacılık, Japet Et Mamulleri, Sultan Tekstil ve Gülden Tekstil adlarında altı şirkette ortaklığı olduğu ortaya çıktı.

Çatlı; Mehmet Özbay, Mehmet Özbey, Abdullah Çatalı, Abdullah Çaltı, Mehmet Saral, Hasan Dağarslan, Hasan Kurtoğlu ve Şahin Ekli sahte isimlerini kullanıyordu.

Çatlı, 3 Kasım 1996'da Susurluk'ta meydana gelen bir trafik kazasında, DYP Milletvekili Sedat Bucak, polis şefi Hüseyin Kocadağ ve sevgilisi Gonca Us'un da içinde bulunduğu bir arabada öldü.

Çatlı'nın üzerinden dönemin İçişleri Bakanı Mehmet Ağar'ın imzasının bulunduğu silah taşıma belgesi ve yeşil pasaport çıktı. Çatlı'nın otopsi raporunda ölmeden önce kokain kullandığı belirlendi.

Bir katliam suçlusu ve canı olan Çatlı, aynı zaman da eroin kaçağıydı.

Bulaşmadığı karanlık iş kalmayan, 12 Eylül öncesi birçok katliamın sorumlusu, sayısız cinayetlerin faili Abdullah Çatlı, İsviçre'deki Zug Cezaevi'nden firar ettiğinden beri devletin kirli bir mermisi ve devlet içindeki çetelerin en gözde tetikçisi olmaya devam etti.

Behçet Cantürk, Savaş Buldan, Askar Simitko, Lazim Esaeli. Gibi farklı yerlerde ve farklı zamanlarda öldürülen bu isimlerin yan yana anılmasında O da vardı.

Uyuşturucudan elde edilen kara paranın paylaşmasın-

daki anlaşmazlık, mafya içi hesaplaşmalar dendiğinde ilk akla gelen kişiydi.

MİT raporuna göre bu isimler Mehmet Ağar ile Korkut Eken'in başını çektiği ve Abdullah Çatlı'nın tetikçi olarak rol üstlendiği "özel grup" tarafından öldürülmüştü.

Abdullah Çatlı'nın resmi bir ihale olan BOTAS (Kerkük-Yumurtalık Petrol Boru Hattı ihalesi olarak biliniyor) ihalesini sahte kimlik ile kazandığı, Susurluk'taki kazadan sonra ortaya çıktı. İhaleyi aldığı şirketin diğer ortağı ise Bahçelievler katliamı nedeniyle 7 kere idam cezası alan Haluk Kırıcı idi. Haluk Kırıcı daha sonra yakalanmış ancak Asayiş Şubesi'nden kaçmış(!)ır. Korkut Eken'in BOTAS'ta önemli ilişkileri olduğu biliniyordu.

Abdullah Çatlı, kendisi gibi eski bir faşist ve şimdi mafyacı olan Ali Yasak (Drej Ali), Urfa Siverekli geçici köy koruculuğunu yapan Bucak aşireti mensupları, yeraltının ünlü tanınmış kişileri ve çeşitli kademedeki polis şefleriyle de yakın ilişkiler içindeydi.

Eski Devlet Bakanı Ayvaz Gökdemir'in bilgisiyle Azerbaycan'da Devlet Başkanı Aliyev'e karşı yapılmak istenen darbe girişimini yönlendirenlerdendir.

MHP lideri faşist şef Türkeş'in "25 senedir görmedim" dediği Çatlı'yı açıktan savunması da dikkatlerden kaçmış değildi. (50)

Ayrıca TBMM bünyesinde oluşturulan Susurluk Araştırma Komisyonu'na ifade veren Eken'in, komisyonun kendisine yönelttiği, Abdullah Çatlı'yı tanıyor musunuz şeklindeki soruya, yanıtı netti: "Evet tanıyordum. MİT'te bizim elemanımızdı. Yürekli, verdiğiniz işi tek başına da olsa yerine getiren biriydi..." (51)

Bir başka general olan Alev Er, Çatlı'yı şöyle anlatıyordu: "Sayın Çatlı..."

Bir emekli Korgeneral, Vatan gazetesinde, başka general-leri de kapsayan bir soruşturma haberinde Abdullah Çatlı'yı böyle anıyor:

Elele tutuşup o sahneden bu sahneye hoplayıp duran mafya ve devletin "özel hayat"ının ilk kez fotoğraflandığı ünlü Susurluk kazasında ölünceye kadar "birden fazla kişiyi bilerek ve isteyerek öldürmekten" sanık olarak aranan Abdullah Çatlı'yı...

Yedi TİP'li gencin insanın kanını donduran bir soğukkanlılıkla bağırta bağırta katledildiği 1978'deki Bahçelievler katliamının baş sorumlusu Abdullah Çatlı'yı...

Ağzından kaçırması değil.

Irak harekâtı günlerinden bu yana "kadrolu stratejist"i olduğu televizyonlardan aşına olduğumuz üslubuyla, canlı cansız her varlığa "sayın" diyen Ecevit kibarlığında biri olarak da tanınmıyor emekli Hava Korgeneral Orhan Köse.

Topu topu on cümlelik beyanatının tam üç yerinde onu böyle anıyor.

"Sayın Çatlı..."

Soruşturmanın konusu, hakkındaki beraat kararı Yargıtay'da bozulup dönünce paçası tutuşup mahkemeye Çatlı'nın başkalarıyla, özellikle de üst düzey generallerle çekilmiş fotoğraflarını yetiştiren, "ben çeteciysen onlar da çeteci, sıkıysa haydi onları da yargılayın" demeye getiren Susurluk sanığı Sedat Bucak'ın ortaya döktüğü bu fotoğraflar. Türk Silahlı Kuvvetleri'nin generallerinin bir katliam sanığıyla birlikte çekilmiş fotoğrafları olabilir mi ve kim bu generaller?..

Şöyle cevap veriyor emekli General Köse: "Sayın Çatlı'nın bana göre iki dönemli bir hayatı var. Devlete

hizmet ettiği dönem, başka kimselere hizmet ettiği dönem. Sayın Çatlı'nın geçmişini çok ayrıntılı olarak araştıran var mı?.."

Var elbette, hatta izleri takip edip onun sadece Susurluk sürecinde değil, ülkücü gençlik derneği yöneticisiyken de devlet için çalıştığını, 12 Eylül'e giden kan yıllarında bu kanı çoğaltanlardan biri olduğunu kanıtlamaya yıllarını verenler de var. (52)

Köse onları yormuyor ve Bahçelievler katliamını, Çatlı'nın bu katliamdaki birinci derece sorumluluğunu onun "devlete hizmet ettiği birinci dönem"e katıveriyor tek cümlesiyle...

"Arandığı halde" Çatlı Türkiye'de bir işveren, bir parlamenter, hatta devletin bir adamı konumunda yaşıyordu.

"O Kırmızı Bülten"le aranan bir kanun kaçağıdır" dedikleri Çatlı, karakol yüzü görmemiş bir insan havasında, parlamentoda, JİTEM merkezlerinde dolaşarak zaman geçiriyordu. Zaten meşhur kaza sonrasında üzerinden çıkanlar, onu kanun kaçağı değil de, Türkiye'de bir işveren, bir parlamenter, hatta karakol yüzü görmemiş bir insan havasında yaşadığını gösteriyordu. Tabii durum böyle olunca, o da elini kolunu sallayarak istediği işi yapıyor, şirket kuruyor, Meclis'e giriyor, Meclis üyeleriyle sohbetler, dostluklar geliştiriyordu. Ve en ilginç de aranıyor dedikleri Çatlı, devletten silah ruhsatı alıyordu. Kredi kartı almak için sabıka kaydının istendiği bir ülkede, "Kırmızı Bülten"le aranan bir kanun kaçağıdır" dedikleri, Çatlı'nın, ruhsatlı silah alması nasıl açıklanabilir?!..

Yeri gelmişken, örnekleme açısından da aydınlatıcı olacağına inandığım bir olayı anlatayım: Ben 1992 yılında failli meçhullerin doruğa çıktığı dönemde, JİTEM elemanları tarafından Nusaybin'de gündüz vakti cadde ortasında kaçırılıp ardından da sorgulandım. Kaçırılıp ardından da sorgulanmak üzere götürüldüğümde hâlâ asker sayılı-

mam, yaşamama ve ellerinden sağ kurtulmama vesile oldu. Gözaltına alınarak askere gönderilmiştim. 15 aylık askerlik sürem dolmadan yani 20 gün önceden rahatsızlığımdan dolayı terhis edilmiştim.

JİTEM elemanları tarafından güpe gündüz Nusaybin'in en işlek yeri dört yolda gözaltına alındıktan sonra, beni bir JİTEM sorgulama noktasına götürdüler. Bu tetikçi güç, beni sorgulamadan önce, üst aramasından geçirirken, üzerimde bulunan terhis kâğıdımı buldu. Terhis kâğıdımı okuduktan sonra sen hâlâ askersin, dua et dedikten sonra beni serbest bıraktılar. Tabii bir koşul-la beni serbest bıraktılar. O da Nusaybin'i terk etmem koşulu-ydu.

Ardından İstanbul'a gitmek zorunda kaldım. Tabii ki Nusaybin'i terk etmemem halinde bu güçler tarafından öldürüleceğimi öğrendim. Bunu bana açıkça söylediler. Nusaybin'i terk edip İstanbul'a yerleştiğimde de bu tehditler sürdü. Ailemin ve dostlarımla katkılarıyla kendime bir deri atölyesi ve ardından da mağaza açarak deri ticaretine girdim. O dönem baskılardan dolayı tedirgin olmuş, açıkçası korkmuştum. Yanımda çalışan tezgâhtarlardan birinin dostu olan Hüseyin adında İstanbul Aksaray Emniyet Müdürlüğü'nün bilgi işlem bölümünde çalışan bir polisten 2.500 ABD Doları karşılığında 9mm. çapında 6 kurşun alabilen MAGNUN marka bir tabanca satın aldım. Ardından taşıma ruhsatını çıkartmak üzere resmi işlemlere başladım. 45 gün sonra beni İstanbul Silah Ruhsat Müdürlüğü'ne çağırdılar. Senin silah taşıma hakkın yok diyerek, başlat-tığım resmi işlemleri geri çekmemi istediler.

Oysa silah taşımak için tüm şartlarım yasal anlamda mevcuttu. Adıma kurulan "DURAN TEKSTİL DERİ GİYİM SAN ve TİC.LTD. ŞTİ, Çadırcılar Mah. Kurban Sok No 13/3 Laleli-İstanbul Beyazıt V.D'ne kayıtlı şirket ve

yanımda çalışan işçiler, yaptığım iş gereği yasal olarak silah almam için yeterliydi. Buna rağmen bana silah ruhsatı vermediler.

Halk arasında "Susurluk kazası" olarak telafüz edilen çete, "kaza" öncesine kadar, sözü edildiğinde, devlet yetkilileri Çatlı için ne diyordu? Şöyle bir hatırlayalım: "O Kırmızı Bülten'le aranan bir kanun kaçağıdır." Bulunduğu yerde yakalanıp hak ettiği cezayı alacaktır. Çatlı öldüğünde kimlerle birlikteydi?.. Devletin tepe noktasındaki yöneticileriyle birlikteydi tabii ki.

Türk Devleti'nin yetkili makamları Çatlı için "Kırmızı Bülten'le aranan bir kanun kaçağıdır" dedikleri halde yine kendileri Çatlı'ya taşıması için ruhsatlı silah verdiler.

Türkiye'de yıllardır konuşulan ve varlığı devlet tarafından hep inkâr edilen JİTEM ve Jitemvari iktidar zihniyeti-ni daha yakından tanımak için 03.11.1996'da Balıkesir'in Susurluk ilçesi yakınlarında meydana gelen trafik kaza-sında isimleri telafüz edilen ve çete diye adlandırılan kadroyu incelemekte yarar var.

Bu nedenle kaza ile deşifre edilen kadrodan bir kaçının yaşam öyküsünü araştırıp inceledim. İşte bu tetik çekip çektiren kadrodan birkaç tane örnek;

Tansu Çiller, Özer Çiller, Mehmet Ağar, Haluk Kırıcı, Sedat Bucak, İbrahim Şahin, Korkut Eken ile kazada ölü bulunan Abdullah Çatlı ve JİTEM'in kurucuları arasında adı anılan ve yine JİTEM'in bir suikastı sonucu öldürülen Ahmet Cem Ersever ile Tarık Ümit.

Bu şahısların arasında var olan ilişkiler ve gerçekleştirildikleri eylemler, genel olarak değerlendirildiğinde, Susurluk kazasıyla açığa çıkan ölüm timine ilişkin basın-da çıkan haberlerle bütünleştirildiğindeyse, bu kadronun çete diye adlandırılmayacağı kanısına kesinlikle vardım. Yani bunlar çete değil, devletin ta kendileriydi.

Susurluk kazasından sonra Türkiye'de çete ile sıkça gündeme gelen "59" isim...

Susurluk kazasından sonra gündeme gelen "59" şahıstan "17"si hayatta bulunmamaktadır. 9'u yalnızca isimleri ile tanınan 59 kişiden; 4'ü politikacı, 4'ü işveren, 14'ü mafya ile bağlantılı eski ülkücü, 5'i TSK mensubu, 13'ü emniyet mensubu, 1'i din adamı, 1'i MİT mensubu, 1'i MİT'le bağlantılı, 2'si İran uyruklu, 8'i mafya bağlantılı ve eroin kaçakçısı, 1'i şoför, 1'i PKK itirafçısı, 1'i Suriye uyruklu kadın, 2'si avukat, 1'i genelev işletmecisi konusunda bulunmaktadır. Evet, tanıdık bu noktadan yola çıktığımızda yukarıda rakam olarak verdiğimiz kişiler, devlet içerisinde devletten habersiz bir çeteleşmeye mi gitmişti sorusunu akla getirmekte.

Susurluk davasının ardından aralarında hakim, milletvekili ve özel tim mensubunun da bulunduğu 6 kişinin ölümü üzerinde kuşkular aydınlatılamadı.

Milli İstihbarat Teşkilatı görevlisi Ertuğrul Berkman, Başbakanlık Hukuk Müşaviri Hâkim Akman Akyürek, Antep Milletvekili Bedri İncetahtacı, telekulak davalarının kilit sanığı Cengiz Çelik, MHP'li işveren Efraim Barut ve Susurluk davasında yargılanan özel tim mensubu Oğuz Yorulmaz, Susurluk davasının ardından kuşkulu bir şekilde öldüler. (53)

MİT görevlisi Ertuğrul Berkman, Meclis Susurluk Komisyonu üyesi Fikri Sağlar'a bilgi ve belge desteğinde bulunmaktaydı. Berkman'ın otomobili, 29 Ağustos 1997 günü Bozöyük-Eskişehir yolunda 40 metre sürüklendikten sonra Çimento Fabrikası bahçesindeki ağaçlara çarparak durabildi. 66 yaşındaki Berkman ile birlikte, eşi Gülseren Berkman da hayatını kaybetti, kızları Aylin Berkman yaralandı. (54)

O yıllarda Türk mediasından bazı gizem meraklıları bunları gizli çete olarak göstermeye çalışıyor, sanki devletten bağımsız örgütlenen bir çete fotoğrafı gösteriyor bize. Oysa

bunlara çete demek doğru değildir. Çünkü buradakilere bakarken devlet içerisinde oldukları konum ve makamları da gözden geçirmekte yarar vardır. Böyle bakıldığında bunların çete değil, devletin ta kendisi olduğu görülecektir.

Kabaca bunları bir tanıyalım, devlet içerisinde oldukları makamlara bir bakalım. Evet, kimdi bu yetkililer, devlet içerisinde görevleri, makamları neydi? Birincisi, Hüseyin Kocadağ: İstanbul Emniyet Müdür Yardımcısı, Sedat Edip Bucak, eski DYP Şanlıurfa Milletvekili, Abdullah Çatlı, katil, "aranan" kanun kaçağı, Gonca Us, eski Türkiye güzellik kraliçesi, daha sonraki sayfalarda isimlerini göreceğiniz 13 emniyet mensubu, 1'i MİT mensubu, 4'ü politikacı, 4'ü işveren, 14'ü mafya ile bağlantılı eski ülkücü, 5'i TSK mensubu, 13'ü emniyet mensubu, 1'i din adamı, 1'i MİT mensubu 1'i dönemin başbakanı var. Bu gerçekler ortadayken bu kişilere devlet içerisinde örgütlenen çete elemanları demek doğru değildir.

Çünkü; bu şahıslar devletin en tepesinde idiler. Bu nedenle bunlar çete olarak tanımlanamaz. Aslında bunlar Türkiye'deki egemen yapıda devletin ta kendileriydi. Çatlı da bu yapılanmanın, JİTEM'in ayağındaki üst düzey bir yöneticisiydi. Ve kaza sonucu ölmüş, ya da öldürülmüştü. Bu gerçeği de belki yanındakilerden çok devletin kendisi biliyor. Bu nedenle eski DYP Genel Başkanı ve o dönemin Başbakanı Tansu Çiller, kaza sonrasında Meclis grup toplantısında aynen şunları söylüyordu: "Bir ülke uğruna, bir millet uğruna, devlet uğruna kurşun atan da, kurşun yiyen de bizim için saygıyla anılır, onlar şerefli dirler..." diyordu. Kimdi? Onlar... Eski DYP Genel Başkanı Tansu Çiller'in, "onlar şerefli dirler..." dediği şahıslar. Abdullah Çatlı'yı yukarıda yazdıklarımın tanıdığınız sanırım. Şimdi de Hüseyin Kocadağ, Sedat Bucak ve Gonca Us'u kısaca tanıyalım, Hüseyin Kocadağ kimdi ve JİTEM'in neresindeydi?

Hüseyin Kocadağ, Hakkari'de Özel Harekât

Müdürlüğü, Diyarbakır Emniyet Müdür Yardımcılığı görevlerinde bulunduğu dönemlerde Kürdistan'da köylere yakıp-yıkan "kelle avcılar" ordusunu (özel tim) kuran eli kanlı bir JİTEM yöneticisiydi.

Aynı zamanda Amerika'da CIA okullarında özel eğitim görmüş biridir.

Necdet Menzir İstanbul Emniyet Müdürü iken Hüseyin Kocadağ, İstanbul Emniyet Müdür Yardımcısı'ydı. Çalıştığı süre boyunca Sultançiftliği, Gazi Mahallesi ve Ümraniye katliamları başta olmak üzere, onlarca devrimcinin katledilmesinden, işkence ve kayıplardan sorumludur.

Orhan Taşanlar'ın İstanbul Emniyet Müdürlüğü'ne getirilmesinden sonra, en son görevi İstanbul Kemalettin Eröge Polis Okulu Müdürlüğü'ydü.

Mesleğinin ilk yıllarında POL-DER (Polis Derneği) üyesiydi. Amerika'da Büyükelçi İnal Batu'nun korumalığını yaptı. Yurda dönüşte Özel Harekât Şubesi'nin kurulmasında yer aldı. Bütün kontr-gerilla kurslarına katıldı.

Alevi kökenli olmasından dolayı "solcu" olarak lanse edilen Kocadağ, 1995'deki Gazi ayaklanmasında Alevi kimliğini önplana çıkararak, halkı "yatıştırma" görevi yaptı. Ama gerçekte O, Gazi'de insanların katledilmesinden sorumlu olan biridir. Gazi'de halk O'nu, "Bağcılar'ın sorumlusu defol", "kontr-gerilla defol", "devrimcilerin katili", "hesap soracağız", sloganlarıyla kovmuştur.

Hüseyin Kocadağ, Urfa Siverek'te gasp, eroin ticareti ve birçok faili meçhul cinayete adları karışan Bucak aşireti ve korucuları ile Söylemezler çetesi arasındaki çatışmada Bucak'ların gizli destekçisi oldu. Sedat Bucak, Abdullah Çatlı gibi Hüseyin Kocadağ'ın da Söylemezler çetesiyle çıkar ilişkileri vardı.

Mafya lideri olan ve bir süre önce yine mafya ilişkileri ve çatışmaları nedeniyle öldürülen Ömer Lütfü Topal ile ilgili bir TV programının yayınlanmamasını istemişti.

Sedat Bucak, Kürdistan'da JİTEM'in sorumlusu...

Sedat Bucak, İsmail Hakkoğlu, 1960 Siverek-Urfa doğumlu. 1987 tarihi itibarıyla DYP Urfa Milletvekili, korucubaşı, devletin sadık bir çetesi olan JİTEM'in de Kürdistan'daki dayanağı ve Bucak aşiretinin bir bölümüne reislik yapmaktadır. Adı, özellikle Söylemez çetesiyle yönelik operasyonlarda duyuldu. Yüz bin kişilik aşireti yönlendiriyor. 10 bin kişilik koruma ordusu var. Bir konuşmasında "Bucaklar olmasaydı PKK sayısını ikiye, üçe katlardı" diyordu. Siverek merkezine 23 km uzaklıktaki Saadi köyünde çok korunaklı bir şatoda yaşayan Sedat Bucak'ın emrinde binlerce köy korucusu bulunuyor.

JİTEM'ci devlet desteğiyle Kürdistan'ın en önemli silahlı güçlerinden birisini kontrolünde tutan Bucak, özel ordusuyla derebeyi gibi yaşayan ve savaş bütçesinden önemli paylar alan tam bir savaş ağasıdır. Dönemin İçişleri Bakanı Mehmet Ağar'la birlikte bazı "organizasyonlar" içinde olduğu bilinmektedir.

Çiller'in örtülü ödenekten harcadığı 500 milyarın, Ağar aracılığıyla Sedat Bucak'ın silahlı çetesiye geçtiği de iddia edilmektedir. Ömer Lütfü Topal, Behçet Cantürk gibi bazı mafya babalarının, Sedat Bucak'ın çetesiyle çatışması nedeniyle öldürttükleri birçok basın yayın organlarında yer almıştır.

Silah ve eroin kaçakçılığı başta olmak üzere her türlü kirli işi olan Sedat Bucak, Jitemvari zihniyetli devletin Kürdistan'daki kanlı kollarından ve dayanaklarından biridir. Yaptığı kirli işleri polis şefleri ve subaylarla ortaklık kurarak geliştirmektedir. Emrindeki adamları birçok kez insanları gözaltına alıp işkenceden geçirdiler. Kimilerini kurşuna dizip bir kenara attılar. Asker ve polisle birlikte operasyonlara katılarak ortak oldular.

Devletin eli kanlı aşiret ağalarından biri olan Sedat Bucak, bugün Kürdistan'da en güçlü korucu teşkilatına sahiptir.

TBMM Faili Meçhul Cinayetleri Araştırma Komisyonunun 1995 Nisan'ında yayınladığı raporunda Kürdistan'daki itirafçılar ve koruculardan söz edilmekte ve "rahatça, aranmadan silah ve uyuşturucu kaçakçılığı yapmışlardır. Bölge'de halen silah ve uyuşturucu kaçakçılığının büyük bir kısmının denetimi korucuların elinde bulunmaktadır" denilmektedir.

Halka karşı her türlü suçun faili "Korucubaşı" Sedat Bucak, uyuşturucudan kaçakçılığa, cinayetten hırsızlığa kadar her türlü pis işlerini devletin desteğiyle yapmaktadır. Milletvekili kimliğiyle de tüm gücü, etkinlikleri ve korucularıyla Kürt halkına karşı savaşın içindedir. Sedat Bucak, bir ayağı kontr-gerilla-JİTEM olan haksız savaşın Kürdistan'daki en önemli ayaklarından biridir.

3 Kasım günü Susurluk'ta meydana gelen kazadan önce "Sedat Bucak ve arkadaşları" olarak kart doldurtup Kuşadası'ndaki Onura Otel'de kaldılar.

Sedat Bucak'ın karısı Saadet Bucak hastanede çeşitli soruları yanıtlarken, Abdullah Çatlı için "O, bir işveren" diyordu.

Sedat Bucak'ın basın müşaviri "ben valinin de, emniyet müdürünün de üstündeyim" diyordu.

Sedat Bucak'ta "kısmi hafıza kaybı" olduğu, "kaza anını hatırlamadığı" basın tarafından belirtildiği gün; Mehmet Ağar, "her şey Sedat Bucak'ın konuşmasına, iyileşmesine bağlı" diyordu. Oysa Mehmet Ağar da her şeyi en az Sedat Bucak kadar iyi biliyordu.

Gonca Us...

Gonca Us: "Üner ve Gül kızı 1969 İzmir doğumlu Eski Güzellik Kraliçesi ve Abdullah Çatlı'nın sevgilisi. 3 Kasım 1996 tarihinde Susurluk yakınlarında meydana gelen kazada ölen ve üzerinde Melahat Özbay adına düzenlenmiş sahte bir kimlik taşıyan Gonca Us, İzmir Demir Çelik fabrikalarında muhasebeci olarak çalışıyordu. 1994 yılında matbaacı Can Apa ile 8 ay süren bir evlilik yapan Gonca Us, Abdullah Çatlı'yı ablasının sevgilisi olan Ahmet Baydar aracılığıyla tanımıştı." Bütün bunlar bu kadar açık ortadayken, kazanın öncesine kadar kimse görmüyor, duymuyor konuşmuyordu. Bunlar hakkında da tıpkı kolluk güçleri gibi araştırmacı yazarlar da ne hikmetse tek satır yazmıyordu. Bu konularda kazadan sonra herkes, bunlar devlet içerisinde örgütlenen korkunç çete tanımlamalarıyla yaklaşmaya başladı. Oysa bunlar açık, aleni, adam kaçırıp gündüz vakti de cesetlerini yol kenarlarına atarken gizleme ihtiyacı bile duymuyordu. Bu gerçekleri Kürt siyasetçileri, aydın ve basını bağıra bağıra kazadan çok önceleri dillendirdikleri halde kimse duymadı, duymak istemedi onları, hatta böyle söylediler diye bir çoğu işkenceler gördü, cezalar aldı, öldürüldü... Ama bunlara rağmen kimse JİTEM ve benzeri örgütlemelerin çete söylemlerine inanmadı. Çünkü yapılanlara baktığında, olup bitenleri araştırdığında her taşın altından çıkan çete değil, devletin ta kendisi oluyordu. Bu gerçeği bildiklerinden olmalı ki, devletin neden yasalara göre hareket etmediğini araştırmaya çalışıyordu...

Çünkü şu çok iyi biliniyordu: Hukuk, bireyin devlete ve topluma karşı sorumluluklarını, devletin bireye karşı görev ve yükümlülüklerini içeren yazılı ve yazılı olmayan sözleşmelerin toplamıdır. Türkiye'de de her defasında hangi yetkili ağzını açsa "Türkiye bir hukuk devletidir" diye söze başlıyordu. Oysa Kürdistan'da yapılanların, faili

meçhul cinayetlerin hiçbir hukuki gerekçesi yoktu ve hiçbir hukuk devletinde bir birey yargılanmadan cezalandırılmazdı. Hiçbir şey bilmeseyse bile her Kürt şu gerçeği çok iyi biliyordu. Zaten bütün bu faili meçhullerin gerisinde, devletin bir belgesi çıkıyordu. Konu ve irtibatlar, yapılan tüm olayların arkasında devleti gösteriyordu. Bütün bu gerçekleri daha sonra JİTEM diye anılan kanlı oluşumun tetikçilerinden Abdülkadir Aygan şöyle itiraf ediyordu:

İşte Aygan'ın itiraf ettiği ürpertici gerçekler...

"İnsanların en çok öldürüldüğü, kaybedildiği, kaçırıldığı ve faili meçhul olaylara kurban gittiği 1993 ile 1996 yıllarında, Tansu Çiller Başbakan, Hasan Kundaççı Paşa ise Diyarbakır Jandarma Asayiş Komutanı'ydı. Tansu Çiller, Kundaççı'ya her tür desteği veriyordu. Jandarma İstihbarat Grup Komutanı Abdülkerim Kırca da JİTEM'in başındaydı.

JİTEM kurucusu olarak bilinen Ahmet Cem Ersever ve yardımcısı Cemil kod adlı Aytekin Özen'in 1991 yılında Ankara'ya tayinleri çıkıyor. Tabii Cem Ersever'in gitmesiyle beklenen olmuyor, yani operasyonlar durmuyor. Ersever'in kolu uzun, Ankara'ya gittikten sonra aynı operasyonlar devam ediyor. Ersever'den sonra Jandarma İstihbarat Grup Komutanlığı'nın başına Cahit Aydın adlı binbaşı ve yardımcılığına da binbaşı Savaş Gevrekçi getiriliyor. Gevrekçi, İstihbarat Tim Komutanı'dır. O dönem Ankara'da Gruplar Komutanlığı ve buna bağlı İstihbarat Grup Komutanlıkları var. Bunlar, Diyarbakır, İstanbul, İzmir, Samsun ve Ankara'da bulunuyor. Bu grup komutanlıklarının başında ise, birer rütbeli komutan ve emirlerinde de rütbeliler var."

Gerçek adı Mahmut Yıldırım; kamuoyunun 'Yeşil' olarak tanıdığı Yıldırım'ın teşkilat içerisindeki ikinci kod

adı ise 'Sakallı'. Çünkü tetikçi Yıldırım, sürekli olarak sakallı dolaşmaktadır. Yeşil'in Bölge Valiliği'ne, Asayiş Komutanlığı'na ve JİTEM'e gidip gelmeye başlaması o dönemlere tekabül ediyor. Aygan ise Yeşil kod adlı Mahmut Yıldırım'ı o zaman tanımaya başlıyor. Yani Ersever'in Ankara'ya gitmesinden sonra. Cem Ersever ile Yeşil arasında bir soğukluk başlamıştı diyen Aygan, bunun nedenini bilemediğini söylüyor. Ancak Cem Ersever, Yeşil'i, Dersim (Tunceli) yöresinde 'PKK ile mücadele ediyorum' adı altında halkın namusuna el atmış, kadına el atmış diye dışlamak istiyor diyen Aygan şöyle devam ediyor: "JİTEM'e sokmak istemiyordu. Buna rağmen Yeşil Bölge Valiliği'ne, Jandarma Asayiş Komutanlığı'na gidip geliyor. Bu dönemden itibaren faaliyetlerini sürdürmeye başladı. Yeşil'in de çok sayıda değişik şahıslar adına düzenlenmiş sahte kimlikleri vardı. Kendisini oradaki rütbelilere Genelkurmay'dan direkt emir alan bir kişi olarak, Özel Harekatçı gibi lanse ediyordu. Herkes öyle biliyor ve bu nedenle kimse üzerine gidemiyordu. Orada istediğini yapıyordu, istediği kadroyu itirafçıyı izin isteyip yanına alıyor, operasyonlara götürüyordu."

JİTEM'in adam kaçırma taktiği.

Abdülkadir Aygan, JİTEM'in adam kaçırma taktiğini şöyle anlatıyor: "Bir kişiyi kaçırmak için üç kişiden aşağı bir ekip oluşturulmuyordu. Kaçırılacak kişinin fiziken güçlü ya da silahlı olma ihtimali varsa dört kişi ya da iki araba ile gidiliyordu. Sivil arabalar Ankara'da kayıtlıydı. Operasyona gidildiğinde sürekli sahte plaka takılırdı. Mesela 21 EF 916 JİTEM'in kullandığı sahte plakalardan biriydi. Bu plakayla Peugeot minibüs ile üç kişinin cesedi çuval içinde peynir ya da süt fabrikasına götürüldü. Plakalar araçlarda sürekli değiştirildi.

Operasyona çıkan araçlardan biri çevreyi kontrol ediyor, diğer araç şahsı alıyordu. Şoförle beraber dört kişi oluyordu. Arkada oturan kişiler aralarına aldığı şahsın kafasını eğiyor ve nereye gittiğini görmesini engellemek için gözlerini bağlıyordu. Çevredekiler görmesin diye araba JİTEM binasının kapısına yanaştırılıyordu. Sorgulanacak olan kişi içeri alınıyor ve hücrelerden birine atılıyordu. JİTEM'in dış kapısından içeri alınanların hiç birisi sağlam çıkmıyordu."

Kürt illerinde 1990 yılından sonra meydana gelen siyasal amaçlı yürüyüş, toplantı ve gerilla eylemlerinde artış oldu. O yıllarda Bölge'de ikinci bir silahlı güç ortaya çıktı: Hizbullah. Hizbullah'tan devletin haberi vardı ve devlet tarafından yönlendiriliyordu.

Aygan, PKK'ye karşı örgütlenilen ve gerçekleştirdiği failli meçhul cinayetleriyle gündeme gelen Hizbullah'ın faaliyetlerine devlet yetkililerinin göz yumduğunu ve yakalananların da serbest bırakıldığını söyledi. Aygan, Hizbullah hakkında şunları kaydetti:

"Korucular ve Hizbi-vahşet, JİTEM'le birlikte hareket ediyordu... Binbaşı Cahit Aydın bizi Silvan'a bir Hizbullah faaliyetini araştırmaya gönderdi. Ben ve Kemal Emlük gittik. Burası, Diyarbakır-Silvan yolu üzerinde bulunan Yolaç

köyü. Hatta şehitlikleri de var onların. Bir sorumluları da varmış. Onun hakkında bilgi almak için karakola gittik. Karakol bilgi vermeye çekindi. 'JİTEM komutanı bizi gönderdi' dedik, yine 'yok' dendi. 'Silvan'a, falan adamların yanına gidin, falan tüpçü şudur, budur.' Ya da 'emniyet'e gidin bu konuda daha bilgili' dendi. Emniyet amiri mi, yoksa müdürü mü, onun yanına gittik. 'Komutanımız bir rapor hazırlayacak yukarıya. Hizbullah konusunda bilgi istiyor, siz daha bilgilisiniz' dedik. O bize, 'vallahi çocuklar, düşmanımın düşmanı benim dostumdur. Bunlar PKK ile mücadele ediyorlar. Onların üzerine gidilmemesi lazım, bizim işimizi kolaylaştırıyorlar. Bunların üzerine şimdilik gidilmesine karşıyım' dedi. Yani eli boş döndük. Görüştüğümüz kişi Silvan'da 1992-94 yılları arasında görev yapıyordu. Bizi göreve gönderen komutan da o dönem görev yapıyordu." (55)

İşverenlerin listesini emniyet ve istihbarat tespit etti. Tansu Çiller açıklayarak hedef haline getirip birer birer kaçırılıp öldürmelerine neden oldu...

PKK'ye ekonomik destek sunduğu iddia edilen işverenlerin isimlerinin yer aldığı listenin hazırlandığı yönündeki iddialara da Aygan, şu şekilde yanıt verdi: "Zaten JİTEM'e görev veriliyor, perde arkasında da örtülü ödenekle destekleniyor. Tansu Çiller imzalı 'gizli' ibareli bir genelgeye yer verdiği içinde Özgür Ülke Gazetesi'nin İstanbul'daki merkezi ile iki bürosu 4 Aralık 1994'te dönemin Başbakanı Tansu Çiller'in emriyle bombalandı.

İstihbarat Koordinasyonu, Emniyet-MİT-Jandarma her ay bölgesel düzeyde toplanıp, istihbarat değerlendirmesi yapıyorlar, bilgi alışverişi yapıyorlardı."

Aygan'ın anlattığı yapılanma, uzun bir katliam listesinin mekanizmasıydı. Ve işte bütün bu yapılanma, bir milat ile siffah etti. Vedat Aydın'ın kaçırılarak katledilmesi bir milattı. Faili meçhullerin miladı... Aygan, Vedat Aydın'ın infaz olayını şöyle anlatıyordu:

"5 Temmuz 1991'de kaçırılıp 7 Temmuz'da infaz edilen HEP Diyarbakır İl Başkanı Vedat Aydın'ın olayında keşifte yer aldım; ama olayda yer almadım. Keşif olayını 'Derdo' kod adlı itirafçı Selahattin Görgülü başlattı. Görüşmeye gitti. Tam başarılı olamadı. Geldi Cem Ersever ile görüştü. Cem Ersever bizi arabaya aldı, İstasyon Caddesi'ndeki evinin karşı tarafında arabayı durdurdu. Kendisi, bir kişiyi daha yanına alıp binayı keşife çıktılar. Dairesini, kapısını kontrol ettiler. Bir iki gün aradan sonra ben sabahleyin JİTEM'e işe gittiğimde baktım kimse yok. Ne Cem Ersever var, ne de diğerleri. Biz askerdik, evimiz de oradaydı, eve gidebiliyorduk. Gittim askere. Komutan nerede, diğer arkadaşlar nerede?" diye sordum. 'Yatıyorlar' cevabını verdi. 'Kimse bizi rahatsız etmesin' demişler. Bir anlam veremedim. Olayı duymamıştım, ne olduğunu da bilmiyo-

rum. Aradan zaman geçti. Cem Ersever uyanıp geldi. 'Niye erkenden gelmişsin?' dedi. 'Komutanım normal zamanda işe geldim' dedim. 'Ortalık zaten bozuk' dedi. Ben de 'niye?' diye sordum. 'Vedat Aydın'ı vurmuşlar' dedi. Öyle deyince, ben şok oldum... Çünkü keşfi beraber yaptık. Beni götürmediler, yatanlara baktım; Fethi Çetin, Ali Ozansoy ve yardımcısı Binbaşı Aytekin Özen... Hepsi uyuyordu. Ayakkabılara baktım, hepsi çamurlu, arabaların lastiklerine baktım, o da aynı. Beni götürmemişler diye sanki üzülmüştüm gibi yapınca, o da 'merak etme, komşuda pişer bize de düşer' şeklinde bir cümle kullandı. Selahattin Görgülü'yü o günden sonra göremedim. Ailesinin yanına 10 günlük izne gittiğini söyledi Cem Ersever. Tabii olayı yaptırıp öyle göndermiş olabilir. Yani eyleme katılmış olabilir. Şüphe çekmemesi için... Çünkü Vedat Aydın'la diyaloga girmeye, onu bir yere çekmeye çalışıyordu. Cem Ersever'in talimatı ile tabii. Yani olayın büyük bir kısmını bunların gerçekleştirdiğini biliyorum. Daha sonra olay meydana çıkınca ortalık karıştı; büyük yürüyüşler, cenaze törenleri yapıldı."

Aygan'ın itiraf ettiği ve Cem Ersever'in ekibi tarafından 7 Temmuz 1991'de kaçırılıp infaz edilen HEP Diyarbakır İl Başkanı Vedat Aydın'ın eşi Şükran Aydın olay gecesini şöyle anlatıyordu:

"5 Temmuz 1991'de cuma gününü cumartesiye bağlayan gece saat 12 civarında kapı çaldı. Eşim gitti kapıyı açtı. Kapıda birileriyle konuştu. O esnada ne konuştuklarını bilmiyorum. Geri döndü giyinmeye başladı. Ben gülerek eşime sordum, 'hayırdır, bu gece nereye gideceksin' dedim. O da dedi ki, 'kapıya gelenler polistir. emniyete kadar götürcekler'. O öyle deyince ben de kapıya doğru gittim, baktım üç kişi, iki kişinin elinde Akrep dediğimiz kleş vardı. Bir kişinin de elinde telsiz vardı. Hatta elinde telsiz olanla konuştum. 'Hayırdır' dedim. O da dedi ki, 'Bir

şey yok. Başkanı emniyete kadar götüreceğiz. Bir ifadesi var.' Silahlı olanlardan birisi merdivenlerin alt kısmına bakıyordu, biri de üst kısmına bakıyordu. Kapıya doğru bakmıyorlardı.

Bu tür olaylara alışkın olduğumuz için fazla etkilenmedim. Eşim giyindi kapıdan çıkmadan önce bana, 'Ben gideceğim, arkadaşlara, avukatlara, Hatip Dicle'ye haber ver. Hepsinin haberi olsun. Ben yüzde 99 ölü olarak eve geri döneceğim. Yüzde bir sağ olarak eve geri dönme şansım var.' Onların yanında bunları söylüyor, tabii eşim öyle deyince ben biraz şüphelendim. Daha önce de bizim eve sık sık gelip gitmişlerdi, ama ekip olarak gelmişlerdi...

Artık yapılacak bir şey kalmamıştı. Telsizli olan bana döndü, 'Abla sakın korkmayasın, başkan espri yapıyor. Bir ifadesi var. Bir iki gün sonra eve geri döner. Sen bunlara alışkınsın' dedi. Doğrudur, ben bu tür olaylara alışkındım ama o bana bir mesaj verdi. Belki ben anlamadan, çünkü iki gün sonra ölüm haberini aldım. O silahlı olanların saçları düzgündü, tıraşları temizdi. İkisi de açık mavi gömlek ve lacivert pantolon giymişlerdi. Yani sanki resmi gibiydiler. Telsizli olan sarımsı bir şeydi, saçları darmadağınık, günlük sakalı vardı. O da sanki mağaradan çıkmış gibi, çok perişan bir haldeydi. Saç sakal bir birine karışmıştı ve çok zayıftı. Üzerinde açık kahve renkli bir tişört ve koyu kahve renkli bir pantolon vardı. Ayakkabılarına bile dikkat ettim. Ayakkabıların altları böyle kösele değil de başka bir şeydi. Ses çıkarmamak için giymişlerdi sanki. Bir de Telsizi açık değildi, kapalıydı. Hatip'i aradım, camdan onlara baktığımda, aşağıya inmişlerdi. Baktım arabaya biniyorlar. Araba Steyjin idi, siyah mıydı, lacivert miydi tam bilmiyorum. Çünkü bizim ev yedinci kattadır. Aşağısı da karanlık, plakayı da görmedim. Sadece koyu renkli bir araba olduğu kesindi. Bindiler, eski halin oraya kadar gittiler. Sonra da sola döndüler. Trafik bahçesinin yoluna girip gittiler.

Kapı önünde ikinci bir araba daha vardı. O arabanın önünde başka bir araba daha vardı, sanırım o da Brodway idi. Onun içinde de iki kişi oturmuştu. Bizim bitişikte banka var, o bankanın üst katı misafirhaneydi. Ben fazla üstünde durmadım. Herhalde misafirleri getirmişler, misafirleri bekliyor diye düşündüm. Baktım bu araba gitmiyor. Dikkatimi çekti, baktım hiç kimse binmiyor, inmiyor, iki kişi oturuyor içinde. Müzik sesini sonuna kadar açmışlar, kola içtiler, kutularını attılar. Bu dikkatimi çekince, ben kardeşimi aradım. Kardeşime dedim ki, 'Kapının önünde bir araba var. Şüpheleniyorum'. Ben telefon ettikten sanırım bir iki dakika sonra araba hareket etti ve gitti. Ben bunu emniyette de söylemiştim. Bu ifademde de var. O zaman emniyette Kocadağ çok baskı yapmıştı, 'Niye hiç kimseye haber vermedin' falan, filan. Ben 'Haber verdim' dedim. Haber vermemle birlikte araba hareket etti ve gitti. 'Ne demek istiyorsun' dedi. Ona dedim ki, 'telefonumuz direkt size bağlı olduğu için demek ki o esnada anons ettiniz araba hareket etti gitti.' Benim tahminim o araba da onlarındı."

Apê Musa'nın öldürülmesi olayı...

Kürt bilge Musa Anter, Kültür ve Sanat Festivali için gittiği Diyarbakır'da, 20 Eylül 1992'de katledildi. Devlet, Apê Musa cinayetinin dosyasını, 12 yıldır inatla tozlu raflardan indirmedir. Başbakanlık Teftiş Kurulu Başkanı Kutlu Savaş'ın Susurluk Araştırma Raporu'nda, Musa Anter cinayetinin devlet tarafından işlendiği kabul edildi. Apê Musa cinayeti ile ilgili itiraflar, raporun Ek 9. dosyasında yer aldı. Ancak raporun bu ekleri, "devlet sırrı" oldukları gerekçesiyle açıklanmadı. Bugüne kadar hükümetler, suç itirafı olan Susurluk Raporu'nun gereğini yapmadığı gibi, Musa Anter cinayetinin de üstünü örttü.

İşte infaz timinde bizzat yer alan, devletin maaş ödediği, "devletin kadrolu celladı", kontr-gerilla tetikçisi Abdülkadir Aygan'ın Apê Musa'nın cinayetiyle ilgili itirafları... Yeşil'in en büyük eylemi: Musa Anter cinayeti...

"Yeşil'in karıştığı en büyük olay, yani benim tanık olduğum en büyük olay, Apê Musa'nın öldürülmesidir. O esnada Cem Ersever Ankara'da olmasına rağmen, daha sonra kendisi ile birlikte öldürülen Neval Boz'la Diyarbakır'a geldi ve olayın olacağı gün Adıyaman bölgesine gitti. 'Nemrut Dağı'na gideceğim, oradaki grupları dinleyeceğim. Telsiz cihazı ile grup var mı yok mu tespit edeceğim' diyordu. Bu esnada da Yeşil, Musa Anter'e yönelik cinayeti JİTEM'de organize ediyordu. Tim Komutanı Savaş Gevrekçi, Grup Komutanı izinde olduğu için onun görevini de yürütüyordu. Musa Anter olayında Hogır devreye sokuldu. Hogır kod adlı Cemil Işık ile Şırnaklı Hamid adlı itirafçı PKK'den birlikte ayrılmışlardı."

Apê Musa'nın o gün, Diyarbakır'da bir otelde olduğunu tespit eden kişi Hogır kod adlı Cemil Işık. Haberi alan Yeşil ve Mustafa Deniz, beyaz Land Rover ile geliyorlar. -Land Rover'i Bölge Valiliği kendisine hibe

etmişti.- Yani görev için almıştı. Hogır'e 'Musa Anter'i bir plan yaparak bir yere çek ve bize getir' diyorlar..."

Hogır kod adlı Cemil Işık ile Musa Anter'in daha önce tanıştıklarını söylüyor Aygan. Yani Apê Musa, Hogır'ın partiden ayrılmasına üzüldüğü ve bu nedenle kendisiyle görüşmek istiyormuş. Ancak Apê Musa'nın, Hogır'ın JİTEM'de çalıştığından haberi yok. Böylece Musa Anter'i otelden çıkarmanın yolu bulunmuş oluyor. Hogır bunun üzerine Hamid adlı itirafçıyı görevlendirerek otele gönderiyor. "Tamam de, Hogır seninle görüşmek istiyor, seni bir yerde bekliyor, bir evdedir, yanına götüreceğim" diyor. Hamid ilk gidişinde başarılı olamamıştı. İkincisinde Land Rover ile bütün ekip gidiyor.

Aygan olayın devamını şöyle anlatıyor: "Ali Ozansoy, Saraykapı'daki JİTEM İstihbarat Grup Komutanlığı'nda ana telsizin başında bekledi. Hogır'e kalaşnikof verildi. Beni de JİTEM kimliğim ve silahım var diye, Hogır'ın yanına verdiler. Herhangi bir durum olursa müdahale edebilmem için. Bizi, köprüyü geçtikten sonra Silvan yolunun çıkışına, yokuşa doğru bıraktılar. Yeşil, Mustafa Deniz ile biraz daha tepeye çıktı, telsiz onlardaydı. Hamid de tekrar otele, Apê Musa'yı almaya gitti. Bir taksiye bindirecek ve bizim yanımıza getirecek. Hogır de onu orada vuracak..."

Sessiz bir bekleyiş sürüyor; ne gelen var ne giden. Hogır sabırsızlanıp, "Bu işte bir iş var, biz Yeşil'in yanına gidelim. Polis bizi yakalarsa daha kötü olur" diyor. Yol kenarındaki arazide birlikte yürüyerek Yeşil'in yanına gidiyorlar. Bir süre sonra kentin bir yerlerinden siren sesleri gelmeye başlıyor. Yeşil, telsizi polis kanalına almış. 'Ortalık karıştı, bir şeyler olmuş ama ne olduğunu bilmiyorum' diyor Yeşil. Planı değiştirmek zorunda kalıyorlar. Topluca Land Rover'e binerek JİTEM'e gidiyorlar. Aygan anlatıyor: "Geldiğimizde Ali Ozansoy 'tamam'

dedi, Hamid. Apê Musa'yı vurmuş, olayı yapmış. Biraz sonra Hamid geldi. Hamid 'tamam vurdum' dedi. Hogır, 'niye yanımıza getirmedin, niye bu iş yolda oldu' diye sordu. Hamid, şüphelendiler, taksiye bindik, yanında yeğeni de vardı' dedi. Seyrantepe'ye geldik, ben dedim ki, şurada dedim, onlar daima nerede nerede diyorlar, baktım şüpheleniyorlar artık fazla gitmeyecek, indirdim' dedi. Hamid'in üzerinde bir 14'lü UMAN markalı tabanca varmış, bunu ona JİTEM vermişti. Orada onları indiriyor, kendi anlatımlarına göre, Apê Musa ile yeğeni onun arkasında yürüyorlar, o da sokağın içine yürüyor, dönüp Apê Musa ve yeğenine ateş ediyor. Daha sonra kaçtığı yerde, silahı çöp tenekesine atıyor."

Apê Musa'nın öldürülmesinden sonra da bu tür olaylar durmadan devam eder. Cem Ersever artık Ankara'ya gitmişti ancak arada bir Diyarbakır'a geliyordu. Diyarbakır'a gelmesinin nedeniyse Güney Kürdistan'da birtakım gizli ve geçici görevlerdi. Diyarbakır'da birgün büyük postane civarındaki Dostlar Lokantası'nda otururken, Aygan'a şöyle der: "Ben kendimi kullanılmış bir orospu gibi hissediyorum, devlet tarafından kullanıldığım psikolojisine girmişim, morallim çok bozuk."

Yeşil kod adlı Mahmut Yıldırım ve ekibi tarafından 20 Eylül 1992'de öldürülen Musa Anter'in olay tanığı Orhan Miroğlu, infaz gecesini şöyle anlatıyordu:

"Ben Musa ağabeyi gitmeden önce yemeğe davet ettim, o da kabul etti. Olayın olduğu gün, yani pazar günü akşam saat sekizde otele gittim. Onunla Büyük Otel'de buluşacaktık. Bu otel Budakların oteliydi, onlar işletiyordu. Otelde onunla sohbet ettik. Misafirleri vardı, onlar gittikten sonra biz, Musa Abê ile baş başa kaldık. Otel komiserlerinden biri Musa ağabeye, 'Abi senin beklediğin misafir geldi' dedi. Bana daha önce arazi sorunu olduğunu söyledi. Ama itirafçılarla bir toplantı olacağından söz

etmemişti. Eğer söz etmiş olsaydı müdahale ederdim. O dönemde Diyarbakır'da böyle bir toplantıya katılmak çok tehlikeliydi. Onu vazgeçirmeye çalışırdım. En azından ben gitmezdim.

O kalktı misafiri asansörde karşıladı ve birlikte yukarıya çıktılar. Döndüğünde üstünü değiştirmişti. Daha önce de bunlar Musa ağabey ile telefonlaşmışlar ve onu ikna etmişler. İşte 'öbür tarafta da samimi itirafçılar var. Kürt halkına çok büyük zararlar verdik, yeniden barışmak istiyorlar' gibi... Musa ağabey de sanki ulusal bir görevi yerine getirecekmiş, Kürtler arasında dargınlığı, yani bir çekişmezliği sona erdirecek gibi bir misyonu yükleniyordu. Bu, aslında ona yüklenen bir misyondur.

Gelen şahıs 25-30 yaşlarında birisiydi. Üstünde bir blu jeans pantolonu ve ipek-naylon karışımı bir gömlek vardı. Otelden birlikte çıktık. Musa ağabey dedi ki, 'Orhan, Seyrantepe'ye gideceğiz, nasıl gideceğiz.' Arabamız yoktu, bir ticari taksi tutuk. Önce Musa ağabey arabaya bindi, ardından o gelen kişi bindi. Binerken etrafa baktığımı gördüm. Ben de arabanın ön tarafına bindim. Yola çıkarken etraf iyice karanlıktı. Araba Ergani yoluna girdi, etrafımızda ev kalmamıştı. Arkamı döndüm ve dedim ki, 'biz nereye gidiyoruz?..' O gelen kişi, 'bu Silvan yolu değil mi?' dedi. Ben 'yok' dedim, 'eğer Silvan yoluna gideceğiz deseydin ben seni oraya götürürdüm. Burası Ergani yolu.' Adam, 'biz yanlış gelmişiz. Biz Silvan yolundan gideceğiz' dedi.

Meğer onun asıl görevi, bizi kontr-gerilla'nın arabasının beklediği noktaya götürmek ve onlara teslim etmekmiş. Ergani yolundan döndük. Musa ağabey dedi ki, 'sen Diyarbakır'ı bilmiyor musun? Gideceğin yolu bilmiyor musun?..' Biz Kürtçe konuşuyoruz, bu arada onun Kürt olduğunu öğreniyoruz. Düzgün Kürtçe konuşuyordu. 'Yok, ben Diyarbakır'da yaşamıyorum, köyden yeni geldim' dedi.

Musa ağabey, 'Nerelisin' diye sordu, adam 'Erganıliyim' diye cevap verdi.

Çok tedirgindi, gitmesi gereken noktanın endişesini yaşıyordu. Sonra, Peşmerge konutları karşısında Cumhuriyet Mahallesi'ne girdik. Orda bizi 36. sokağa soktu. Musa ağabeyin sınırları bayağı bozulmuştu. 'Dev ji wi keri berde. Were em vegerin' dedi.

Meğer bu kişi bizi öldürecek yer arıyormuş. Biz halen farkında değiliz. Bir sokağa girdik, birisine bir şey sordu ardından başka bir sokağa daha girdik. Böyle olunca, Musa ağabey baya tedirgin oldu. Tam bu sırada bizim önümüzde yürüyen bu kişi birden bize dönerek üzerimize ateş etmeye başladı..."

"Şırnak Cumhuriyeti'nin JİTEM başkanı.."

Tuğgeneral Mete Sayar'ı sadece Silopi'deki 6 köylünün katledilmesi olayıyla suçlamak doğru olmaz. Çünkü Sayar, hukuk dışı uygulamalarda sınır tanınmayan "Şırnak Cumhuriyeti"nin en önemli isimlerindendi.

1990 ile 1993 yılları arası Şırnak Tugay Komutanlığı'nı yapan Tuğgeneral Mete Sayar ve ekibi, bu dönemde birçok katliam, kaçırma, kaçakçılık olayını gerçekleştirdi.

Sayar, tüm bunları kurduğu bir ekiple yaptı. Sayar'ın yardımcısı Şırnak Tümen Komutanı Yavuz Öztürk, Alay Komutanı Kurmay Albay Levent Ersöz ve Silopi Jandarma Komutanı Süleyman Can tarafından kontra faaliyetler yürütüldü. Sayar, Şırnak'taki görevini doldurup ayrıldıktan sonra da ekibi bu faaliyetleri devam ettirdi.

Şırnak'ta birçok hukuk dışı olayı gerçekleştiren Sayar'ın bazı ön plana çıkan katliamları şunlar: 1992 Newroz'unda Şırnak'ta halka yönelik katliam gerçekleştirildi. Birçok kişinin yaşamını yitirdiği ve yaralandığı katliamı Sayar, bizzat yönetti. 1990'dan sonraki dönemde kentte görevli olan en üst düzey askeri yetkili olan Sayar'ın emriyle Silopi Belediye Başkanı Levent Taysun ve dört kardeşi kurduğu özel ekip tarafından işkenceden geçirildi. İşkence sonucunda felç olan Taysun, kısa bir süre sonra öldü. Yine Şırnak genelinde geniş bir aileye sahip olan ve Silopi'ye bağlı Özgen köyünde yaşayan Süleyman Soysal, gündüz vakti köy yolunda, pamuk işçilerinin gözü önünde kaçırılarak kaybedildi.

Ayrıca Sayar, gerillalarla girdiği bir çatışmada çok sayıda askerini kaybedince, 18 Ağustos 1992'de Şırnak'ta halka yönelik bir saldırı gerçekleştirdi. Sayar, "Bora" kod adıyla yaptığı telsiz konuşmasında askerlere, "kurşununuz bitene kadar sıkın. Oralar ortadan kalkmadıkça, size hakkımı helal etmem" emrini vermesiyle hatırlanıyor. Şırnak, o günkü çatışmadan sonra tanınmaz bir hale

gelmişti. Bütün evler delik deşik olmuş ve ailelerin büyük çoğunluğu göç etmek zorunda kalmıştı...

O dönemlerde HADEP'in örgütlenmesine izin verilmedi ve bu çalışmaları yürüten HADEP'liler her türlü baskıya maruz kaldı. Sayar'ın ekibinde yer alan Şırnak Tümen Komutanı Yavuz Öztürk'ün göreve başladıktan sonra yaptığı ilk açıklama, "HADEP'in çalışmalarına fırsat vermeyeceğiz" oldu. Yine Sayar'ın Şırnak'ta görevinin sona ermesine rağmen ekipte yer alan Levent Erzöz ve Süleyman Can da, 25 Ocak 2001 tarihinde HADEP Silopi ilçe yöneticileri Serdar Tanış ve Ebubekir Deniz'in kaybedilmesi olayında önemli bir yer tuttular.

Sayar ve öncülüğündeki çete ekibi, aktif faaliyetlerini özellikle Silopi ilçesi ve çevresinde gösteriyordu. Sonradan öldürülen Binbaşı Ahmet Cem Ersever tarafından JİTEM Silopi'de kurulmuştu. Bunlar o kadar tesadüf değil, çünkü; oldukça büyük bir miktarda paranın döndüğü Habur Sınır Kapısı'nın Türkiye, Irak ve Suriye devlet sınırlarının kesiştiği bir yerde bulunuyor olması, Silopi'nin önemini daha da artırıyor. BOTAŞ ve TPİC gibi rant örgütlenmelerinin varlığı, Silopi'yi her türlü karanlık işe açık hale getiriyor. Habur Sınır Kapısı'ndaki eroin, mazot, silah ve tarihi eser kaçakçılığı JİTEM üyelerinin ellerindeki resmi kimlik belgeleriyle büyük bir organizasyon içinde yürütülüyor.

Yıllarca JİTEM hesabına çalışan itirafçıların son zamanlarda yaptıkları açıklamalar, organize şiddetin ilk ve dolaysız sorumlusunun devlet olduğunu bir kez daha göstermektedir. Kaçırıp kaybetme ve yargısız infaz gibi kontr-gerilla uygulamalarının ayrıntıları, bizzat kontr-gerilla tetikçileri tarafından açıklanmasına karşın, devletin ilgili birimleri suçluları yargılamaya dönük hiçbir girişimde bulunulmamıştır.

10 yıl boyunca kemikleri bile bulunamayan, işkenceyle

sorgulandıktan sonra Dicle Nehri'nin kenarında bir dereye götürülen ve dereye öldürüldükten sonra üzerine benzin dökülerek yakılan Murat Aslan'ın kül olmuş cesedi ta ki, JİTEM kadrosunda yer alan, 'devletin kadrolu celladı' Abdülkadir Aygan'ın itiraflarının Ülkede Özgür Gündem Gazetesi'nde yayımlandığı 12 Mart 2004 tarihine dek bulunamamıştı. Bölge'de Jitemvari zihniyetli devlet, açıköğretim 2. sınıf öğrencisi Murat Aslan'ı tetikçi ve kelle avcılığı yapan kanlı örgütü JİTEM'e kaçırmayı için onay vermiş, kelle başı çalışan bu kanlı örgütün cellatları da Kürt genci Murat Aslan'ı göpegündüz kaçırmak, Dicle Nehri'nin kıyısındaki bir dereye götürüp öldürdükten sonra üzerine benzin dökerek cesedini yakmışlardır.

Murat Aslan'nın babası İzzettin Aslan, oğlunun kaçırılmasından sonra sürekli iz sürmüş ve 10 yıl boyunca birçok kapıya başvurmuş, ama baş vurduğu kapıların hepsi de yüzüne kapanmış. Baba İzzettin Aslan'ın tek kabullenemediği şey ise, oğlunun yanmış cesedinden geriye hiçbir izin kalmamış olmasıdır.

Yine 1 Ocak 1997'de eski Milletvekili Dr. Tarık Ziya Ekinci TBMM Susurluk Komisyonu'na, bir dilekçe göndererek, Diyarbakır'da 24 Şubat 1994 tarihinde faili meçhul bir cinayete kurban giden kardeşi Avukat Yusuf Ekinci'nin öldürülmesi ile ilgili bazı şüphe ve düşüncelerini ifade ederek; "Hukuk devletini yaşatmak, meşruiyetini korumak ve devleti suç isleyen bir kurum olma töhmetinden kurtarmak başta TBMM olmak üzere sivil, asker tüm devlet yetkililerine mevdu bir görevdir. Bu görevin ifasında ilk girişimleri TBMM Susurluk Olaylarını Araştırma Komisyonu başlatmış bulunmaktadır. Toplumun gözü TBMM'nin üzerindedir. Meclis bu görevin üstesinden gelmek mecburiyetindedir" şeklinde temennide bulunmuştu. Faili meçhul cinayetlerin devletin bilgisi dahilinde işleniyor izlenimini, Araştırma Komisyonu'nun

çıkaracağı çalışma netleştirecektir. Umarım komisyon suçluları deşifre edecek cesareti ve azmi gösterir diye belirtmişti Tarık Ziya Ekinci.

Bu aynı zamanda Türk ceza hukukuna göre suç olmakla kalmayıp aynı zamanda Cenevre Konvansiyonu'nun 3. maddesine göre de suçtur. Yargısız infazlar, uluslararası insan hakları hukuku ile yasaklanmıştır, buna rağmen Türkiye'deki sessizlik JİTEM'in çete değil devletin ta kendisi olduğunu göstermeye yetiyor...

İtirafçı, JİTEM eski üyesi Abdülkadir Aygan'ın anlatımlarını ve bu anlatımları doğrulayan çokça kanıtı göre; Vedat Aydın, Mehmet Sincar, Musa Anter, Cemal Akar, Orhan Karaağar, Savaş Buldan, Hacı Karay ve Adnan Yıldırım cinayetlerinin de baş sorumlusu, tetikçi, ülkücü mafyanın başı, Susurluk olayının baş kahramanı olan Abdullah Çatlı'nın 1994 yılında Elazığ JİTEM merkezinde olduğunu ve Yeşil ile birlikte bu katliamları devletin tepesindekilerinin bilgisi ve yönlendirmesi dahilinde işlediklerini beyanlarında görüyoruz.

Ayrıca Aygan, Kürt coğrafyasında Hizbullah adıyla bir örgütün olmadığını, bu isimle bir devlet örgütünün olduğunu söyleyerek itirafıta bulunmuştur.

Yine 4 Şubat 1997 günü TBMM Susurluk Araştırma Komisyonu'na ifade veren Emniyet Genel Müdürlüğü İstihbarat Daire Başkan Yardımcısı Hanefi Avcı da ilginç ve tüyler ürpertici açıklamalarda bulunuyor.

Önemi nedeniyle Avcı'nın anlatımlarından birkaç alıntı yapalım: "Terörle mücadelede hukuk içinde kalınarak bir yerlere gidilmediği görüldü... Hukuk dışı bir istihbari yapılanmaya gidildi. Terörü, teröristlerin yöntemleriyle yok etme kurahı seçildi. Buna da devletin üst kademeleri karar verdi. Bu yöntemi ilk olarak JİTEM kullanmaya başladı. JİTEM'ci binbaşı Ahmet Cem Ersever bu gerçeği açıkça itiraf etti. Bu yöntemleri sonra MİT, ardından da Emniyet

Genel Müdürlüğü kullanmaya başladı. Emniyet Genel Müdürü Mehmet Ağar kendisine bir ekip kurdu, başına da Emekli Yarbay Korkut Eken'i ve Özel Tim Daire Başkanvekili İbrahim Şahin'i getirdi. MİT ise örgütlenmesini Mehmet Eymür, Yüzbaşı Kâşif ve Duran Fırat ile gerçekleştirdi. Ordu uzantısı ise, Tuğgeneral Veli Küçük tarafından organize edildi."

Bir operasyonun mucidi ve savunucusu Mehmet Ağar bugün bile örtülü operasyonların devam etmesi gerektiğini savunuyor. "Cumhurbaşkanlığı, Başbakanlık, Genelkurmay Başkanlığı, İçişleri Bakanlığı, Dışişleri Bakanlığı, Hava Kuvvetleri Komutanlığı, Milli Güvenlik Kurulu Genel Sekreterliği, Jandarma Genel Komutanlığı, Genelkurmay İstihbarat Başkanlığı, Genelkurmay İç Güvenlik Harekât Merkezi." Milli İstihbarat Teşkilatında da ayak izleri belirlenen bu katliam örgütünün Kürdistan'da ne zaman özgürlük talepleriyle ortaya çıkan bir kıpırdama görüldüyse yada his edildiyse sahneye JİTEM çıkmış ve Kürt halkı üzerinde akıl alamaz yöntemler geliştirerek kanlı katliamlar yapmıştır.

Her 5 AKP'li'den 1'i sanık...

Türkiye Meclisi'nde 115 milletvekili hakkında 194 dokunulmazlık dosyası bulunurken bunların 78'ini AKP'li, 34'ünü CHP'li, 1'ini DYP, 2'sini de bağımsız milletvekilleri oluşturuyor. Bu rakamlara göre Meclis'teki her 5 AKP'li milletvekilinden 1'i sanık.

Türkiye Meclisi'ndeki 115 milletvekili hakkında 194 dokunulmazlık dosyası bulunuyor. AKP hükümeti, anayasa değişikliği yapılarak yasama dokunulmazlığının kaldırılması yönündeki önerileri reddederek, dokunulmazlıklarının kaldırılması istenen milletvekilleri hakkında ki soruşturmaları da dönem sonuna erteliyor.

Bu soruşturma dosyalarından 183'ünü "dönem sonuna bırakma" istemiyle Türkiye Meclisi Genel Kurulu'na sunulurken 11'i Anayasa-Adalet Karma Komisyonu'nun gündeminde bulunuyor. Bu milletvekillerinin 78'ini AKP'li, 34'ünü CHP'li, 1'ini DYP'li, 2'sini de bağımsız milletvekilleri oluşturuyor. Türkiye Meclisi Anayasa-Adalet Karma Komisyonu'nun verilerine göre; Türkiye Başbakanı Recep Tayyip Erdoğan, Dışişleri Bakanı Abdullah Gül, İçişleri Bakanı Abdülkadir Aksu ve Maliye Bakanı Kemal Unakıtan, sanık ya da zanlı durumunda bulunuyor. AKP hükümeti, dokunulmazlığının kaldırılması istenen milletvekilleri hakkında kovuşturma ve soruşturmanın da dönem sonuna ertelenmesine karar veriyor.

Meclis'te bulunan sanıklar.

Sanık durumunda olan ve haklarında dosya bulunan AKP'li milletvekilleri şunlar:

Türkiye Başbakanı Recep Tayyip Erdoğan, Başbakan Yardımcısı ve Dışişleri Bakanı Abdullah Gül, Maliye Bakanı Kemal Unakıtan, İçişleri Bakanı Abdülkadir Aksu, Savunma Bakanı Vecdi Gönül, Orman Bakanı Osman Pepe, Sanayi ve Ticaret Bakanı Ali Coşkun, Genel Başkan Yardımcısı Dengir Mir Mehmet Fırat, Grup Başkanvekili Sadullah Ergin, Meclis Başkanvekili Nevzat Pakdil, Mehmet Sarı, Soner Aksoy, Nevzat Doğan, Nihat Ergün, Muzaffer Baştopçu, Mustafa Eyiceoğlu, İbrahim Köşdere, Hüsnü Ordu, Hanefi Mahçiçek, Muzaffer Külcü, Asım Aykan, Ahmet Koca, Mehmet Salih Erdoğan, Orhan Yıldız, Metin Kaşıkoglu, Akif Güllü, Mahfuz Güler, Ali Sezal, Osman Aslan, Polat Türkmen, Adem Bastürk, Ali Er, Ali Ayağ, Yüksel Çavuşoğlu, Fahri Çakar, Mustafa Çakar, Mustafa İlcalı, Abdurrahman Müfit Yetkin, Mehmet Mustafa Açıkalm, İdris Naim Şahin, Zülfü Demirbağ, Selami Uzun, Hüseyin Besli, Öner Gülyeşil, Bayram Özçelik, Emin Tutan, Ali Temür, Mikail Arslan, Mehmet Erdemir, Osman Nuri Filiz, Özkan Öksüz, Zeyid Aslan, Mehmet Mehdi Eker, Hasan Anđı, Remzi Çetin, Kerim Özkul, Mehmet Kılıç, Muharrem Candan, Ergün Dağcıoğlu, Mahmut Koçak, Mahmut Uğur Çetin, Sabri Varan, Erdoğan Özegen, Kerim Yıldız, Resul Tosun, Ayhan Sefer Üstün, Sait Açıba, Orhan Taş, Mehmet Ceylan, Ali Öğüten, Hasan Bilir, Ali Yüksel Kavuştu, Halil Ürün, Gökhan Sarıçam, Selahattin Dağ, Fehmi Öztunç, Kenan Altun, Mehmet Sekmen, CHP Genel Başkanı Deniz Baykal ve Mehmet Ağar. (56)

Türkiye Meclis'i böyle olursa diğer kurumları siz düşünün artık. Örneğin; ordu, polis, MİT ve diğer gizemli çalışan organizasyonları, mesela JİTEM'i düşünün. Böylesi

garip, garip olduğu kadar da tehlikeli bir ülkede yaşamının ne denli zor olabileceğini, hele bir de Kürtseniz, ya da aydinsanız siyaset yapmanıza gerek yok. Siz bir aydinsanız ve bu konularda da görüşlerinizi belirtiyorsanız, 'yandım anam' demekten başka çareniz kalmıyor. Görüşlerinizi açıkladığınız için ya uzun yıllar boyunca cezaevlerinde tutulursunuz, ya da kaçırıldıktan sonra Vedat Aydın, Muhsin Melik, Metin Göktepe, Hasan Ocak, Ferhat Tepe gibi ağır işkencelerle öldürüldükten sonra yol kenarlarına, kuytu ormanlıklara yada kuyulara atılırsınız. Kaçırılmanız söz konusu değilse, sizleri kahpece bir pusuda arkadan vuracaklar. Hukuk yok... Kelle başı da ödeme yapıldığına göre, sizi kahpece öldürenler sizi öldürmekten asla ama asla vaz geçmeyeceklerdir. Yani kiralık katillerin kol gezdiği, soyguncuların önce halkı, sonra da birbirlerini soyduğu, mafya ağının kültür ve sanat kurumları kasalarını da sardığı, dolandırıcılardan oluşan yeni bir sosyetenin olduğu, Kara Kuvvetleri Komutanı'yla, Jandarma Genel Komutanlığı'ndan emekli generallerin, emekli denizci paşanın banka boşaltmaktan sanık olduğu bir ülke Türkiye. Adam öldürmek bile suçtan sayılmayıp bu sisteme tetikçilik yapılıyor.

Interpol'ün raporlarında Türkiye, dünyanın en yoğun uyuşturucu akışına sahne olan ülke...

Interpol'ün raporlarında Türkiye'nin dünyanın en yoğun uyuşturucu akışına sahne olduğu kayıtlara geçti. Kürdistan'da kirli savaşı sürdüren generallerin oluşturduğu çetelerin milyarlarca dolarlık uyuşturucuyu, orduya ait panzer ve araçlarla taşıdığı ve milyarlarca dolara ulaşan bu trafiği denetleme parasının kirli savaşın finanse edilmesinde kullanıldığı herkesin kabul ettiği bir gerçektir. Mafyayla iç içe geçen ve adeta mafyalaşan generallerin devasa miktarlarda elde ettikleri gelir, Genelkurmay Başkanlığı'nın denetimi ve bilgisi dahilinde olmadığı düşünülemez...

Silahlanma ihaleleri ve rüşvetler... Geçen yıl sık sık düştüğüne tanık olduğumuz CASA uçaklarının ihalesini yapan Koramiral Özden Örnek'in, ilgili firmaya haksız 50 milyon dolar kazandırdığı ve bunun bir kısmını da iç ettiği mahkeme tutanaklarında geçmektedir. F-16 savaş uçaklarının modernizasyonu kapsamında Hava Kuvvetleri Komutanlığı Kurmay Başkanı Korgeneral Halis Burhan'ın Mikes adlı firmayla ortaklık yaparak projeyi bu firmaya verdirdiği ve milyonlarca dolar rüşvet aldığı sabittir. GENESIS (Gemi Entegre Savaş Yönetim Projesi) dahilinde Koramiral Özden Örnek, devleti alenen 150 milyon dolar zarara uğratmış ve milyonlarca dolar rüşvet almıştır. Geçen yıl çay-tütün karşılığında 350 milyon dolarlık silah alımında ilgili firmaya milyonlarca dolar haksız kazanç sağlandığı ve bu yolla on milyonlarca dolar rüşvet aldığı vs. vs. Bu listenin sonu ise belli değil.

Bütün bunlar, ilgili bakanlığın 12 katrilyonluk bütçesi düşünüldüğünde, rüşvet ve yolsuzlukların çok küçük bir parçası olduğu açığa çıkıyor. Dolayısıyla Genelkurmay Başkanlığı'nın çok daha büyük rüşvet yediği ve alınan her rüşvetin bir kısmının Genelkurmay Başkanlığı'na gittiği

reddedilemez bir gerçektir.

Kürt ulusunun özgürlük mücadelesinin kirli savaşla yanıtlanması, bütün devlet aygıtlarını çürüttüğü gibi, gözlerden irak tutulan orduyu da çürütmüştür. Türk gericiğinin ve şovenizminin "şanlı ordusu" ve onun "şanlı paşaları" boğazlarına kadar pisliğe batmıştır. Ordu bir suç örgütüne dönüşmüştür. Bataklığın merkezi de Genelkurmay Başkanlığı'dır.

Başta Genelkurmay olmak üzere, polis, MİT ve benzeri kurumlarda isimleri uyuşturucu kaçakçılığından kara para aklamaya, rüşvet ve yolsuzluklardan milyarlarca dolarlık ordu bütçesinin keyfi kullanımına değin kimse yargılanmıyor. Haklarında göstermelik davalar açılrsa da sonunda açılan davalar hakkında ya takipsizlik kararı veriliyor ya da bu insanlar beraat ettiriliyor. İşte bunlardan bazı örnekler:

Doğan Güreş: *Orgeneral.* Kürtlere karşı uygulanan 1993 konseptinin asker ayağı. Dönemin Genelkurmay Başkanı. Emekli olduktan sonra DYP'den milletvekili olarak bir dönem meclise girdi.

Tansu Çiller: 1993 konseptinin yürütme görevini alarak özel tim ve çete örgütlenmesinin önünü açtı. Susurluk kazasından sonra DYP grup toplantısında çeteleri savunarak, "bu devlet için kurşun atan da, kurşun yiyen de şerefli" dedi. DYP Genel Başkanlığı koltuğunu Mehmet Ağar'a devretti ve aktif siyasete ara verdi.

Mehmet Ağar: Uyuşturucu kaçakçıları ve Abdullah Çatlı'ya "emniyet uzmanı" sıfatıyla silah taşıma ruhsatı verdiği belgelerle kanıtlandı. Susurluk kazası sonrasında görevinden istifa etti. Tansu Çiller'den sonra DYP Genel Başkanlığı görevine getirildi.

Tarık Ümit: MİT muhbiri. Abdullah Çatlı ve ekibi tarafından kaçırıldı. Şimdiye kadar kendisinden haber alınmadı.

Mahmut Yıldırım: "Yeşil" ve "Sakallı" kod isimleriyle tanınan Yıldırım, Ahmet Demir ve Ahmet Yeşil sahte kimliğini kullandı. Bingöllü eski ülkücü. Dersim, Bingöl, Diyarbakır ve Güney Kürdistan'da Kürtlere karşı faili meçhul cinayetleri organize etti. Susurluk kazasından sonra kayıplara karıştı. PKK'den kaçan Şemdin Sakık'ı, ekibiyle beraber KDP işbirliğiyle Dıhok-Erbil karayolunda aracından alarak Türkiye'ye getirdi. Mersin'de olduğu sanılıyor.

Aytekın Özen: *Binbaşı.* Kürt illerinde birçok cinayete karıştığı Susurluk Raporu'na da yansdı. Çete davasında adı geçmesine rağmen yargılanmadı.

Kasım Kozinoğlu: *Yüzbaşı.* MİT elemanı. Özel Harp görevlisi. Çete davasında adı geçti ancak yargılanmadı. En son ülkücü çete liderlerinden Alaattin Çakıcı'nın aldığı cezanın bozulması için Yargıtay hâkimleriyle görüştüğü tespit edilince hakkında dava açıldı.

Yaşar Öz: Uyuşturucu kaçakçısı. Çatlı'nın yakın arkadaşı. Çatlı gibi ona da Mehmet Ağar tarafından, "emniyet uzmanı" diye belge verildi.

Mehmet Emin Yurdakul: *Yarbay.* Yüksekova Çetesi davasında bir süre tutuklu kaldıktan sonra serbest bırakıldı. Kürt işveren Esat Canan'ın öldürülmesi ve uyuşturucu kaçakçılığı davasından ceza aldı. Gıyabında verilen 29 yıl hapis cezasına rağmen Ankara'da Genelkurmay Başkanlığı'nda görevli.

Hamdi Poyraz: *Albay.* Yüksekova Çetesi davasında yargılandı, beraat ettikten sonra emekliye ayrıldı.

Karim Oğur: *Yarbay.* Yüksekova Çetesi davasında yargılandı Beraat etti, emekliye ayrıldı.

Yüce Karademir: *Astsubay.* Yüksekova çetesi davasında uyuşturucu ticareti yapmak ve cinayet suçundan yargılandı. Aldığı ceza Yargıtayca bozulunca tahliye oldu.

Murat İpek: *İtirafçı.* Susurluk çetesi sonrasında medya

karşısına çıkarak birçok cinayete karışıklarını açıkladı. Bir süre tutuklu kaldıktan sonra tahliye edildi. İzmir'de çek-senet tahsilâtı yaparken ikinci kez tutuklandı ve tahliye edildi. Halen Diyarbakır'da bir siyasi partinin il başkanı ve müteahhidin tahsilât işlerini yapıyor.

Murat Demir: *İtirafçı.* Murat İpek ile birlikte Susurluk kazasından sonra ortaya çıkarak birçok gazete ve televizyonda Bölge'deki faili meçhul cinayetleri üstlendi. Bir süre tutuklu kaldıktan sonra tahliye edildi. Susurluk davasında yargılanan özel timcilerin kirli işlerinde yer aldı.

Mehmet Eymür: *MİT kontr-terör eski Daire Başkanı.* MİT'ten ayrıldıktan sonra Amerika'ya yerleşti. Aralarında husumet bulunan MİT yöneticilerine yönelik olarak kurduğu www.atin.org sitesinde çeşitli açıklamalarda bulundu.

Alaattin Kanat: *İtirafçı.* Yeşil ile birlikte Diyarbakır, Şırnak ve Batman'da birçok cinayete karıştı. Çek-senet tahsilâtı nedeniyle bir süre tutuklu kaldı. Halen İstanbul'da olduğu tahmin ediliyor.

Sedat Bucak: *Urfa DYP eski Milletvekili ve Korucubası.* Susurluk çetesi üyeleriyle Siverek'teki evinde uzun süre kaldı. Dokunulmazlığı kaldırıldıktan sonra hakkında dava açıldı. Çete davasından halen yargılanıyor.

Duran Fırat: *MİT elemanı.* Adı çete davasına karıştı, ancak yargılanmadı.

Sami Hoştan: *Ömer Lütfi Topal'ın ortağı.* "Arnavut Sami" lakabıyla tanınan Hoştan, Topal cinayetiyle ilgili olarak bir süre gözaltında tutuldu...

Ayhan Çarkın: *Özel Tim mensubu.* Sedat Bucak'ın koruması. İstanbul'da yapılan Dev-Sol operasyonlarında yargısız infazlarda bulunduğu için hakkında birçok dava açıldı. Hepsinden beraat etti. Susurluk davasında bir süre cezaevinde yattı. Halen Bursa'da bulunuyor.

Ayhan Akça: *İbrahim Şahin'in koruması.* Özel Tim

mensubu. Tarkan Ümit'in öldürülmesi olayında aktif yer aldı. Halen İstanbul'da ticaretle uğraşıyor.

Teoman Koman: *Orgeneral.* JİTEM'in kurucularından ve Jandarma Genel Komutanlığı görevlerinde bulundu. Susurluk çetesi davasında adı geçmesine rağmen, TBMM Araştırma Komisyonu'na ifade vermeyi reddetti. JİTEM gibi bir örgütlenmenin yalan olduğunu ve bu iddiaları ortaya atanları da devlet düşmanı olarak ilan etti.

İsmet-Kemal Ölmez: *Korucubası.* Yüksekova Çetesi davasından adam kaçırma, uyuşturucu ve silah ticaretinden dolayı yargılandılar. Bir süre tutuklu kaldıktan sonra beraat ettiler. Halen Yüksekova'da koruculuk yapıyorlar.

Veli Küçük: *Tuğgeneral.* Kocaeli, Çanakkale ve Giresun'da görev yaptı. Susurluk çetesi üyeleriyle sık sık görüştüğü belgelere yansdı. TBMM Susurluk Komisyonu'na ifade vermeyi reddetti. Emekliye ayrıldıktan sonra, İstanbul eski valilerinden Erol Çakır ile Ekim 2004 yılında İstanbul'da "Stratejik Güvenlik Koruma ve Eğitim A.Ş." adlı şirketi kurdu.

Adet yerini bulsun diye yargılama ve sembolik cezalar...

Tabii ki adet yerini bulsun, laf olsun torba dolsun, misali en önemlisi de çarkın dönebilmesi için istenmeye istenmeye kerhen aralarından seçtikleri anlaşmalara bağlı olarak bazı kişiler göstermelik yargılamalardan sonra basit cezalara çaptırıldılar. Bu konuda da birkaç örnek vereyim:

Haluk Kırıcı: Abdullah Çatlı'nın yakın adamlarından biriydi. Yurtdışında da JİTEM'ci devlet adına ASALA'ya karşı eylemlerde kullanıldığı kamoyuna yansıdı. Kırıcı, bütün bu yaptıklarına karşın, Susurluk çetesi davasından 4 yıl hapis cezası aldı. Tahliye olduktan sonra 7 TİP'inin öldürülmesi davasından dolayı davası yeniden görülünce tutuklandı. Şimdi cezaevinde.

İbrahim Şahin: *Özel Tim eski Başkanvekili.* Susurluk skandalının ardından tutuklandı. Bir süre sonra serbest bırakıldı. Silahlı çete kurmak suçlamasıyla birlikte 4 yıl ceza aldı. Bu cezanın bir kısmını yattıktan sonra tahliye edildi. İstanbul'da ticaretle uğraşiyor.

İbrahim Babat: *İtirafçı.* Aslen Suriyeli. Yeşil ile birlikte birçok cinayete karıştığı için yargılandı ve ceza aldı. Kırklarelli Cezaevi'nde Başbakanlık Teftiş Kurulu Başkanı Kutlu Savaş'a daha sonra da DGM savcılığına verdiği 11 sayfalık itirafında, JİTEM subayları ile yaptıkları infazları anlattı. 2002 yılında cezasını çektikten sonra sınır dışı edilerek Suriye'ye gönderildi.

Ali Fevzi Bir: Susurluk çetesi davasından yargılanırken Roma'ya kaçtı. İstanbul 6 Nolu DGM tarafından 4 yıl hapis cezasına çarptırıldı. Türkiye'ye döndü, aldığı cezayı yattı ve 2003 yılında tahliye edildi.

Ercan Ersoy: *Özel Tim mensubu.* Bucak'ın koruması. Çete oluşturmak suçundan 4 yıl hapis cezasına çarptırıldı.

Ziya Bandırmalıoğlu: *Özel Tim mensubu.* Bucak'ın koruması. Çete oluşturmak suçundan 4 yıl hapis cezasına çarptırıldı.

Enver Ulu: *Özel Tim mensubu.* Bucak'ın koruması. Çete oluşturmak suçundan 4 yıl hapis cezasına çarptırıldı.

Gözden çıkarılan istisna iki isim...

Tabii ki tamamıyla gözden çıkarılan isimler de yok değildi. Zaman zaman JİTEM'ci devletin kullanıp kullanıp bir tarafa attıkları da vardı. Bunun örnekleri de var. Susurluk'tan sonra deşifre olan organizasyonun işte bu iki ismi yani Kahraman Bilgiç ve Oğuz Yorulmaz, kullanıldıktan sonra atılanlardan sadece ikisi.

Kahraman Bilgiç: *İtirafçı.* İtiraflarıyla Yüksekova Çetesinin ortaya çıkmasını sağladı. Aralarında korucubaşı ve subayların da bulunduğu çete üyeleriyle birlikte cezalandırıldı. Ancak korucular ve subaylar beraat ederken, çete davasından 20 yıl ceza aldı. Yüksekova Çetesi'nin tek hükümlü sanığı. Halen Antep Özel Tıp Cezaevi'nde hükümlü.

Oğuz Yorulmaz: *Özel Tim polisi.* Susurluk davasında 4 yıl ceza aldı. Tahliye olduktan sonra, 29 Haziran 2005 tarihinde Bursa'nın Çekirge Semti'nde kafasına sıkılan tek kurşunla öldürüldü.

Alacağına aslan, vereceğine gelince kuzu kesilen Türk hukuk sisteminin icraatçıları durumunda olan hakim ve savcılar, yeri geldiğinde Antep'te aşıktan, yoksulluktan ve sefaletten dolayı 2 kilo baklava çalan çocuklara ağır cezalar verirken, adaletin tecelli ettiğini belirtiyorlardı. Açıkçası yaptıklarıyla omuz kabartırken bu Türk hukuk icraatçıları diğer yandan katliamlara karışmış, onlarca adam öldürmekle suçlanan, adları uyuşturucu ticaretinden silah kaçakçılığına, adam kaçırıp öldürmekten katliamlara kadar birçok yasadışı işe karşın JİTEM yönetici ve tetikçileri hakkında üçer beşer yıllık cezalar vermekle yetiniyorlardı.

Aslında bu verdikleri kararlarla, Türk hukuk sisteminin içerisinde bulunduğu durumunun ne olduğunu gözler önüne serdiler. Hatta Türkiye'deki hukukun varlığını sorgular duruma getiriyordu. Bundan olsa gerek

Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi (AİHM) Türkiye'den başvuru dosyalarıyla dolmuştur. Ve bu konuda Türkiye aleyhine verilen kararlarda adeta bu gerçekleri belgeliyor. Zaten yargının bağımsız olmadığını, yine bizzat yargının en üst makamında bulunanlar defalarca dilelendirdi.

JİTEM Kürtlerin olduğu tüm parçalarda kendileri gibi çalışan tetikçi ve yasadışı organizasyonlarla kontak halinde...

Güney Kürdistan üzerinden Türkiye'ye gitmek isterken yakalamp tutuklanan bir grubun yaptığı itiraflar doğrultusunda, "Türkiye'nin Bağdat Büyükelçiliği'nin karanlık işlerle uğraştığını, mafya örgütleriyle ve Irak'ta istikrarsızlık yaratan gruplarla ilişkiler geliştirdiğini açığa çıkardı. Bağdat Büyükelçiliği ve Türk istihbaratıyla ilişkilerini açıklayan çete elemanları, DEHAP'lı Cizre Belediye Meclis Üyesi Ramazan Erkol'u öldürdüklerini de itiraf ettiler.

18 Nisan 2005 tarihinde İbrahim Xelil sınır kapısından Türkiye'ye gitmek isterken peşmergelerce gözaltına alınan Türk istihbaratına bağlı çalıştıkları belirlenen bir çeteye üye Faris Reşit İbrahim, Mehşin Ehmed İbrahim, Cuma Ramazan ve Muhemed Xerbi tutuklandı. Duhok Tahkikat Müdürlüğü'ne ve Duhok Hâkimliği'ne verdikleri ifadelerinde çok önemli itiraflarda bulunan çete elemanlarının verdikleri bilgiler sonucu Miyeser Mehemed Ali ve Ehlam Mehemed de Duhok Savcılığı'nın istemiyle tutuklandı.

Saddam rejiminin yıkılmasından sonra Güney Kürdistan'da ve Irak'ta bulunan Türk yetkililerinin birçok örgütle çeşitli düzeylerde ilişkiler geliştirdiği, başta mafya ve tarihi eser kaçaklığının yanında radikal dinci örgütlere istihbarat, teknik ve maddi yardımlar yaptığı iddiaları, Duhok'ta yakalanan çete elemanlarının itiraflarıyla kesinlik kazandı.

Aynı çetenin Türkiye'de Türk istihbaratı örgütlemesine bağlı olarak çalıştığı ve üyelerinin Türkiye'de eğitim devrelerinden geçirildikleri tespit edildi. Bağdat, Zaxo, Silopi ve Cizre'deki Türk istihbaratı ile birlikte çalışan çete elemanlarının, Irak'taki tarihi eser ve değerli ziyaret

eşyalarını yurtdışına kaçırdıkları belirlendi.

Bağdat Türk Büyükelçiliği görevlilerinin, Irak'ta faaliyet yürüten radikal dinci örgüt elemanlarına vize kolaylığı sağladığı belirtilirken, Irak'ta deşifre olan dinci örgüt ve çete elemanlarına yurtdışına çıkış için sahte pasaportlar hazırlayıp vize vererek Türkiye, Ürdün ve Suriye üzerinden yurtdışına kaçırdıkları belgelerle kanıtlandı.

Musul bölgesine bağlı Tilehfer Türkmen kazasına yakın Rebia Sınır Kapısı'ndan Suriye'ye, KDP denetiminde bulunan İbrahim Xelil Sınır Kapısı'ndan Habur Sınır Kapısı yoluyla Türkiye'ye kolay girişler gerçekleştirdikleri belirlendi. Irak Türkmen Cephesi'nin Zaxo'da Micemih Mahallesi'nde bulunan irtibat bürosunun da bu tür yasadışı işleri bazı Güneyli yerel yetkililerle para karşılığında organize ettikleri ortaya çıktı.

Çete elemanlarının itirafları, Millî İstihbarat Teşkilatı'na bağlı araçların sınır kapılarından herhangi bir kontrole tabi tutulmamaları nedeniyle, Irak içinde istedikleri bütün araç ve gereçlerin yanı sıra sahte isimlerle bu çetelere bağlı elemanları Türkiye'ye götürüp, onların yerine yenilerini getirdikleri saptandı.

DEHAP'lı Erkul'u öldürdüler.

Tutuklananlar anlatımlarında, 27 Ağustos 2004 tarihinde Irak'ta "faili meçhul" bir şekilde öldürülen DEHAP'lı Cizre Belediye Meclis Üyesi Ramazan Erkul ile Güney Kürdistan'ın Zaxo şehrinde oturan Tahir Kerim Ali'yi öldürdüklerini de itiraf ettiler.

Dohuk Savcılığı, yakalanan çete üyeleri Faris Reşit İbrahim, Mehşin Ehmed İbrahim, Cuma Ramazan ve Muhamed Xerbi'nin itirafları üzerine, Miyeser Mehemed Ali ve Ehlam Mehemed'i de tutuklattı. Çete elemanları, ifadelerinde Türkiye ve Güney Kürdistan'daki bazı çevreler-

le de ilişkilenererek hareket ettiklerini, Türkiye'nin Bağdat Büyükelçiliği görevlilerinin kendilerine vize vererek Türkiye'ye girişlerine yardımcı olduğunu belirttiler. Türk istihbarat elemanlarıyla birlikte Irak'ta faaliyet yürüten çete elemanları, İslamcı radikal gruplara teknik ve istihbarat bilgisi vererek kuryelik yaptıkları ortaya çıktı.

Faris Reşit İbrahim'in yıllarca Türkiye'de çalıştığı, Mersin, Cizre gibi yerlerde bulunduğu bir süreçte Türk MİT'i ile ilişkiye geçtiği ve çeşitli düzeylerde eğitimlerden geçirildiği belirtildi.

Arapça, Kürtçe ve Türkçe'yi çok iyi konuşan Faris Reşit İbrahim 2000 yılında Türk MİT'iyle ilişkili olduğu için Duhok polisi tarafından tutuklanmış, üç ay sonra serbest bırakılmıştı.

Çetenin reisi olan Faris Reşit İbrahim'in Türkiye'nin Bağdat Büyükelçiliği, konsolosluk görevlileri ve idari atasesiyle yakın ilişki içinde olduğu da ortaya çıktı.

Bilgi veren bazı Güneyli yetkililer Musul'da yeni bir konsolosluk açma çalışması yürüten Türkiye'nin asıl amacının, Bağdat Büyükelçiliği'nde olduğu gibi Irak'ta istikrarsızlık yaratan güçlere kolaylık sağlamak olduğunu iddia ettiler. Türkiye'nin bu konsolosluk yoluyla daha kolay hareket ederek Irak'ta deşifre olmuş unsurların yurtdışına çıkış kolaylığı sağlayacağı, Irak'ın tarihi eserlerinin yurtdışına çıkarılmasında önayak olacağı dile getiriliyor.

İşte itiraf belgeleri.

Duhok Asayiş'i'nin yakalanan kişiler hakkındaki resmi açıklaması ve Duhok Mahkeme Hâkimliği'ne gönderdiği resmi yazı:

Belge 1.

Duhok soruşturma ve tahkikat şubesi

18-04-2005

Sayın Tahkikat Hâkimi ve Duhok Asayışı

Duhok Asayışı 723 numaralı dosyayı 10-04-2005 tarihinde gönderdi. Faris Reşit İbrahim, Cuma Ramazan Hasan, Mehemed Xerbi İbrahim ve Mehsin Ehmed İbrahim birlikte yakalandılar. Beji-şergit yakınlarında öldürülen Tahir Kerim Ali ve Ramazan Erkul'un öldürüldükleri tespit edilmiştir. Faris Reşit İbrahim, Mehemed Xerbi İbrahim ve suçlarını ilk itiraf eden Mehsin Ehmed İbrahim Türkiye'den Kürdistan'a döndükten sonra işledikleri cinayeti en ince ayrıntısına kadar anlattı.

Bunlar Türkiye'ye gitmek üzereyken İbrahim Xelil Sınır Kapısı'nda Asayiş güçleri tarafından tutuklandılar.

Ramazan Erkul ve Tahir Kerim'in katledilme olayını anlatan Mehsin Ehmed İbrahim, Faris Reşit ile Cuma Ramazan, Musul'da oturan ismi Miyeser Muhamed Ali olan başka birisiyle birlikte Tahir Kerim ve Ramazan Erkul'u Bağdat'ta götürürler. Musul Bağdat yolu üzerinde Beji-şırgat yakınlarında Faris Reşit, Miyeser Muhamed'in Wolswagen Brazil marka taksisini sürer.

Yolda durarak Ramazan Erkol'u ve Tahir Kerim'i Cuma Ramazan ve Miyeser Muhamed'in gözleri önünde tabancayla öldürür.

Cuma Ramazan: Ben takside uyumuştum. Silah sesleriyle uyandım. Faris'in elinde tabancayı gördüm. Yerde kanlar içinde yatmış Ramazan Erkul ve Tahir Kerim'in cesetlerini gördüm. Her iki cesedi orda bırakarak direk Musul'a geldik. Musul'da evi bulunan Miyeser'in evine gittik. Orada kaldık. Faris Reşit ve Tahir Kerim Zaxo'ya geldiler. Zaxo'ya geldiklerinde Cuma Ramazan'ın ifadeyle Faris Reşit cep telefonu ile konuşarak ruhlarına fatiha oku der...

Kararlar

1-Tutuklanmaları için karar verildi. Faris Reşit, Mehemed Xerbi, Cuma Ramazan 28-04-2005'te Duhok hapisanesine gönderildiler.

(406/1A)

..... 47.48.49 maddesine göre cezası araştırmanın derinleşmesine karar verildi.

2-İfade soruşturma hazırlığı.

3-Otopsi raporunun incelenmesi ve ölüm şekilleri.

4-Miyeser Muhamed Ali için tutuklama kararı.

İmza/ HÂKİM

Mehemed Ehmed Serefani

18-04-2005

Cuma Ramazan Hesen'in ifadesi, 20-04-2005

Duhok soruşturma hâkimliğine...

Ben Sahdun Caddesi'ndeydim. Daha çok Kürt işçilerin kaldığı bir yer. O akşam otelde kaldık. Faris Reşit, Bağdat Türk Büyükelçiliği'ne gitti. Bana dedi ki pasaport dairesi bugün kapalı. Yarın sabah işimizi halledeceğiz. Daha sonra Duhok'a dönmek üzere yola çıktık. Ben Miyeser Muhamed Ali'nin taksisinin arka koltuğuna, Tahir Kerim ve Ramazan Erkul ile birlikte oturdum. Faris ve Miyeser öndeydi. Ben takside uyudum. Silah sesleriyle uyandım. Taksi durmuştu. Taksinin sağ kapısı açıldı. Dışarı çıktım Faris Reşit'in elinde tabancayı gördüm. Miyeser de yanındaydı. Ramazan ve Tahir Kerim'e ait olan iki cesedi gördüm. Yerde kanlar içindeydi. 5 metre taksinin uzağındaydı. Faris benden Ramazan Erkul'a ait telefonu istedi. Ben de verdim. Faris Reşit, Miyeser'i biraz uzaklaştırıp telefon ve tabancayı verdi. Faris, yolda başka bir taksiyle gitti. Ben Miyeser'le birlikte Musul'a geldim. Musul'dan Zaxo'ya Faris Reşit ile birlikte geldik. Zaxo'ya

döndüğümde durumun karıştığını gördüm. Korkmaya başladım. Faris Reşit'in Musul'daki evine tekrar geldik. Faris Reşit cep telefonu ile birisiyle görüşerek ruhlarına fatiha oku dedi...

Hâkim tahkikatı yapan zabıt imza Mehemed Ehmed Şerefani, Dılovan Hemdi, Ehmed Cuma Remezan.

Devamla,

Cuma Ramazan:

1980 doğumlu. İşsiz. Duhok-Zaxo

Abası-Serhıldan Mah. Sıx Zubeyir Cami yanı.

Bundan 8 ay önce pasaport yapıp Türkiye'ye gitmek istedim. Faris Reşit bize "Sizin pasaportlarınızı vize harcını ödemedim ve sorunsuz halledeceğim" dedi. Ben "Bağdat Türk Büyükelçiliği'ni tanıyorum" dedim. Büyükelçilik'teki pasaport müdüründen pasaportlarınızı hiç bir ücret ödemedim yaptıracağım. Miyeser Muhamed Ali Zaxo'ya gelmişti. Bir düğüne davetliydi. Velit Arafat Evdi'nin düğünüydü. Bu düğünden bir kaç gün sonra Faris yanıma geldi. Tahir Kerim'in evine gittik. Tahir Kerim veya eşi evde miydi yoksa değil miydi bilmiyorum.

Çünkü saat gece 12 idi. Aynı günün sabahı saat 4'te Faris bana telefon açtı. Miyeser ile birlikte Tahir Kerim'in evine gelmemi istedi. Tahir Kerim'in evlerinin önüne geldik. Faris Reşit, Tahir Kerim ve Ramazan ile birlikte geldi. Ramazan ve A. Kerim Erkul'u pasaport işlemleri için Bağdat'a götürecektik. Miyeser'in taksisiyle Musul'a geldik. Musul'da kahvaltı yaptık. Faris bana ve Miyeser'e gidin evde eşyalarım var getirin dedi. Musul Heyliseddam Mahallesi'ndeki evine gittik. Tahir Kerim, Ramazan, A. Kerim Erkul ile birlikte Bağdat'a doğru gittiler.

HÂKİM

Mehemed Ehmed Şerefani. (57)

Alman polis ve istihbarat kaynaklarına göre de zehir ticaretinde MHP ve JİTEM uzantılarının rolü büyük!..

Devletler, toplumlar için vardır ve yönetici kesimi oluşturur, belirli bir maaş alırlar. Ama Türkiye'de bu gerçekliğin dışında bir sistem işlemektedir. Türkiye'deki egemen güçler yani yönetim kademesi görünüşte aldıkları maaşlarının çok üzerlerinde yaşarlar. Bunun sebebi ise, otorite ve güç kavramının menfaate göre kullanılmasına elverişli olmasıdır. Yani sınırsız bir güce sahip olan Jitemvari zihniyet, öncelikle kendi çıkarları doğrultusunda hareket ederek lüks bir yaşam istiyor, bu gerçekliğin en iyi şekilde onursal şefliğini Albay Türkeş'in yaptığı, JİTEM'e tetikçi transfer eden MHP'de görebiliriz.

"Albay Türkeş'in onursal şefliğini yaptığı bu oluşum, aynı zamanda uluslararası alanda da uyuşturucu ticaretinin önemli bir ayağında oluşturuyor. Alman polis ve istihbarat kaynaklarının basına verdikleri ya da sızdırdıkları bilgilere göre, son yıllarda rota değişikliği yapılmakla birlikte, uyuşturucunun önemli bir bölümü halen İstanbul'dan Balkan ülkeleri üzeri Almanya'nın başını çektiği Avrupa Birliği ülkelerine sokuluyor.

Alman dış istihbaratı Federal Haber Alma Servisi (BND), Federal Kriminal Dairesi ve Interpol tarafından yıllardır izlenen MHP'nin Avrupa'ya yönelik uyuşturucu sevkiyatının perde arkasında, deşifre edilen isimler kadar ilginç rotalar, buluşma noktaları ve ilişkiler var. Bu kaynaklara göre, "Afganistan'da imal edilen uyuşturucu, araçlarla İran'ın Kum kentine aktarılıyor ve stoklanıyor. Son yıllarda uyuşturucu Türkiye'deki Özel Tim ve Hizbullah elemanları tarafından askeri araçlarla Şırnak Tabur Komutanlığı ve Silopi Hac Konaklama Tesisleri'ne teslim ediliyordu.

JİTEM'in emrinde bulunan Şırnak Tabur Komutanlığı'nda ve Hac Kanaklama Tesisleri'nde stok-

lanan uyuşturucu daha sonra MHP kadrolarına teslim ediliyor ve tek elden üç güzergâh üzeri Türkiye'nin batısında, İstanbul yakınında bulunan ve uzun yıllar Türk Deniz Kuvvetleri'nin Donanma Üssü olarak kullanıldığı Gölcük'e aktarılıyor.

Gölcük'te MHP'ye ait nakliyat firmalarının depolarına yerleştiriliyor. Türkeş'in MHP'si JİTEM'in ölüm timine 'katil' transfer eden bu oluşum, Türkiye içinde kullandığı ikinci rota ise Antep üzeri Adana'nın Kadirli ve Kozan ilçeleri. Üçüncü yol da Diyarbakır'dan yolcu uçakları ile özel ekip tarafından İstanbul'a nakletmek. Diyarbakır'dan İstanbul'a aktarılan uyuşturucu MHP'nin organize ettiği ekibe teslim ediliyor. Ekibin başında ise 'Muharrem' isimli şahıs bulunuyor. Bu ekip de uyuşturucuyu, Avrupa'ya transfer etmek üzere Gölcük'e aktarıyor. Burada paketlenen uyuşturucular, tırların gizli bölmelerine yerleştiriliyor ve ilk durak olan Romanya'ya yola çıkarılıyor.

Transfer işlerini Şükrü Ünal isimli MHP'linin kurduğu ve Interpol operasyonu ile yakalanan Türk Federasyonu yöneticisi Ali Özmen'in müdürlüğünü yaptığı Almanya'nın Lüdenscheidt kentinde bulunan nakliyat firması tarafından yapılıyor. Avrupa'ya sevkiyat, son Interpol operasyonunda el konulan 11 tırla yapılıyordu.

Tırlar, Romanya'da direkt başkent Bükreş'in kuzey-batısında, Macaristan-Yugoslavya sınır üçgeninde bulunan Timişoara (Timişvar) kentine hareket ediyorlar. Bu sınır noktası, özellikle de Balkanlar'daki savaş sırasında Türk tırları tarafından Avrupa'ya geçiş için çok yaygın olarak kullanılıyordu. Savaşın sona ermesiyle birlikte özellikle uyuşturucu ve insan tacirliğinde benimsenen bir güzergâh olarak kabul ediliyor. Ancak MHP çeteleri, riski azaltmak için uyuşturucuları burada tırlardan çıkarıp Romanya plakalı özel araçlarla Sırbistan dışındaki eski Yugoslavya ülkelerine (Bosna-Hersek, Arnavutluk...) sevk ediyor.

Burada faal olan MHP kadrolarına teslim edilen uyuşturucu, daha sonra da Adriyatik limanındaki Arnavut veya Bosna kentlerine sevk ediliyor. Buradan ise mülteci taşıyan gemilerle İtalya'ya yollanıyor. İtalya kıyılarında mülteciler gemileri terkettikten sonra insan ve uyuşturucu tacirleri uyuşturucuları botlarla karaya çıkarıyor. Interpol tespiterine göre, her büyük gemide yüzlerce kilo eroin ve kokain taşınıyor.

Uyuşturucu ticaretinde Mehmet Ağar başta olmak üzere, Özer Çiller, Tuğrul Türkeş, Nurettin Parlak, Doğan Güreş, Alaattin Çakıcı ve Haluk Kırıcı isimleri liste başı olarak Avrupa polis ve istihbarat dairelerinin dosyalarını süslüyorlar. Aynı kaynaklara göre, bu ekibin önde gelenlerinin son yıllarda özellikle de Gölcük'te bir araya gelmeleri dikkat çekiyor. Interpol'e göre, 1998 yılında İstanbul Sheraton Hotel'de yapılan bir mafya toplantısına Mehmet Ağar, Doğan Güreş ve Tuğrul Türkeş başkanlığında 45 kişi katıldı. Dörtbuçuk saat süren toplantının birinci gündem maddesi PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan'a yönelik suikast, ikincisi Avrupa'da provokatif eylemler, üçüncü madde ise uyuşturucu ticaretini konu ediyordu.

Söz konusu ekip uyuşturucu parasıyla televizyon bile kurdu. Nurettin Parlak, aynı zamanda ismi verilmeyen bir tevziyonun ortaklığını yapıyor. Cenevre polisi, bir basın açıklaması ile bu TV'nin uyuşturucu parasıyla kurulduğunu açıklamıştı.

Avrupa'da satılan uyuşturucu, kuryeler ve havaleler vastasıyla değişik bankalara gönderiliyor. En yaygın aklama yöntemi olarak, Türk Federasyonu üyeleri aracılığıyla Azerbaycan, Kıbrıs, Kırgızistan, Gürcistan, Türkmenistan ve Türkiye'deki bankalara yapılan havaleler kullanılıyor.

Bankalardaki hesaplar Türkiye'deki çetelere ait. Bu

paralardan 3 milyon dolarlık bir kısmı geçtiğimiz yıl Hollanda'da Şükrü Ünal üzerinde yakalanmıştı. Ancak MHP'nin Avrupa'daki şirketleri devreye girip paraları üstlenince, operasyon tamamlanamadı.

Avrupa'daki buluşma yerlerinin başında ise Fransa'nın Akdeniz kıyısındaki lüks turizm kenti Cannes geliyor. Buradaki buluşmalar, bir İranlı üzerine kayıtlı olan Hotel Majestic'te gerçekleşiyor. Interpol'e göre, bu otelin asıl sahibi de MHP. Ülkücü mafya tarafından Avrupa'da gerçekleştirilen uyuşturucu trafiğinin arkasında Elazığ Bağımsız Milletvekili Mehmet Ağar'ın da bulunduğu ortaya çıktı. Alman Federal Haberalma Servisi (Bundesnachrichtendienst) BND, telkinleri sonucu Mehmet Ağar hakkında tutuklama kararı çıkarttı.

Avrupa'daki ülkücü mafyanın gerçekleştirdiği uyuşturucu ticareti, Türkiye'de yüksek düzeyli kişi ve kurumlarla bağlantılı bir şekilde yürütülüyor. Bunların başında ise MHP kadroları geliyor. Ancak dikkat çeken başka isimler de var. Interpol ve Avrupa ülkelerinin güvenlik birimleri, ülkücü mafyaya kaynak sağlayan Türkiye'den bir milletvekili üzerinde duruyor. Bu milletvekili, Elazığ Bağımsız Milletvekili Mehmet Ağar'dan başkası değil.

Ülkücü mafyaya karşı Interpol tarafından üç yıl sürdürülen takibat sonucunda Almanya'da yakalanan Ali Özmen ve diğer ülkücü çete üyelerinin soruşturmasında, Türkiye'de tanınmış isimlere ulaşıldı. Gerek alınan ifadelerde ve gerekse de elde edilen soruşturma raporlarına göre, eski polis şefi, İçişleri Bakanı Mehmet Ağar, ülkücü mafyayı yönetiyor.

Uyuşturucu ağı harf harf çözüldü...

İstihbarat birimleri, Avrupa'ya çıkarılan uyuşturucunun Mehmet Ağar'ın başında bulunduğu ekip tarafından organize edildiğini tespit etti. Türkiye'de yer yer JİTEM, jandarma ve polis birimlerinin de karıştığı ortaklık, ağırlıklı olarak Mehmet Ağar üzerinden yürüyor. MHP'nin Türkiye ve Avrupa'daki üst düzey yetkilileri de çeteye bağlantılı bir çalışma yürütüyor. Bu kapsamda istihbarat birimlerince son üç yılda yürütülen çalışmalarda, 900 sayfalık bir rapor ortaya çıkarıldı. Bu raporda kimin kiminle ilişkili olduğu, telefon konuşmalarının dökümanı, fotoğraflar, yol haritaları ile gizli görüşmelerin tutanakları yer alıyor.

Tüm bu bilgilerden hareket eden Alman İstihbarat Örgütü BND, Ağar'ın tutuklanması için tutuklanma kararı çıkmasını sağladı.

Camiler ve dernekler üs...

Türkiye'de polis ve asker araçları ile iletişim ağının kullanılarak Avrupa'ya çıkarılan uyuşturucu, Avrupa'da kurulu bulunan ülkücü cami ve dernekler üzerinden yine ülkücü çeteler tarafından dağıtılıyor. İstihbarat birimleri, ülkücü mafyanın özellikle Almanya, Fransa, Hollanda, İngiltere, Belçika, Polonya ve İspanya'da etkili olduğuna dikkat çekiyor.

Siyasi anlaşma...

Aynı kaynaklar, MHP'nin kurucu lideri Alparslan Türkeş'in ölümünün ardından MHP Genel Başkanlığı görevine aday gösterilen Mehmet Ağar'ın, şimdiki MHP yönetimiyle anlaşmalı olduğunu da kaydediyor. Buna göre, yapılan pazarlık sonucu Mehmet Ağar adaylıktan çekildi ve yargılanmaktan kurtulmak için de Elazığ'da bağımsız milletvekili adaylığını koydu. Ağar, Elazığ'daki ülkücü camila tarafından da anlaşma gereği desteklendi.

Listede başka kimler var!..

Ülkücü mafyaya karşı Avrupa istihbarat birimleri tarafından yürütülen soruşturmada, Türkiye'de uyuşturucu ticaretiyle ilgili soruşturmalarda ismi önplana çıkanların bir isim listesi de yer alıyor. Listede Mehmet Ağar'dan sonra tanınmış diğer isimler şöyle sıralanıyor: DYP Kilis Milletvekili Doğan Güreş, DYP Genel Başkanı Tansu Çiller ile eşi Özer Çiller, Haluk Kırıcı, ölen Abdullah Çatlı, Alaattin Çakıcı, Nurettin Parlak ile Tuğrul Türkeş. (58)

Çete nedir?

Çete dendiğinde daha düne kadar ilk aklımıza gelen, yol kesen, adam kaçıran, haraç toplayan ve bu işleri zora dayalı olarak yapan küçük gruplar olurdu. Ancak Susurluk'tan sonra gördük ki, çete tanımı değişmiş. Ya da devlet kendi yaptığı pislikleri örtmek için yeni bir çete tanımı uydurup, yaptığı işlere fail yaratmış.

Yaratılan bu yeni tip çeteleri diğerlerinden ayıran en önemli özellik ise, aynı yöntemlerle ama devlet adına, devlet örgütlenmesi içinde, devlet hiyerarşisinin kumandasında iş yapmalarıdır. Tabii önemli diğer bir yanları da organize yapıda olmaları ve işlerini "büyük"lerinden aldıkları talimatlarla gizli ve sessizce yerine getirmeleridir.

Tekrar geriye dönüp Susurluk'la birlikte bir kısmı ortaya çıkarılan ve devleti gizlemek için sanki "kendi başlarına" örgütlenmiş, kendi başlarına iş yapan gruplar gibi gösterilen çetelere bir bakalım. Bunlar gerçekten çete mi? Kuşkusuz çalışma, eylem ve faaliyetleri çetevaridir. Ama bunlar çete değil! Türkiye'deki çeteci sistemin ta kendisidir. Aslından biraz tarafsız bir gözle olup bitenleri izleyen herkes bunun böyle olduğunu çok açık bir şekilde görebilir.

Şemdinli'de Umur Kitabevi'nin bombalanması sonrasında halk tarafından yakalanan ve jandarmaya kayıtlı

Renault 19 marka aracın sürücüsü olan Astsubay A.K'yı Abdülkadir Aygan itiraflarında "Mutkili Ali" olarak tanıdığını ve daha önce de çeşitli eylemlerde kullanıldığını belirtti.

Aynı dönemde A.K ile birlikte görev yürüten JİTEM tetikçilerinden Abdülkadir Aygan, A.K'nın JİTEM içine giriş hikâyesine ilişkin basına çarpıcı bilgiler vererek, devletin bizzat bilgisiyle Şemdinli olayına karıştığını ve daha önce de çeşitli eylemler gerçekleştirdiğini açıkça söylüyordu. Ama ne yazık ki her zaman olduğu gibi devlet ve emrindeki kalemşörler olayı tersyüz göstermeye çalışmakta ve bu ters gösterilen palavralara inanmamızı istemektedirler. Bunlar bugüne kadar karşımıza çıkan ya da çıkarılan aysbergin zirvesidir.

Suyun altında kalan ana gövde kimdir? 700 yıldır halklardan saklanan gerçekler nelerdir?

JİTEM'ci devletin ta kendisidir...

Bu gerçek bazı kesimlerce devlet içerisinde çete diye adlandırıldıktan sonra oluşturulan komisyonlarla, tutuklanan birkaç kişiyle örtbas edilmeye çalışılsa da Aygan'ın itirafları ve gelişen Şemdinli olaylardan sonra üstü örtülemeyecek kadar açığa çıkmıştır. Devlet eylem yaparken açıkça suçüstü olmuştur, hem de silah ve eylemcisiyle birlikte. Kaldı ki, kimi it dalaşının sonucu olarak, kimi de kamuoyunun baskısıyla açığa çıkarılan JİTEM'ci devlet gerçeği için kimi çevreler çete benzetmesi yapsa da, bu oluşumun yapısı, bileşimi, yaptıkları işler bile bunların doğrudan devlet içinde ve devlet tarafından örgütlendiğini ortaya koymaya yetiyor. ANAP'ın alternatif Susurluk Raporu'nda bile sayıları 18 olarak belirtilen ve bu biçimiyle bile sayıları çok daha fazla olan çetelerin bolluğu, her iktidar döneminde icraatlarını sürdürmeleri de en azından diğerleri kadar önemli bir göstergedir.

Meşhur Susurluk Araştırma Komisyonu dört aylık bir çalışma sonucunda 'araştırma'larını tamamlamış ve şu sonuca varmıştı: "Çete var, suç var, suçlu yok!" O dönem sistemin icraatçıları Türkiye'nin Başbakanı Tansu Çiller ve Erbakan'ın birbirlerinin yolsuzluklarını örtmek üstüne kurdukları koalisyon hükümeti, Susurluk Komisyonu'na da müdahale edip dosyaların çoğunu açılmadan kapattırdı.

Ancak, Susurluk Komisyonu üyelerinden kimileri de dahil, pek çok kesim, farklı beklentilerle de olsa sonuçtan memnun değildi. Yine o dönem komisyon üyelerinden Fikri Sağlar, rapora muhalefet şerhi koyarak bazı açıklamalarda bulundu. Ortaya çıkan çeteleri GLADİO olarak niteleyen Sağlar, "Devletin içinde yasadışı örgütlerin varlığı ve bu örgütlerin devletin tüm organlarını kendi menfaatleri için kullandıklarının kesinlik kazandığını..." açıklıyordu. (59)

Evet, çete kim?

Devlet kim?

Kullanan-kullanılan kim?

Aslında Sağlar, devleti aklama ihtiyacının doğal sonucu olarak olayı tersten alıp, sonuçta kafaları bulandırmaya hizmet ediyordu. Ellerine geçen kısmıyla bile neyin ne olduğunu çok açıkça görülmüyordu. JİTEM'ci devlet aleni bir şekilde her olayın altından çıkıyordu. Bütün bu gerçekler ortadaydı. Fakat bunu açıklamak cesaret istiyordu. O da tıpkı diğer sistem demokratları gibi, JİTEM'ci devleti deşifre etmektense, olayı devlet içerisinde örgütlenen çeteye yıkmaya ve bununla da ne kadar çeteciliğe karşı olduğunu anlatmaya çalışıyordu. Oysa kendisi de yıllardır bu JİTEM'ci sistemin parlamentosunda milletin vekilliğini yapıyordu. Sayın Sağlar'ın Devlet Bakanlığı görevinde bulunduğu dönemde de, Kürdistan'da bu yapının tetikçileri her gün onlarca 'kelle' alıyor ve bu 'kelle' avcılar da tıpkı Sağlar gibi devletin ta kendisinden yaptıkları işin karşılığında maaşlarını alıyorlardı.

Türkiye'de çete yok, çeteci devlet yapısı vardır...

Yani başka bir deyişle, çetecilik, sistemin özüdür. Ama bunu örtbas etmek için kimi çevrelerin Susurluk, Şemdinli ve daha birçok yerde ortaya saçılan ilişki, eylem ve hukuk dışılığı küçültmeye çalışarak olayı sadece "çete"ye indirgemeye çalışma çabası ve gayreti vardır. Olup bitenlere, ortaya çıkan karmaşık ama organize ve sistemli yapıya çete demek için özellikle de Susurluk ve Şemdinli'deki gelişme ve suç üstünlüğe rağmen bunlara çete demek saflıktan başka bir şey değildir. Oysa bunu dillendirenlerin yapısına baktığımızda onları saf gösteren hiçbir belirtiyi rastlanılmamaktadır. Saf birisini Türkiye'deki alavere dalavere sisteminde bakan, parti başkanı, hatta başbakan, büyük gazetelerde başyazar ve Ortadoğu uzmanı mekânında olmaları düşünülemez. İşte bu noktada senaryonun oyuncularını devreye girmektedir.

Devlet adına adam öldürmeyi, devletin kendisi yasal hale getirirse, tabii ki bu kişiler ara sıra kişisel hesaplaşmalar için de adam öldüreceklerdir. Servet edinmek içinde ne kadar kara ilişki varsa etrafında toplayacaktır. Bu anlamıyla bu yapının içindekilere çete denilemez. Çünkü bunlar devletin istemiyle tetik çekmiş, adam öldürmüş ve devletin maaşa bağladığı çalışanlardır. Devlet bunları çete olarak gösterip, kendisini aklayamaz. Türkiye'de yapılan tam da budur. Yapılanlar çeteye mal edilerek JİTEM'ci devlet aklanmak isteniyor.

Bu nedenle hatırlanacağı gibi, Ömer Lütfü Topal cinayeti için ortalığı ayağa kaldıranlar, yine çetelere mal ettikleri binlerce yargısız infazı, faili meçhul cinayeti, binlerce kayıp insanın sözünü bile etmemekteydi. Oysa o döneme kadar ortaya çıkan tüm olaylarda failer, ağırlıklı olarak asker-polis-sivil ve faşist kadrolardan oluşmaktaydı. Üstelik devletle ilişkileri hep üst düzeyde, doğrudan devleti temsil eden kişi ve kurumlarlaydı. Devlet "baba" sadece kol kanaat gererek mafya "babacıklarını" türetmiştir. Ve gerektiğinde bunlara çete deyip kendisini temize çıkanyordu.

İşte "Kocaeli Çetesi" diye adlandırdıkları devletin kendisi olan yapılanma...

Her adımında, her eyleminde JİTEM'ci devlet ve yandaşlarının fotoğrafı çekilen ve bu anlamıyla da devletin bizzat kendisi olan "Kocaeli Çetesi" diye adlandırılan örgütlenme Türk JİTEM'ci devletin yüzünü göstermek açısından tipik bir örnektir.

Bu yapıya liderlik eden, tefeci olarak tanınan ve İLK SAN skandalında Çiller'le birlikte adı geçen dolandırıcı Sedat Çolak, arazi yağmasından ihale takibine, devlet dairesinde iş bitirmeden haraç toplamaya, kaçakçılıktan kiralık tetikçiliğe kadar pek çok "iş"i devlet adına, tekeller adına, kontra şefleri adına yerine getirmektedir.

Çete diye adlandırılan yapılanmanın kadro kaynağı ise sivil faşistler oluşturmaktayken, açığa çıkan yapılanmanın üyelerinden 16'sı aralarında emniyet müdürü, şube müdürü gibi rütbelere sahip olanların da olduğu polislerdir. Sadece Türkiye'de değil, İstanbul-Kürdistan, Kafkasya-Rusya güzergâhında da mafya grupları arasında en etkin güç olarak kabul görüyorlar.

Yapılanmanın sahibi olduğu büyük inşaat şirketlerinden birisi kanalıyla Çiller'lerin arazi ve inşaat işleri yürütülmekteydi. Ve aralarında Turgut Özal'ın villasının da bulunduğu Sarıyer'deki arazi yağmasının altından çıkan yine aynı yapılanmadır... İstanbul'da emniyet müdürlüğü yapan tüm emniyetçilerin de bu tetikçi yapılanmayla doğrudan ilişkisi olmuştur.

Daha Kocaeli Emniyet Müdürlüğü döneminden tanıştıkları Kemal Yazıcıoğlu (Nası diğer Türkes'in oğlu), Orhan Taşanlar, Necdet Menzîr, Mehmet Ağar... Hepsi de çetenin faaliyetlerinden haberdar ve ortak işler yürütüyorlar.

Cumhurbaşkanlarının, başbakanların, bakanların, emniyet müdürlerinin desteğini arkasına alan bu çetenin diğer mafya grupları üzerinde "mafyalara üstü mafya"

olarak tanınması hiç de şaşırtıcı değil. Çeteler arası anlaşmazlıklarda sözü "yasa" değerinde görülen bu örgütlenmenin devlet içindeki en önemli dayanağı ise JİTEM'dir. Kocaeli Çetesi'nin merkezi Adapazarı JİTEM Karargâhı'dır. Daha önce burada görevli olan Tuğgeneral Veli Küçük, JİTEM'in başı olarak biliniyor (şu anda Giresun'da). En tepede de Jandarma Genel Komutanı Teoman Koman vardır. Teoman Koman'ın bu göreve gelmesiyle birlikte JİTEM'in uyguladığı terör de, yeraltı ilişkileri de yoğunlaşmıştır. Görülüyor ki, çeteler devleti değil, devlet çeteleri kullanmaktadır. Çünkü çeteleri kuran da, icazet veren de devletin kendisidir. JİTEM'ci devlet sistemini devam ettirmek için çetelere her zaman ihtiyaç duyacaktır. Devletin demokrasiye, hak ve özgürlüklere ve Kürt sorununa iç muhalefette sıfır tolerans yaklaşımı içerisinde olunca da gelinecek noktada Türk egemenliği belki yeniden şekillenecek, ancak JİTEM'cilere her zaman muhtaç olacaktır...

PKK'nin ateşkes süreçlerinde JİTEM, Tansu Çiller'le birlikte sulcastlerini Türkiye dışına taşıdı...

1998 yılına kadar üç kez tek taraflı ateşkes ilan eden PKK'nin bu ateşkesleri, Özal döneminde üstü kapalı da olsa muhatap bulmuştu. Ancak bu ateşkes, Özal'ın ölümüyle muhattabını kaybederken, Ankara'da da dengeler sarsılmıştı. Özal'ın ölümüyle boşalan Cumhurbaşkanlığı koltuğuna Süleyman Demirel, Demirel'in yerine ise başbakanlığa Tansu Çiller geliyordu. Tansu Çiller, Genelkurmay Başkanı Doğan Güreş'le Kürdistan'daki en kanlı savaşı uygulamaya geçirmişti. Çiller ve Güreş ikilisi aynı zaman da yeni bir plan devreye koyuyorlardı.

Çiller, PKK'nin ateşkes ilan etmesinin sorunun siyasi yollardan çözümünün sağlanmasının en uygun yöntemi olacağını söylüyordu: 1993 yılındaki ateşkes sürecinde rolü alan Celal Talabani yine arabulucu olarak görevlendiriyor, Çiller ateşkes talebini Öcalan'a bir mektupla ulaştırıyordu.

Çiller mektubunda "PKK altı ayda Türk tarafından olumlu bir karşılık bulmayacağını bile bile en az bir yıllık ateşkes ilan etmeli. Şiddetin körüklenmemesi için PKK, Türkiye ve Avrupa'da şiddet eylemlerine girişmemeli, PKK Genel Başkanı ortamı gerginleştirecek sert açıklamalarda bulunmamalı. Filistin Kurtuluş Örgütü lideri Yaser Arafat gibi her türlü birey devlet ve örgüt terörünü kabul etmiyorum ilanında bulunmalı" diyordu.

PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan, Aralık 1995'te ikinci defa tek taraflı bir ateşkes ilan etti. Silahlar tek taraflı susturulmuştu. Ancak Çiller Öcalan'ı hedeften çıkarmamıştı. MİT Müsteşarı Sönmez Köksal'ı yanına çağırarak Çiller, "Sizden Apo'nun kellesini istiyorum. Ne yapıp edip Apo'yu imha edeceksiniz" talimatını veriyordu. Operasyonun sorumluluğu ise, MİT'in Kontür-Terör

Merkezi yöneticisi Mehmet Eymür'e veriliyordu. Emniyet Genel Müdürü Mehmet Ağar ve Özel Harekât Daire Başkan Vekili İbrahim Şahin, İsrail'e giderek, Öcalan'a karşı yapılacak operasyonu planlıyorlardı. Operasyon hazırlıkları tamamlanmıştı, ancak timler operasyon için talimat beklerken harekât rafa kaldırıldı. ANAP Genel Başkanı Mesut Yılmaz tarafından PKK liderine Çiller'in bir suikast girişiminde bulunacağı yolunda haber ulaştırılmıştı. Öcalan, Yılmaz'ın suikasti kendi başbakanlığı dönemine bırakmak amacıyla olduğuna dikkat çekiyordu.

Çiller'in başbakanlığındaki 52. hükümet düşmüş yerine ANAP- DYP ortaklığı 53. hükümet kurulmuştu. Çiller'i Öcalan'a ihbar ederek bir suikasti engelleyen Mesut Yılmaz'ın kendisi yeni bir plan hazırlıyordu. Yılmaz, rakibi Çiller'in yapamadığını yaparak tarihe geçmek istiyordu. Milli Güvenlik Kurulu toplantısında PKK Genel Başkanı Öcalan'ın yok edilmesi için karar alınıyor, Ankara'da MİT ve emniyetten oluşan özel bir tim, PKK kadrolarının eğitim gördüğü çiftlik evinin fotoğrafları üzerinde bir plan hazırlıyordu. Aralarında Yeşil kod adlı Mahmut Yıldırım'ın da bulunduğu bomba yüklü minibüsle Suriye'ye gidiliyor. 6 Mayıs günü okulun önünde gerçekleştirilen patlamanın sonucunda dev bir çukur açılmış, okulun çatısı uçmuştu. Ama Öcalan hiçbir zarar görmeden bu saldırıyı atlattı.

PKK'nin Kürt sorununda barışçıl çözümü amaçlayan tüm girişimlerine suikastlerle karşılık verilmişti. Sonraki yıllar Güney ve Kuzey Kürdistan parçaları, PKK gerilla güçleri ile Türk ordusu arasında çetin bir savaşa tanık oluyor, kanlı operasyonlardan sonuç alamayan Ankara yönetimi yine PKK Genel Başkanı Öcalan'ı tasfiye amaçlı bir plan devreye koyuyordu.

Mesut Yılmaz yine sahnede idi. Bir ateşkes ortamıyla planın uygulanmasına geçilecekti. Askerler, 16 Ağustos tarihinde bir mesaj gönderiyor:

"1 PKK, siyasi duruşunu gözden geçirmelidir.

2 Karşılıklı olarak hangi hatalar yapıldı bunlar görülmelidir.

3 Devletin politikası 93 ateşkesinden sonra ağırlaştı, devleti dönüştürmek için sizlere de yani muhaliflere de düşen görevler var. Bu görevlerinizi yerine getirmelisiniz.

4 Öcalan'ın siyasi açıklamaları pratikte de gerçekleşmelidir. Biz bunu bekliyoruz.

5 Bir Eylül Dünya Barış Günü, ateşkes ilan edilmelidir. Bunlar gerçekleşirse biz buna fiili olarak cevap veriz, devlet mekanizmalarını kilitleriz ve provokasyonlara izin vermeyiz..."

"Bazen elli PKK'lı gidiyor, bunlar dehşet verici rakamlar değil mi? Neden bunları açmıyoruz, neden durdurulması için bir kampanya düzenlenmiyor..."

PKK Genel Başkanı bu görüşmelerin ardından 28 Ağustos'ta Med TV'de canlı olarak yayınlanan tele basın konferansı ile tek taraflı ateşkes ilan etti. Takvimler 6 Eylül'ü gösterdiğinde Mesut Yılmaz meslektaşı Netanyahu ile bir basın toplantısı düzenleyerek, Öcalan'ın ikamet ettiği Suriye'yi hedefleyen bir açıklama yaptı. Yılmaz Suriye'nin bir düşman olduğunu ve PKK'yi desteklediğini ileri sürüyordu. PKK lideri Öcalan ise, ateşkes karşısında Türk devletinin tavrını değerlendirirken, bir oyun olabileceğine dikkat çekiyordu.

Öcalan, "Biz isterdik ki karşı bir takım yanıtlar, tepkiler alalım. Aslında tepki göstermesi gerekenler, deve kuşu gibi başını yine kuma soktular. Çok ilginç aslında, biz ateşkesi tek taraflı ilan etmedik, bizden rica edildi, ama kimdir bunlar, bunları ben anlamak istiyorum. Ne biçim kişiliklerdir bunlar. Bir oyun mu oynuyorlar, yoksa bir çelişki çıkmazı içindeler mi anlamak istiyorum. Kaldı ki bu ters bir denemeydi, her deneme başarılı sonuç vermeye-bilir. Ama denemenin sonuç vermemesi bizimle ilgili

değildir, biraz daha bekleyeceğiz, eğer bir oyun olduğu veya yukarıda bahsettiğim çerçevede çok katı hareket ettikleri ortaya çıkarsa, savaş savaştır ve bu savaşta dünyanın en kirli savaşı ve en amansız savaşıdır..."

Bu açıklamadan iki gün sonra Türkiye, PKK Genel Başkanı Öcalan'a bir mesaj daha ulaştırıyordu. Askerler mesajda, siyasilere hiçbir çözüm üretemedikleri ve kendilerini savaş atmosferi içinde bulduklarını ileri sürerek görüşmeleri durdurduklarını bildiriyordu. Bundan sonrasında ise, Suriye'ye karşı askeri güçler devreye konuluyordu. Suriye üzerinde ABD de baskılarını artırmıştı. ABD Savunma Bakanı Hüllem Koyev, Bahren'de bulunurken, "PKK terörist bir guruptur, bu örgütün Suriye topraklarında faaliyetlerde bulunmasına izin verilmemelidir" diyordu. Bu açıklamanın ardından Mısır Cumhurbaşkanı Hüsnü Mübarek, Suriye Devlet Başkanı Hafız Esat'la bir görüşme yapıyor. Bu görüşmenin ardından Hüsnü Mübarek, yanında Dışişleri Bakanı Amir Musa ve dört bakanıyla birlikte Türkiye'ye gidiyor. Mübarek Ankara'yla Şam arasında yaşanan krizin çözümü için diyalogun hemen başlatılmasını önermiş ancak bu öneriler sonuçsuz kalmıştı. Çünkü Ankara Öcalan'ın Türkiye'ye teslim edilmesinde ısrar ediyordu.

Hafız Esat bu sefer İran'dan yardım istiyor. İran Cumhurbaşkanı Muhammed Hatemi, Dışişleri Bakanı Kemal Harrazi'yi Şam'a gönderiyor. Harrazi, Esat'tan aldığı mesajı Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel'e iletmek üzere Ankara'ya geliyor. Harrazi, Esat'ın Öcalan'ı sınır dışı etmeyi planladığını belirterek, "Açıktan göndermesi halinde sıkıntıya gireceği için sizden bunu maruz karşılamamızı ve biraz yumuşama sağlamanızı bekliyor" diyor. Türkiye yine de ordusunu savaş haline göre hazır tutuyordu. Hatay'dan Şırnak'ın Cizre ilçesine kadar uzanan 618 km'lik Suriye sınırına ve stratejik noktalara birlikler kaydırılmıştı. Doğu Akdeniz'de de Türk savaş gemileri

saldırı halinde bekletiliyordu.

Bölgedeki Amerikan 6. Filosu da harekete geçmişti. Bölge hızla bir savaşın içine itiliyordu. Bu durumu gören PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan, Suriye'den ayrılıyor...

Ve Öcalan şöyle diyordu: "Her şeyden önce gerek halkımız için gerekse tüm Müslüman ülkeler ve insanlık için bizim şahsımızda tüm Ortadoğu halklarına oldukça kapsamlı bir komplonun şimdilik yarım kalıp ve tam başarıya gidememesinden ötürü geçmiş olsun diyorum ve tüm değerli yoldaşlarımızı, dostlarımızı ve insanlığı selamlıyorum.

Olaçakları bizim de gün geçtikçe derinliğine ve daha iyi gün yüzüne çıkardığımız ve gerçekten şimdiye kadar uygulanan komploların on katı olması ve daha da önemlisi gerçekten bir bölge savaşını göze almaları ve hatta hatta bunun türandırılarak tıpkı Birinci Dünya Savaşı öncesinde olduğu gibi...

O zaman da böyle bir suikastla başlatılan Birinci Dünya Savaşı'nın aslında çok daha üstünde bir savaş göze aldıklarını dehşetle görmemiz söz konusudur. Bu çok değişik bir biçimde aslında bir suikastte demeyeceğim, bir büyük savaş eylemiyle tasfiye adı altında gerçekten bölge halklarının ve insanlığın önemli kazanımlarına dayatılan bir pasif komplo darbesi var. Başta Ortadoğu halkları olmak üzere, Müslüman halklara ve insanlığa geçmiş olsun..."

PKK Genel Başkanı'na güvence veren ülkelerin başında Yunanistan geliyordu. Atina hükümetinin hazırlıklarının tamamlandığı yönündeki güvencesi üzerine Şam'dan bir uçakla ayrılan Öcalan, Atina havaalanına indiğinde tersi bir durumla karşılaşmıştı. Hükümet adına havaalanında Öcalan'ı karşılayan gizli servis başkanı Stavrakakis ve yardımcısı Sava Kalandiris, PKK liderinin ülkeye girmesine izin vermiyorlardı.

7 saatlik gözetimin ardından sonra yine Atina tarafından hazırlanan bir uçakla Rusya'ya gidiliyordu.

Öcalan Yahudi kökenli Liberal Demokrat Partisi Başkanı Vilademir Jirinoski'nin Moskova'daki evine yerleştiriliyordu. Ancak bir süre sonra Öcalan'ın Rusya'da olduğu ortaya çıkınca, İsrail gizli istihbarat teşkilatı MOSSAD, Öcalan'ın Rusya'da olduğunu Ankara yönetimine bildirmişti. Öcalan'ın evinde kaldığı Jirinoski'nin uzun yıllar Rusya'da Yahudi SARAH örgütünün yöneticiliğini yaptığı ve MOSSAD tarafından güvenilen birisiydi. Jirinoski iki hafta Samara Rusya Federasyonu'ndan üst düzey bir heyetle Türkiye'ye giderek PKK liderinin Rusya'da bulunmasını pazarlık konusu yapmıştı.

Heyete başkanlık eden Jirinoski'nin, "Bizim Türkiye'yle geleceğimiz var, ekonomi geliştirip daha çok işyeri kurmalıyız, teröristlere hiç kimse yardımcı olamaz. PKK konusunda anahtar benim" diyordu.

Jirinoski'nin Türkiye temaslarından bir hafta sonra Rusya Dışişleri Bakan Yardımcısı Aleksander Ankara'ya gidip, Dışişleri Bakanlığı Müsteşar Yardımcısı Mehmet Çelik ve Genelkurmay yetkililerinin de hazır bulunduğu bir toplantıya katılarak, Öcalan'ın dört beş gün içerisinde ülkesinden çıkarılacağı garantisini veriyordu.

Jirinoski ve Rus istihbarat yetkilileri de bu sıralarda Öcalan'ın kaldığı eve sık sık gelerek tehdit edici ifadelerle Rusya hükümetinin talimatıdır, Rusya'dan çıkacaksınız diyorlardı. Rusya topraklarında kalması zorlaşan PKK lideri, İtalya'ya gitmeye karar vermişti. Öcalan'ın bu kararından iki hafta önce aralarında iktidar ortağı yeşiller, demokratik sol parti, komünist parti ve halkçı parti üyelerinin bulunduğu birçok politikacı Öcalan'ı İtalya'ya davet ederek şu açıklamalarda bulunmuşlardı:

"Abdullah Öcalan'a yapılan saldırıları kınıyoruz. Onunla dayanışma içine girerek yaşamına karşı olan

tehditlere, milyonların liderinin uluslararası alanda kriminalize edilmesine de karşıyız. İtalya'ya barış için evsahipliği yapmasını öneriyoruz ve görünen bu şekliyle PKK Genel Başkanı'nı İtalya'yı ziyareti için davet ediyoruz."

"İtalyan Başbakanı Dalema'nın da onayının alınması üzerine İtalya'ya yolculuk başlıyordu. Öcalan'a İtalyan Yeniden Yapılanma Komünist Partisi'nden bir milletvekili refakat ediyordu. PKK lideri İtalya'ya giriş nedenini açıklayan konuşmasında, Kürt sorununa siyasi çözüm yolu bulmaya geldiğini önemle vurguluyordu.

"Ama gerçekten adımızı bile kabul etmek istemiyorlar.

Tüm Kürdistan coğrafyası boşaltılıyor ve belki de tarihten silinmek üzere her şey yapıyor. Terörizmi durdurmak için elimden gelen her şeyi yapmaya hazırım. İtalya'ya bu soruna siyasi çözüm yolunu açmak için geldim. Bu PKK'nin pozisyonudur ve kanlı bir durumdan çıkış için de fırsattır. İnsanlığı, başta Birleşmiş Milletler, Avrupa Birliği ve benzeri kurumlar gibi, insan hakları ve demokrasi yanlısı güçlerin gözetimini ve mümkünse iradesini harekete geçirmesini diliyorum.

Fazla gecikmeden acil bazı tedbirlerle Kürt sorununa barış seçeneği dayatılmalıdır."

PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan, Kürt sorununa barışçıl çözüm bulunması için uluslararası güçleri göreve davet ediyordu.

Bu amaçla İngiltere Başbakanı Toni Bleir ve ABD Başkanı Bill Clinton'a da birer mektup göndermişti. Öcalan mektubunda şunları dile getirmişti: "Özellikle Türkiye'deki Kürt halkı açısından oldukça önemli ve geç kalmış bir adımın atılması açısından benim İtalya'da bulunmamın bir dönüm noktası olduğuna inanıyorum. Sizin de bildiğiniz gibi Türk hükümeti, 15 yıldır süren savaşın bitmesi için bizim çağrılarımızı ve uluslararası toplumun çağrılarını kabul etmedi. Kürt sorununun

tartışılmadan çözüleceğine inanmıyorum. Ben her tür teröre karşıyım, derhal durdurmak içinde her şeyi yapmaya hazırım, 1 Eylül 1998'de ilan edilen tek taraflı ateşkes halen geçerlidir."

Ne var ki İngiliz yetkililer bu açıklamaları ve ateşkes çağrılarını samimi bulmadıklarını söylüyordu. Peki PKK'nin inandırıcı olması için ne yapması gerekiyordu? Bu sorunun cevabını ise, İtalya Başbakanı Dalem'a'nın İngiliz danışmanı vermişti. İngiliz danışman, PKK'nin ideolojisi nedeniyle Batı Avrupa devletlerinin nezdinde meşrulaşmadığını belirterek, Öcalan'ın hem Türkiye'yi, hem de Avrupa'yı yumuşatacak bir dizi jestler yapması gerektiğini vurguluyordu.

Öcalan: "Çocukluk hayallerimize asla ihanet etmeyeceğim" derken, Robins bunun içinde PKK'nin yeni bir stratejiye gitmesi silah bırakması ve PKK'nin dağıtılması gerektiğini söylüyordu.

ABD ise, Kürt sorununa PKK dışında bir arayışı gündeme getirmişti. Beyaz Saray'a yakın duran Washington Post Gazetesi'nin başyazısında, PKK Genel Başkanı Öcalan'ın pazarlık konusu yapıldığı bir 'çözüm önerisi' yayınlanmıştı. Türkiye'nin itirazları yüzünden Sayın Öcalan olanaksız bir muhatap olarak görülüyorsa o zaman görüşmelerin konusu olabilir. Öcalan'ın iadesi Türkiye'deki insan haklarının iyileştirilmesi şartına bağlanabilir.

PKK dışındaki Kürtler için daha büyük bir siyasi ve kültürel alan aranabilir. Türkiye dışındaki Kürtlerin rolünün de bir noktada göz önüne alınması gerekir. ABD, İtalya üzerinde baskılarını bu görüş merkezinde geliştirmeye başlamış ve Öcalan'ın Türkiye'ye iade edilmesini istediklerini bildirmişti.

ABD Ulusal Güvenlik Konseyi Başkanı, ABD'nin İtalya, Türkiye ve Almanya'yla birlikte Öcalan'ın mahkeme önüne çıkarılabileceği bir arayış içinde olduğunu ifade ederken,

öte yandan Öcalan'a siyasi sığınma hakkı verilmemiş ve ülke dışına çıkması istenmişti.

PKK Genel Başkanı İtalyan hükümetinin uluslararası güçler ve İtalya'daki sermayenin de ağır bir biçimde devreye girmesiyle tavrını değiştirdiğini belirtiyordu.

Öcalan, "Bütün bunları göz önüne getiriyorum. Ya kalırız, ya gideriz biçiminde bazı sonuçları ortaya koymaya çalışacağız. Kaldı ki buraya gelişimin bazılarının sandığı gibi ne kolaydır, ne de sonuçsuzdur. Gitsem de kalsam da sonuçları çok büyüktür. Tarihi olmuştur. Bu ilerde daha iyi görülebilecektir. Bir şey daha ortaya çıkmıştır, bu dünyada aslında siyaset farklı yürümektedir. Demokrasi ve insan hakları adı altında yapılanlar kesinlikle evrensel değildir. Somut durumlara bağlıdır. Somut çıkarılara bağlıdır. Çıkarlar el verdi mi ilkeler yürür. El vermedi mi ilkelerin lafı bile edilmez. Bu da önemli bir ders olarak ortaya çıkmış bulunmaktadır. Ne çok büyötmeye veya panik içinde kalmaya gerek var, ne de çok sevinmeye. Yarı kalışım da gidişim de çok önemli olmakla birlikte her şeyin onunla olacağını veya her şeyin onunla biteceği anlamına gelemmez, çok dersleri olmuştur, yakıcıdır. Kim ne derse desin, ben kaybetsem bile, Kürt halkı büyük kazanmıştır. Bu kişi olarak benim için hiç önemli değil. Kazanım içine girdiği açıktır. Büyük bir uluslararasılaşma, siyasallaşma vardır. Benim için de bu yürüyüş devam edecektir. Tekrar söyleyeyim, benimle bu dünya kurulmadı, benimle de bitmez. Ama öbür dünya için büyük kapılar açık, içine girdiniz, yürüyorsunuz. Benim size söyleyeceğim bu çerçevede budur. Birlikte daha inançlı, daha kararlı giderek, daha aydınlatılmış bir yoldan zafere kadar yürünmelidir..."

"PKK Genel Başkanı 16 Ocak'ta Kanpinyo havaalanından bir uçakla Roma'dan ayrılarak tekrar Rusya'ya gidiyordu. Öcalan'ın Roma'dan ayrılmasında Rusya çalışmalarında yer alan Mahir Welat etkili olmuştu. Rus istih-

baratında görevli olan Macit'le birlikte hareket eden Mahir, Öcalan'ın Rusya'da altı ay kalabileceğini hatta parti kadrolarının eğitilebileceği bir okul da kurabilecekleri vaadinde bulunuyordu.

Ancak, PKK lideri Rusya'ya gelişinin ikinci gününden itibaren Rus özel güvenlik birimlerinin kontrolünde bir evde tutularak dışarıyla bütün ilişkisi kesiliyordu. Ruslar, bir gün sonra Başbakan Yevgeny Primakov'dan aldıkları emir üzerine Öcalan'ı Rusya dışına çıkararak Tacikistan'a götürüyordu. Tacikistan'da Rus özel birliklerinin kaldığı bir askeri karargâhta sekiz gün tutulan Öcalan tekrar Moskova'ya getiriliyordu. Öcalan'ın rotası bu sefer Yunanistan olacaktı. Rusya'da bir perde kapanmaktaydı.

PKK lideri Öcalan, Rusya'ya götürülmesinde rol alanlara ilişkin şu değerlendirmeyi yapıyordu:

"Eğer o ortamda kalsaydım bu benim ölümüm olurdu. Mahir bana her şeyin yolunda olduğunu ve her şeyin garantisini verdiği için gittim, pasaport verileceğini, belli bir süre gizli kalacağımı ve her türlü olanağın sağlanacağını söyledi.

Ama, Mahir beni terk etti, sattı. Orta Asya'nın çöllerinde, bozkırlarında beni yapayalnız bıraktı. Bir saat bile yanımda kalmadı."

Yunanistan'ın başkenti Atina'ya gelen Öcalan burada Kostas Simitis başkanlığındaki hükümetin baskısıyla karşılaştı. Buradan Amerikan ve İngiliz askeri üslerinin bulunduğu Urgfa Adası'ndaki istihbarat merkezine götürülüyor. Atina hükümeti Öcalan'a 1 Şubat günü Güney Afrika'ya götürüleceği sözünü veriyordu. Urgfa Afrika'ya gideceği kaydedilen uçak, Angarus tarafından hazırlanmıştı bile. Saat 20:30'u gösterdiğinde ise, içinde Öcalan'la birlikte istihbarat elemanı ve Kürt refakatçılarının bulunduğu askeri Landrower araç, havaalanına doğru harekete geçiyordu.

Bu uçağa gidilirken bir kaza oluyor, ve bu nedenle uçağın uçuşu iptal ediliyordu. Daha sonraları ortaya çıkan bulgular ve bilgiler, PKK liderinin Urgfa Adası'ndan kaçırılmak istendiğini gösteriyordu. Emekli Deniz Subayı Antekis Naksetiz, Yunan Ekstra televizyonundan yayınlanan Partus Lacksatz'ın programında, Öcalan'ın Urgfa Adası'ndan kaçırılmak istendiğini açıklıyordu.

ABD, Yunanistan ve Türkiye'nin ortak plan yaptığını belirten Lacksatz, Yunanistan Başbakanı Kostas Simitis'in komploda bilinçli olarak yer aldığını da vurguluyordu. Lacksatz, Simitis'in Öcalan'ı Türkiye'ye teslim etmek için ülkesine gelmesine izin verdiğini söylüyordu. Lacksatz'a göre Simitis'in Öcalan'ı Urgfa adasında beklediği süreçte direk olarak Türkiye'ye göndermek istedi. Urgfa operasyonu için Türkiye'den Balkon tipi bir uçak getirildiğini kaydeden Lacksatz ABD'nin rolüne de dikkat çekiyordu.

Uçağın boyatılma masraflarını Amerikalılar üslendiler. Bu plana göre bu uçak Öcalan'ı aldıktan sonra Romanya'ya gidip orada yakıt ikmali yapacak ve Romanya üzerinden de Türkiye'ye gidecekti. Tam da o günlerde dönemin savunma bakanı Romanya'da bulunmaktaydı. Ancak Öcalan'ın da içinde bulunduğu bu uçak kaza yaptı. Cip'in çarpması sonucu meydana gelen kaza nedeniyle bu plan boşa çıktı, aracı kullanan şoförün durumdan haberi vardı. Şoför bilinçli olarak kazayı yapmıştı. Kaza nedeniyle planda ani bir değişiklik yapılarak Kenya hattı devreye konulmuştu.

Urgfa Adası'ndaki uçakla ilgili hiçbir resmi kayıta bilgi bulunamıyordu. Çünkü Simitis hükümetinin talimatıyla; pilotların Urgfa Adası havaalanı kontrol kulesiyle yaptıkları temasların kaydedildiği belgeler yok edilmişti. Emekli Amiral Türkiye'ye ait olan bu uçağın tamir edilmesinde yine Amerikalıların yardım verdiğini, bunun için de 3.5

milyon dolar ödeme yaptığını söylüyor. Lacksatz, Urgfa Adası'nda kaza yapan uçakla PKK liderini Kenya'dan Türkiye'ye götürün uçakla benzerliklere dikkat çekiyor. Balkon tipinde olan uçaklar Malezya bayrağı taşıyordu. Urgfa devre dışı kalmıştı. Bunun üzerine Patras havaalanında başka bir uçakla Kenya'ya hareket ediliyordu. Öcalan burada Yunanistan Carl Laylovi Büyükelçisi Cordj tarafından karşılanarak Büyükelçilik malikânesine götürülüyordu.

Cordj, Öcalan'ı karşıladığında söylediği ilk sözlerle neyle görevlendirildiğini ele vermişti. "Cordj, NATO'da yirmi yıldır sürekli seni araştıran birimin başındaydım, seni gökte ararken yerde buldum" diyordu Öcalan'a.

Eve yerleştirildiğinin daha ilk gününde Öcalan'ın üstünde baskılar yoğunlaştırılıyor. Büyükelçi ve istihbaratçı binbaşı, Öcalan'ın büyükelçilik dışına çıkartılması için çeşitli senaryolar geliştiriyorlar. Yunanlıların tüm bu planları hiçbir şekilde yasal güvencesi olmadığı için reddediliyor. Baskılar yoğunlaşınca, Öcalan ve yanındakiler kendi imkânlarıyla çıkış yolları aramaya başlıyor. Büyükelçilik dışındaki bir telefon üzerinden Avrupa'ya bir açıklama ulaştırılıyor, tüm ilerici kamuoyuna başlıklı açıklamada Öcalan, Yunanistan, İtalya ve Rusya'dan siyasi sığınma ve can güvenliğinin sağlanmasını istiyordu.

Öcalan açıklamasında şöyle diyordu: "Siyasi statü tanınması için gösterdiği çabalar ve aldığı kararı Pramava hükümetinin uygulamaması tavrını kınıyorum; bu iradenin dikkatte alınması ve uygulanmaya konulması talebini dilyorum. Aynı şekilde Yunan hükümetinin de nedenini henüz bilmediğim bir noktada muğlak bıraktığı statü talebimin değerlendirilmesini istiyor ve bu talep yerine gelinceye kadar bulunduğum yerde can güvenliğimin sağlanmasını istiyorum.

Avrupa'da bizi kriminalize eden Almanya ve

Fransa'nın kendi durumlarını gözden geçirmesini ve içinde bulunduğum bu durumdan kendi sorumluluklarını görmelerini istiyorum."

Atina ise, bu mesaja sert bir talimatla karşılık vermişti. Simitis hükümeti, Öcalan'ın pazartesi gününe yani 15 Şubat'a kadar mutlaka büyükelçilikten çıkartılmasını istiyordu. Yunan İstihbarat Başkanı Stavrakis, operasyon için dört kişilik özel bir polis timini Layloviye gönderiyordu.

Yunan İstihbaratı'nın emirleri şöyleydi: "Bu emirlerin derhal ve tam olarak yerine getirilmesi zorunludur" deniliyordu.

Ve şöyle devam ediyordu Yunan İstihbaratı'nın emirleri:

"1. Tim çok hızlı ve gerekirse şiddet kullanarak hareket etmek üzere gereken emirleri almak zorunda.

2. Öcalan derhal çıkarılmak zorunda.

3. Onun için otelde bir oda ayırtılacak.

4. Bir çarşafa sarılarak da olsa Öcalan otelin yakınındaki bir alana nakledilmek zorunda.

5. Onları orada bırakın ve hemen oradan ayrılın, ondan sonra onlarla hiçbir iletişim kurmayın. Pazartesi sabahına kadar her şey bitmiş olmalı."

Özel Tim'in başında bulunan Büyükelçi, Öcalan'ın korumaları, silahları ve organizasyonu hakkında bilgi istemişti. Öcalan'ın korumalarının silahlı olduğunu belirten Büyükelçi, yanlarında bir de içinde patlayıcı bir mekanizmanın olabileceği küçük bir bavulun bulunduğunu söylüyor. Bunun üzerine Özel Tim, Atina'ya operasyonun iptal edildiğini bildiriyor. Yunan Özel Tim'i görevini gerçekleştiremeyince Kenya yönetimi ve polisi devreye giriyordu. Kenya Dışişleri Bakanlığı, Yunan Büyükelçiliği'ni görüşmeye çağırarak gizli bir anlaşma yapıp şu hususlara dikkat çekiyordu:

"1. Öcalan'ın Yunan Büyükelçiliği'nde saklandığını Kenyalı yetkililer biliyor.

2. Yunanlılarla operasyon içinde Öcalan bir an önce ülkeden çıkarılmalı.

3. Öcalan'ı bu ülkeden çıkaracak bir uçak sağlanmalı.

4. Yunanlılarla operasyon içinde olabilmek için tam bir gizlilik sağlanmalı ve Öcalan'ın Kenya'da bulunduğu sır olarak kalmalı.

Bundan sonra yapılacak tek iş, saat 17:30'a kadar Öcalan'ın dışarı çıkarılmasıdır."

Yunanlı Büyükelçi, yanında Kenya İstihbarat Şefi Naon Arap ile birlikte Öcalan'ın kaldığı eve gelerek, "uçak hazır, bir an önce çıkın, çıkmadığınız takdirde gece sizler için kötü olacak" sözleriyle tehdit ediyorlardı. Bu sırada hükümetin hazırlattığı beş araba, iki Landrower tipi Cip ve polisler de kapının önünde durmaktadırlar. Öcalan'ın refakatçileri ile Kenyalılar arasında yoğun tartışmalar yaşanırken, Öcalan kapı önünde bekleyen Cipe bindirilir ve hızla hareket eden Cip, havaalanına geldiğinde PKK Genel Başkanı Abdullah Öcalan, Balkon tipi uçağın içinde bekleyen Türk Özel Tim'ine teslim ediliyordu.

Abdullah Öcalan, 1998'de geliştirilen uluslararası komplonun ardından, Demokratik Cumhuriyet Projesi'ni geliştirdi. Öcalan, önce 2 Ağustos'ta silahlı birliklerin Türkiye sınırları dışına çıkması çağrısı yaptı. Ardından da Kürt sorununun çözümüne katkı sunmak amacıyla bir iyi niyet adımı olarak gerilladan ve Avrupa'dan iki barış grubunu Türkiye'ye çağırdı. 2 bin yılının Ocak ayında 7. Kongresi'ni gerçekleştiren PKK ise, silahlı savaşımını durdurdu.

Kürtlerin "diriliş" sürecini başarıyla tamamladığını belirten PKK, 4 ile 11 Nisan 2002 tarihleri arasında gerçekleştirdiği 8. Kongresi'nde kendini feshetti. PKK; yıllarca süren mücadelesiyle yarattığı kazanımlarını, Demokratik Değişim ve Dönüşüm Stratejisi temelinde 8. Kongre'de kurulan Kürdistan Özgürlük ve Demokrasi

Kongresi KADEK'e devretti.

Bir geçiş aşaması olarak değerlendirilen KADEK ise, görevini 2. Olağanüstü Kongresi'nde Kürdistan Halk Kongresi KONGRA-GEL'e bıraktı. KONGRA-GEL, Kürdistan özgürlük mücadelesini demokratik, yasal zeminde sürdürmeyi öngören, ayrıca Demokratik-Ekolojik Toplum'u yaratmak için evrensel, demokratik kriterler doğrultusunda toplumu, doğayı ve yaşamı yeniden düzenleme kararı aldı.

Üzerinden 6 yıl geçmesine rağmen Türk devlet yetkilileri, ateşkeslere cevap vermediği gibi bu süre içerisinde gerçekleştirdiği operasyonlarda yüzlerce gerilla ve bir o kadar da sivil halkın ölümüne neden oldu.

Bunun üzerine, KONGRA-GEL 1 Haziran 2004 tarihinde 6 yıl sürdürdüğü tek taraflı ateşkesin, Türk devlet yetkilileri tarafından anlamsızlaştırıldığını belirterek, Meşru Savunma Hakkı'nı kullanacaklarını açıkladı.

Ateşkes dönemlerinde kanlı eylemlerine kısmen ara veren JİTEM, bu boşluktan da yararlanmayı ihmal etmeyerek, merkezlerinin yerini değiştiriyor, yeni eylem planları geliştiriyordu. Türk devlet yetkililerin varlığını sürekli inkâr ettiği ancak, özellikle Kürdistan'da yüzlerce cinayete imza atan JİTEM, Diyarbakır'da kullandığı bir binayı boşattı. Jandarma İstihbarat Terörle Mücadele (JİTEM) elemanlarının boşalttığı binada, eylemlerde kullandıkları sahte plakalar ortada kaldı.

"Diyarbakır Merkez ilçe Jandarma Karakol Komutanlığı'nın da bulunduğu binada JİTEM elemanlarıyla birlikte çalışan onlarca itirafçı da kalıyordu.

JİTEM'in Diyarbakır'da merkez olarak kullandığı bina, Ofis semti Gevran Caddesi üzerinde İl Jandarma Alay Komutanlığı'nın arka kısmında yer alıyor. Burası işkence merkezi olarak tanınıyor." (59)

Yer değiştiren JİTEM elemanları ve itirafçıların nereye

yerleştikleri öğrenilemezken, binada boş konserve kutuları ve eylemlerde kullanılan sahte plakaların bulunması ve kırılarak ortaya atılmış olması dikkat çekici...

İnsanlığın yakın tarihi, halka rağmen devletin baskı gücünü ve resmi terörü kullanarak ayakta kalmaya çalışan pek çok rejimin hüsrana şahit olmuştur. Bunlardan bazıları şiddette ısrar ettiklerinden dolayı sonları tamamen çöküş oldu. Buna tarihimizde en yakın örnek Saddam'ın Irak'taki diktatörlüğü verilebilir. Saddam diktatörü de yönettiği Irak topraklarında halklara özellikle de Kürtlere karşı sayısız katliam gerçekleştirmekten çekinmemiştir. Ve bu tüm bunları diktatörlüğünü sürdürebilme adına yapmıştır. Ama bizler de tüm dünya gibi bu faşist diktatörün çöküşünü bizzat gördük. İnsanlık tarihinde Hitler faşizminin de nasıl çöktüğüne tanıklık etti. Yine Osmanlı hanedanlığı da çöküşten kurtulamadı. Halklarıyla uzlaşma ve resmi teröre son verme yolunu seçerek ömrünü biraz da olsa uzatmayı başarabilen diktatörlükler de var. Ancak özellikle son yüzyılda resmi teröre başvurmak suretiyle halka rağmen ayakta kalmakta direnen sistemlerin hiçbirisi uzun süre ömür süremedi. Örneğin İsrail'in geçtiğimiz yıllarda Filistin halk hareketleriyle kerhen de olsa uzlaşma çabaları içine girme zorunluluğu duyması, bu gerçeğin bir tür itirafıdır. Ama buna karşın Türkiye'de hâlâ halka rağmen iktidarı ellerinde tutan bir egemenliğin varlığını korumak için 700 yıllık bir geleneği kullandığına tanıklık etmekteyiz.

20 Kasım 2005 tarihli Radikal gazetesinde yayınlanan 'Osmanlı'dan Şemdinli'ye adlı yazısıyla, Osmanlı'daki kanlı yapılanmayı AVNİ ÖZGÜREL şöyle işliyordu:

"Osmanlı, 'Ulu'l emre itaat farzdır' ilkesiyle yönetildi. İtaatsizlik, dinden çıkmak sayıldı. Asi, her muameleye müstahak görüldü. Kuyucu Murat, devlet terörünün simgesi oldu.

1606'da Sadrazam olmuştu Kuyucu Murat Paşa.

Kuyucu Murat Paşa adıyla özdeşleşen ve asayiş suçlu-suçsuz ayrımı yapmaksızın ortalığa dehşet saçarak, 1607'de Celali İsyanları'nı bastırmak için Anadolu'ya Serdar olarak gönderildi. Tarihler onun isyan eden Canbulatoğlu'yla mücadelesinde 26 bin kişinin başını kestirdiğini kaydediyor."

Kuyucu Murat'ın üç yıl Anadolu'yu kasıp kavurduğunu Ermeni rahip Grigor şöyle anlatıyor:

"Murat Paşa konakladığı yerlerde önceden kuyular kazdırır, Celalilerle hakkında şikâyet bulunan kişileri bu kuyulara attırırdı. Kuyulara indirilen Paşa'nın birkaç adamı, kuyulara atılanları üst üste yığarlardı. Olayların durulmasından dört yıl sonra kış mevsiminde oradan geçerken ev büyüklüğünde kuyular gördük..."

Tarih yazarı Naima, Paşa'nın çoluk-çocuk ayrımı bile yapmadığını söyler:

"...Bir gün pişgah-ı otakta (otagın önünde) iskemle üzerinde oturup harf olunan (kazılan) bi're (kuyuya) gelen adamları katlettirip doldurmağa meşgul idi. O sırada gördü, halk verasında (arkasında) bir atlı sipahlı, bir sabiyi (çocuğu) kenduye redif edip (ardından getirme) geçüp gide... Paşa emreyledi, varıp sabiyi at arkasından indirip huzuruna götürdüler.

Oğlancığa, 'sen ne yerdensin, Celali arasına neden düştün?' dedikte, sabi doğru söyleyip, '... diyardanım, kılık sebebinden babam beni alıp bunlara katıldı. Boğazımız tokluğuna yanlarınca gezerdik' dedi. 'Baban ne idi?' deyu soricak, 'Şeştar çalardı ve anınla doyunurdu' cevabını aldı. Vezir-i Azam Murat Paşa başını sallayarak acı acı güldü. 'Hay, Celalileri şevke götürürdü' deyup, çocuğun katline işaret etti. İşaret üzerine çocuğu cellâtlara verdiler. Fakat cellâtlar 'bu sabi masumu niye öldürelim' deyup çekilip her biri bir tarafa gidip göz yumdu. Murat Paşa emrinin neden geciktğini sordukta, cellâtların çocuğu merhamet edip

İstinkâf ettiklerini bildirdiklerinde, Paşa, 'Yeniçeri'lerden birisi öldürsün, deyu buyurdu. Yeniçeri dilâverlerine teklif olduklarından onlar dahi, sabiye bakıp 'biz cellat mıyız? Cellâtlar bile merhamet etti' dediler. Vezir kendi iç oğlanlarına emretti ki sabiyi öldüreler. Onlar da huzurundan dağılı kabul etmediklerinden, oğlancık meydanda kalıp onu öldürecek adam bulunmadıkta, ihtiyar vezir arkasından kürkünü bırakıp ve kalkıp sabiyi kendi eliyle alıp, kuyunun kenarına götürüp başını vurup boğazını sıkıp helak ve kendi eliyle kuyuya inkaa etti..."

Kuyucu Murat, pek çok ölüm fermanı yayımlamıştır. Bunlardan biri: "Saka Mehmet, Gürcü Rıdvan ve daha bunlara benzer eşkiya yakalanıp katlolunup birine daha aman verilmeye... Başları sarayın kapısı önüne koyula..."

Aynı dönemde İstanbul çevresinde asayiş teminle görevli İsmail Paşa'nın yaptıklarını da Evliya Çelebi naklediyor:

"Birkaç gün içinde Üsküdar insan kanyla laleliğe dönüp teafun ile kötü kokudan divan erbabı rahatsız olmaya başlar. Kanlar üzerine konan sinekler, çadırlarda rahatça oturanların üzerlerine konup herkesin elbise ve destanını kana bulardı. Tabiat sahibi olanlar kötü kokudan ve sineklerin hücumundan yemek yiyemezlerdi... Bu üzücü hal yedi günden sonra bildirilince insan naaşları için kuyular kazılıp, beşer altışar kesilenlerle kuyular dolduruldu. Nihayet kuyu kazmaktan da usanılıp Ases Başı diğer naaşları arabalara yükleyip Haydarpaşa bahçesi önünde denize dökerdi. Bununla da baş edemeyip mahkûmları divanda muhakemesi görülenleri, Kavak İskelesi'ne gönderip orada katletmek tedbir edildi. Kavak İskelesi'nde yüzlerce adam öldürüldü.

Dehşet salıp asayiş temin yöntemini ne Kuyucu Murat ne de İsmail Paşa keşfetmemişti. Öteden beri böyleydi. Daha İstanbul alınmadan, 1426'da 2. Murat'ın, Amasya,

Canik ve Tokat civarında eşkiyalık yapan Kızılkoçoğullarını yok etmekle görevlendirdiği Yöngüç Paşa, yaklaşık 400 eşkiyayı bir mağaraya hapsedip içeriye duman salarak boğdurmuştu..."

Bu geleneğin Cumhuriyetteki adı da JİTEM, bu zihniyet Osmanlı'dan bu yana egemenler tarafından iktidarı elde tutmanın yöntemi olarak halklara karşı acımasızca kullanıldı. Ermeni, Asuri ve Kürt katliamlarında bu tetikçi yapılanma aktif rol aldı. Alabildiğince acımasız bir biçimde hareket ettirilen bu yapılanma, Kürdistan'da akla hayale gelmeyecek, insan onuruyla bağdaşmayan yöntemlerle halka kan kusturdu. Bu barbarizme ve vahşete de kimi zaman egemenler 'terörle mücadele' adını koydu. Bu yapılanlara isim koymakta zorlandı insanlık. Dışkı yedirmekten tutalım da kaçırıldıktan sonra domuz bağıyla aylarca konuldukları kuyularda açlık ve susuzluktan can vermelerine kadar, yine parçalanarak çuvallara doldurulduktan sonra yol kenarlarına atılanlara tanıklık etti insanlık ailesi Kürdistan'da. Oysa tarihi biraz kurcalayanlar, gerçeği görmekte hiç zorlanmayacak bir biçimde JİTEM terörünün Osmanlı'da da sıklıkla halklara karşı kullanıldığını görebilecektir. Egemenler tarafından sürekli el altında tutulan bu yapılanma, özü itibarıyla Osmanlı'dan mirastır. Son 35 yıldır hiç aralıksız Kürdistan'da uygulanan yöntemler tam bir vahşeti. Diri diri toprağa gömme, kazığa oturtma, deri yüzerek yaralara tuz basma gibi akla hayale gelmeyecek yöntemler sıkça uygulandı. Ama acı olan da bu uygulamalar kimi zaman çetelere, kimi zaman da, grup ve kişilere mal edilerek sürdürüldü Jitemvari zihniyet tarafından. Ta ki Şemdinli'de suçüstü edilene kadar devletin JİTEM terörü hep inkâr edildi.

Şemdinli'de suçüstü olmadan önce JİTEM'in son üç ayda karıştığı faili meçhul cinayet ve bombalama olayları...

Gittikçe pervasızlaşan ve uyuşturucu trafiğini de yönlendirmeye başlayan, haraç toplayıp paylaşım savaşına giren JİTEM'in faili meçhul cinayet ve bombalama olayları yalnızca toplumda muhalif kesimlere yönelik değildi. JİTEM kendisine çalışan kişilere yönelik de kurbanlarına uyguladığı yöntemleri uyguluyordu. Bunun örneklerine bir göz atalım.

Katliam, adam öldürme, bombalama, silahlı soygun, işkence, kötürüm hale getirme, adam kaçırma suretiyle tehdit, olayları tahrik, misilleme ve rehinelerin alıkonması, kundakçılık, sabotaj, propaganda, yalan haber yayma, zorbalık, şantaj, haraç toplama gibi birçok suç şekli JİTEM talimnamesinde yer alan ve bütün dünyada kontra timlerinin harfiyen uyguladıkları bu uygulamalara ülkemizden de bolca örnek bulmak hiç de zor değildir.

En basitinden Şemdinli ve civarında son aylarda gerçekleşen olayların bu talimatlara denk gelip gelmediğini düşünmek yeterli olacaktır sanırım. Şemdinli olaylarından sonra birçok yetkili çıkıp "bu yapılanlar yasal değildir, devletin böyle bir birimi yoktur" demektedir. Onların böyle söylemesine gerek bile yok. JİTEM talimnamesinde bu gibi durumlar için de açıklama mevcut:

"Bir gayri nizami kuvvetin yeraltı unsurları, kaide olarak kanuni statüye sahip değildir" denilerek hep inkâr edildi JİTEM Türkiye'deki egemenlerce. Ben de JİTEM'in geliştirdiği bazı olayları tarih ve yerleriyle vermek istiyorum.

JİTEM gerçekten yok mu?

Bu soruya aşağıda vereceğim bazı olayları, yerleri ve tarihleri inceledikten sonra daha net görebiliriz.

İşte Şemdinli'de JİTEM'in suçüstü olmadan önce Bölge'de yaşanan patlamaların bazıları:

15 Temmuz 2005 Hakkari.

Hakkari'de bir otomobilde meydana gelen patlamada, 2 kişi yaralandı. Kıran Mahallesi'nde seyir halinde olan Hacı Demir yönetimindeki 34 TU 9296 plakalı otomobilde sabah saat 07:45 sularında patlama meydana geldi. Patlamada, yoldan geçen Tamer Akarsu ile Kemal Gezer hafif yaralandı. Hakkari Vali Yardımcısı Sezgin Üçüncü, patlama nedeninin henüz belirlenemediğini, soruşturmanın sürdürüldüğünü, yaralıların sağlık durumunun ise iyi olduğunu bildiriyordu.

20 Temmuz 2005 Yüksekova.

Yüksekova lisesi lojmanı önünde bulunan çöp kutusuna bırakılan patlayıcı madde büyük bir gürültüyle patladı. Patlama ile birlikte lise lojmanı, Milli Eğitim, Emniyet Müdürlüğü lojmanları ve polis kantini ile Kaçakçılık Büro Amirliği'ne ait camlar kırıldı. Patlamada birçok ev oturulamaz hale geldi. Cam kırıklarından dolayı bir kişi yaralandı.

29 Temmuz 2005 Hakkari.

Hakkari Dağ ve Komando Tugayı'nda görevli astsubaylar Şevket Kaygusuz ve Burhan Baykal, Cumhuriyet Caddesi Kayacan Sokak'ta bulunan otoparktaki otomobile bindikleri sırada büyük bir patlama oldu. Kimliği belirsiz kişi ya da kişilerin otomobile önceden koydukları bombayı uzaktan kumandayla infilak ettirerek gerçekleştirdiği sanılan patlamayla birlikte astsubaylar Kaygusuz ve Baykal'ın bulunduğu otomobil alev topuna döndü. Otomobilden dışarı fırlayan ve ağır yaralanan astsubaylar Şevket Kaygusuz ve Burhan Baykal ambulansla Hakkari Dağ ve Komando Tugay Komutanlığı içindeki Askeri Hastane'ye kaldırılırken yolda yaşamlarını yitirdiler. Patlama sırasında otoparkta bulunan ve çeşitli yer-

lerinden yaralanan üç kişi de Hakkari Devlet Hastanesi'nde tedavi altına alındı.

Patlamayla birlikte otopark çevresinde bulunan binaların camları kırıldı. Saldırganların olayda kırmızı renkte Toyota marka bir otomobil kullandığı ileri sürüldü.

6 Ağustos 2005 Şemdinli.

Şemdinli İlçe Jandarma Komutanlığı Askeri Gazinosu ile Askeri Misafirhane arasındaki bölgeye bir poşet içerisinde bırakılan patlayıcı madde, bölgeden geçmekte olan askeri personel, poşetin yanına geldiği anda patlatıldı.

Patlama sonucunda; üç jandarma uzman erbaş ve iki jandarma yaşamını yitirdi. Olay hakkında inceleme ve soruşturma devam ederken, olayda yaşamını yitiren askerlerin Uzm. J. III. Kad. Çvş. Dursun Çetin, Uzm. J. I. Kad. Çvş. Dursun Ali Uzun, Uzm. J. Çvş. Evren Ayyarın, J. Er Kaan Kayabaşı, ve J. Er Ramazan Çakar olarak kimlikleri kamuyuna açıklandı.

1 Eylül 2005 Şemdinli.

Şemdinli ilçesinde 1 Eylül Dünya Barış Günü nedeniyle kurulan Barış Çadırı'nın hemen yanında sabah saat 10 civarında bir patlama meydana geldi.

Barış günü nedeniyle kutlamaların yoğun olduğu Moda Mahallesi mezbahana yanında bulunan Barış Çadırı'nın 15 metre ötesinde ağaçlık alanda meydana gelen şiddetli patlama sonucu 1'i ağır 5 kişi yaralanarak Şemdinli Devlet Hastanesi'nde tedavi altına alındı.

Yaralıların isimleri şöyle: Gülcan Tekin, Faik Elmas, Kadri Yalçın, Turan Korkmaz. Patlamaya rağmen kutlamalara devam edildi. Olaydan sonra olay yerine gelen Şemdinli Belediye Başkanı yaralılara ve halka geçmiş olsun dileklerinde bulunurken, Barış Çadırı'nın programına

kaldığı yerden devam edileceği bildirildi. Patlamadan sonraki gün Şemdinli halkı olayı protesto etmek için; Şemdinli şehir merkezinde bir yürüyüş düzenledi.

1 Eylül 2005 Yüksekova.

Yüksekova'da İpek Yolu Caddesi üzerinde bulunan Akarsu İş Merkezi'nin bodrum katına kimliği belirsiz kişi veya kişilerce bomba konuldu. Patlamada can kaybı olmazken, bazı ev ve işyerlerinin camları kırıldı.

2 Ağustos 2005 Yüksekova.

Patlama gece saat 01:00'da Cengiz Topel Caddesi şehirlerarası otobüs işletmeleri yazıhanelerinin bulunduğu mevkide meydana geldi. Van Erciş itimat firmasının kapısında bulunan 34 AV 2054 plakalı Mercedes Setra markalı otobüsün arka tarafına kimliği belirsiz kişilerce bırakılan zaman ayarlı ses bombası büyük bir gürültüyle patladı.

Otobüsün, Emniyet Müdürlüğü ve Hükümet Konağı binasına 200 metre uzaklıkta bulunduğu belirtildi. Patlamanın ardından çevrede geniş güvenlik önlemleri alındı.

Civarda bulunan birçok işyerinin camları kırılırken otobüs kullanılamaz hale geldi. Emniyet Müdürlüğü ve Hükümet Konağı yakınında meydana gelen patlamadan sonra Yüksekova İlçe Emniyet Müdürlüğü bomba uzmanları olay yerinde incelemeler yaptı ama hepsinde olduğu gibi bu eylemin de failleri meçhul kaldı.

10 Eylül 2005 Hakkari.

AKP Hakkari Milletvekili Fehmi Öztunç'un kardeşi Hasan Öztunç'un evine iki adet el bombası atıldı. Evine bomba atılan Hasan Öztunç o tarihte basına yaptığı açıklamada, "Ben devletimi seviyorum. Bu ülkeyi beraber kur-

duk, beraber kurmaya devam da edeceğiz. Hiç kimseye bizim ihanetimiz yok. Ancak ülkemize karşı gelen terör örgütü, cinsi ve dini ne olursa olsun onunla mücadele ediyorduk. 1994 yılında evime yine bomba attılar, kıl payı kurtulduk. Biz devletimizin yanındayız. Hakkari'de bir idari boşluk var. Gerek Başbakanımız, gerek İçişleri Bakanımız ve gerekse de milletvekillerimizden acilen bu idari boşluğun giderilmesini istiyoruz. Ben görevime ve işime devam edeceğim. Devletimi seviyorum. Emniyet güçlerinin yapmış olduğu tahkikat sonucunda patlayıcının el bombası olduğu anlaşıldı. El bombalarını evimin yanından geçen dere yatağından bahçeye atmışlar. Emniyet teşkilatı bu konuda bir açıklama yapacaktır. Bombanın patlamasıyla birlikte bahçemin içindeki ağaçlar zarar gördü. Parçaları duvara değmiş, camlarımız kırılmış. Gereken tahkikat devam ediyor" demişti.

Evine el bombası atılması olayının örgüt işi olduğunu da iddia eden Öztunç, "devlet büyüktür, devlete kafa tutulmaz. Devleti olan güzel yaşar. Bomba attıktan sonra dere boyunda kaçış istikametini tespit ederek, oraya 50-60 mermi attım. Daha önce de eski Taşbaşı Köyü Muhtarı Hacı Demir'in aracına yerleştirilen bomba tam evimin önünde patladı. Benimle Hacı Demir'in evinin arasında 30 metre mesafe var. Hacı Demir, evinden çıkarken 30 metre ilerledikten sonra aracına yerleştirilen bomba evimin önünde patlamıştı. O esnada dışarıda olsaydım ölmüş olabilirdim. Örgütün dışında başka kimse bu işi yapmaz. Bizim başka kimseyle bir alıp vereceğimiz yok. Bu örgüt işidir" diye açıklama yapmıştı.

15 Eylül 2005 Yüksekova.

Patlama, Yüksekova Cengiz Topel Caddesi üzerinde bulunan 8 katlı Zagros İş Merkezi'nde meydana geldi. Kimliği belirsiz kişi ya da kişilerce ilçe Esnaf ve

Sanatkârlar Odası'nın bulunduğu 4. kata bırakılan ve bomba olduğu belirtilen patlayıcının patlaması sonucu, iş merkezinde büyük bir hasara yol açarken, Ömer Faruk Aslan isimli bir şahıs hafif yaralandı.

3 Ekim 2005 Yüksekova.

Patlama, saat 22:30 sıralarında İpek Mahallesi, Hacı Ömer Sabancı Caddesi'nde bulunan, çift blok halindeki, İkiz Kuleler isimli lojmanların önünde meydana geldi.

Lojmanın önünde bulunan çöp kutusunun içine yerleştirilen patlayıcı maddenin infilak etmesi sonucu polis ekipleri olay yerine geldi. Polis ekiplerinin olay yerine gelmesi üzerine kimliği belirsiz kişilerce bırakılan başka bir bomba, uzaktan kumandayla patlatıldı. Olayda Başkomiser Hamdi Kaman ve 4 polis memuru yaralandı.

Yüksekova Devlet Hastanesi'nde ilk tedavisi yapılan Başkomiser Kaman ve iki polis memuru helikopterle Van'a sevk edildi. Olayda patlamanın olduğu bölgedeki ev ve işyerlerinde çok büyük hasar meydana geldi.

11 Ekim 2005 Hakkari.

Hakkari'de park halindeki araçların arasında meydana gelen patlamada can kaybı olmazken, birçok ev ve işyerinin camları kırıldı. Bulvar Caddesi üzerinde park halindeki iki aracın arasına kimliği belirsiz kişi ya da kişilerce konulan bomba, gece 03:00 sularında büyük bir gürültüyle patladı. Patlamanın etkisiyle, Hakkari Belediyesi Fen İşleri Müdürü Maaz Özdemir ve Otluca Köyü Hidroelektrik Santrali işletmecisi Hacı Özdemir isimli kardeşlere ait 06 AK 6250 plakalı otomobil ile 34 BV 8097 plakalı minibüste maddi hasar meydana geldi. Arka arkaya park edilen araçların arasına konulan ve zaman ayarlı olabileceği tahmin edilen bombanın patlamasıyla birlikte çevrede bulunan birçok işyerinde maddi

hasar meydana gelirken, bazı evlerin ise camları kırıldı. İl Emniyet Müdürlüğü tarafından olay yerinde çevre güvenliği alındıktan sonra, bomba uzman ekipleri tarafından araçlarda inceleme yapıldı. Başlatılan soruşturma kapsamında patlamayla ilgili olay yerinde incelemelerin yapıldığı bildirildi.

20 Ekim 2005 Yüksekova.

Yüksekova'da sabah 04:30 sularında Nedim Zeydan Caddesi üzerinde bulunan Ferzende Yılmaz'a ait Huzur Lokantası'nın önünde patlama meydana geldi. Kimliği belirsiz kişi ya da kişilerce bırakılan tahrip gücü yüksek bombanın patlaması sonucunda Huzur Lokantası başta olmak üzere çevredeki tüm işyerleri hasar gördü.

Patlamada Huzur Lokantası'nda yaklaşık olarak 30 milyarlık hasar olduğu tahmin edilirken, lokantanın üst katında ve yanlarında bulunan işyerlerinin de tüm camlarının kırılması ve içindeki malzemelerin kullanılamaz hale gelmesi sonucu yaklaşık 3'er milyarlık maddi hasar meydana geldi.

25 Ekim 2005 Yüksekova.

Yüksekova ilçesinde Mezarlık Mahallesi Şahin Tepesi Caddesi'nde bulunan Yüksekova Askerlik Şubesi ile subay ve astsubayların oturduğu Baskınlar Apartmanı arasındaki yolda bulunan bekçi kulübesinin yanına kimliği belirsiz kişilerce bırakılan bomba patladı. Olayda ölü ya da yaralı olmazken, saat 23:30 civarında patlayan bomba sonucu çevredeki binaların camları kırıldı.

28 Ekim 2005 Yüksekova.

Yüksekova Cengiz Topel Caddesi'nde bulunan Zagros İş Merkezi'nde gece saat 01:45'te patlama meydana geldi. İş merkezinin 5'inci katında meydana gelen patlamada

binada büyük hasar meydana gelirken olayda ölen ya da yaralanan olmadı. Patlamayla ilgili Esnaf ve Sanatkarlar Odası Başkanı İrfan Sarı: "Yüksekova'da bir ay içerisinde meydana gelen 10'a yakın patlama, başta halkımızı tedirgin etmiş, esnaf ve sanatkarlarımızı milyarlarca lira zarara uğratmıştır. Bugün bu iş merkezine yapılan saldırının dışarıdan belli olmayan bir silahla yapıldığı tahmin ediliyor" dedi. Olay yerinde incelemelerde bulunmak üzere gelen ilçe Kaymakamı Aytaç Akgül ise, Yüksekova Haber'e: "Patlamayla ilgili incelemeler devam ediyor, şimdilik herhangi bir açıklama yapmam doğru olmaz" diye konuştu.

1 Kasım 2005 Şemdinli.

Şemdinli'de gece geç saatlerde jandarma lojmanlarının yakınına park eden bir araçta büyük bir patlama meydana geldi. Patlama sonucu 3'ü polis, 4'ü asker olmak üzere toplam 23 kişi çeşitli yerlerinden yaralanırken, çevredeki 64 ev ve işyeri de hasar gördü. Patlama sonrasında ilçeye gelen İçişleri Bakanı Abdülkadir Aksu ve Hakkari Valisi patlamadan PKK'yi sorumlu tutmuşlardı. (60)

9 Kasım 2005 Şemdinli.

9 Kasım 2005 günü Hakkari'nin Şemdinli ilçesinden gelen bir habere göre, ilçede bir kitabevine bombalı saldırı olmuştu. Saldırıya hedef olan Şemdinli'deki kitabevi, Seferi Yılmaz'a ait olan Umut Kitabevi'yd.

Olayı duyduğumda o gün ben de birçok insan gibi acaba bu bir provokasyon mu? diye düşünmeye fırsat kalmadan, kitabevine bomba atanların devletin silahlı kollarında görevli adamlar olduğu ortaya çıktı. Peki, bu gerçek nasıl ortaya çıkmıştı? Beraberce bir bakalım.

Görgü tanıklarına göre kitabevine bombayı atan kişiler

terör eylemlerini gerçekleştirdikten sonra kaçmaya çalışırken halk tarafından kullandıkları araçla birlikte yakalanmışlardı. Yakalanan bu şahısların üzerinde, Jandarma İstihbarat Servisi'nde (JİTEM) çalıştıklarını gösteren belgeler çıkmıştı. Hatta "Ali Kaya" ismine tanzim edilmiş bir kimlik kartı, krokiler ve haritalar çıkmıştı. Bu belgeler tüm dünya basını tarafından da çarşaf çarşaf yayınlandı. *Bu kitabın ekler bölümünde bu olaylarda ortaya çıkan belgeleri bulabilirsiniz.*

Devlet tetikçileri ilk kez devletin resmi kimlikleriyle olay yerinde kısıvrak suçüstü edilmişlerdi.

Tüm ajanslar gibi bizim için de Hakkari'nin Şemdinli ilçesinden gelen haber önemliydi. Çünkü yüzyıllardır Kürdistan'da kirli elleriyle halka karşı katliam gerçekleştirenler, Kürt aydın ve siyasetçilerini, suikastlerle ve vahşice öldüren zihniyet işte bu zihniyetti.

Burada asıl önemli olan şey, suçüstü edilmemiş, direk devletle bağlantılarını ortaya koyan, somut belgelerin elde edilmesiydi.

Ve daha da önemlisi bu belgelerin halk tarafından ele geçirilmesiydi. Söz konusu somut belgeleri bir gazeteci, bir yazar, bir istihbaratçı ya da bir araştırmacı değil, halk elde etmişti.

JİTEM elemanlarını suçüstü yakalayan Şemdinli halkı, JİTEM tetikçisini Türkiye Cumhuriyeti ordusunun kendisine verdiği kimliği, eylem planı, silah ve otosuyla ele geçirmeyi başarmıştı. Bu nedenle birçok özgürlükçü çevre, şahsiyet ve siyasetçi, Şemdinli halkını bu cesaretinden dolayı kutlamıştı.

Bu bilgiler gelmeye başlayınca Şemdinli'den, hiç zaman kaybetmeden muhabirliğini yaptığım Fırat Haber Ajansı'nın Hollanda'daki merkezini arayarak olayı aktardım. Aradan çok geçmeden Şemdinli'de tekrar haberler gelmeye başladı, resmen haber yağdı. Bu nedenle

gelişen olayları her basın mensubu gibi ben de anı anına izlemeye başladım. Hakkari'nin Şemdinli ilçesinde tam olarak ne olmuştu dersiniz? Doğrusunu söylemek gerekirse Hakkari halkı 700 yıllık kanlı organizasyonu, yani JİTEM'ci devleti açık bir biçim de suçüstü yakalamıştı.

JİTEM'ci oldukları anlaşılan bir tim, Umut Kitabevi'ni bombalamış ve daha sonra halkın üzerine ateş açarak kaçmaya çalışmıştı. JİTEM tim aracı eylemcileriyle birlikte halk tarafından ele geçirilmişti. Otomobilde bulunan çok sayıda patlayıcı ve silahın yanı sıra, ölüm listesi ile eylem yapılacak yerler ve ilçedeki insanların PKK'lı ya da kaçakçı diye fişlendiklerine yönelik istihbarat bilgileri de ele geçirilmişti. Ele geçirilen iki krokiden birinde, Umut Kitabevi'ne yapılan saldırı planı çıkarken, ikinci krokide ise, 1 Kasım günü jandarma lojmanı yakınlarında bir araçla yapılan bombalı saldırı sonrasında 3 polis, 4 asker ve 16 sivilin yaralandığı eyleme ait olduğu ortaya çıkmıştı.

Ayrıca çok daha önemlisi Şemdinli ilçesinde Umut Kitabevi'ni bombalayan JİTEM elemanlarının aracında bulunan ve halk tarafından ele geçirilen defter ve dosyaların içeriği, Bölge'deki birçok faili meçhul bombalama ve cinayetleri aydınlatacak nitelikte idi. Bölgeden alınan bilgilere göre, savcılık tarafından el konulan defterde Şemdinli'de tanınmış birçok kişinin de isminin yazılı olduğu belirtiliyordu.

105 kişilik ölüm listesi.

Umut Kitabevi sahibi Seferi Yılmaz'ın ilk sırada yer aldığı listede, siyasetçiler ve STÖ temsilcilerinin yanı sıra, halktan da insanların olduğu belirtiliyordu. Liste kamuoyundan gizlendi. Ama Şemdinli halkı üç ayrı listeden söz ediyordu.

Halk tarafından yakalanan bombacı askerlerin aracında, 3 ayrı liste çıktı. Bunlardan ikisinin ölüm listesi olduğunu belirten Şemdinli halkı, başlıksız büyük listede 80 kişinin ismi yer alıyordu şeklinde basına bilgi veriyorlardı. 'Milis listesi' başlığını taşıyan listede ise, 25 kişinin ismi bulunuyordu. Üçüncü listede ise, ilçeden gelen bilgilere göre 'devlet adına ajanlık' yapanların isimlerinin olduğuydu.

JİTEM'cilerin üzerinde ve araçlarında ele geçirilen ölüm listelerinde 'DTH delegesi' notu şeklinde ayrı bir pusula da bulunmuştu. Umut Kitabevi'nin sahibi Seferi Yılmaz'ın ismi ise, listede ilk sıradaydı. 25 kişilik listede, 'kişiye ait özel bilgiler' başlığı altında yer alan isimler, telefon numaraları ve askerlik durumları gibi bilgiler bulunuyordu. Söz konusu listeler ise savcılığa teslim edildi.

Jandarma Başçavuş Özcan İloğul ile Jandarma Kıdemli Başçavuş Ali Kaya'nın olay günü, yani 9 Kasım'da Hakkari İl Jandarma Alay Komutanı J. Kurmay Albay Erhan Kubat tarafından görevlendirildikleri de daha sonra ortaya çıktı. Belgede, istihbarat elemanlarından Özcan İloğul araç sürücüsü, Ali Kaya ise aracın emrine girdiği şahıs olarak gösteriliyordu. Ama devlet yetkilileri her zaman yaptıklarını burada da yapmıştı...

Bir yandan delilleri karartılmaya çalışılırken, diğer yandan olayı araştırmak ve oradaki gelişmeleri aktarmak için ilçeye gitmek isteyen gazetecilere, askerler tarafından engeller çıkartılıyordu. İlçeye olaylar sırasında basın mensupları sokulmamıştı. Bütün bunlara şahitlik eden ilçe

halkı ve genel olarak Kürt halkı ülkenin değişik yerlerinde ve değişik zaman dilimlerinde olayları protesto amaçlı eylemler geliştirdi. Bu nedenle Hakkari ve ilçelerinden sonra Şırnak'ta da bombalar patlamaya başladı.

Şemdinli'de patlamadan sonra savcının keşif yapması engellenirken, Bölge'de görev yapan savcılara gözdağı veriliyordu. Şırnak'ın Silopi ilçesinde Başsavcı Talip Demirezen'in makam aracına yerleştirilen bomba, bu verilen gözdağının bir parçasıydı. Patlamada ölen ve yaralanan olmamıştı. Ama JİTEM'ciler savcı ve olayları takip etmeye çalışanlara şu mesajı veriyorlardı. Üzerimize gelmeyin!..

JİTEM yukarıdan' izin almıştı...

Daha sonra ele geçirilen belgede istihbarat elemanlarından Özcan İloğul'un araç sürücüsü, Ali Kaya'nın ise, aracın emrine girdiği şahıs olarak gösteriliyordu. Plaka numarası 730 198, cinsi ise Reno 1T 19 olarak belirtilen aracın çıkış saati ise, 08:00 olarak belirlenmişti. Görev belgesinde ayrıca Yüksekova ve Şemdinli'de görevlendirildikleri belirtiliyordu. Ama ne yazık ki bütün bunlar ve olaylarda ele geçirilen silahlar, Türk mahkeme ve savcılar tarafından 'delil değil' biçiminde değerlendirmeye başlanmıştı.

Oysa halkın araçta ele geçirdiği kalaşnikof marka silahların jandarmaya ait olduğu bilindiği halde, savcılar görmek istemiyordu bu gerçeği. Savcılar bu gerçekleri her ne kadar görmek istemeseler de, ele geçirilen belgelerde eylemde kullanılan aracın jandarmaya ait olduğu ortaya çıkmıştı. Bu kişiler jandarma istihbarat görevlileri idi. Belgelere göre kimlikleri de ele geçirilmişti çünkü. Tek başına arabada silahların olması bile bu kişilerin suçlu ve JİTEM'den oldukları gerçeğini inkâr edilmeyecek şekilde ortaya koyuyordu.

Ama bombayla gözdağı verilen Türk devlet savcılarına göre ele geçirilen bütün belge, bilgi ve silahlara rağmen

delil olabilecek bir şey yoktu.

Ermenilere karşı geliştirilen katliamları biliyoruz. Keza Süryanilere karşı yine yüzyıllardır yapılanları biliyoruz. Kürtlere ve bu bağlamda Kürt siyasetçilerine de bu güçler, değişik biçim ve zamanlarda tetik çekerken, birileri devlet adına kanlı yüzlerini çete perdesiyle örtmeyi başara-bilmişlerdi. Ama Şemdinli'de halk bu organizasyona tetikçilik edenleri, hatta yönetenleri bile suçüstü yakala-mayı başarmıştı. Belki de 700 yıllık iktidarın kanlı yüzü ilk kez Şemdinli'de bu kadar açık bir biçimde görülmüştü.

Savcılar ne derse desin, bu gerçekleri Hakkari halkı gözleriyle görmüştü ve bu gerçekleri tüm dünyaya göster-mişlerdi. Şemdinli halkı sesini birçok kesime duyurmayı başara-bilmişti. Bütün engellemelere rağmen günlerce yerli ve yabancı basın bu olaylara endeksledi. Birçok sivil kurum ve kuruluş bu konuyla ilgili açıklamalarda bulun-du. Bütün açıklamalar, devletin burada suçüstü olduğu şeklindeydi.

Örneğin; İsviçre'de yayımlanan Tagblatt gazetesi Şemdinli ile birlikte Kürdistan'da yaşanan son olaylara dikkat çekerek "Türkiye'nin törerle mücadelesi, kitabevine yapılan bombalı saldırısından sonra alacakanlıkta" şek-linde yorum yaptı.

İsviçre'de çıkan günlük Tagblatt gazetesi günlük sayısında Şemdinli'de patlak veren Kürdistan'daki son olaylara geniş yer ayırırken, gelişen olaylarla ilgili haberinin başlığını şöyle atmıştı:

"Kürtlere karşı devlet terörü mü?"

9 Kasım günü Şemdinli'de Umut Kitabevi'ne yapılan bombalamadan sonra başlayan olayların seyri, baştan itibaren okuyuculara duyuruldu.

Jan Keetman imzasıyla yayımlanan haber-yorumda ise, Şemdinli ve Bölge'deki son bombalama olaylarının Susurluk'u hatırlattığına dikkat çekilerek "yıllar önce de

devletin kendisine düşman ilan ettiği kişiler, seri cinayetler şeklinde öldürülmüşlerdi" ifadesi kullanıldı.

Haberde son olarak Şemdinli ile birlikte Türk devletinin Kürtlere karşı terör uyguladığı tartışmalarının başladığına vurgu yapıldı.

Yine "Mizgin" dergisi yazarlarından ve TOPLUM-DER Genel Sekreteri Abdülbaki YETİK, 10 Aralık günü Diyarbakır'da JİTEM tarafından gözaltına alınarak sorgulandı.

Yetik'in Elazığ'a giderken Maden'e bağlı askeri arama noktasında durdurularak arandığı, arama sırasında бага-jdaki "Mizgin" dergilerine el konulduğu bildirildi. Daha sonra serbest bırakılan Yetik'in gözaltına alınma nedeninin "Teşkilat-ı Mahsusa'dan Şemdinli'ye Derin Devlet" yazısı olduğu bildirildi.

Şemdinli'de olaylarda kullanılan iki araç ve suçüstü yakalanmış JİTEM tetikçileri var. Bu araçlardan biri, İçiş-leri Bakanı Bölge'ye gittiğinde eskortluk hizmeti veren jan-darma aracı, diğer araç ise, çavuşun bombalama yapmaya giderken suçüstü olan otomobili... Jandarma aracının bagajından bomba atılan kitabevinin krokisi var... Ama ne yazık ki devletin tetikçisi Uzman Çavuş Tanju Çavuş, bütün bunlara rağmen serbest bırakıldı. "İyi çocuk" dedik-leri Tanju Çavuş daha ilk mahkemede tahliye edildi.

Bütün bu olaylardan sonra hepimiz şuna bir kez daha tanık olduk: Bunlar katliam bile yapmış olsalar, Türkiye'de Kürtleri öldürenler, T.C yasalarına göre asla suçlu bulun-mamışlardır.

"Öldürülen bir Kürt olmasaydı, bu ülkenin sıradan bir vatandaşı da olmasaydı, bir devlet görevlisi olsaydı, yine Kurvet Komutanı suçüstü yakalanan adam için 'iyi çocuk' diyebilir miydi?" *Ahmet Altan (14 Kasım 2005)*

Şemdinli olaylarının ardından bir kişinin ölümüne, 5 kişinin de yaralanmasına neden olduğu gerekçesiyle tutuk-

lanan Uzman Çavuş Tanju Çavuş, 19.01.2006'daki ilk duruşmanın ardından tahliye dildi.

Hakkari Ağır Ceza Mahkemesi heyeti, verdiği aradan sonra Savcı Metin Beyhan'ın tahliye istemini kabul ederek, sanık T.Ç'nin tahliyesine karar verdi. Davanın ikinci duruşması ise, 17 Mart 2006 tarihine ertelenmişti. Şemdinli'de olup bitenlere ikinci bir Susurluk mu demek gerekiyor? "Çete" diye adlandırdıkları Susurluk, Şemdinli'de devlet olarak suç işlerken yakalandı. Susurluk ve Susurluk'ta ortaya çıkan devlet gerçeğine ilişkin yukarıda oldukça geniş bilgiler vermeye çalışmışım. Ama Şemdinli'de gelişen olayları ve bu olaylarda ortaya çıkan bilgi, belge ve ilişkileri daha iyi anlayabilmemiz açısından bir kez daha kısaca Susurluk'taki kaza ve sonrasına değinmekte yarar var. Çünkü birçok bilim insanı, araştırmacı, aydın, yazar ve siyasetçi, Şemdinli olayları için ikinci Susurluk benzetmesi yapmaktadırlar. Peki, Susurluk neydi? Nasıl gelişti? Şemdinli'deki rezaleti iyice anlayabilmek için Susurluk'u ve Susurluk'ta ortaya çıkanları araştırmak, hatırlamak gerekiyor. Susurluk'a bu nedenle kısaca değinmek istiyorum.

Susurluk neydi? Nasıl gelişti?...

İstanbul yönüne seyir halinde olan 06 AC 600 plakalı Mercedes marka otomobil, 3 Kasım 1996 günü saat 19:15 sularında Susurluk'un Uçak yolu mevkiinde benzin istasyonundan çıkan Hasan Gökçe yönetimindeki 20 RC 721 plakalı kamyonu arkadan çarptı. Kazada, özel otomobilde bulunan 4 kişiden 3'ü ölürken, 1'i ağır yaralı olarak hastaneye kaldırıldı. Ama bu kaza sıradan trafik canavarıyla özdeş tutulan, günlük kazalardan değildi. Onu diğer günlük kazalardan ayıran yanı da kazada ölen ve yaralananların icraatları ve unvanlarıydı.

Peki, kimdi kazada ölenler?

İcraatları neydi?

Bu kazazedelerin unvanları ve özellikleri nelerdi?

Kazada ölenlerden biri, İstanbul Emniyet Müdür Yardımcısı Hüseyin Kocadağ, ikincisi, adını sıkça duyduğunuz Mehmet Özbay sahte kimlikli Abdullah Çatlı, üçüncüsü ise, Melahat Özbay sahte kimlikli Gonca Us'tu.

Bir de yaralı olarak kazadan kurtulan biri vardı ki akıllara zarar Doğru Yol Partisi (DYP) Şanlıurfa Milletvekili Sedat Edip Bucak'tı bu. Kazanın "özelligi" kazaya karışan 06 AC 600 plakalı Mercedes'in içinde 2 MP-5 otomatik tabanca, Sedat Bucak adına kayıtlı Sig Sauer ve Kocadağ'a ait Baretta marka ruhsatlı silahlar, Irak yapımı Tanık marka ve 22 milimetrelik Baretta marka iki tabanca, bol sayıda mermi ve iki adet susturucu çıkmıştı. Bunlar meclis araştırma raporlarına da geçti. Bu kazayı diğer günlük kazalardan ayıran tarafı işte buydu. Bu nedenle de kazayla birlikte Susurluk'ta ortaya çıkan devlet gerçeği, çok yazıldı, çok konuşuldu. Hatta kimi devlet yöneticileri temiz toplum olma yolunda "dönüm noktası" diye başlıyordu sözü edildiğinde Susurluk'tan.

Buna Türkiye'deki halkları da inandırmak için Türk medyasına görevlerde verilmedi değil. Toplumun bir bölümü

söylenenlere inanmak istedi. Hatta kimileri inanmaya başlamıştı bile. O nedenle olsa gerek 1 Şubat 1997'de Sürekli Aydınlik İçin Bir Dakikalık Karanlık Eylemi'ne bile başladılar.

Kazadan sonra isimleri şu veya bu şekilde kirli ilişkilerle anılan birçok yönetici vardı. 'Bunlar yargılanacaktır ve hak ettikleri cezalara da çarptırılacaklardır' sözleri veriliyordu. Bunun için namus sözü bile verenler oldu. Mesut Yılmaz bu sözü verenlerin başında geliyordu. Ama bunu yapabilmek için devletin şartları vardı. Öncelikle Susurluk'ta ortaya çıkan devlet pislğine "çete" denilecekti. Nitekim öyle de oldu. Sağcısından solcusuna, demokratından aydınına herkes Susurluk'ta ortaya çıkan JİTEM'ci devlet gerçeğine "çete" demeye başladı.

Bunların hiçbirine aldırmadan kanaat belirlenler de çıkmıyor değildi. Örneğin, Refah-Yol hükümetinin ortağı ve dönemin Başbakanı Necmettin Erbakan, kazayla birlikte ortaya çıkan devlet pislğini örtmek için kazaya "faso fiso" tanımını getiriyordu. Çiller'in kazada ölenlerle ilgili ortaya koyduğu tavrı ise, devlet gerçeğini saklamıyordu. Çiller, kazada hayatını kaybedenleri "kahraman" olarak tanımlıyordu.

Ordu ise, uzaktan takip etmekle yetiniyordu bütün bu tartışmaları. Oysa Susurluk'taki izler takip edildiğinde birçok yol orduya çıkıyordu. Çünkü kazadaki devlet gerçeğini "araştırmak" üzere kurulan komisyonlara ifade verenlerin birçoğu orduda görevli paşaların isimlerini telafüz ediyordu. Komisyona ifade verenlerden biri de Çatlı'nın eşi Meral Çatlı'ydı. Bayan Çatlı, şöyle konuşuyordu:

"Eşim Almanya'da Kenan Evren'le görüştüğünü, Kürçü'nün cezasını kaldırttığını, Alpaslan Türkeş için pazarlık yaptığını ve devlet için çalıştığını söyledi." (*Çetin Ağaç, Cem Ersever ve JİTEM Gerçeği. Bilge Karınca Yayınları. S.16*)

O dönemde en mantıklı ve en tutarlı açıklamayı ise -nedense MİT'in sürekli olarak itham ettiği- Hanefi Avcı yap-

mıştır. Avcı, TBMM Susurluk Komisyonu'na 04.02.1997 tarihinde yaptığı açıklamada "Gümrük Müdürü Ali Balkan Metel'in şoförü (jandarma elemanı) Kemal Uzuner'in evinde Cem'in arşivinin muhafaza edildiğini ve bu arşiv kamuoyuna açıklanırsa devletin JİTEM gerçeğinin aydınlanacağı mesajını vermişti. (*Kutlu Savaş'ın Susurluk Raporu. Cem Ersever.*)

Ama ne komisyon ne de temiz toplum sözünü verenler bu gerçeği görmek istemediler.

16.05.1997'de Türkiye Büyük Millet Meclisi (TBMM) Susurluk Araştırma Komisyonu Raporu'nu tamamlayarak Başbakanlığa sundu. 22.01.1998 günü Başbakan Mesut Yılmaz da Kutlu Savaş'ın hazırladığı raporu kamuoyuna açıkladı. Ardından rapor ve daha önce verilen mahkeme kararına göre; "Susurluk" kazasıyla ortaya çıkan "yasadışı eylemler" bir "çete" olgusunun varlığını göstermekteydi.

Zaten İstanbul 6 No'lu Devlet Güvenlik Mahkemesi'nin kanaatine göre de, "Susurluk Çetesi" yukarıdan aşağıya emir komuta doğrultusunda örgütlenmişti. "Cürüm işlemek için oluşturulan silahlı teşekküldü." Bu karar Yargıtay 8. Ceza Dairesi'nin 2001/16176-125 sayılı ve 15.01.2001 günlü ilanı ile onanmıştı. Mesut Yılmaz'ın açıkladığı rapor ve İstanbul 6 No'lu Devlet Güvenlik Mahkemesi'nin kanaati birbirini tamamlar biçimindeydi. Her iki görüş de olup bitenlere "çete" diye tanım getirerek devleti aklamaya çalışmıştı.

"Temiz toplum, temiz siyaset" anlayışını savunanların "Milat" olarak kabul ettikleri 3 Kasım 1996 tarihinde ortaya çıkan ilişkiler ve iddialar, siyasetlerin açıklamaları ve mahkeme kararından sonra gerçekleşmiş gibi hareket edilerek yaşanıldı. Ama toplumun büyük bir bölümü Susurluk kazası ve kararının aydınlatamadığı asıl gerçeklerin gizlendiği konusunda yaygın bir kanaat hakimdi. Buna rağmen ordu ve siyasetçiler, hukuk adına herkesin susmasını nakarat halinde tekrarlayıp durdu. Susurluk Komisyonu 'imaj' içindi..

Bir kez daha halklar haklı çıkmıştı...

Susurluk kazasıyla ortaya çıkan rezalette Türk devleti "çete" tanımını getirdi. Ve bu bağlamda açtığı göstermelik davalarla bu rezalette adı karışan birilerini yargı önüne çıkardı. Bu nedenle de tüm devlet yetkilileri sözleşmişçesine bir ağızdan ve nakarat halinde sık sık şu açıklamaları yaptılar: "Çeteciliği bitirdik, temizledik, çözdük." Ama bunun böyle olmadığı Susurluk'taki gerçeği "çete"den çok devletin gerçeği olduğu çok geçmeden ortaya çıkmış oldu.

Bir kez daha halklar haklı çıkmıştı. Halkın bu haklılığını ortaya koyan gerçekliği, hepiniz Susurluk'ta da olduğu gibi Şemdinli'de de bir kez daha gördük. Türk devletinin "çete" dediği ilişkiler ağı aslında devletin 700 yıllık gerçeği idi.

Bu gerçeğin adı da Osmanlı'da dün Teşkilat-ı Mahsusa, Kontr-gerilla iken, bugün de Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nde Hizbullah ve JİTEM olarak karşımıza çıkartılmıştır.

Osmanlı'daki bu zihniyet, Cumhuriyet içerisine de taşındı. Bu yapının tetikçileri 9 Kasım 2005 günü Şemdinli'de gerçekleştirdikleri terör eyleminin ardından kaçmaya çalışırken halk tarafından suçüstü yakalandılar.

Bu geleneğin Cumhuriyet'teki adı da JİTEM, bu zihniyet Osmanlı'dan bu yana egemenler tarafından iktidarı elde tutmanın yöntemi olarak halklara karşı acımasızca kullanıldı. Ermeni, Asuri ve Kürt katliamlarında bu tetikçi yapılanma aktif rol aldı. Egemenler tarafından sürekli el altında tutulan bu yapılanma, özü itibarıyla Osmanlı'dan mirastır. Son 35 yıldır hiç aralıksız Kürdistan'da uygulanan yöntemler tam bir vahşet. Diri diri toprağa gömme, kazığa oturtma, deri yüzerek yaralara tuz basma gibi akla hayale gelmeyecek yöntemler sıkça uygulandı. Ama acı olan bu uygulamalar kimi

zaman çetelere, kimi zaman da, grup ve kişilere mal edilerek sürdürüldü.

Yıllarca Türkiye'de Başbakanlık ve Cumhurbaşkanlığı yapmış Demirel bile kendisine bu yapıyı soranlara "Türkiye'de derin devlet var, ama devletin eksik kaldığı konularda da o devreye girer" diyordu.

Benzer açıklama ve tanımlarla Bülent Ecevit de bu yapının varlığını kabul ediyordu. Eski Başbakanlardan Bülent Ecevit'in anılarını yazan emekli Orgeneral Kemal Yamak'ın yeniden gündeme getirdiği kontr-gerilla tartışması için Ecevit, şunları söylüyordu:

"Şimdi bu tartışmalara girmek istemiyorum. Kitap çalışmalarımın biri Özel Harp Dairesi'yle ilgili. Derin devlet, devletin içinde, ama devletin üzerinde durmaya çalışan bir yapı. Halende devam ediyor. 1977 seçim kampanyası sırasında İzmir'de beni, eşim Rahşan'ı ve yakın arkadaşlarımı hedef alan suikast girişimi hâlâ aydınlanmadı. Emniyet güçleri o zaman bizi kandırmaya çalıştı. Mehmet İsvan'ı yaralayan ve vücudundan çıkarılan özel kurşunu almak için çok uğraştılar. Doktor kurşunu saklayıp onlara vermedi. Başbakanlığım sırasında bu olayın üzerine çok gittik. Bir kapı açıyorduk kapanıyordu, başka kapı açıyorduk o da kapanıyordu. Kim kapatıyordu demeyin, bilebilsem zaten çözerdik. Abdi İpekçi'nin katili İstanbul'da askeriye'nin göbeğinden kaçtı, nasıl olduğu anlaşılamadı. Ben kaygılarımı o zaman Cumhurbaşkanı ve Genelkurmay'la paylaştım. Çözeceğiz dediler." Burada ilginç ve düşündürücü olansa bunların kimler olduğu konusuna isim ve adres vermemeleri. 2000 yılında Mehmet Ağar'a soruyorlar: Türkiye'de JİTEM var mı? Buna karşın Ağar'ın cevabı: "Olsa ne mahsuru var?" olmuştu.

Resmen böyle bir örgüt yok...

JİTEM'in esin babası olduğu söylenen ve bir dönem MİT

Müsteşarlığı yapan Teoman Koman ise, açıklamalarında "JİTEM diyeni ihbar edin" demeye vardırmıştı işi...

28 Şubat'ın Genelkurmay Genel Sekreteri Erol Özkasnak gazetecilerle yaptığı bir sohbette, "Susurluk ile TSK'yı birlikte anan, JİTEM'den sözeden vatan hainidir" diyordu...

Devletin ve askerın JİTEM'i yadsımasına rağmen Susurluk kazasını takip eden günlerde bu birimin varlığını kanıtlayan resmi kayıtlar, yazışmalar ve belgeler basında çarşaf çarşaf yayınlandı. Belgeleri içeren kitaplar basıldı...

Ama resmen JİTEM yok...

Şimdi devletin hatta jandarmanın resmi belgelerine bakarak JİTEM'in olup olmadığını anlamaya çalışalım.

İlk belgemiz ünlü JİTEM'ci Cem Ersever'e verilen bir teşekkür ve takdir belgesi. Jandarma Genel Komutanlığı Diyarbakır Jandarma Asayiş Komutanlığı'nın antetli kağıdına yazılan ve altında Jandarma Asayiş Komutanı Korgeneral Hikmet Köksal'ın imzası bulunan 30 Kasım 1990 tarihli takdir belgesinde şunlar yazmakta:

"A. Cem Ersever

J.Kd. Bnb.

JİTEM Grup Komutanı

Jandarma İstihbarat Grup Komutanı olarak;

Olağanüstü Hal Bölgesi içinde ve dışında size verilen görev ve hizmetleri yapmak için her türlü faaliyeti cesaret ve feragatle sürdürdüğünüzü, iç güvenlik harekâtının başarı ile sürdürülmesi için, çok önemli olan istihbarat bilgilerinin alınması, değerlendirilmesi ve ilgili birliklere ulaştırılmasında etkin rol oynadığınızı, örnek bir sorumluluk anlayışı içinde hareket ederek, nokta operasyonlarının planlanması ve icrasında bizzat görev aldığınızı, görevinizi azim ve kararlılık içinde yürüterek bağlı birimlerinizi çok iyi sevk ve idare ettiğinizi, amir ve üstlerinizin sevgi ve güvenini kazandığınızı gördüm ve müsaade ettim.

Sizi bu üstün gayret ve çalışmalarınızdan dolayı takdir ve tebrik eder, başarılarınızın devamını dilerim."

Hani JİTEM yoktu?

Jandarma Asayiş Komutanı, olmayan bir birimin grup komutanına mı takdir belgesi veriyor?

Acaba takdire şayan görülen ve Ersever'in bizzat görev aldığı operasyonlar nelerdir? Ya da çok önemli istihbarat bilgilerinin alınması, değerlendirilmesi ve ilgili birliklere ulaştırılması ne anlama gelmektedir?

Meclis Araştırma Komisyonu'na bilgi veren Astsubay Hüseyin Oğuz, şöyle söylemekteydi: "İstihbarat timleri akşam listeyi verirdi, sabah infaz timi infaz etmiş olurdu." İstihbaratın ilgili birimlere ulaştırılması böyle bir şey mi acaba? Ya da Şemdinli'deki pasaja bomba koyanlar, istihbarat birimlerinin değerlendirmesi sonucu mu bu eylemi gerçekleştirdiler? Yakalanmasalardı onlara da ileride birileri böyle bir takdir ve teşekkür belgesi verir miydi?

Biz yine belgelerden JİTEM'in var olup olmadığını araştırmaya devam edelim. Edelim ki Teoman Koman Paşa yalan mı söylüyor, doğru mu söylüyor anlayalım!.. Yalan söylüyorsa, JİTEM'le birlikte ne saklamaya çalışıyor diye de düşünelim. Düşünürken de binlerce faili meçhul cinayeti akıldan çıkarmayalım.

Hadi Diyarbakır'daki komutan yanlış yazdı, dili sürttü diyelim. Bu seferki belge Jandarma Genel Komutanlığı Ankara antetli kâğıda yazılmış. Altında da J. Asayiş Komutanı Korgeneral Hulusi Sayın'ın imzası bulunmaktadır. O da Cem Ersever'e hizmetlerinden dolayı teşekkür ediyor ve başarılarının devamını diliyor. Ne var bunda, sıradan bir takdir belgesi dersiniz. Komutanın Ersever'e 'Silopi Jandarma İstihbarat ve Terörle Mücadele Tim Komutanı' diye hitap etmesine dikkat edin. JİTEM'in açık yazılmış hali olan Jandarma İstihbarat ve Terörle Mücadele'nin Tim Komutanı'na verilen bir takdir mektubu.

Tek tek komutanlar hata yaptı, onun da ötekine bakarak dili sürttü diyelim. Sıradaki belgemiz Jandarma Genel Komutanlığı Telefon Rehberi. Üstelik 'hizmete özel' kaydı taşıyan telefon rehberi. İl il jandarmanın gerekli birimlerinin telefon numaralarının yer aldığı fihristte, Kurmay Başkanı, Personel Müdürü, İstihbarat Şube Müdürü gibi telefonların yanında JİTEM'in de ayrı bir birim olarak numarası yer almakta.

1994 yılında hazırlanan bu telefon rehberi ile ilgili olarak Jandarma Genel Komutanlığı başlıklı, Kurmay Başkanı Tümgeneral Çetin Haspişiren imzalı BAŞEMİR'de, 'abonelerde kendiliğinden değişiklik yapılmayacak, istenen değişiklik ve düzeltmeler hiyerarşi kanalıyla Jandarma Genel Komutanlığı'na gönderilecektir' denmektedir. Yani il il JİTEM numaraları rehberde Jandarma Genel Komutanlığı'nın bilgisi ve onayı ile yazılmıştır.

Bazı komutaların ısrarla reddetmesine rağmen JİTEM vardı...

JİTEM, 1986 yılında kurulmuştu. Doğrudan Jandarma Genel Komutanlığı'na bağlıydı. 7 bölgede Grup Komutanlığı, bunlara bağlı iller ve illere bağlı timler şeklinde örgütlenmişti. JİTEM grup komutanlarının yetkileri sonsuzdu ve bunlardan hesap sorma yetkisi ise, yalnızca Jandarma Genel Komutanı'na aitti.

Adı en çok bilinen, kendisi de bir faili meçhul cinayete kurban giden ünlü JİTEM'ci Binbaşı Cem Ersever'in Bölge'de itirafçılardan oluşturduğu kontra timleriyle işlediği cinayetler defalarca devletin resmi belgelerine geçti. Yaptıklarıyla övünen Ersever, birçok şeyi açık açık anlatmaktan çekinmemişti. Kendisine göre o gereğini yapmaktaydı. Bir anlamda haklıydı da. İtirafçılarla beslenen bu kontra çeteleri, cinayet şebekeleri kontr-gerilla savaşının el kitabında yazan örgütlenmelerdi. Kontr-gerilla

savaşı yürütülen bir bölgede köy yakmalar, gıda ambargosu gibi uygulamalar özel harbin olağan uygulamalarıydı. Tabii faili meçhul cinayetler, işkenceler, bombalamalar gibi uygulamalar da bunun için oluşturulan örgütlenmeler de 'işin' gereği idi.

Meclis'te zaman zaman oluşturulan araştırma komisyonlarının raporlarında bu konuda birçok bilgi ve belge mevcuttu. Ama hiçbir zaman bu belge ve bilgiler kontra çetelerinin açığa çıkarılması için yeterli olmadı. (61)

Bütün bunlara ek olarak Batman eski Valisi Salih Şarman, bir dönem aralarında boğma telleri ve suikast tabancaları da bulunan kayıp silahlar meselesinde kendisini savunurken "JİTEM'e de silah verildi" demişti...

Devlet, yurttaşlarından vergi alan, anayasası olan, kurallar silsilesine bağlı olan meşru bir örgütlenme biçimidir. Mücadele yöntemleri de hukuk içinde olmalıdır. Gerçeğine tam zıt bir pratik sergileyen Türkiye devleti ise, JİTEM'i kullanarak egemenliği elinde tutmayı eğledi. Bunu bizzat Türkiye'nin Başbakanları ve Cumhurbaşkanı emekliye ayrılırken söylemekten geri durmuyorlardı. Kısaca Türkiye Cumhuriyeti Devleti, Osmanlı geleneğinden gelen bir devlet olduğunu hiç gizlemedi. Kürdistan'da geliştirdiği kirli ve kanlı savaşta bu kanlı oyunların tamamı sergilendi ortaya. Osmanlı'nın iktidar ve çıkarları için her yolu mübah sayan, entrikacı, komplocu bir anlayışa sahip olduğu sır değildir. Taht kavgaları için nice kardeşlerin, oğulların, babaların kelleleri, sarayların karanlık dehlizlerinde uçuruldu. Niceleri sürüldü, ortada bırakıldı. Kendi çıkarları için, kendi koltuğu için, kardeşini, babasını, hatta oğlunu öldüren bir zihniyetin torunları olduklarını defalarca söyleyenler Osmanlı'ya tamamiyle bağlı olduklarını göstermekte. Hatırlarsak Çatlılar, Ağcalar, Çiftçiler, bu devlet için bir zamanlar çok şey ifade ediyordu. Bugün bunların ismi,

Tanju Çavuş, Kemal baba, Hüsnü dayı olarak değişmiş olsa da hâlâ bu tetikçiler Türk Devleti için çok şey ifade ederler. Nitekin bunun aksini düşünenlere Şemdinli'de 2 kişinin ölümüne 5 kişinin de yaralanmasına adı karışan Tanju Çavuş'un ilk mahkemede nasıl serbes bırakıldığının örneğini vermek yeterli olacaktır.

Bütün bu gelişmelerden sonra JİTEM gerçekliği apaçık ortaya çıkmıştır... JİTEM'in gerçekten olup olmadığı tartışma bile gerektirmez bir gerçekliktir... JİTEM, basit bir çete örgütlemesi değildir, JİTEM devletin ta kendisidir...

NAZİ propaganda bakanı Göbbels de Hitler'in cöküşünü engelleyememiştir...

"Şemdinli'den dolayı derin devlet beni hedef seçti." Bu sözler Şemdinli'de meydana gelen patlamalardan sonra yaptığı açıklamalarla gündeme gelen CHP Hakkari Milletvekili Esat Canan'a ait. Canan, Şemdinli olayları ile 'Susurluk kazası' arasında benzerlik kurmuş, daha sonra da ilçedeki izlenimlerini Roj TV'de anlatmıştı.

Esat Canan, zaman gazetesine yaptığı bir açıklamada, Roj TV'de konuştuktan sonra kendisine gelen tepkilerin arttığını ifade etti. Tepkileri 'derin devlet' ile ilişkilendiren Canan, "Derin devletin, medyanın içine sızan sözcüleri Şemdinli'deki çıkışından rahatsız oldu. Bu yüzden beni hedef seçtiler" dedi. Roj TV'ye telefon bağlantısı ile konuştuğunu hatırlatan Canan, hangi televizyon kanalına çıktığının değil, burada ne söylediğinin önemli olduğunu ifade etti. Türkiye'de her siyasi partiden milletvekili, bürokrat ve bilim insanının zaman zaman Roj TV'ye demeç verdiğini belirten CHP'li Canan, sözlerini şöyle sürdürdü: "Bazıları sözü edilen televizyonun stüdyosuna bile girmiş. Şimdiye kadar bunlara neden tepki yoktu? Ben canlı yayına çıktığım için gürültü koptu. Benim orada neler söylediğim ortada. Roj TV'nin Türkiye'deki Kürt vatandaşlarımız tarafından seyredildiği de bir gerçek. Programları ile müziği ile Kürt kültürünü yansıtan bir televizyon kanalı. Benim bu kanala verdiğim demeç diğer kanallara verdiğim demeçten farklı değildir."

NAZİ propaganda bakanı Göbbels de bu siyaseti yapmakta idi. Yahudileri her şekilde suçlar ve terörist NAZİ rejimini de haklı çıkarırdı.

Bugün Türkiye'deki basın içerisinde JİTEM adına kalem oynatan kalemşorler de Hitler ve Göbbels taktiklerini yapmaktalar. Ama şunu da unutmamak gerekir ki, insanlığın yakın tarihi halka rağmen devletin baskı gücünü ve

resmi terörü kullanarak ayakta kalmaya çalışan pek çok rejimin hüsrana şahit olmuştur. NAZİ propaganda bakanı Göbbels de Hitler'in çöküşünü engelleyememiştir. Kaldı ki Türkiye diye sahiplenilen ülkede Kürt halkına kan kusturan Jitemvari zihniyetin Hitler faşizmi kadar da gücü yoktur. Bu şiddet ve inkâr da Türk JİTEM'ci egemenliğinin geçmişte çöküşle yüzyüze kalan Hitler'in başına gelen son-
dan kurtaramayacaktır. Yakın tarihte, Saddam diktatör-
lüğü'nün çöküşüne tüm dünya tanıklık etmiştir.

Türkiye Büyük Millet Meclisi'nin bugüne değin yapmadığını Şemdinli halkı yaptı. Delilleriyle beraber JİTEM timini suçüstü yakaladı. Türk Genelkurmay Başkanlığı Özel Harp Dairesi resmi olarak JİTEM'i kabul etmek zorun-
da kaldı.

700 yıllık yapılanma, tetikçi, talancı, katliamcı bu yapı yani JİTEM Şemdinli'de açığa çıkmış oldu.

9 Kasım 2005'te Şemdinli'de Umut Kitabevi'ne yapılan bombalı saldırıda bir kişi öldü. 5 kişi de yaralandı. Saldırdan sonra, kitabevine bomba atan itirafçı ve iki asker halk tarafından yakalanıp polise teslim edildi.

Hakkari'nin merkez, Şemdinli ve Yüksekova ilçelerinde son suçüstü olayından üç ay öncesine kadar yaşanan patlamalar, Şemdinli'de asker ve itirafçı çetesinin ortaya çıkması ile durdu. Çetenin ortaya çıktığı 9 Kasım tarihinden bu yana Bölge'de bombalama ve cinayet eylemi olmaması sizce de dikkat çekici değil midir?

Hakkari, Şemdinli ve Yüksekova'da son suçüstü olayın-
dan üç ay öncesine kadar yaşanan askeri lojman, iş
merkezi, bina ile askeri araçların da içinde bulunduğu 17
ayrı yerde bombalama eylemleri, Şemdinli'de JİTEM'in
suçüstü olayından sonra bıçak gibi kesildi.

Şemdinli'deki 9 Kasım tarihinde Seferi Yılmaz'a ait Umut Kitabevi'ne yapılan bombalı saldırı sonrasında, halk tarafından kitabevine bombayı koydukları bildirilen itirafçı

Veysel Ateş, Başçavuş Ali Kaya ve Astsubay Özcan İlideniz yakalanarak linç edilmek istenmişti. Özel hareket timleri ve askerlerin müdahalesi sonucu halkın elinden alınan bu kişilerin deşifre edilmesi sonrasında, Hakkari, Yüksekova ve Şemdinli ilçelerinde uzun bir süreden beri yaşanan ve halkı tedirgin eden bombalama eylemleri de durdu.

Fakat unutulmamalıdır ki, bu terörist yapının deşifre edilmesinin şerefi Kürtlere aittir. İnkâr ve imha politikası üzerine şekillenmiş Türk devletine göre daha düne kadar KÜRTLER de yoktu. Binlerce köyün, yerleşim biriminin yakılıp kül edilmesi, onbinlerce Kürdün katledilmesi, işkencehanelerde ve zindanlarda insanlık dışı muamelelere tabi tutulması ama bütün bunlara karşı ağır bedel öde-
mekten çekinmeyen Kürt ulusunun yiğit direnişidir ki, yine aynı devlete KÜRT VARDIR itirafını yaptırmıştır.

"KÜRT vardır ama ulusal hakkı yoktur" diyen devlet, şimdi de "ÖZEL HARP DAİRESİ VARDIR AMA KURUMSAL OLARAK KARANLIK OLAYLARLA İLİŞKİSİ YOKTUR" demektedir.

Oysaki Kürt ulusal demokratik mücadelesine karşı yürütülen kirli sömürge savaşı her yönüyle gayri meşru ve insanlık dışıdır. Özel Harp Dairesi; TÜRK GLADİO'su ya da kontr-gerillanın örgütlenmesi ve halka karşı tamamen ille-
gal organize olup, illegal icraatlarda bulunduğu, bizzat bazı Türk başbakanları tarafından itiraf edilmiştir.

Türk Genelkurmay Başkanlığı, Türk Özel Harp Dairesi'nin Türk devletinin yasal bir kuruluşu olduğu açık-
laması, Türk devletini temiz gösterip, terörist faaliyetleri bu
devletin içine sızmış bazı kişilerin ve organizasyonların
eylemi olarak görenler, öyle anlaşılmaktadır ki, -en azından
bu resmi açıklamadan sonra- Türk devlet yapısının terörist
ve özel savaşçı karakteri konusunda ikna olacaklardır.
Artık gerisini getirmek tüm demokrasi güçlerinin işi. Türk
Genelkurmay'ının açıklaması şöyledir:

Basın açıklaması

TARİH: 16 OCAK 2006

NO: BA 01 /06

"Geçmişte zaman zaman gündeme getirilen 'Kontr-gerilla', 'Gladio', 'Derin Devlet' gibi kavramların, son günlerde Özel Harp Teşkilatı'yla irtibatlandırılması gayretlerinin arttığı dikkati çekmektedir.

Bilgi eksikliğinden kaynaklandığı değerlendirilen bu gibi suçlayıcı ve amacını aşmış yazı ve yorumlar, ülkemizin maruz kalabileceği bir saldırıda, mütecavize karşı çok hassas görevler icra etmek üzere Soğuk Harp döneminde teşkil edilmiş ve diğer birçok ülkede de benzeri bulunan bu birime zarar vermekte ve vatan savunması hazırlıklarında zaafiyete sebep olmaktadır.

27 Eylül 1952 tarihinde 17 sayılı ve Milli Savunma Yüksek Kurulu (başbakan ve ilgili bakanların imzalarıyla) onaylı kararı ile kurulan bu teşkilatımızın, kurulduğu tarihten bugüne kadar söz konusu yazı ve yorumlarda bahsi geçen karanlık olaylarla hiçbir kurumsal ilişkisi olmamıştır.

Tamamıyla yetkili makamların onayı ile teşkil edilen, ilgili yasal mevzuat ve emir komuta disiplini içinde Genelkurmay Başkanlığı'na bağlı olarak görev yapan Özel Kuvvetler Komutanlığı adının bu tartışmalara karıştırılmasından üzüntü ve endişe duyulmakta; bu tür tartışmaların, resmi, yasal ve ülke güvenliği için çok gerekli olan birimimizi haksız ithamlarla yıpratacak seviyeye tırmandırılmamasının gereğine inanılmaktadır."

EKLER

EK-1

Gazeteci-yazar Sayın Hasan Bildirici'ye JİTEM'i sordum. İşte Sayın Bildirici'nin JİTEM'le ilgili görüşleri:

Sayın Medeni Duran, JİTEM ile ilgili bazı sorular sormuşsunuz. Doğrusu kendimi bu konuda çok yeterli hissetmiyorum. Elbette benimde JİTEM ile ilgili herkes kadar genel bir bilgim var.

Kürt hareketlerini bastırmak söz konusu olduğunda devlet bu tür çetelerini devreye sokar. Vurur, dağıtır, öldürür, sonra yeterli olduğuna inandığında ise, bu tür oluşumların deşifre olmuş unsurlarına yönelik yüzeysel mesafeler alır.

Bu çeteler bazen devletin kendisi haline gelir. Çiller, Ağar ve Güreş döneminde olduğu gibi. Bazen işleri bittiğinde bunların en ileri unsurları emekli edilir.

Aslında JİTEM türü gizli devlet oluşumlarının sürekli iktidar kavgaları vardır. Bunlar bazen devletin en üst makamlarına yönelik cinayetler işlerler. Özal ve Eşref Bitlis'in öldürülmesi gibi.

Devlet bazen dönemsel olarak hukuka ihtiyaç duyar. Böylesi zamanlarda da devletin illegal örgütleri, hafif, pasif konumlara itilir.

Bu tür oluşumlar birçok ülkede var. Her ülkedeki konumlanışı o ülkedeki sorunlarla yakın bağlantılıdır. Türkiye'deki JİTEM türü örgütlerin Osmanlı'ya dayanan geçmişleri var elbette. Sonuçta TC Osmanlı'nın birçok kurumunu devraldı.

Tek tek sorularınızı cevaplamaktan ziyade ben olaya böyle bakıyorum. Benim Türkiye'ye ilişkin devlet görüşüm şu: Türkiye'yi şu anda uluslar arası çıkar grupları yönetiyor. AB'nin ayrı, ABD'nin ayrı, Almanya'nın ayrı bir etkisi var. Bunların devlet içinde temsilcileri var. Bu temsilcilerin Türkiye politikasında etkileri var. Bu birçok ülke

için geçerli. Uluslararası ekonomik ve siyasi rekabet gücü olmayanların bir yazgısıdır bu.

Çünkü Türkiye yönetimi az üreten ancak çok tüketen bir ülke. IMF'den alınan borçlarla devlet görevlilerinin maaşlarının ödendiği kayıtlardan belli...

Ancak Türkiye artık eskisi kadar devlet olanaklarını keyfince kullanamıyor. Borç verenler şart ve kayıtlar koyuyorlar. Devletin bu tür çetelerden arındırılması da şartlardan biri. Buna rağmen Türk derin devletinin Kürtlere yönelik bağımsız çeteleri hep oldu. Eskiden buna göz yumuluyordu. Şimdi ise, çete çalıştırmak biraz daha güç.

Kürt sorununu şu anda kolay çözememeleri, derin devlet şartlanmışlığının bir sonucudur. Bu tür derin çeteleri kurmak kolaydır, fakat etkisizleştirmek çok kolay değildir. Emekli bir general, PKK'ye karşı, dağa çıkabileceğini söylüyordu. *Hasan Bildirici*

Gazeteci-yazar Haydar Işık hocayla Dersim'de katliam geliştiren Jitemvari zihniyeti konuştuk.

Bu konuda Haydar Işık, önemli bilgiler veriyordu. Soru cevap şeklinde yaptığım bu söyleşiyi olduğu gibi sunmak istiyorum.

Haydar Işık: ...Devlet, "sen misin bana Ermeni'yi teslim etmeyen?" diyerek Dersim'den öfkesini 70 bin kişiyi katlederek aldı!..

Medeni Duran: *-Dersim'den öfkesini 70 bin kişi katlederek aldı dediğiniz zihniyeti Jitemvari zihniyet olarak ele alabilir miyiz?*

Haydar Işık: Sayın Medeni Duran, bu konuda herhangi bir çalışmam olmadı. Ancak sizin sorunuza kısaca şöyle yanıt vermeye çalışacağım. Belki bu yanıtlar subjektif olarak görülebilir. Ben tecrübelerimden, hatıralarımdan yola çıkarak bu sorulara yanıt getiriyorum.

Evet Dersim soykırımının bir nedeni de Ermenilerin Dersimlilere sığınması olarak algılanabilir. Aslında Dersimlilerin bir başkaldırısı, örgütlü, planlı ayaklanmaları yoktu. Yaşanan olaylar, Dersimlilerin tahammülünü aştığından kendilerini koruma güdüsüyle haksızlığa başkaldırmışlardır. Kemalist rejim, Dersim'de kışla ve yol yapımını bitirdikten sonra bir emrivakiyle onları provokasyona getiriyor. Yani büyük ihtimalle, Dersimliye dokunulmasaydı, herhangi bir sorun çıkmayacaktı. Ama Dersimliye kini olan devlet elbette bir bahane arıyacaktı. Osmanlı'nın tüm entrikalarıyla giremediği Dersim'e Kemalist sistem yağdan kıl çekerek gibi girmeyi becerdi. Dersim, sefer yapıp girilmeyen bir özgür eyaletti. Dışa kapalı bir yapı olsa da burada Kürtlük ve Alevilik özgürdü. Devlet, tek halk, tek dil, tek din istiyordu. Ayrıca Dersim, Ermeniye sahip çıkmakla, Kemalistlerin gözüne batan diken gibi duruyordu. Bu nedenle katliam yaptılar.

Ben daha çocuk yaşlarda iken, yaşadığım kasabada

Ermeni kilisesi, hamamı, semercisi, nalbantı velhasıl o zamanın zanaatkarları yaşıyordu. Bu insanların çocuklarıyla arkadaşlığımız vardı. Bunları Kürtten ayrı düşünmüyorduk. Türk olmak, nasıl Dersimli Kürtler tarafından hakaret olarak algılanıyorduyorsa, Ermeni olmanın ayrıcalığı vardı. Ermeniye acınıyordu. Kadınlar onların acılı öykülerini anlatınca ağarlardı. Kış aylarında Dersim katliamının taze öyküleri anlatılırken, Ermeni insanının katliam öyküleri de unutulmazdı.

Ermeni kadınlarla evlenen Kürtler zengindi. Ermeni altınlarına sahip oldukları söylenirdi. Halk Ermenilerin altınlarını sakladığını konuşurken, acele zengin olanların bu parayı buldukları söylenirdi. Pek çok Ermeni, bu katliamdan kurtulmak için Alevi olmayı kabul etmişti. Zaten Kürtçeyi de konuşan bu insanların Kürtlerden hiçbir aykırılığı yoktu. Genellikle İslami isimler almış, çocuklarına benzer isimler koyarak gizlenmek zorunda kalmışlardı.

Bu insanların bazıları 60'lı yıllardan sonra İstanbul'a veya Avrupa'ya çıkmakla, Ermeni asıllı nüfus, Kürt ve Alevileşen köylüler hariç, Dersim'de kayboldu denebilir.

Geçen yüzyılın planlı, programlı ilk soykırımına Ermeniler uğramışlardı. General Kazım Karabekir: "Bu taraftan giderken zo zo'ları, dönerken lo lo'ları temizleyeceğiz" demiş ve bu sözünü gerçekten de mükemmel gerçekleştirmiştir. Dersimli Kürtler, kendilerine sığınan Ermenileri verilen muhtıralara rağmen teslim etmediklerinden, az da olsa belli sayıda Ermeni Dersim'de yaşamını sürdürüyordu. Devletin başını eğemediği mağrur Dersimliye bu nedenle korkunç öfkesi vardı. Bu öfke, Dersimliye çok pahalıya mal oldu. Türk devleti, "sefer yapılır ama zafer kazanılmaz!" denen Dersim'e sefer açarak, kinini büyük bir katliamla noktaladı.

Dersimliye dayatılan savaş, eşi benzeri görülmemiş vahşetle sonuçlandı. Türk askerinin eline düşmemek için

kendisini uçurumlardan atan kızlar, gelinler, sığındığı mağarada duyulur korkusuyla bebeğini boğan insanların öyküleri artık çok iyi biliniyor. İnsanlar makineliye vurulduktan sonra gömülmelerine izin verilmemiş, dehşet yaratarak, sağ bıraktıklarını sessiz olmaya, kabuğuna çekilmeye mecbur etmişlerdir.

Eğer Ermenilerin başından ve Kürtlerin başından geçenleri yan yana koyarsak nasıl bir fotoğraf çıkacağı belli olur. Katliamda bir benzerlik var. Kürtler de Ermeniler gibi kitlesel imha edilmiş ve on binlercesi de Deresor yerine, kara vagonlarla Batı Anadolu'ya sürgün edilirken, pek çoğu açlık, hastalık ve batıda Türk halkının hakaretlerine tahammül edemediğinden can verdi.

Diyelim ki hem Ermeniler, hem de Kürtler hak istemekle Türk efendilerine karşı saygısızlık yaptılar. Ama doğuştan kazandıkları masum hak istemlerini vereceğine, devletin soykırım dayatmakla nasıl bir barbarlık örneği verdiğini bugün anlamış bulunmaktayız. Bir kanun devletinde bu tür bastırma ve soykırım görülmez. Faşist devletlerin ve çeteleşmiş devletlerin davranışını göstermiştir Türkiye Devleti. Zaten kuruluşuna bakıldığında görülür ki, kanuna dayalı bir duruşu yoktur. Yukardan verilen emirler aynen uygulanmıştır.

Yağma alışkanlığı, at sırtında ülkeler yağma eden göçebe Türk halkının yapısında, çıkarı için her türlü şiddeti gösterdiği kanıtlanabilir. İslama geçişleri bile yağma nedeniyledir. Osmanlı çeteciliğiyle Türk ırkçılığı sentezlenince şiddeti bayrak yapan, kanun yerine çeteciliği öne çıkaran devleti görüyoruz. Bu çeteci duruşunu sürdürmekte, hatta bu haliyle AB'ye girmeye çalışmaktadır. Soruya dönersek şu denebilir. TC, başından beri JİTEM'di ve hiç değişmedi.

Medeni Duran: -*Sayın Işık, bu zihniyetin aşılması için Türkiye'de nelerin değişmesi gerek? Bu konudaki düşünceleriniz nelerdir? Kısaca JİTEM ya da Türk*

GLADİO örgütü nasıl etkisizleşir Türkiye'de?

Bu zihniyet; çete devletinden, JİTEM barbarlığından kanun devletine geçmekle değişir. Ancak, Kemalist rejim, seksen senedir Türk insanının beynini boşalttığından ve ırkçı, şoven nesiller yetiştirdiğinden evrensel ahlak ve kanunlara uyması zor görülmektedir. Kendisini sol ifade eden Türklerin nasıl ırkçı ve şoven oldukları görülünce, geri kalanlar hakkında kolay yargıya varılır. Devletin nesiller boyu faşist ve çeteci yapısını koruduğunu görüyoruz. Zihniyet değişikliği ancak AB'ye girmekle belki hızlanabilir...

EK-II

JİTEM'in Şemdinli olaylarında suçüstü yakalanmasında ele geçirilen belgeler, krokiler, gazete küpürleri ve resimler...

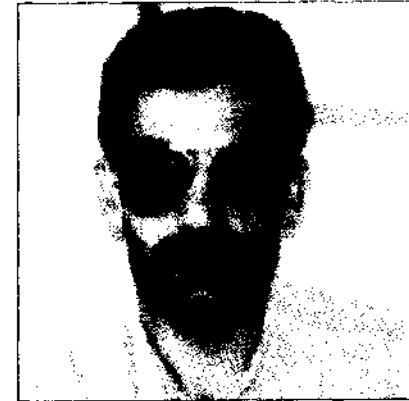

1955'te Türkiye'de gayri müslimlerin mallarının yağma ve talan edildiğini belgeleyen resim.

Özel Timci Ayhan Çarkın (solda), Özel Harekat Dalı Başkanı İbrahim Şahin (ortada) ve Gladio tetikçisi Abdullah Çaltı (sağda).

JİTEM'in kadrolu celladı
Abdülkadir Aygan

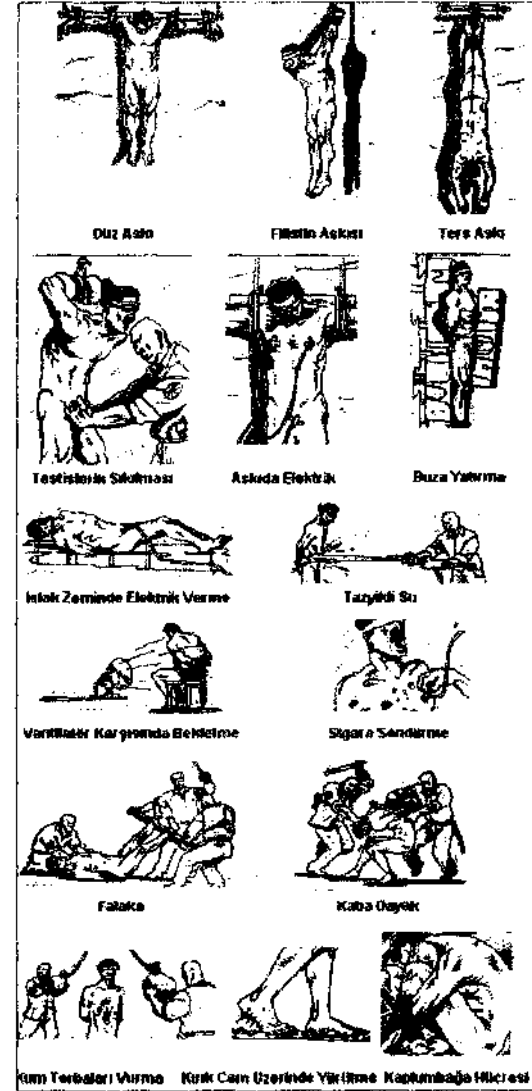
Mahmut Yıldırım (Yeşil) -Peşmerge kıyafetiyle olan-
A. Cem Ersever ile birlikte.

JİTEM'in kadrolu celladı Abdülkadir Aygan, Org. Necati Özgen'le.

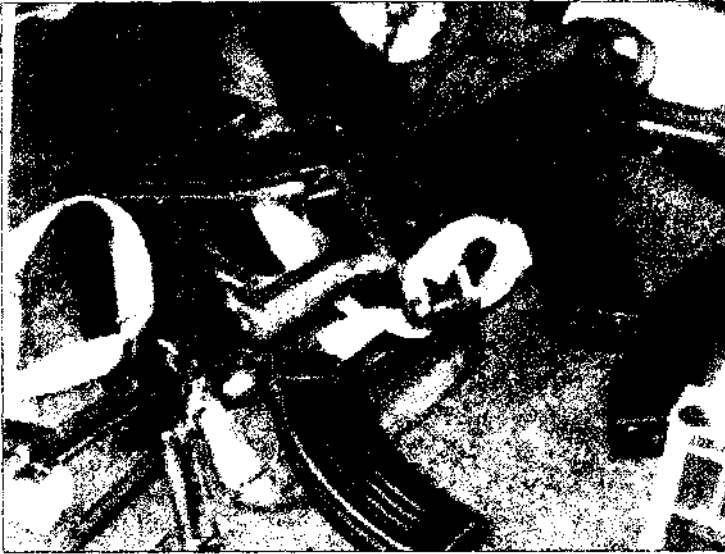
İşkence gören bir devrimcinin işkenceyi belgeleyen resmi.

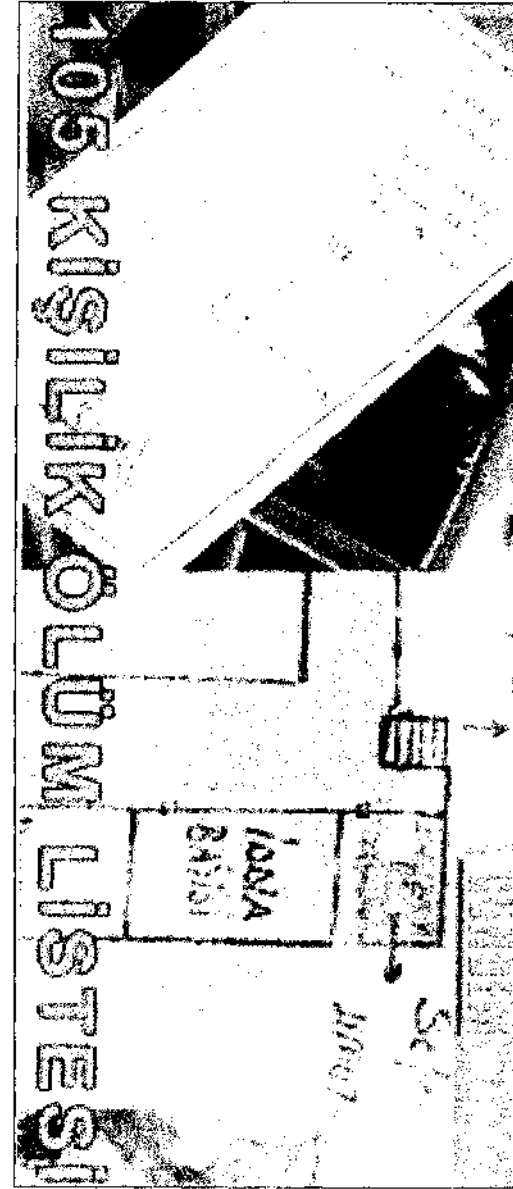
Türkiye'de siyasi tutuklulara karşı geliştirilen işkence taktikleri.

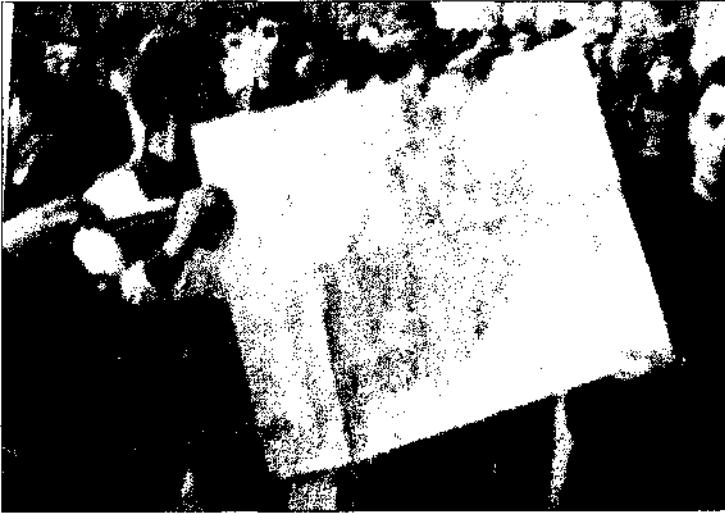

Şemdinli'deki bombalamada Umut Kitabevi'nin de içinde bulunduğu pasaj yerle bir olmuştu.

Şemdinli'de bombalamayı gerçekleştirenlerin aracından çıkan askeri silahlar.

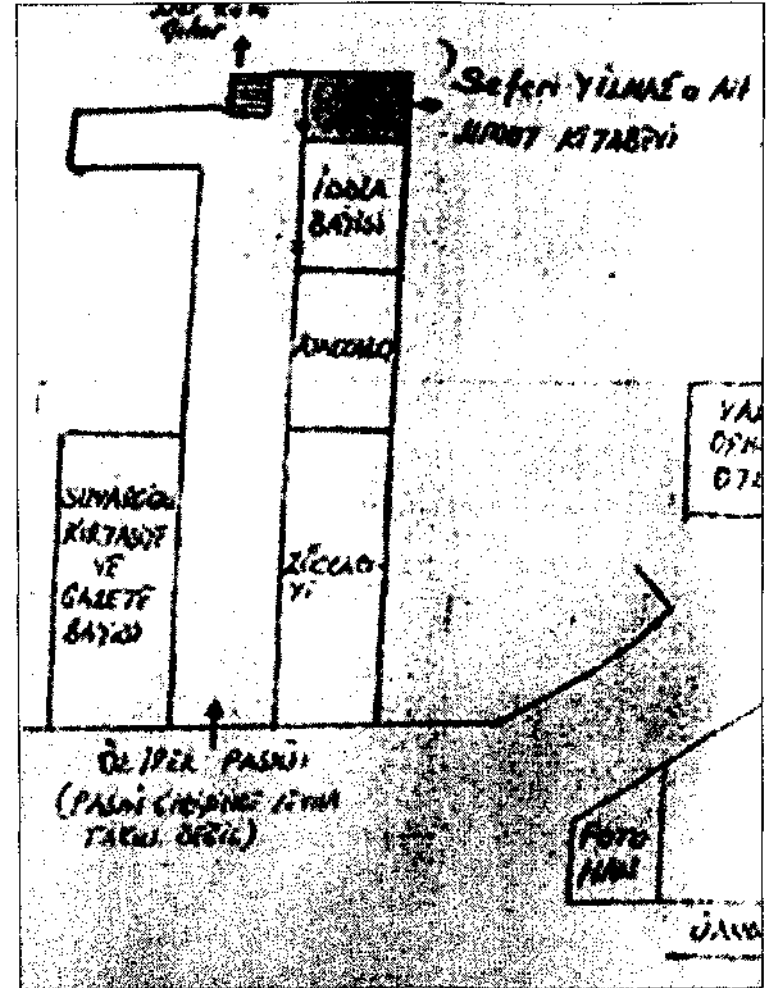

Şemdinli'deki devlete ait arabada ele geçirilen haritalar.

Şemdinli'de yakalanan JİTEM'ci Ali Kaya.

Şemdinli'deki kitabevi ve Seferi Yılmaz'a düzenlenen JİTEM eylem planı krokisi.

SOTUKLU ARAÇ SİCEL KARTI			
1. TİPİ	2. RAKETİN ADI	3. SİCİL NO	4. YIL
5. RAKETİN ADI	6. RAKETİN ADI	7. RAKETİN ADI	8. RAKETİN ADI
9. RAKETİN ADI	10. RAKETİN ADI	11. RAKETİN ADI	12. RAKETİN ADI
13. RAKETİN ADI	14. RAKETİN ADI	15. RAKETİN ADI	16. RAKETİN ADI
17. RAKETİN ADI	18. RAKETİN ADI	19. RAKETİN ADI	20. RAKETİN ADI
21. RAKETİN ADI	22. RAKETİN ADI	23. RAKETİN ADI	24. RAKETİN ADI
25. RAKETİN ADI	26. RAKETİN ADI	27. RAKETİN ADI	28. RAKETİN ADI
29. RAKETİN ADI	30. RAKETİN ADI	31. RAKETİN ADI	32. RAKETİN ADI
33. RAKETİN ADI	34. RAKETİN ADI	35. RAKETİN ADI	36. RAKETİN ADI
37. RAKETİN ADI	38. RAKETİN ADI	39. RAKETİN ADI	40. RAKETİN ADI
41. RAKETİN ADI	42. RAKETİN ADI	43. RAKETİN ADI	44. RAKETİN ADI
45. RAKETİN ADI	46. RAKETİN ADI	47. RAKETİN ADI	48. RAKETİN ADI
49. RAKETİN ADI	50. RAKETİN ADI	51. RAKETİN ADI	52. RAKETİN ADI
53. RAKETİN ADI	54. RAKETİN ADI	55. RAKETİN ADI	56. RAKETİN ADI
57. RAKETİN ADI	58. RAKETİN ADI	59. RAKETİN ADI	60. RAKETİN ADI
61. RAKETİN ADI	62. RAKETİN ADI	63. RAKETİN ADI	64. RAKETİN ADI
65. RAKETİN ADI	66. RAKETİN ADI	67. RAKETİN ADI	68. RAKETİN ADI
69. RAKETİN ADI	70. RAKETİN ADI	71. RAKETİN ADI	72. RAKETİN ADI
73. RAKETİN ADI	74. RAKETİN ADI	75. RAKETİN ADI	76. RAKETİN ADI
77. RAKETİN ADI	78. RAKETİN ADI	79. RAKETİN ADI	80. RAKETİN ADI
81. RAKETİN ADI	82. RAKETİN ADI	83. RAKETİN ADI	84. RAKETİN ADI
85. RAKETİN ADI	86. RAKETİN ADI	87. RAKETİN ADI	88. RAKETİN ADI
89. RAKETİN ADI	90. RAKETİN ADI	91. RAKETİN ADI	92. RAKETİN ADI
93. RAKETİN ADI	94. RAKETİN ADI	95. RAKETİN ADI	96. RAKETİN ADI
97. RAKETİN ADI	98. RAKETİN ADI	99. RAKETİN ADI	100. RAKETİN ADI

Şemdinli'deki eylemde kullanılan arabanın trafik sicil kaydı.

T.C. CİTİK ELEKTRONİK		FİRS NO: 1000000000		TARİH: 12.04.2014 13:37	
1. ADI	2. SOYAD	3. DOĞUM YILI	4. DOĞUM YERİ	5. DOĞUM ÜLKE	6. DOĞUM İL
7. DOĞUM İLÇE	8. DOĞUM KÖY	9. DOĞUM MAHALLESİ	10. DOĞUM YERİ	11. DOĞUM ÜLKE	12. DOĞUM İL
13. DOĞUM İLÇE	14. DOĞUM KÖY	15. DOĞUM MAHALLESİ	16. DOĞUM YERİ	17. DOĞUM ÜLKE	18. DOĞUM İL
19. DOĞUM İLÇE	20. DOĞUM KÖY	21. DOĞUM MAHALLESİ	22. DOĞUM YERİ	23. DOĞUM ÜLKE	24. DOĞUM İL
25. DOĞUM İLÇE	26. DOĞUM KÖY	27. DOĞUM MAHALLESİ	28. DOĞUM YERİ	29. DOĞUM ÜLKE	30. DOĞUM İL
31. DOĞUM İLÇE	32. DOĞUM KÖY	33. DOĞUM MAHALLESİ	34. DOĞUM YERİ	35. DOĞUM ÜLKE	36. DOĞUM İL
37. DOĞUM İLÇE	38. DOĞUM KÖY	39. DOĞUM MAHALLESİ	40. DOĞUM YERİ	41. DOĞUM ÜLKE	42. DOĞUM İL
43. DOĞUM İLÇE	44. DOĞUM KÖY	45. DOĞUM MAHALLESİ	46. DOĞUM YERİ	47. DOĞUM ÜLKE	48. DOĞUM İL
49. DOĞUM İLÇE	50. DOĞUM KÖY	51. DOĞUM MAHALLESİ	52. DOĞUM YERİ	53. DOĞUM ÜLKE	54. DOĞUM İL
55. DOĞUM İLÇE	56. DOĞUM KÖY	57. DOĞUM MAHALLESİ	58. DOĞUM YERİ	59. DOĞUM ÜLKE	60. DOĞUM İL
61. DOĞUM İLÇE	62. DOĞUM KÖY	63. DOĞUM MAHALLESİ	64. DOĞUM YERİ	65. DOĞUM ÜLKE	66. DOĞUM İL
67. DOĞUM İLÇE	68. DOĞUM KÖY	69. DOĞUM MAHALLESİ	70. DOĞUM YERİ	71. DOĞUM ÜLKE	72. DOĞUM İL
73. DOĞUM İLÇE	74. DOĞUM KÖY	75. DOĞUM MAHALLESİ	76. DOĞUM YERİ	77. DOĞUM ÜLKE	78. DOĞUM İL
79. DOĞUM İLÇE	80. DOĞUM KÖY	81. DOĞUM MAHALLESİ	82. DOĞUM YERİ	83. DOĞUM ÜLKE	84. DOĞUM İL
85. DOĞUM İLÇE	86. DOĞUM KÖY	87. DOĞUM MAHALLESİ	88. DOĞUM YERİ	89. DOĞUM ÜLKE	90. DOĞUM İL
91. DOĞUM İLÇE	92. DOĞUM KÖY	93. DOĞUM MAHALLESİ	94. DOĞUM YERİ	95. DOĞUM ÜLKE	96. DOĞUM İL
97. DOĞUM İLÇE	98. DOĞUM KÖY	99. DOĞUM MAHALLESİ	100. DOĞUM YERİ	101. DOĞUM ÜLKE	102. DOĞUM İL

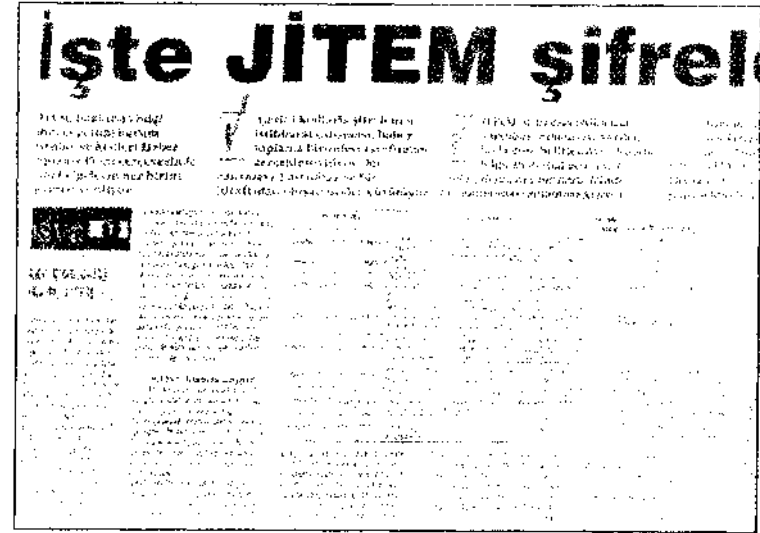
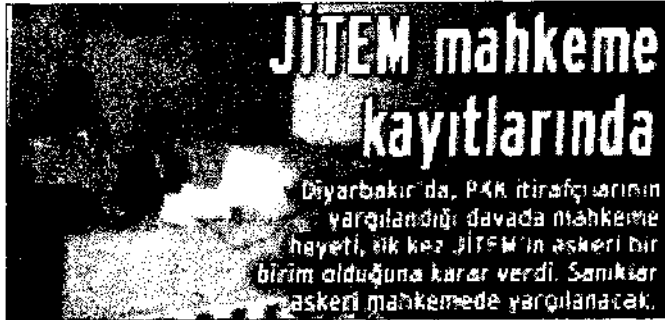
İtirafçı Veysel Ateş'in kimliği.

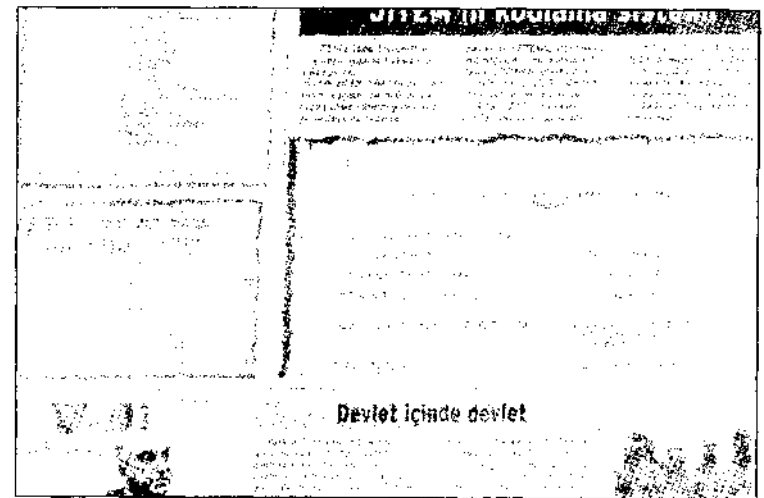
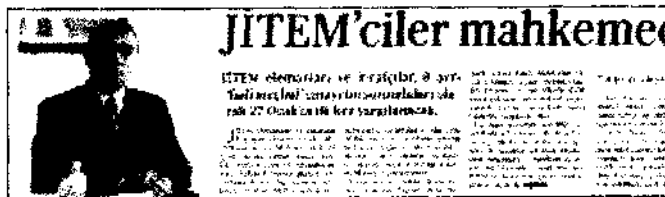
Şemdinli'deki bombacıların üzerinden çıkan askeri kimlik belgesi.

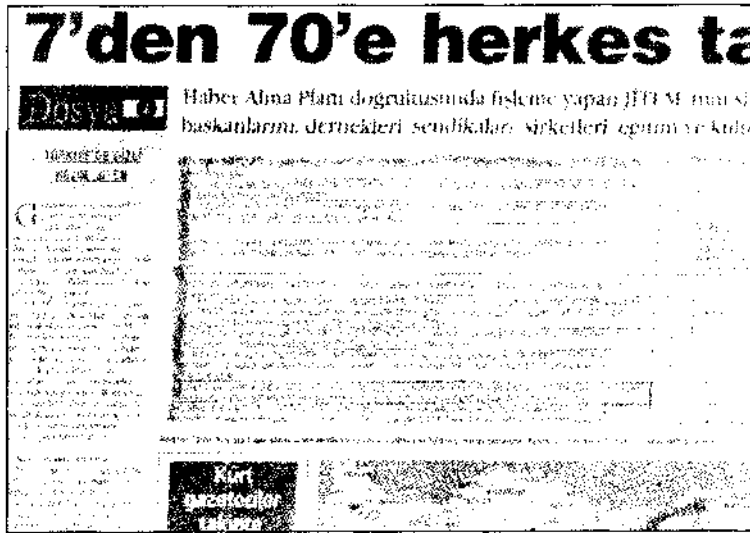
İtirafçı Veysel Ateş

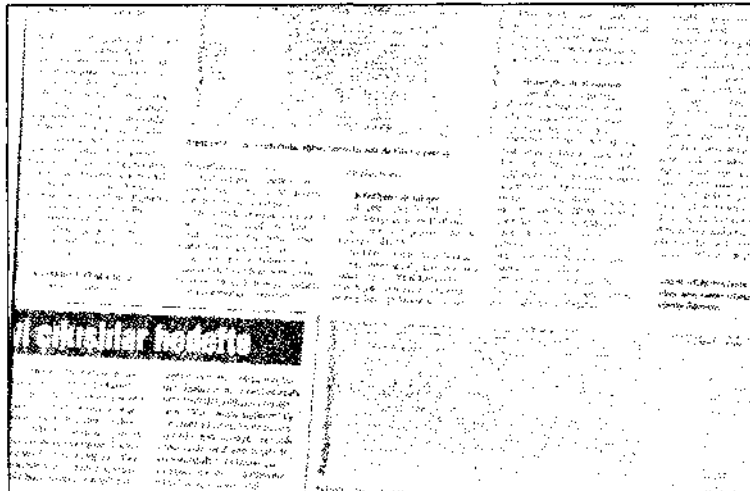
JİTEM'in şifreleme sistemi belgeleri. (Ülkede Özgür Gündem Gazetesi dosya haber. (27 Nisan 2006)

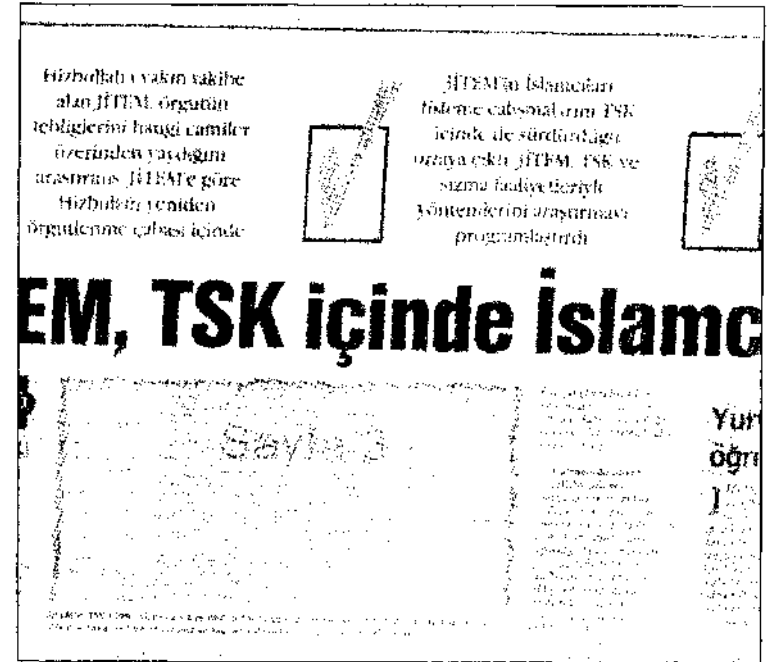
JİTEM'in kodlama sistemi belgeleri. (Ülkede Özgür Gündem Gazetesi dosya haber. (27 Nisan 2006)

JİTEM'in işleme sistemi belgeleri. (Ülkede Özgür Gündem Gazetesi dosya haber. (28 Nisan 2006))

JİTEM'in işleme sistemi belgeleri. (Ülkede Özgür Gündem Gazetesi dosya haber. (28 Nisan 2006))

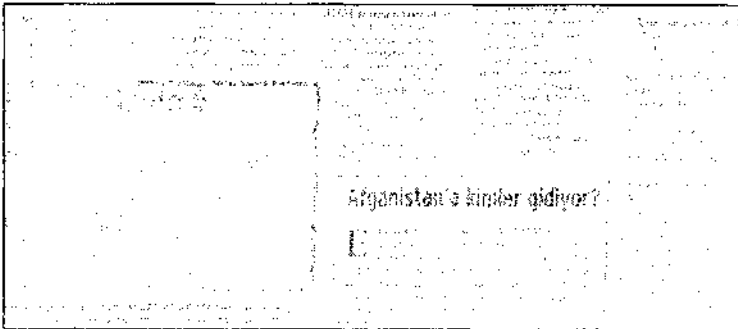

JİTEM'in TSK içinde islamcı avı başlattığı belgede görüldü. (Ülkede Özgür Gündem Gazetesi dosya haber. (29 Nisan 2006))

nde İslamcı arıyor

Fetullah Gülen ve Nur Cemaatinin JİTEM'in işleme çalışmasında olduğu, kanun kurum ve kuruluşlarında sıkı takibe alındığı belgede görülüyor. (Ülkede Özgür Gündem Gazetesi dosya haber. (29 Nisan 2006)

EK-III

Osmanlı'dan alınan katliamcı ve talan anlayışıyla hareket eden Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin silahlı güçleri, son 35 yıldır yürüttükleri kirli savaş sırasında Kürdistan'da yakıp yıktıkları bazı Kürt köylerinin listesi...

Çolemerg (Hakkari)

Balekân, Çarkelan (Durak), Bileh (Aksu), Binevşan (Çiçekli), Dêrzengil (Güngören), Gundik (Çiği), Gelyê Kurdik, Xendek, Kermitê, Govik, Kanimehan, Mafka (Atbasi), Yapraklı, Uğurlu, Yeniyol, Yukarı Sarıgöl, Aşağı Sarıgöl, Tüzek, Kayalık, Yoncalı, Geçitli, Ceviz dibi, Kaval, Kavaklı, Yetimli, Bazê (Çanaklı), Bey yurdu, Göksu, Nivaner, Geliye Suxê, Sulak, Yüce, Gelezo, Girê Dina, Selmana, Pınarlı, Sarp, Taşlık, Değirmen, Çimenli, Hari, İğdeli, Samunan, Kotranis (Ördekli), Nergiz, Gümüşlü, Orta Derecik, Berus Kilisesi, Doğanlı, Gelinli, Geçimli, Seriya, Bağlıca, Kost, Kinik, Kandil, Karasu, Güllüce, Küçük köy, Sergeli, Tahi, Çemtox, Herge, Zerekli, Melota, Evetunus (Alantus), Begir.

Yüksekova

Sevê (Yukarı Pırınççeken), Çeme Pehn (Genisdere), Sexmeman (Ünlüce), Rezik (Rezok), Veregos, Serpil, Zere, Talanê, Matê, Birixan, Zerenê, Elsan, Pagenk.

Şemdinli

Ankay, Kepirli, İkiztaş, Yumrukkaya, Bêgalte, Begor, Mugeyla, Betkar, Bêdav, Sivaherk.

Çukurca

Kavuşak, Cevizli, Yeşiltaş, Adaklı, Duri, Işıklı, Köprülü, Ormanlı, Harli, Kavşak, Çayırli, Üzümlü, Kismen (Çınarlı).

Bedlis (Bitlis)

Lard (Kayalıbağ), Hevek (Cevizdalı), Otlı, Hevene, Çeman (Yolak), Hivanis (Esenburun), Karukên, Suwê

(Konak), Gomsek, Herdê (Çobansuyu), İngol (Ağaçpınar), Perematê, Miryanis (Ayrancılar), Xumaç (İçgeçit).

Tatvan

Uranis (Anadere), Pertevkût (Kut), Pancas (Sallica), Engesor, Pihok, İnzan, Axkis, Kirtvan (Çavuşlar), Kurtikân (Tikaçlı), Çangeş (Dönertaş), Çorsin (Düzcealan), Ez (Çevreköy), Sûlû (Dibekli), Avetax (Oruçlu), Sargaç, Vanik.

Mutki

Virkol, Seransor (Alatoprak), Qeflike, Hemamekan, Parêzan, Çeman (Çaygeçit), Aspencir (Üstyayla), Gerêgir, Lafêna, Berganê.

Hizan

Gülpik (Süttası), Hiset (Kolludere), Pars (Ürünveren), Serik, Piştâ Rezan (Sağirkaya), Giradifin, Giraziyalet, Cinda, Avıyan, Geval, Tavlik, Beru, Arpans, Sersere, Begri, Kunduz, Us, Çakıran, Nernis, Hanzrat, Ase, Beruj, Sukur, Oris, Telas (Elmacık), Tisun (Yelkecik).

Wan (Van)

Çatak

Simanis (Kıyıcak), Ferkinis (Övecik), Xumar (Dalbastı), Ting (Büyükağaç), Teresan (Doğanköy), Helda (Önlüce), Bezanis, Çıçan, Martinis, Turanis, Kurk, Destan, Xaçêsor, Hacibey, Xwarg, Turbêset, Ezdinan, Enines, Kêtê, Koranan, Zeferan, Cenefê, Sul, Qoranan, Orık, Konarga, Mela Keleş, Kelehê, Salat.

Bahçesaray

Memode, Telefon, Kanuxumar, Perz, Gunde Zilan, Giyanis, Malesavuwar, Zoravan, Minikas, Xirabsork.

Başkale

Çox (Gedikbaşı), Beblesin (Düztepe), Tiği (Askitan), Karabilyan (Yukarıçayır)

Êlih (Batman)

Hasankeyf

Himediye (Geçitköy), Dazcana (Gökdere), Mirdesê (Kumluca), Atlihan, Pegrafê (Taşlı), Eynbolatê, Xirbakûr (Palamut), Kaniyamezin (Soğucak), Kêdil (Yolüstü), Girêbekir (Büyükdere), Kâneyne (Bayırılı), Alinë (Akalin), Çatalsu, İzdara.

Beşiri

Avtaxwarê (Aşağıçelikbaşı), Xenduk (Kasüstü), Qubabê, Bişira Jori, Bişira Xwarî, Awtajori (Yukançelikbaşı).

Gerçûş

Kelehê (Atlica), Gundik (Yayladüzü), Berdehol (Poyraz), Bilaksê (Dereici), Seyare (Aydınca), Hirmesê (Yakıtlı), Derifkân (Nurlu), Bêcirman, Gundikê Kolan (Yayladüzü), Ecibê, Çalikê, Malamihê, Zvinga Abirbinya, Habızbinê, Bervena, Derefe, Berkolinê, Xina, Zeviya Sor, Dizdara, Botika.

Kozluk

Newala (Koludere), Tirop, Gola (Beşkonak), Aynras (Tosunpınar), Serika, Timox (Gümüşörgü), Merga mezsasi (Çayırılı), Hergemo (Bölükkonak), Cindo, Mursifan, Papur, Melamesurê, Derşewan (Karşıyaka), Cezne (Yazpınar).

Sason

Herendê (Acar), Sexika (Yeni Karamese), Permişa Sexa (Aydınlık), Sebanê (Karamese), Teras (Ömürlü), Heribê (Belbaşı), Horsale, Herdaye (Güneşli), Şexhamza, Cacasê (Yücebağlar), Belav, Heliz (Cağlı), Tanzê (Heybeli), Gomik, Gürgenli, Kaçiring, Mitheng, Beleşewa, Malamele, Çeme Miratê, Gerok, Malademira, Çay, Gawistê, Hergok, Darabiye.

Sêrt (Siirt)

Gêra Usê (Bağlıca), Bîloris (Sağlarca), Lêfe (Kışlacık), Gewat (Meselidere), Zila, Zuvêk (Yokuşbağlar), Qesrik.

Dodayis, Kalender, Derxalb, Şemse (Güneşli), Mehine (Kayıkçı), Miwela (Kelekçi), Tevlik, Gûhera (Gaziler), Geravis, Seyfiye, Soranê.

Kurtalan

Behavş, Beytil, Kendale, Kasirke, Hüseyniye, Gozik, Çemkurik, Commaniye (Atabağlar), Tavlikê, Cefanê (Tulumtaş), Usiyê (Kayalısu), Merge, Belekê, Asik, Anderê, Xirbê, Beysatun, Aynkesir, Bacriye, Dimserk (Yuvalı), Til (Çattepe).

Şirvan

Mezra Şexan (Akçayır), Saras (Yayladağ), Ende, Merç (Suluyazı), Hesko (Çeltikyolu), Xerxas (Özpınar), Zuzah (Akyokuş).

Baykan

Bayikê (Yeşilçevre), Bilvanis (Ormanpınar), Bestan, Çukurtaş, Mezre.

Pervari

Xerxor (Doğanca), Besa, Beruk (Sungurlu), Erkent, Kundes (Tosunatar), Medrese, Mexês (İğneli), Serhel (Tuzluca), Keverok, Suxêya (Köprüçay), Hot (Yanıkşes), Hol, Kal, Nejeç, Zoravan, Keleh, Aqêr (Sarıyaprak), Meseh, Bağlıca, Omyanus, Kesrik, Kevsin, Axiyan, Çema, Geliye Osman, Şikeytiya (Taşkonak), Kerxar (Demirboğaz), Bane Aziza, Kaê Nizir, Koçnis, Berûk, Tosuntarla, Hertevina (Ekindüzü), Çeleka, Tiri (Okçular), Gurzuvan, Tal (Kovanağzi).

Eruh

Sehveli (Erenkaya), Bilecuna (Narlıdere), İşxasa, Baluka, Kaniya Biyê, Eleziz, Torik (Yanılmaz), Diriskê (Akmeşe), Daran, Milan, Garisan, Bêngov, Qesir Celo, Nêhkê, Sisil, Emtê, Shextürk, Geli, Serkar, Fırışan, Bikê (Dağdüşü), Terhêm (Bayramlı), Memira (Görendoruk), Girdara (Ormanardı), Hesinkâ (Özlüpelit), Awal (Tünekpınar), Guvesil (Ekinyolu), Difi, Ebubekran,

Zivinga Haciali (Yağızoymak), Parês (Üzümlü), Hergulê (Yediyaprak), Kanka (Dalkurur), Rexene (Kavakgölü), Misêfra (Çırpali), Ginyanis (Yeşilören), Buzikra (Cintepê), Diriskê (Demiremek), Sukav, Derawud (Payamlı), Sewera, İfaça (Ufaça), Aktikan (Solgun).

Şirnex (Şırnak)

Turkiz (Sandalı), Biyâva (Görmeç), Gundikê Mele (Balveren), Gundik, Gundikê Remo (Anılmış), Medikân (Beşagaç), Kendala (Çadırı), Nerêx (Dağkonak), Banê Botuyan (Güneyce), Glindor (Kemerli), Fêrisa (Atbaşı), Kürüm (Araköy), Spindarok (Boyunyaka), Silyan (Çakırsöğüt), Avyan (Dereler), Navyan (Güneyçam), Avka Masya (Toptepe), Cinet (Balpınar), Qarnê (Günedönmüş), Başret (İnceler), Spivyan (Karageçit), Serefiya (Karaburun), Bezokê (Kocagili), Gundmitrip (Tekçinar), Banê Mehinda (Koçbeyi), Hestan (Yogurtçular), Hema, Gezerok, Dera, Kopani, Banê Cindiya, Divin, Zeytunik, Dihde, Sara, Xudan, Destik, Xware Pizo, Kani Ferske, Zorava (Gölluçe), Berezan, Banabiyê, Girê Spi, Çolya, Sarbitme, Derik, Senka, Cüneyt, Gundikê Uso, Derye Kera, Zifka, Derye Duvyan (İkizce), Ziyaret, Xirabelisa, Benderuk, Meydin (Seslice), Dêrşew (Alkemir), Berê Mire (Gülerli), Dimilya, Rusor, Şehrebon, Belûze, Cuniver, Çeme Mezin, Korkita Xane, Mendik, Girok, Tenge, Diryan, Xirbike Beste (Kırkağaç), Çala, Mehujke, Reneris, Sorgoze, Berkesir, Talika, Gurdila, Sinê, Balkaya, Kavuncu, Geliye Kazi, Mindikera, Seredêhle, Silerut, Riyan (Geçitboy), Milga, Bilmat, Gewer (Kuşkonak), Diranê (Cevizdüzü), Zivingok, Gurdila, Gulindil, Avka Tehlo, Ramuran, Dehreban, Geli, Mistaxe, Talga, Bacrit, Bertül, Dedeören, Guzağurka, Bışireş, Nanif, Geli.

Güçlükonak

Banê (Ormaniçi), Kereşa (Damlarca), Sewê, Şehrîka, Ziving, Hanihejira, Newiyan (Dağyeli), Meydana Sele (Kummeydanı), Hirareş, Şikefta Yusufan (Taşkonak), Çeme Gewr, Gerê, Zewê (Akdizgin), Guyîna (Çetinkaya), Ziwinga Sıkaka (Ağaçyurdu), Xurse (Bulmuşlar), Kexor (Demirboğaz)

Beytüşşebap

Kehnireş, Kütneş, Gelikân, Derahine (Uzungeçit), Mehriye, Surge, Germok, Hewşebe, Komir, Kelehok, Şuxurpaşa, Bilbeş, Sêtkâr, Nevala Genima, Bordikêl, Pirana, Torane, Xinzorik, Hozê, Gunike Siparkiyân, Hênik, Kızvankê, Pirdoda, Xirabelyas, Hecelya Jer, Hecelya Jor, Kaçit, Mêlîxa, Berşekera, Govik, Çeme Pire, Hewşa Berê, Sirkê, Gurgavik, Girê Gebelya, Gakela, Merkitê, Pertavin, Zoravan, Kolka, Derabahmik, Meydana Qolya, Evrex, Sulav, Berman, Geznex, Halê, Zerhel, Balekan, Mergazer, Gelikân, Beyar, Beşkare, Hewşa Bekir.

Uludere

Siris (Sapaca), Mijin (Akduman), Kadûn (Bağlıca), Ziravik (İnceler), Delekâ (Kalemlî), Kolge (Bağlı), Siwet, Bileh (Işıkveren), Nerweh (Taşdelen), Alos (Kayadibi), Hedris, Zeviyân (Tarlabası), Çeman, Ripin (Yeşilova), Heletê (Gündoğdu), Robosk (Ortasu), Kelhesna (Ödüllü), Mehraw (Küçükçay), Sipazyân (Onbudak), Nirêh (Bulakbaşı), Kror (Ortabağlar), Bazıyan (Doğan), Ewîl, Yekmal, Mergeh, Hilal, Becûhe, Mutluca, Cevizlidere, Kolik (Küllük), Evîl, Revenka, Qalik.

Silopi

Derebaşî, Herbûl, Dêrasor (Derecik), Dêradevş (Selçuk), Başpin (Gürümlü), Gitê (Çalışkan), Beşere (Koyuören), Hesena (Köşrali), Xînîs, Silp (Damlıca), Girabiya, Bezgîn, Danesor, Seravîk, Devis (Ulaş), Blikâ (Ballıkaya), Mehra (Küçükçayır).

Cizre

Bunisra, Hebler (Hisar), Şax (Çağlayan), Rewênî (Akarsu), Bazifte (Katran), Bakertal, Ernebat (Çavuslu), Baskâ (Dirsekli), Genda, Bakoşk, Dêra Jêr (Aşağıdere), Dêra Jor (Yukarıdere), Dêra Bilind, Başışık (Kuştepe), Seravê, Robara Jor (Yukarıkonak), Robara Jêr (Aşağıkonak).

İdil

Bakvan (Çınarlı), Xaltan (Sıklı), Xenduk (Çukurlu), Hespist (Yarbaşı), Guriza, Kasrok (Ovaköy), Temerzê (Uçarlı), Soran (Yaylalar), Axrit (Toklu), Bayrik (Topak), Kivex (Mağara), Bertal (Kurtuluş), Xirapdarik (Ortaca), Delave Qesrê (Oyalı), Narinci (Yolaçanı), Bêzirkê (Koyunlu), Başak, Zinarix (Bozburun), Kefsûr (Dumanlı), Başibirin (Haberli), Xaltan (Sıklı), Midih (Övündük), Zengilox (Akdağ), Hêdil (Kayı), Siftik (Okçu), Xirabê Tûya (Özen), Bafê (Sulak), Tilêlâ (Sirt), Karaxirap (Varımlı), Xêlani (Yagmurca), Erzenix (Yalaz), Dupîçe (Köyceğiz), Destedare, Mizgevtog (Camili), Xirbak (Harbak), Bahrim (Yüksek), Fîrfêl, Fil (Bereketli), Xendek (Hendek).

Mêrdîn (Mardin)**Midyat**

Taka, Koçane, Deyvanke, Nemirdane, Kevnase.

Kızıltepe

Babine (Arakapi), Amrut (Başdeğirmen), Biloka (Uzunkaya), Wardimsa Jor (Yukarısalkim), Wardimsa Jer (Aşağısalkim), Faris, Alipaşa, Xubat, Heft Xweh (Yedikardeş).

Savur

Tizyan (Elmabahçe), Bakeysê, Bakuştan (Bağyakan), Cizrê (Taşlık), Kunifir (Durusu), Koşe (Kocahile), Elfan, Guzerip.

Çiyayê Mazî (Mazıdaği)

Korco, Külûka Xeryayi, Lolan (Çayönü), Xîrbemêzin, Xarok (Atalar), Melebiyê, Kaniya Ali, Halelyali, Mendila (İkisü), Golagule (Arisu), Şemika (Karataş), Hesena (Ulutaş), Yêwre, Kelek, Kebapçi, Gat (Sadan), Mixat, Hilbeluş, Şhexamed (Kuludere), Xîrbêaryê (Kultepe), Tawisi (Derecik), Usubê Pirê, Hindiliz, Melebik, Duraklı, Golika Geryayi, Simak, Golikê, Sebe, Xîrbebîran, Tavisî, Pîran, Mendela, Tarin, Hezazê, Xîrbe Azim.

Derik

Majmajkê (İncesu), Siçâna (Karabayır), Gîrik (Mezra Meşkina), Serê Mergê, Mixat (Kayacık), Gîrxanik (Bahçe), Sisan, Şexadem (Kurudere), Qubik Çağil, Şevtege (Gülçiçek), Şerbê (Budaklı), Xîrar (Bahçe), Demürliye (Demirli), Selme, Mezraşor (Bağlarbaşı), Remok (Konik), Xîrbağura, Giresor (Bayraklı), Germik, Şêba Jêr (Asağı Konak), Şêba Jor (Yukarı Konak), Xani Sor, Menteşiya Jêrin (Hinek Mal) İnsilk Qubik Meşkina (Bozok).

Nusaybîn

Çalê, Serêkaniyê (Pinarbaşı), Cilibîğrave (Kuyular), Kûçûkkardeş, Görentepe, Mezra Geliyê Pira, Sêderî, Qêsrîk, Dêra Çomera, Bazar, Kunar, Mendikân, Fiskîn, Mişavil, Xanika Şexa, Baminmin, Mezra Hesenkâ, Hemzo, Geliye Sora, Sêvtîlik, Badip, Xîrbê Mişka, Marînê, Kunarê, Şarinke (Tandırılı).

Ömerlî

Yeste (Duygulu), Xanısore (Taslica), Şhexmahmut (Fıstıklı), Kevarêye (Harmankaya), Kayabalı, Kômürlü, Ovabaşı, Sulakdere, Kocakuyu, Sivritepe, Taşgedik, Xîrbemamita, Xîrbelik (Sivritepe), Xîrbê Kermêdi.

Dargeçît

Derikvân, Dirusk, Zevik, Gundikê Azimê, Çelikâ Aliyê Remo, Berzew, Mistê, Dereca (Akyol), Gurdikehaci, Firava, Batkim, Sadan, Giremeyro, Berkewan, Mistê, Dînare, Başrut, Germavê, Pîrvan, İzajê.

Amed (Diyarbakır)

Kerkula (Seyarlar), Şaklat (Kocaköy), Azraoğlu (Kervansaray), Hanifi, Çavşelikiya (Karayolu), Tiltapan.

Farqîn (Silvan)

Bilbil (Gündüz), Gundikê Heci İbrahim (Güzderesi), Şemrax (Yukarıgören), Bayık (Yayık), Hişkemêrg (Kuruçayır), Ferhend (Kayadere), Pileka (Bölükçayır), Belawela (Çiğil), Hileliye (Gündüzlü), Göltepe, Şevlêra (Babakaya), Gormez, Hesendeliye, Heciçerkez, Çiçika (Ormandışı), Hüseyinikâ, Deykâ, Kızlal, Miranga, Kanisipiyê, Bezwan, Baskê (Altunkum), Derika Mikure, Kâniya Gula, Kürbeyt, Basimt, Fişatê (Çaldere), Zinzin, Mereni, Serêli, Malâ Sau, Barkuz, Kâniya Kewa, Korit, Veysika, Mireliya, Çirike, Sehbe Derûn, Karamusê, Sergewre.

Pîran (Dicle)

Prejman (Kurşunlu), Xaçek (Taşağı), Saruli (Başköy), Alizilfiya (Köprübaşı), Silbetan (Koru), Heridan (Kırkpınar), Enbil (Çavli), Mezirkê (Kıraçtepe), Quye (İslamköy), Tonekrağ (Kayas), Govele (Boğazköy), Arusek (Gelincik), Pişhasan (Özbek), Kelkom (Kelekçi), Kendalê, Holê, Alabengi, Zigre (Degirmenci), Bawodin, Derik.

Pasur (Kulp)

Askar (Yaylak), Nedera (Alaca), Babucenk (Savaş), Dimilyan (Baloğlu), Reşikan (Başbuğ), Badika Hevrê (Yayık), Aşarka (Üçköy), Tiyaks (Narlıca), Qasser (Aygün), Şafirnuta, Emer, Şafirnuta Merga Bota, Şafirnuta Tiraka, Şafirnuta Hizni (Karlîk), Hişkabut, Xaçika, Nercik (Nerçek), Delit, Şalten, Şerefkân (Ünal), Şîrnaz (Argün), Sindiz, Şikeftiya (Çiçekli), Komak, Bahemdan (Hamzali), Goman (Çömlekli), Şinas (Güngeçti), Zikte (Derecik), Malamiçe (Bayır), Male Dinarê (Karapınar), Delit, Üçkuyu, Yakut, Memikân (Yavuz), Yukarı Polatlı, Girindiz (Oymaklı), Kevirxan, Xujart, Duderyan (Konuklu), Çiçek, Gavgas, Tur,

Behemdan (Ayhan), Arkatin (Dolun), Cumar (Uzunova), Kanikâ (İnkaya), Giremori (Sivrice), Hus (Akdoruk), Yacuxa, Mirişka, Qijikâ, Geliyê Piresê, Geliyê Musir, Geliyê Amankâ, Panax, Geliyê Hunê, Qeytere, Narçik (Karabulak), Girindes, Xoçka, Kapuka, Belin, Deyas (Elmalı), Hertâ (Karpuzlu), Dinlik (Kiran), Kefan, Godern (Taşköprü), Cews, Temiran (Demirli), Nevuk, Dirazeyn, Sergewre, Tıryar, Gomağ (Ağilli), Ziraği (Çağlayan), Kiran (İlik), Mezir (Soğanlı), Güner, Güye (İslamköy), Kulpik, Mezra.

Lice (Lice)

Fis (Ziyaret), Derxus (Dibek), Bawerde (Üçadamlar), Peçar (Güldiken), Xanagale (Çapar), Mehme (Hasbeg), Xiraba, Xumbas, Paşçıya, Hezan (Kayacık), Sise (Yolçatı), Bamitne (Kutlu), Malamihe Biro (Ecemiş), Gozê (Gözerek), Karêz (Kocaköy), Henvih, Pirinsk, Feytere, Herê, Hesik (Yaka), Pêçar, Maştag, Neban, Kevnor, Hirboç, Herag (Çirali), Darakol, Başet, Reşan, Cimar, Çeme Erika, Kafırun, Sexmus, Hesrit, Mustak, Fum, Pirêk, Kijikbihiv, Darli, Şavat, Soga (Durak), Hüseynik (Arıklı), Licok (Çavundur), Koruca, Piroz, Nayı, Goztik, Zengesor, Barav, Bawerd, Sertut, Xilboç, Bubik, Gozrik, Herpê (Kalkanlı), Bêştîşt (Turanlı), Multik, Dehlazêri, Hindiliz (Yorulmaz), Mizrak (Kılıçlı), Zengê (Dolunay), Henyat, Eloxıso, Kuruçay, Cinesor (Çağdaş), Zara (Gökçe), Hewrê, Celkê (Güçlü), Goma Heci Kadir, Pirik (Seren), Goma Çelebiye, Şaklat, Balince (Esenler), Firdeys (Uçarlı), Goma Heci Emrexan, Engül (Güneş), Binemeryan, Cumarê, Pirê, Entaq (Kabakaya), Xaneğela (Çeper), Çombelas (Daralan), Derkâm (Duru), Kiledar, Puneyn, Ekro, Misirf, Goma Arif Beg, Goma Bekiran (Aşağı Duru)

Hezro (Hazro)

Köfercin (Varınca), Cumat, Şelima, Hindez, Hâlhâl, Şimşim, Xodik, Kani, Xondof (Koçbaba), Beşkel, Kaniyaspi, Bazman.

Erxen (Ergani)

Hindis, Kavurma, Kûpü (Büyükkiner), Ceyda (Pınarkaya), Malan, Gizgin, Çavak, Kaydalı, Hilar, Üçkardeş.

Hêne (Hani)

Sera (Kaledibi), Commanas, Derkâm, Batelt (Çağlı), Kuyular, Eskin, Goma Bekira, Serdê (Seren), Koçeran, Hurik (Gömeç), Derno (Akçayurt), Topçular, Xorsê (Saklica), Turali,

Bismil

Kurthaci (Kazancı), Birlik (Ağilli), Çavuşoğlu (Karagöz), Başköy, Köpekli (Kurudeğirmen), Malamuse (Meydanlık), Zengile.

Çermik

Aşağı Şehler, Girêgûz (Fıstıklı), Çepal.

Çewlik (Bingöl)

Güzeldere, Hamek, Matun (Balpınar), Çirik.

Dara Hêne (Genç)

Piroz, Riz, Dedebağ, Keşan, Heşbern, Şaferun, Gerçekli, Mimkun, Mezrakuzê, Zülfün, Şatos (Yazkonağı), Lêdilê, Karzêl, Vartuk, Angesor, Anaxsir, Mordarik, Herkin, Prons, Xişqonış, Avdoş, Azgler (Geyikdere), Mişware, Şaxuk, Gelbe, Xedeşimat, Tıryar, Xursiye, Sergewrik, Arxat, Yaxmuk, Dirî (Çobançeşmesi).

Kığı

Gatik, Hergap (Bilekkaya), Güneşli, Avtarıç, Zeyneli, Hozavit, Bilece, Deştik, Hopik, Hoğaşkomları (Ağaçöven), Yukarixarix (Yukarı Serinyer), Aşağıxarix (Aşağı Seriner), Üngüzük (Bakkallı), Çanaklı, Abvank (Çiçektepe), Çomak, Hurs (Darköprü), Arık (Eskikavak), Avtarıç (Nacaklı), Tirikân (Demirdöş), Suvariç (Esmel), Çibirköy (Güneyyağı), Xacitur (Kutluca), Kijikan (Sırmacak), Horur (Sabirtaş), Malaibrahim, Halveliyân (Yeniçevre), Şair (Yazılı),

Sellihaydan (Yaladere), Hoşasan (Üçgül), Vatrakum (Yatansöğüt), Abdalan (Sırmahoya), Melekân (Saribudak), Gülükân (Yerkaya).

Eleziz (Elazığ)

Karakoçan

Çayır Gülü, Fındık, Mama Ağê (Ağagözü), Üçbudak, Koma Mala Bapire, Seymamudan (Pamuklu), Paş (Akkuş), Çelexaş (Balicalı), Oxçıyan (Okçular), Elbeğyan (Deliktaş), Birik (Bürkardi).

Müş (Muş)

Geliye Aliya (Arıköy), Geliye Güzan (Cevizlidere), Kexasen (Ekindüzü), Karlıdere, Şemol (Üçevler), Xerbiya (Yoncalı), Kepenek, Yolgözler, Yünören, Zengok (Yörecik), Kêran (Yamaç), Eralan, Hovit, Kabus, Newala Mülkê, Köşk, Mezra Mome, Kewar, Orix (Ulukaya), Ajmanük, Şex Xelan, Guzu, Bozikân, Axinok (Kardeşler), Susemerg, Şerefkan, Komis, Vartinis (Altınova).

Malazgirt

Nordin, Gölağlı, Tendürek.

Bulanık

Axpiris (Sazlıkbaşı), Dungok.

Kızlağaç

Şenköy, Laçika, Welika, Geliyê Aliyân.

Riha (Urfa)

Gergeli, İğdeli, Tahi, Herke, Centox, Türbeli, Bay, Beyyurdu, Binevşyan, Göksu, Dargezil, Mezincik, K. Şervan.

Wêranşar (Viranşehir)

Zevra, Mozik, Qedaosman, Temkirik, Çeçena, Çerxa (Dereli), Nohut, Üçgöl, Burç, Oğlakçı.

Agırî (Ağrı)

Heciheci, Rume, Gunde Kuçık, Extê-1, Extê-2, Extê-3, Aktaş, Akçay, Karacerân, Mestaf, Zeyt, Gezgezg, Buruka, Dado, Şemo, Darık, Erebi, Keşo, Ferxi, Doşmin, Yukarı Pamuktaş, Aşağı Pamuktaş, Çatalpaşa, Ağdana.

Diyardin

Yukarı Tütek, Hacıhalid, Çoban, Koço, Şikeftaneriya (Yukarı Zorava), Aşağı Zorava, Çobana Qaşka, Darık.

Taşlıçay

Geliye Heci, Ziyaret-1, Ziyaret-2, Kuştıya.

Doğubeyazıt

Elê, Çevirme, Karabulak, Örtülü, Halaç, Noreşin (Burhanettin), Mixtepe, Kavaktepe, İnek, Yedimilet, Goma Temir.

Qers (Kars)

Hamur

Taik, Kozlo, Doma Duderî, Musabeg.

Digor

Şeban, Kocaköy, Arpalı, Varlı, Sorgulu, Başköy, Aydıncavak, Sorguç, Xinis, Çatağ, Qercewêr (Karacaören), Gêvrekêr (Sağırtaş).

Ixdır (İğdır)

Aşağı Gevro, Yukarı Gevro, Gomik, Mexza, Milik.

Aralık

Mexzo Zilo, Korxan, Atıcılar, Bilcan.

Dêrsim (Tunceli)

Kızılmesçit, Kevat, Çatan, Göl, Gabzo, Hanikân, Kuşhani, Kulköy, Güdeç, Gürbüzler, Çevrecik, Kızılveren, Burnak, Koçkozuca, Buzlutepe, Koçeri, Pak, Taşıtlı, Hirsızpınar.

Ovacık

Işıkvuran, Topuzlu, Karaoğlu, Çölbaşı, Merxo (Cevizlidere), Kıcıklı, Hanuşağı, Mekikuşağı (Tepsili), Kalikuşağı (Eğrikavak), Bektaşiuşağı, Gökkuşağı, Molaliler, Yazıören, Xalpınar (Halitpınar), Babamansur (Tokmak), Kakber (Buzlutepe), Sarioğlu, Qozca (Koçkozluca), Karşı (Işıkvuran), Zaruk (Yakatarla), Çet (Çatköy), Birnan (Eskigedik), Kalanbüyük (Yalmanlar), Maraş (Eğimli), Budik (Karaçalı), Çalbaş, Arzumak (Yaylagünü), Kuşluca, Xandalar, Cixber, Tilek (Yoğunca), Bozikuşağı (Çoğurluk), Yoncalı, Tornova (Nahiye).

Pülümür

Qüzük (Kuzulca), Gorş (Taşlık), Mezrasiliman (Süleymanuşağı), Mufuk (Ünveren), Şenik, Pardê (Uzunevler), Askirek (Kocatepe), Fêm (Kabayol), Menderik (Yarbaş), Sundoru (Güngören), Ladesel (Semauşağı), Kırdım, Mirova, Aşağı Hasetler, Kızılbaş, Aşağı Muhtarkomu, Yukarı Muhtarkomu, Birük, Elmalı, Aşağı Kalecik, Yukarı Kalecik, Almeri, Taht, Yeniköy, Kubul, Favekomu, Yukarı Geli, Aşağı Geli, Abbasuşağızımağı (Boğalı), Çirik (Sağlamtaş), Danzik (Dereboyu), Dağbek, Taxini (Gökçekonak), Gürk (Karagöz).

Nazımiye

Kilköy, İresi (Dallibahce), Xodik (Yazgeldi), Xosom (Güzeltape), Cıravık (Sarıayla), Kırık (Yigitler), Boziya, Albeso, Dizik (Demirci), Kabat Bostanlı (Panan).

Hozat

Xosan (Uzundal), Şirtikan (Yüceldi), Tanzi (Kurukaymak).

Mêzgır (Mazgır)

Ambar, Kalaycı, Kavun, Çandur (Akyünlü), Karataş, Ocanir, Guşxane (Kuşhane), Beroç (Dallibel), Köklüce.

Mereş (Kahraman Maraş)

Serbet, Gürsel, Çelikli.

Elbistan (Elbistan)

Sevdilli, Çiftlik, Kantarma, Hasanlılı, Atmalıkasanlı, Topkırankale. (62)

Bütün bu köylerin yakma ve boşaltma kararlarını veren Jitemvari zihniyetin sözcülerine göre JİTEM yine "yoktu." Çünkü Türk basın camiasında JİTEM adına faaliyet yürüten kalemşorler, ortalıkta JİTEM'ci devletin işlediği ne kadar suç varsa hepsini PKK'nin üzerine atmaktadırlar. Veya PKK ile ilişkilendirmektedirler.

EK-IV

KAYNAKÇA

- (1) Bir Devlet Geleneği "Vahşet" İşkence Ve Katliam: www.kurtulus.com
- (2) Battal Aziz 09-11-2005 15 Kasım'da baş eğip, diz çökmeyenler: rizgari.com
- (3) Bir Devlet Geleneği "Vahşet" İşkence Ve Katliam: www.kurtulus.com
- (4) Ermeni soykırımı ve suçluların telaşı: Haber-Yorum - www.kurdistan.nu - Ekim/2000
- (5) İsmet Berkan: Radikal - 24 Ocak/2000
- (6) Neşe Düzel-Prof. Dr. Murat Çizakça: E-mektup 1 Arşivi - www.radikal.com.tr
- (7) MHA: 06.06.2005
- (8) www.ozgurpolitika.org - Ekim/1997
- (10) www.kurdistan.nu - Ekim/2000
- (11) www.kurdistan.nu - Ekim/2000
- (12) Serxwebun: Yıl: 21 Sayı: 246 - Haziran/2002
- (13) 1850-1950 yılları arası Turabdin'de Heverka ve Mala Osmên: Mustafa Aldur - 15 Eylül/2002
- (14) Bir Çılgınlığın Yüzyılı Karabetê Xaço: Salihê Kevirbiri-Sf:56-57 - Si Yayınları/2002
- (15) <http://utopiya.org/fhome.asp>
- (16) <http://www.network54.com/Forum>
- (17) Aksiyon Dergisi: Sayı: 49-Sf:24-29
- (18) www.inegim.com/modules.php?name
- (19) [kurtulus/eskisayilaricin52/binoperasyon](http://kurtulus.eskisayilaricin52/binoperasyon)
- (20) Kürt Siyasetinde Soğuk Savaş: Osman Öcalan - www.welatparez.com
- (21) Dirilişin Öyküsü: Abdullah Öcalan-Yalçın Küçük - Sf:60
- (22) 12 Eylül Dosyaları İdam Listesi: Memleketin Sesi
- (23) Hepinize Özgür ve Mutlu Yaşam Dilerim: A. Kadir

Konuk - 02.12.2005

- (24) Timur Şahan-Uğur Balık'ın İtirafçı, Bir JİTEM'ci Anlattı Adlı Kitabı: MHA NEWS AGENCY (MHA) - 12.28.2005
- (25) Mustafa Fırat: Hava Tuğgeneral - <http://eu.ibsresearch.com>
- (26) www.atilim.org/say/84/haber - 24 Ocak/2005
- (27) Kurtuluş: S:38 - Nisan/2000
- (28) Kurtuluş: Nisan/2000
- (30) "Bilim-Resmi İdeoloji-Devlet-Demokrasi ve Kürt Sorunu: İsmail Beşikçi - S.106-107
- (31) Özel Dosyalar-Özal Suikastı Tutanakları: Zaman Gazetesi - 11 Mayıs/2001
- (32) www.emkine.com
- (33) Ülkede Özgür Gündem 10.03.2004
- (34) <http://www.bianet.org/68201.10.05.2005>
- (35) sesonline.net
- (36) A.A-Yeni Şafak - 16.07.2004
- (37) Zaman Gazetesi - 02.06.2004
- (38) A.A - 02.06.2004 - Radikal - 29.01.2003
- (39) BİA: 02.06.2004
- (40) forum.halkevi.com/forum11/viewtopic
- (41) Zaman Gazetesi - 12.10.2005
- (42) "Roma'yı Yakmasını Billiriz": MHP Lideri Devlet Bahçeli-Hürriyet Gazetesi - 22 Kasım 1998
- (43) Özgür Politika - Aralık/1998
- (44) www.ozgurpolitika.org - 01.25.2000
- (45) BİA Haber Merkezi: Erol Önderoğlu-EÖ/BB/NK(20) - 13.09.2002
- (46) 137 Fırtınalı Gün: Murat Yetkin - Radikal Gazetesi
- (47) Türkiye'nin En Verimli Toprakları Göçmenlere Verilmiş: <http://www.kerkuk-kurdistan.com>
- (48) T.C. İstanbul Devlet Güvenlik Mahkemesi Cumhuriyet Başsavcılığı: Hazırlık No: 1997/221 Fezleke

No: 1997/1 - 30.01.1997

(49) Özgür Politika: Yaşar Kaya - 09 Mayıs/2000

(50) www.turkulkusu.com

(51) [www.kimkimdir.gen.tr/kim kimdir](http://www.kimkimdir.gen.tr/kim_kimdir)

(52) Salı <http://www.savaskarsitlari.org/arsiv> -

05 Ekim/2004

(53) <http://www.tsk-genelkurmay.com>

(54) www.ozgurpolitika.org - Aralık/1997

(55) MHA NEWS AGENCY

(56) Özgür Politika: 23 Ocak/2005

(57) MHA: 23.06.2005

(58) Cihan Toprak: Özgür Politika - 06 Eylül/2001

(59) Cumhuriyet: 11 Nisan/1997

(59) www.ozgurpolitika.org - Nisan/1998

(60) ANF: 21.11.2005

(61) JİTEM Şemdinli'de Yakalandı 2: Semih Hiçyılmaz-
Evrensel - 18 Kasım/2005

(62) Wikipedia: Listeya Gundên Kurdan Yê Hatîn
Şewitandin